Edgar Wallace

Edgar Wallace

OMUL DIN MAROC

CUPRINS:

CAPITOLUL I 4
Masca neagră 4
CAPITOLUL II 10
Doamna de la Creith 10
CAPITOLUL III 20
Stăpânul de la Creith 20
CAPITOLUL IV 24
O ofertă pentru Wold House 24
CAPITOLUL V 27
Maimuţa şi curmala 27
CAPITOLUL VI 29
Hamon povesteşte 29
CAPITOLUL VII 36
În mijlocul furtunii 36
CAPITOLUL VIII 42
Hoţul 42
CAPITOLUL IX 45
Mr. Hamon pierde bani 45
CAPITOLUL X 50
Înscenarea 50
CAPITOLUL XI 61
Jane Smith 61
CAPITOLUL XII 65
Miss Lidia Hamon 65
CAPITOLUL XIII 70
La Blackheath 70
CAPITOLUL XIV 74
Arestarea 74
CAPITOLUL XV 80
Joan face mărturisiri 80

CAPITOLUL XVI 84
Mr. Hamon este demascat 84
CAPITOLUL XVII 87
Politicosul Iuliu 87
CAPITOLUL XVIII 91
Procesul 91
CAPITOLUL XIX 97
Ceainăria 97
CAPITOLUL XX 101
O propunere 101
CAPITOLUL XXI 107
Cartea de Emerson 107
CAPITOLUL XXII 117
Bun venit acasă 117
CAPITOLUL XXIII 126
Noul administrator 126
CAPITOLUL XXIV 133
Jim află lucruri noi 133
CAPITOLUL XXV 138
Cablograma 138
CAPITOLUL XXVI 142
Joan „numită” Jane 142
CAPITOLUL XXVII 149
Chiriaşul lui Mrs. Cornford 149
CAPITOLUL XXVIII 155
Mr. Welling dă sfaturi 155
CAPITOLUL XXIX 159
Chemarea dragostei 159
CAPITOLUL XXX 165
Sadi 165
CAPITOLUL XXXI 169
Joan spune adevărul 169
CAPITOLUL XXXII 175
Captain Welling înţelege 175
CAPITOLUL XXXIII 183
Marinarul străin 183

CAPITOLUL XXXIV 188
Şnurul 188
CAPITOLUL XXXV 193
Scrisoarea care vine prin poştă 193
CAPITOLUL XXXVI 205
Mireasa lui Bannockwaite 205
CAPITOLUL XXXVII 209
Scrisoarea 209
CAPITOLUL XXXVIII 216
Călătoria cu iahtul 216
CAPITOLUL XXXIX 221
Bisericuţa din pădure 221
CAPITOLUL XL 224
Îndrăgostiţii 224
CAPITOLUL XLI 231
O fotografie 231
CAPITOLUL XLII 236
Captain Welling anchetează 236
CAPITOLUL XLIII 243
Omul din noapte 243
CAPITOLUL XLIV 247
Crima 247
CAPITOLUL XLV 252
Căutat de poliţie 252
CAPITOLUL XLVI 254
Pantofii ascuţiţi 254
CAPITOLUL XLVII 257
Iahtul 257
CAPITOLUL XLVIII 263
Revolta 263
CAPITOLUL XLIX 269
Omul de pe plajă 269
CAPITOLUL L 273
Piesa 273
CAPITOLUL LI 277
Curtea din spate 277

CAPITOLUL LII 281
Casa lui Sadi 281
CAPITOLUL LIII 286
Casa din munţi 286
CAPITOLUL LIV 292
O vizită la Paşa din Tanger 292
CAPITOLUL LV 296
Doamna de la Lisabona 296
CAPITOLUL LVI 305
Captain Welling adaugă un postscriptum 305
CAPITOLUL LVII 309
Goana către dealuri 309
CAPITOLUL LVIII 310
La Casa Albă 310
CAPITOLUL LIX 317
O faţă la fereastră 317
CAPITOLUL LX 320
Căsătoria 320
CAPITOLUL LXI 324
Soţul cerşetor 324
CAPITOLUL LXII 330
Evadarea 330
CAPITOLUL LXIII 332
Sfârşitul lui Sadi 332
CAPITOLUL LXIV 337
Întoarcerea femeii maure 337
CAPITOLUL LXV 341
Domnul Pastor 341
CAPITOLUL LXVI 348
Dejunul 348
CAPITOLUL LXVII 354
Reîntoarcerea 354
CAPITOLUL LXVIII 360
Sfârşitul lui Hamon 360

CAPITOLUL I.

Masca neagră.

James Lexington Morlake, un gentleman, care trăia de pe urma averii sale, proprietarul domeniului Wold şi purtătorul şi al altor titluri de care se slujea însă foarte rar, se afla în cabinetul său de lucru.

Descuie sertarul unui minunat birou, în stil rococo şi privi îngândurat în despărţitura, complet căptuşită cu oţel şi asigurată printr-o broască foarte complicată. Morlake scoase încet, dintr-o batistă de mătase neagră îndoită în patru, un pistol automat şi un sul de piele. Desfăcu încuietoarea sulului şi scoase din el o trusă. Era lucrată din piele de focă fină, totuşi trainică. În nenumăratele despărţituri se aflau o mulţime de scule, cuţite şi chei false – toate micuţe de tot şi din cel mai bun oţel.

După ce examină vârful de diamant al unui sfredel, de mărimea unei scobitori mărunte, Morlake puse unealta la loc, strânse servieta de piele iarăşi sul, se rezemă de speteaza scaunului şi privi la lucrurile din faţa lui.

Locuinţa lui James Morlake din Bond Street era poate cea mai luxoasă din strada aceasta boierească. Odaia în care şedea acum bogătaşul era înaltă şi spaţioasă. Cei mai buni artişti mauri lucraseră ornamentele fantastice şi arabescurile, ce împodobeau tavanul. Pereţii erau din marmură poleită. Pardoseala, de mozaic, nu se vedea decât în parte, fiind mai toată acoperită de un covor persan de mare preţ. Prin abajururile de mătase ale celor patru lămpi de argint, ce atârnau din tavan, pătrundea o lumină dulce, plăcută.

Afară de biroul mare, frumos împodobit, nu se mai aflau decât foarte puţine mobile în odaie: un divan scund sub o fereastră, un scaun încrustat cu sidef şi un jilţ căptuşit, în faţa biroului. După înfăţişare, Morlake putea să aibă patruzeci ori cincizeci de ani, era greu să-i stabileşti vârsta; nu avea însă decât treizeci şi şase. Pe faţa lui inteligentă

sclipeau doi ochi ageri şi vioi, şi cu toate că ridurile erau destul de vizibile, avea un aer de blândeţe şi veselie. Uneori, ce-i drept, privirile i se învăluiau în ceaţa melancoliei. James Morlake era un personaj simpatic şi distins. Se zicea că mai înainte trăise la New York, dar foarte mulţi se îndoiau de asta. În prezent locuia la numărul 803 din Bond Street, Londra, şi poseda moşioara Wold House în Sussex. Acum Morlake era în ţinută de seară cu frac, ce avea o croială ireproşabilă, şi cu cravată albă.

James Morlake ridică privirea de pe biroul cu lucruri ciudate şi bătu o dată din palme. Prin perdeaua de mătase ce despărţea încăperea de cea vecină, intră fără zgomot un mic maur. Fellapul său alb, minunat şi turbanul roşu ca focul îi dădeau o înfăţişare pitorească.

— Mahmet, eu ies diseară. Îţi voi spune pe urmă când mă întorc.

Morlake vorbea limba maură.

— Dacă mă reîntorc, cu ajutorul lui Dumnezeu, o să-ţi dau mult de lucru.

Mahmet ridică mâna, în semn de salut, înaintă sprinten şi sărută pulpanele fracului, apoi degetul mare al stăpânului său, căci pentru acest servitor mititel, pe care James îl cumpărase la târgul de sclavi din Maroc, Morlake era o persoană sfântă şi venerabilă.

— Sunt sluga ta, stăpâne – zise Mahmet. Doreşti poate să vorbeşti cu secretarul tău?

Morlake dădu din cap şi după un „salaam” scurt Mahmet dispăru. „Secretarul” nu era decât o altă slugă, Binger, dar ca maur, Mahmet nu îndrăznea să vorbească despre un om alb ca de un servitor.

Peste câteva clipe, Binger se ivi în prag. Era un om voinic, bondoc, cu o faţă rumenă, sănătoasă şi o mustaţă blondă, pe care îşi trecea adeseori mâinile, când era încurcat ori tulburat. Părul îi era despărţit de o cărare făcută cu grijă şi nu-i lipsea nici cârlionţul pe frunte, aşa cum se poartă în armata britanică. Totul în Binger trăda pe fostul militar.

Omul privi la stăpânul său şi la sculele aflate pe masă şi oftă adânc.

— Ieşiţi din nou diseară, domnule?

— Întrebă el cu tristeţe în glas.

— Da, plec. Se poate să nu mă întorc câteva zile. Ştii doar unde mă găseşti.

— Sper să nu vă găsesc la închisoare, cum mă aştept mereu – zise Binger, posomorât.

James Morlake râse uşor.

— De fapt n-ai avut menirea să devii servitorul unui spărgător.

Binger tremura.

— Vă rog, conaşule, nu mai rostiţi cuvântul ăsta grozav! Am şi început să tremur de spaimă. Nu că mi-aş îngădui să vă critic. Dacă n-aţi fi ceea ce sunteţi, eu de mult nu m-aş mai afla printre cei vii. N-am să uit asta niciodată, chiar de-ar fi să trăiesc şi o sută de ani.

Întâmplarea la care Binger făcea aluzie, era următoarea:

Într-o noapte, James Lexington Morlake pătrunsese prin spargere într-un magazin mare, unde Binger era angajat ca paznic. Prin acest magazin, Morlake voia să ajungă la o bancă, pe care o ochise. În drumul său însă îl găsi pe Binger, care căzuse printr-un oberlicht1 deschis, pe duşumea, cu picioarele frânte şi sângerând din răni grave. Morlake se oprise numaidecât, îl îngrijise, îl pansase şi-l duse la un spital. Binger bănuia de atunci că binefăcătorul său nu era nimeni altul decât „Masca Neagră”, spaima tuturor directorilor de bancă din întreaga ţară. Intrase totuşi în serviciu la el, şi James Morlake ştia bine că din partea asta nu-l ameninţa nici o primejdie, căci cunoştea oamenii şi nu se îndoia de devotamentul servitorului său.

Scoase o ţigaretă din tabachera de aur şi o aprinse.

— Cine ştie, poate că în curând voi deveni un cetăţean onorabil, Binger.

— Zise el, râzând.

— Vă doresc din toată inima, domnule. În fiecare zi mă rog lui Dumnezeu pentru asta – zise grav omul. Nu-i o meserie frumoasă. Lipsiţi nopţi întregi de acasă. Asta vatămă sănătatea! Şi ca bătrân militar ce sunt, vă pot spune: tot cinstea e politica cea mai bună.

— De asta nici nu mă îndoiesc. Dar acum ascultă, te rog. Automobilul meu trebuie să mă aştepte la colţul străzii Albemarle, la ora două noaptea. Plouă uşor, capota să fie ridicată. Dumneata vei rămâne în apropiere, dar când o să mă întorc să nu te apropii decât la vreo douăzeci de paşi de maşină. La spate, aşează-i un număr din Oxford. Numărul din Sussex îl pui sub bancă. Pregăteşte un termos cu cafea şi câteva felii de pâine cu unt. Asta-i tot ce voiam să-ţi spun.

Binger dădu perdeaua la o parte. Încercă să exprime ceea ce dorea şi simţea totuşi că prin asta săvârşea un păcat.

— Noroc bun, domnule! Zise cu glas înăbuşit.

— Numai de-ar fi cu totul sinceră urarea dumitale Binger! Răspunse Morlake, sculându-se din jilţ.

Luă apoi mantaua neagră, lungă, de pe divan şi băgă pistolul şi sculele în buzunar.

La Banca de depozite din Burlington Street, paznicul avea un scaun, pe care se putea odihni din când în când în timpul serviciului. Scaunul n-avea decât un singur picior, la mijloc, şi se răsturna de câte ori paznicul aţipea şi nu-l mai putea ţine în echilibru. Dar, din fire, toţi oamenii sunt ingenioşi şi în cursul anilor, omul descoperise că se putea odihni foarte bine, dacă îşi rezemă scaunul şi spatele de perete şi îşi ţinea coatele pe genunchi. Odihna asta era aidoma cu somnul.

— Îmi pare foarte rău – zise un glas, încet şi politicos.

Paznicul tresări deodată, sări în picioare şi întinse mâna spre revolverul, pe care îl ştia alături pe un raft.

— Revolverul dumitale a intrat de mult în buzunarul meu şi firele soneriei de alarmă sunt tăiate – zise omul în negru, iar ochii, care priveau prin găurile mari ale măştii negre, sclipeau veseli. Dar acum haide!

Paznicul uluit, care căuta în zadar, scuze pentru că adormise în timpul serviciului său, plin de răspundere, se supuse numaidecât.

Tezaurul Băncii de depozite se afla în subsol. Pentru paznic era acolo o încăpere mică din beton armat, cu o sobă electrică şi o măsuţă, prinsă de perete cu balamale. Mai era şi un safe mic.

— Intră acolo!

— Porunci Masca Neagră. Întoarce faţa la perete şi poartă-te cumsecade ca să nu fiu silit să-mi încarc sufletul cu o crimă.

Paznicul fu ascultător. Auzi descuindu-se o broască şi zăngănit de chei. În safe-ul acesta erau păstrate toate cheile tezaurului. În împrejurări normale, numai directorul băncii ori secretarul său îl puteau deschide. Dar pentru Masca Neagră părea a nu exista nici o piedică, deoarece deschise safe-ul şi fără ajutorul acestor domni.

Pe urmă, paznicul auzi cum fu închisă uşa cabinei şi cum cheia fu întoarsă în broască. În tăcerea adâncă ce domni după aceea, doar ventilatorul de deasupra capului său zbârnâia. Nu trecură nici zece minute şi spărgătorul se înapoie, puse cheile la loc şi încuie safe-ul cu grijă.

— Am isprăvit – zise. N-am luat mult, numai cât trebuie ca să fac o călătorie de plăcere şi să-mi cumpăr un automobil nou. Ce vrei, viaţa e scumpă astăzi şi sunt cheltuieli multe!

— Îmi voi pierde serviciul – se văită paznicul, cu lacrimi în ochi.

— Depinde de ceea ce vei spune domnilor de la poliţie.

Spărgătorul stătea afară, în culoar şi se juca ameninţător cu revolverul.

— N-ai decât să povesteşti că te-am narcotizat, precum a făcut-o colegul dumitale de la Home-Counties-Bank. Poate că te vor crede.

— Şi ce ai făcut dumneata cu camaradul meu din vestibul?

— Pe acesta l-am narcotizat într-adevăr, printr-o metodă, ce n-o cunosc decât eu.

Masca Neagră trânti uşa şi paznicul, auzi cum întorcea iar cheia în broască. Dar i se păru că o întoarce de două ori. Când apăsă pe clanţă, uşa se deschise numaidecât, dovadă că de astă dată spărgătorul se prefăcuse numai c-o încuie. Între timp Masca Neagră dispăruse.

După alarma dată poliţiei sosiră trei detectivi de la Scotland Yard la banca din Burlington Street. În vestibul, îl găsiră pe paznicul narcotizat, care îşi veni anevoie în fire. În schimb, celălalt fu cu atât mai vioi şi mai vorbăreţ.

— Ei, lasă-ne odată în pace cu poveştile dumitale de narcotizare.

— Zise Wall, comisarul de poliţie, supărat. Omul din vestibul se poate scuza cu asta, dar dumneata ai dormit pur şi simplu în timpul serviciului, iar când Masca Neagră a îndreptat ţeava revolverului împotriva dumitale, te-ai purtat ca un fricos! Poţi să-mi cânţi ce vrei, dar aşa a fost!

Paznicul din vestibul nu fu în stare să dea nici un fel de lămuriri. Şezuse în cabina sa şi băuse o ceaşcă de cafea. De altceva nu-şi mai amintea.

— Păstrează ceaşca cafea, ca restul să poată fi examinat chimic – zise comisarul. Spărgătorul trebuie să se fi aflat de câtva timp în clădire. După ce-a narcotizat pe paznicul din vestibul, totul a mers foarte uşor.

În zori de zi veni secretarul băncii şi cercetă tezaurul cu de-a amănuntul, împreună cu detectivii de la Scotland Yard.

Numai un singur depozit fusese deschis, şi anume cel înregistrat pe numele lui Ralf Hamon. Safe-ul acestuia era complet golit.

CAPITOLUL II.

Doamna de la Creith.

Stephens, servitorul de la Creith House, citi în ziarul de dimineaţă despre spargerea din noaptea aceea, şi fiind o fire comunicativă, povesti ştirea numaidecât stăpânului său, pe când îi servea cafeaua cu lapte. Dacă ar fi istorisit aceeaşi întâmplare musafirului, care se afla şi el în casă, ar

fi produs o senzaţie mai mare. Dar din mai multe motive, servitorul nu-l putea suferi pe Mr. Ralf Hamon.

La cele dintâi vizite, Mr. Hamon se purtase foarte cuviincios faţă de lordul Creith şi fusese cât se poate de modest în prezenţa tinerei lady. Se vedea că musafirul îşi dădea cea mai mare osteneală, să placă fiicei lordului. Dar sforţările sale de a se pune bine cu cei ce locuiau la Creith House nu priveau şi pe servitori. Bacşişurile îi erau foarte mici. Uneori, chiar, Mr. Hamon nu da nimic. De altfel Stephens şi ceilalţi nici nu se aşteptaseră la altceva, căci şoferul domnului Hamon le şi povestise despre zgârcenia stăpânului său.

Cu timpul însă purtarea financiarului faţă de familia lordului se schimbase simţitor, iar Stephens era foarte supărat pe el din această pricină. Ori de câte ori servitorul se gândea la asta, faţa lui bună şi zâmbitoare se posomora.

Altădată Hamon dăduse moşierului de la Creith titlul de „Mylord”, iar fiicei lordului nu îndrăznea să-i spună altfel decât „Lady Carston”. Acum însă financiarul nu mai spunea decât „dragă Creith” şi „dragă domnişoară”, şi asta.

— Aşa i se părea cel puţin lui Stephens – cu o nuanţă de disperare în glas.

Stephens sta la fereastra mare a sălii de banchete şi privirea îi lunecă peste pajiştea verde spre râul care la nord forma hotarul proprietăţii.

Era o dimineaţă minunată de început de toamnă. Copacii aveau încă frunzişul des şi numai ici, colo frunzele se colorau galben şi roşu. Mai ales grupurile de copaci de pe No Man's Hill străluceau în culori frumoase. Tăcerea dimineţii nu fu întreruptă decât de fâlfâirea aripilor unui fazan, care zbură dintr-un copac, spre a se lăsa pe pământ.

— Bună dimineaţa, Stephens!

Servitorul se întoarse şi se simţea vinovat căci era glasul omului, despre care nu prea avusese gânduri măgulitoare.

Ralf Hamon intrase fără zgomot în sala de banchete. Stephens îi dădea patruzeci şi cinci de ani, dar nu uita să

ţină seamă şi de chelia, care îl făcea pe Mr. Hamon ceva mai bătrân de cum era. Fruntea înaltă, pleşuvă, ochii negri, înfundaţi în orbite, liniile aspre ale gurii – puţin frumoasă – arătau că financiarul era deştept şi îndemânatic. Chelia mai era accentuată prin faptul că deasupra frunţii rămăseseră câteva şuviţe de păr lânos.

Capul pleşuv al lui Hamon fu şi mai vizibil când acesta se aplecă spre a ridica un ac cu gămălie de pe parchet.

— Asta se cheamă noroc – zise Hamon, băgând acul sub reverul jachetei sale elegante. Mai bine nici nu poţi să începi ziua, decât găsind ceva, ce se poate întrebuinţa.

— Nu, domnule.

Stephens era cât pe ce să spună că acul cu gămălie aparţinea de fapt altcuiva, dar îşi ţinu totuşi gura.

— Masca Neagră a mai săvârşit o spargere, noaptea trecută – zise el, după o clipă de tăcere.

Hamon se încruntă şi îi luă repede ziarul din mină.

— O spargere? Unde?

După ce financiarul citi articolul din ziar, faţa i se întunecă şi mai mult.

— De astădată a jefuit banca din Burlington Street – îşi zise el. Aş vrea numai să ştiu.

Privi la Stephens.

— Ciudat. Lordul Creith a coborât?

— Întrebă el apoi.

— Nu, domnule.

— Dar Lady Joan?

— Lady Carston se află în parc. A ieşit călare, acum un ceas.

— Aşa?

Mr. Hamon făcu mutră nemulţumită, lăsând ziarul jos. În ajun, o rugase pe Joan să facă o plimbare călare cu dânsul, dar fiica lordului refuzase, spunând că Toby, calul ei favorit ar şchiopăta. Stephens nu ghicea gândurile, dar îşi aminti anumite instrucţiuni ce le primise.

— Lady Joan nu credea că va putea să iasă călare, dar calului îi era mai bine azi dimineaţă.

— Aşa?

— Zise Mr. Hamon din nou.

Scoase din buzunar ţeava de pană ce-i slujea de obicei ca scobitoare, şi începu să se joace cu ea.

— Lady Joan mi-a zis că ar fi invitat pe cineva să şadă în una din căsuţele de pe moşie. De fapt nu mi-a spus-o mie, ci am auzit numai cum pomenea despre asta faţă de tatăl său. Ai putea să-mi spui, cine e persoana aceea?

— Din păcate nu. Cred că e o doamnă cu fiica sa. Lady Joan a făcut cunoştinţa doamnei la Londra şi a poftit-o să-şi facă vilegiatura aici.

Mr. Hamon zâmbi batjocoritor.

— Face pe filantroapa, se vede!

Stephens nu-şi putu lămuri purtarea financiarului, care cu un an mai înainte, se târâse înaintea stăpânei sale, iar acum vorbea despre dânsa cu un ton de dispreţ.

Hamon străbătu încet holul şi ieşi în parc. Lady Joan nu se zărea nicăieri, iar financiarul nu se înşela când presupuse că în zadar l-ar întreba pe Stephens pe ce drum apucase stăpână-sa. Ştia bine că slugile nu-l puteau suferi şi că Stephens i-ar da dinadins un răspuns greşit, ori s-ar preface că nu ştie.

El nu izbuti să dea de urma tinerei fete, aceasta, în schimb, îl zărea bine de la No Man's Hill, un deal din apropiere.

Costumul ei negru de călărie se desprindea de pe verdele copacilor şi al pajiştilor. Călărea pe un roib bătrân şi privea îngândurată la casele ce începuseră să cadă în ruină. Faţa ei avea o expresie de îngrijorare, iar ochii verzi păreau împăienjeniţi. Statura distinsă, zveltă, semăna cu a unui efeb. Privirea îi era aţintită la bărbatul corpolent, care tocmai voia să se înapoieze în casă. Când îl văzu dispărând, un zâmbet uşor i se schiţă în jurul buzelor roşii.

— Hai, Toby!

Joan lovi gâtul calului său cu frâul şi peste câteva clipe ajunse în vârful dealului.

De veacuri, două neamuri vecine îşi contestau unul altuia drepturile asupra lui No Man's Hill, şi după procese lungi, purtate pentru dobândirea dealului, amândouă sărăciră. Oare şi noul proprietar de la Wold House avea să ducă lupta mai departe? Joan se gândi la asta, dar omul i se păru prea rezonabil pentru a se aventura. În cei doi ani de când poseda moşia, Mr. Morlake nu intentase nici un proces vecinilor săi, deşi după acte, avea fără îndoială un drept asupra lui No Man's Hill.

Deodată, ea descălecă şi-şi lăsă roibul să pască. Urcă pe jos până la culmea dealului. Când ajunse acolo, se uită maşinal la ceasul ei brăţară. Era opt fix. Privirea urmări apoi drumul lat care trecea pe lângă deal.

N-ar fi avut nevoie să se uite la ceas, căci omul pe care îl căuta cu privirea, ieşea zi de zi, lună de lună, la aceeaşi oră călare din tufiş. Era înalt, zvelt, îşi mâna calul cu uşurinţă şi îşi fuma pipa tot timpul cât se plimba.

Joana scoase ocheanul din tocul de piele şi îl potrivi pentru ochii săi. Curiozitatea îi era într-adevăr de neiertat şi îşi mărturisi singură greşeala, fără şovăială. Da, era el: făptura înaltă, musculoasă, chipul frumos cu părul uşor încărunţit la tâmple. Purta, ca întotdeauna, un sweater2 de lână, cu gulerul deschis. Îl cunoştea atât de bine, încât l-ar fi putut desena, ceea ce şi făcuse în repetate rânduri.

— Joan Carston – îşi zise ea – eşti de-a dreptul neruşinată! Omul acesta înseamnă oare ceva pentru tine? Nu! Dar de ce-l vezi mereu într-o aureolă romantică? Şi oare numai simpla curiozitate şi dorul de aventuri misterioase, te mână în fiecare dimineaţă încoace, ca să observi pe acest gentleman care nu bănuieşte nimic? Cum, nu ţi-e ruşine? Ei iată, nu!

Omul, care nu bănuia nimic de monologul Joanei, care-l luase drept subiect, înaintase şi se afla acum în faţa fetei. Ţinea într-o mână o cravaşă subţire, mlădioasă, cu care

mângâia distrat coama calului său. Nu se uita nici în dreapta şi nici în stânga. Fata în schimb îl urmări cu privirea, până ce nu-l mai zări.

Mr. James Lexington Morlake era o taină pentru locuitorii întregului ţinut, cum şi pentru el însuşi. Nu se ştia nimic precis despre dânsul, dar pe cât se părea era foarte bogat. Prieteni nu avea totuşi deloc. După stabilirea lui la Wold House, preotul satului venise să-l vadă şi îl rugase să dăruiască ceva pentru scopuri de binefacere. Suma ce-o primi întrecu cu mult aşteptările Sfinţiei Sale. Morlake refuză însă toate invitaţiile care l-ar fi pus în contact cu vecinii săi. Nu făcu şi nu primi vizite. Unii, mai curioşi, căutară să culeagă informaţii. Aflară de la servitori, că stăpânul lor ducea o viaţă ciudată, neregulată şi fără ţintă, căci nimeni nu putea şti cu siguranţă dacă el stă la Wold House ori la Londra. Nu comunica nici slugilor sale intenţiile lui pentru a doua zi şi cu atât mai puţin pentru săptămâna viitoare.

Joan Carston încălecă din nou pe roibul ei şi coborî dealul, îndreptându-se spre drumul pe care îl apucase adineauri James Morlake. Când ajunse la locul unde drumul se bifurca, Joan privi la timp spre stânga, aşa că apucă să vadă pălăria lui mare, neagră, dispărând după, povârnişul care ducea la râu.

— Sunt dată dracului şi-mi fac de cap!

— Zise ea în urechile răsfrânte ale calului. N-am rezerva necesară şi nici un pic de mândrie, Toby. Aş da două lire sterline – toţi banii ce-i am – ca să pot vorbi cu el măcar o dată. Pe urmă o să-mi pierd iluziile desigur.

Ea străbătu în galop cât îi mai rămăsese din drum şi intră pe poarta dărăpănată. Acolo, tocmai unde şoseaua atingea parcul tatălui ei, se afla o căsuţă modestă, de lemn. În grădină sta o doamnă şi îi făcu semn cu mâna, când o zări. Doamna avea vreo patruzeci de ani şi arăta încă foarte bine, cu toată îmbrăcămintea ei sărăcăcioasă.

— Bună dimineaţa, Lady Joana! Sosii aici aseară. Ai pregătit totul admirabil. E foarte drăguţ din partea dumitale că ţi-ai dat atâta osteneală pentru mine.

— Îmi pare bine că-ţi place – zise Joan care sărise repede de pe cal. Ce face pacientul dumitale, pe care-l îngrijeşti, Mrs. Cornford?

Doamna zâmbi.

— Nu ştiu nici eu. Soseşte de-abia diseară. Sper că nu te supără că mai aduc pe cineva?

— Nu, deloc – zise Joan clătinând capul. N-ai vrea să stai mereu aici? Tatăl meu ţi-ar da desigur voie. Dar cine e domnul acela suferind?

— E un tânăr dintr-o familie distinsă. Din păcate e alcoolic, dar sper că s-a vindecat acum, în urma unui tratament special.

— Alcoolic!

— Strigă Joan uluită.

— Am încercat să-l vindec de această patimă nenorocită şi sper să-l fi lecuit pentru totdeauna. E tragic, să vezi atâţia oameni tineri şi sănătoşi prăpădindu-se din cauza beţiei. Dar n-ai într-adevăr nimic împotrivă ca pacientul meu să rămână aici?

— Nu, deloc – răspunse Joan râzând.

Mrs. Cornford o privi cu admiraţie.

— Eşti foarte bine în costumul ăsta de călărie.

— Pol îmbrăca ce vreau – zise Joan liniştită – mă prinde orice. Ar fi o falsă modestie să nu recunosc că sunt frumoasă. Dar asta nu-i meritul meu, întocmai cum e al dumitale. O să dejunez însă, aici, cu dumneata. De fapt, sunt aşteptată la Creith – urmă Joan, când îşi ungea cu marmeladă un corn. Sigur e că musafirul nostru mă aşteaptă. Tatăl meu desigur nu se prea gândeşte dacă o să mă întorc. Aşteaptă numai să se întâmple o minune şi să-i cadă fără nici o sforţare din partea sa, un milion în palmă. Visul ăsta i s-a împlinit acum, cel puţin în parte.

Mrs. Cornford o privi mirată.

— Nu suntem bogaţi – adăugă Joan – facem parte din nobilimea scăpătată. Dacă aş fi un bărbat, aş pleca în America şi m-aş căsători acolo cu o fată bogată, pentru a trăi ca vai de lume, până ce-aş divorţa iarăşi de ea. Dar deoarece sunt fată, trebuie să rămân în ţară şi să aştept pe milionarul englez, care nu va veni niciodată – şi e poate mai bine aşa.

— Dar.

— Începu Mrs. Cornford.

— Conacul. Moşiile şi casa noastră din Londra au, sau aveau cel puţin până săptămâna trecută, sarcini enorme. Suntem cea mai săracă familie din această regiune.

Mărturisirea sinceră a Joanei o miră pe Mrs. Cornford.

— Îmi pare foarte rău – zise ea. Trebuie să fie grozav pentru dumneata.

— O, nu-mi pasă prea mult. De altfel, toţi sunt săraci pe aici, toţi afară de misteriosul M. Morlake, pe care lumea îl crede milionar. Dar se bucură probabil de reputaţia asta numai fiindcă nu vorbeşte cu noi. Când ne aflăm în vizită unul la altul, ori la petreceri, ne întreţinem despre datorii ipotecare, dobânzi, preţul cerealelor şi febra aftoasă, dar de cele mai multe ori subiectul conversaţiei îl formează paguba enormă ce o vor suferi naţiunea şi ţara, dacă nobilimea de la ţară, care nu se pricepe în afaceri, va fi odată înlocuită prin burghezia democratică, aflată în vădită ascensiune.

Mrs. Cornford tăcu şi privi doar cu tristeţe la chipul frumos al Joanei. N-o cunoştea decât de un an încoace. Un anunţ, apărut într-un ziar şi în care Mrs. Cornford ruga să i se dea lucruri de cusut, o dusese pe Joan la locuinţa mică şi strâmtă din mahala, unde doamna îşi câştiga pâinea, pentru dânsa şi fetiţa ei, cu îndemânare şi hărnicie.

— Nu e uşor să fii săracă – zise ea liniştit.

Joan se uită la ea.

— Şi dumneata ai fost altă dată bogată – zise ea, cu un aer grav. Asta am ghicit-o numaidecât. Trebuie să-mi povesteşti într-o zi totul. Adică nu, n-aş vrea să te chinui. Amintirea

zilelor mai bune îţi va pricinui suferinţe. Da, e grozav să fii săracă. Şi mai grozav însă e să fii bogată. pe un timp nedeterminat. Spune-mi, te rog, îl cunoşti pe Mr. Morlake?

Mrs. Cornford zâmbi.

— Bogătaşul acesta pare să fie un fel de curiozitate locală. Fata din sat, pe care-ai avut bunătatea să mi-o trimiţi, ca să-mi deretice prin casă, mi-a povestit o mulţime de lucruri despre dânsul. Este un prieten al familiei dumitale?

— Mr. Morlake nu-i prieten cu nimeni. Dimpotrivă, e atât de inaccesibil, încât trebuie să fie bogat. Am gândit odată, că ar putea să devină cavalerul meu.

La aceste cuvinte, Joan oftă adânc.

— Nu ştiu dacă vorbeşti serios şi dacă îţi pare rău într-adevăr – zise Mrs. Cornford, zâmbind. Pe semne că glumeşti.

Dar în zadar privi la vizitatoarea sa, căci pe chipul fetei nu se putea citi nimic din ceea ce se petrecea în sufletul ei.

— Ce ai spune dacă ai afla că şi eu am trecut prin multe încercări? Sunt bătrână. Am douăzeci şi trei de ani.

— Pari mult mai tânără.

— Poate că am şi eu o taină grozavă.

— Asta, zău că nu-mi vine să cred – răspunse Mrs. Cornford clătinând, neîncrezătoare capul.

Joan oftă din nou.

— Mă voi înapoia acuma la grijile şi necazurile mele.

Cu aceste cuvinte, Joan îşi luă rămas bun.

„Grijile şi necazurile” se plimbau în clipa aceea tocmai pe aleea lungă de nuci.

— Mă bucur foarte mult că te-ai înapoiat – zise Hamon cu o cordialitate deplasată, când dădu ochii cu Joan. Mi-a fost dor de dumneata.

Joan Carston ar fi dorit să mai fi stat un ceas, două la Mrs. Cornford şi să nu se fi întors.

CAPITOLUL III.

Stăpânul de la Creith.

Ferdinand Carston, al nouălea conte de Creith, era un om zvelt, cam încăpăţânat şi sucit, care de fapt nu avea decât o singură dorinţă şi încă de ordin negativ: nu voia să fie deranjat sub nici un cuvânt. Încercase în cursul întregii sale vieţi, să ocolească neplăcerile pe cât se poate; asta, îi făcuse mult rău şi-i adusese pagube mari. Actele sale de proprietate se aflau în mâinile mai multor creditori, iar datoriile ipotecare de pe proprietăţile sale erau înscrise în registrele mai multor bănci. Lordului nu-i plăcea să fie deranjat de către avocaţii, administratorii şi arendaşii săi. Nu aveau voie să-i bată capul cu alegerea oamenilor aşa că lordul abia-i cunoştea şi foarte puţini dintre ei aveau grijă să-i trimită socoteli exacte. Din când în când el îşi propunea să scape de datorii prin fel de fel de speculaţii; cum însă nu se sinchisea de bilanţuri şi dări de seamă şi nu se informa mai înainte dacă afacerile la care vroia să participe erau într-adevăr serioase, speculaţiile acestea îl ruinaseră şi mai mult. Nu-i rămânea decât să se adreseze din nou micilor cămătari din Sackwille şi Jermin Street.

Iată însă că lordul Creith făcu cunoştinţa unui financiar foarte amabil, care porni să-l scape de datorii, satisfăcând atât pretenţiile băncilor, cât şi mai ales pe ale Shylockilor supărători. Lordul Creith îi purta recunoştinţă şi era foarte mulţumit. Vându financiarului drepturile sale la succesiunea bunurilor aflate în proprietatea familiei Creith, eliberându-se dintr-o dată nu numai de toate datoriile şi obligaţiile sale, ci dispunând şi de o frumuşică sumă de bani.

El se afla în bibliotecă şi parcurgea cu cel mai mare interes catalogul de licitaţie al firmei Tattarsall, pentru cai şi echipament de călărie, când musafirul intră deodată în odaie fără să fi fost anunţat.

— Hello Hamon!

— Zise lordul Creith, nu tocmai încântat. Ai dejunat?

— Joan nu-i acasă.

— Zise Hamon, scurt.

— A dejunat în altă parte?

— Întrebă lordul şi se uită pe deasupra ochelarilor săi la Hamon.

Acesta îşi luă un scaun şi se aşeză la birou, în faţa lordului.

— V-aţi gândit vreodată la ce se va întâmpla după moartea dumneavoastră? Întrebă el.

Lordul Creith îl privi mirat.

— Oh! La asta nu m-am gândit, Hamon. Cu siguranţă că nu! M-am dus întotdeauna regulat la biserică, deşi pomenile bisericeşti sunt destul de plicticoase, totuşi nu ştiu, dar îmi închipui că porţile raiului nu-mi vor fi închise.

— Nu-i vorba de asta. Întreb ce-o să se facă atunci familia dumneavoastră?

— Titlul îl moşteneşte Joan. După statutele familiei noastre şi o femeie are dreptul la succesiune – zise lordul vădit supărat şi rozând capătul tocului său. Dar de ce-mi baţi capul cu asemenea amănunte, dragul meu? Dacă Joan vrea să păstreze moşiile şi conacul, atunci ar trebui să se căsătorească cu dumneata. N-aş avea nimic împotrivă. În familia noastră au fost oameni ciudaţi. Străbunica mea a avut chiar un picior de lemn.

Mr. Ralf Hamon trecu peste jignirea ascunsă în vorbele lordului. Prefera să nu discute însuşirile mai puţin bune ale strămoşilor gazdei sale.

— Chiar dacă Joan nu are de gând să se căsătorească cu mine, dumneavoastră puteţi s-o îndemnaţi?

Lordul Creith îşi scoase tacticos ochelarii.

— Crezi că fiica mea primeşte îndemnurile mele? Te înşeli dragul meu! Joana nu-mi primeşte sfaturile, ba, dimpotrivă, e dispusă să facă întocmai contrariul de ceea ce îi cer eu. Trebuie de altfel să recunosc că nu sunt un sfătuitor bun. Să facă ce-o vrea! Mama ei, răposata, era întocmai ca dânsa. Dar de ce mă mai pisezi cu toate astea!

— Să presupunem că Joan refuză categoric propunerea mea de căsătorie – zise Hamon, stăruind să lămurească odată pentru totdeauna această chestiune.

Lordul Creith zâmbi mândru şi mulţumit.

— Păi, dragul meu, ce vrei să-ţi fac atunci!

Hamon îşi luă o ţigară de foi şi rupse cu dinţii unul din capete.

— Trebuie să vă folosiţi de toată autoritatea de care vă bucuraţi pe lângă ea!

— Zise el îndârjit. Vorbiţi cu dânsa.

Lordul se rezemă de speteaza jilţului său.

— Bine, voi vorbi cu ea – strigă el, pentru a isprăvi odată. Dar uitasem să-ţi spun că nu poţi avea moşia pe care o doreşti. Am răsfoit actele şi am văzut că proprietatea aceea fusese amanetată Băncii Midland, care a scos-o în vânzare acum o lună. Moşia a fost cumpărată de un om ciudat, Mr. Morlake. Aş vrea numai să ştiu, ce-i trebuie.

— Morlake!

Creith privi mirat la Hamon. Faţa şi aşa destul de ursuză a financiarului devenise şi mai posomorâtă.

— Morlake? Nu cumva. James Lexington Morlake? Trăieşte el pe-aici, pe-aproape? El e oare americanul pe care l-aţi pomenit deunăzi?

Vorbea repede şi fără să aştepte răspunsul. Lordul Creith închise obosit ochii.

— Nu ştiu cine e. Am pomenit numai aşa, în treacăt de el. Dar ce ai, Hamon?

— Nimic – răspunse celălalt pe un ton grosolan şi părăsi odaia.

Joan se afla acum sus, în iatac şi servitoarea veni s-o cheme. Merse numaidecât la tatăl ei, care se adâncise din nou în citirea catalogului.

— Joan, doream să-ţi vorbesc. Despre ce anume? Oh! Da. Asta-i. Fii, te rog, cât se poate de drăguţă cu Hamon.

— S-a plâns el de purtarea mea?

— Nicidecum! Mi-a vorbit numai din nou despre intenţia lui de a se căsători cu tine. Nu ştiu cum priveşti chestiunea asta.

— Să ţi-o spun?

— Întrebă ea.

Dar lordul clătină energic capul.

— Scuteşte-mă, te rog, mai ales dacă e vorba de vreo explicaţie mai lungă. Ştii doar cum stau lucrurile. I-am vândut tot conacul, moşiile şi casa noastră din Londra.

— Toate le-ai vândut lui Hamon?

— Da, absolut toate. Dacă nu te căsătoreşti cu el nu vei avea, după moartea mea, decât puţinii bani ce ţi-i voi putea lăsa. Iartă-mă că-ţi vorbesc, aşa, fără înconjur!

— Mi-am închipuit că lucrurile stau astfel.

— Vei moşteni, ce-i drept, odată averea lăsată de bunica ta. Când vei împlini douăzeci şi patru de ani. Din fericire n-am putut să mă ating de această moştenire, deşi am încercat de mai multe ori, în strâmtoarea în care mă aflam. Dar notarii sunt straşnic de încăpăţânaţi.

Lordul chibzui o vreme.

— Ei, ce gândeşti acum despre o căsătorie cu acest Hamon?

Joana zâmbi doar.

— Ştiam eu că nu-l poţi suferi – zise lordul cu vădită satisfacţie. Asta a fost tot ce am vrut să discut cu tine. Dar spune-mi, îl cunoşti pe acest Morlake?

Dacă tatăl Joanei s-ar fi uitat la ea, ar fi fost desigur uimit s-o vadă roşindu-se. Dar lordul era din nou ocupat cu catalogul.

— Am pomenit numele lui faţă de Hamon şi de când sunt n-am văzut pe cineva atât de tulburat ca musafirul nostru, auzindu-i numele. Cine-i de fapt Morlake?

— Un om – răspunse Joan hotărât.

— Ştii că e interesant – mormăi lordul Creith, întorcând încă o filă.

CAPITOLUL IV.

O ofertă pentru Wold House.

James Morlake şedea la umbra cedrului mare, care se află tocmai la mijloc între locuinţa lui şi malul râului. Un căţeluş şchiop stătea culcat la picioarele stăpânului. Morlake avea un ziar în mână, dar nu citea. Privirea îi rătăcea peste

întinderea apei. Deodată, Morlake văzu apa limpede ca cristalul sclipind, ca şi cum un peşte mare avea să sară din valuri. Apoi auzi un zgomot, se întoarse şi văzu un om stând la marginea drumului şi privind la el.

O clipă, Morlake se uită într-acolo, apoi contemplă din nou râul, care curgea liniştit la o mică depărtare.

Hamon veni încet spre el.

— E mult de când te-am văzut ultima oară – zise el. Nu ştiam că locuieşti aici în apropiere.

Jim Morlake se uită la el şi căscă.

— Ar fi trebuit să-ţi trimit o invitaţie – zise el plictisit. Vreau să dau recepţii în cinstea dumitale. Dacă ştiam că vii azi dimineaţă, chemam lăutarii din sat şi scoteam câteva steaguri afară.

— Aş vrea să cumpăr casa asta de la dumneata, Morlake – spuse el.

— Mr. Morlake – îl îndreptă Jim. Să nu uităm niciodată că suntem gentlemeni.

— Aş vrea deci să cumpăr casa de la dumneata – stărui Hamon. Sunt gata să uit tot ce-ai făcut împotriva mea şi toate vorbele rele – ştii ce vreau să spun – dar numai cu condiţia ca în termen de o săptămână, să părăseşti ţara asta.

Morlake râse încet, iar Hamon, care nu-l văzuse niciodată râzând, îl privi mirat, atât de schimbat era la faţă.

— Zău, mă faci să râd.

— Zise Jim. S-ar părea că ai căzut din lună după o foarte lungă absenţă, atât de ciudat e felul cum te ocupi deodată de persoana mea. Până una alta, ştii că începi să devii prea corpolent? Şi pungile astea groase sub ochi nu te înfrumuseţează deloc! Ar trebui să te duci la un medic, specialist în întinerire.

Hamon se aplecă spre el.

— Dacă aş povesti vecinilor dumitale cine eşti?

— Întrebă încet. Sau, dacă m-aş duce la poliţie şi aş spune că Mr. Morlake nu-i decât. Un bandit american primejdios?

— Nu-i chiar aşa grozav de primejdios – murmură Morlake, privind vesel la Hamon.

— Sau dacă aş înştiinţa poliţia, că te-am prins odată, pe când jefuiai Banca Presscott, şi că după aceea m-ai denunţat pe mine şi ai încercat să mă şantajezi?

Morlake nu-l slăbi o clipă din ochi.

— În timpul din urmă – urmă Hamon – s-au comis o mulţime de spargeri şi toate de un acelaşi răufăcător, numit „Masca Neagră”. Ai auzit şi dumneata de acest bandit?

Morlake zâmbi.

— Nu obişnuiesc să citesc ziarele. Se scriu acolo prea multe lucruri ce nu se potrivesc unuia ca mine care stă la ţară.

— Care stă la ţară, ha-ha-ha!

Acum îi veni lui Hamon să râdă. Scoase din buzunar un portofel de piele din care luă un pachet de bancnote.

— Poftim banii de drum, zise el, întinzând lui Morlake pachetul. Pentru casă şi domeniu îţi voi face mâine o ofertă. Preţul dumitale.

— O sută de mii de lire sterline. Aş primi suma derizorie pe care mi-o dai drept acont, dacă n-aş şti că ai notat numărul fiecărui bilet în parte şi că un detectiv aşteaptă să mă aresteze, când voi băga banii în buzunar. Preţul meu e o sută de mii de lire sterline, Hamon. Plăteşte-l cum vreau să fie plătit şi te las în pace! Această sută de mii de lire sterline o plăteşti pentru o lună de răgaz.

Spunând asta el zvârli banii pe iarbă.

— O lună. Ce vrei să zici cu asta?

Din nou Morlake îl fixă cu privirea-i liniştită.

— Vreau să zic timpul cât trebuie să treacă în ţara asta între sentinţă şi execuţie!

CAPITOLUL V.

Maimuţa şi curmala.

Ralf Hamon sări în sus, ca muşcat de un şarpe. Faţa îi zvâcnea şi financiarul îşi muşcă buzele groase şi palide.

— Eşti un mincinos! Un afurisit de bandit american! Eu să fiu spânzurat? Asta ţi-o voi plăti, Morlake, cu vârf şi îndesat. Ştiu destul despre dumneata.

Morlake respinse ameninţarea cu o mişcare a mâinii.

— Nu încerca să mă sperii; nervii nu-mi mai sunt atât de tari ca altădată. Fii rezonabil! Spune-mi tot ce ai făcut între timp. După câte ştiu, ai câştigat o jumătate de milion cu diamantele Varoni şi încă în mod cinstit – lucrul cel mai ciudat în toată afacerea asta. De ce n-ai avut răbdare să aştepţi succesul, Hamon? Atunci n-ar trebui să tremuri acum pentru viaţa dumitale. Ştii oare cum prind indigenii maimuţele? Ei bagă o prună ori o curmală într-o ţeavă cu gâtul îngust. Maimuţa vâră mâna înăuntru, apucă fructul, dar nu poate să-l scoată prin gâtul îngust. Poamei nu vrea să-i dea drumul, dar nici îndeajuns de tare nu e, ca să spargă ţeava. Aşa rămâne prizonieră. Dumneata, Hamon, eşti tot ca o maimuţă din astea!

Ralf Hamon izbutise între timp să-şi stăpânească furia, dar era încă înspăimântător de palid.

— Nu te înţeleg – zise el. Eşti unul din prea deştepţii aceia, cărora le place grozav să se asculte vorbind. Te-am prevenit. Poate că eşti ţeava care s-a sfărâmat cu acest prilej.

— Da, se prea poate – zise Jim, dând din cap – dar dacă mă ia dracu din pricina dumitale, voi muri cel puţin pentru un scop bun. Deocamdată însă voi locui în Wold House şi mă voi bucura că persoana mea misterioasă trezeşte atâta interes în toată regiunea.

— Misterul acesta voi avea eu grijă să-l lămuresc!

— Strigă Hamon, îndepărtându-se.

Dar după câţiva paşi financiarul se mai opri o dată:

— Îţi dau o săptămână, ca să dispari de aici!

— Închide poarta, când ieşi – răspunse Jim fără a-şi da măcar osteneala să se întoarcă.

Hamon se sui în automobilul său, pe care îl lăsase afară, pe şosea, şi porni, agitat şi înciudat spre Creith House.

Dar acesta n-avea să rămână singurul incident neplăcut din ziua aceea.

Hamon merse cu maşina pe şosea, până ce ajunse la drumul desfundat, care forma hotarul domeniului Creith.

— Îmi aparţine! Se gândi el cu adâncă satisfacţie.

Da, ale lui erau acum ogoarele întinse, căsuţele drăguţe din văi şi în care locuiau fermierii. Dar faptul că le stăpânea nu-i ajungea. Dânsul mai voia şi fata frumoasă şi zveltă, a cărei scârbă o ghicea şi al cărei dispreţ nemărturisit îl simţea ca nişte lovituri de bici.

Era stăpânit de dorinţa s-o subjuge, s-o umilească şi s-o pedepsească pentru semeţia ei. Iată un sport care i-ar procura mai multă plăcere decât orice a râvnit în viaţa lui agitată de până acum. Gândurile i se înapoiară din nou la James Morlake. Şi „banditul american” îl tratase cu acelaşi dispreţ ca şi Joan Carston.

Automobilul cotise într-o stradă laterală, când privirea lui Hamon căzu pe o măsuţă spoită în alb care se ridica în dosul unui gard de lemn drăguţ. Financiarul stopă, amintindu-şi că aici locuia, de scurt timp, o prietenă a Joanei.

Ralf Hamon era om care ştia să tragă foloase din orice. O prietenă a Joanei putea doar să devie şi prietena lui. Dacă această femeie, care probabil nu era tocmai bogată şi putea preţui un ajutor bănesc, ar fi de partea lui, iată cel mai bun mijloc ca să biruiască prejudecăţile şi antipatia Joanei.

Hamon coborî din maşină şi înaintă pe jos până la portiţa îngrăditurii. O cărare pavată cu cărămizi roşii şi mărginită de gherghine înalte şi mândre, ducea spre casă. Hamon privi în stânga şi în dreapta, dar nu zări pe nimeni. Ciocăni în uşă, care se deschise numaidecât, şi se află faţă în faţă cu o femeie subţire şi înaltă. Privirile lor se întâlniră, dar niciunul din ei nu rosti vreun cuvânt. Hamon boldi ochii la femeie, ca şi cum ea ar fi fost o arătare dintr-o altă lume. Încercă apoi să vorbească, dar nu-i ieşi decât doar un geamăt din gâtlej. Se întoarse brusc şi părăsi grădina în

fugă. Fruntea îi era brobonită de sudoare. De teamă, financiarul îşi muşca buzele, căci Eliza Cornford cunoştea o parte din taina pe care proprietarul de la Wold House nu izbutise încă s-o dezvăluie.

CAPITOLUL VI.

Hamon povesteşte.

Lordul Creith duse mâna la gură, să ascundă un căscat. I s-a părut c-a tunat. Şi Joan se plictisea. Părea că cina nu se mai isprăvea. Cei trei oameni aproape nu vorbiseră în timpul mesei. O dată lordul Creith riscase observaţia, că la ţară viaţa e foarte monotonă şi că un om ca Ralf Hamon îşi putea procura la oraş fel de fel de distracţii şi plăceri. Dar Hamon se făcuse că nu aude.

— Desigur un tunet îndepărtat, zise lordul Creith, dar în octombrie furtunile sunt foarte rare. Îmi amintesc că odată, când eram încă un copil.

Făcu o încercare slabă să distreze pe ceilalţi doi printr-o poveste, dar nu interesă pe nimeni. Lordul păru că-şi dă seama de asta şi nu isprăvi. Trecu însă la alt subiect şi, de astă dată, fără ca el să-şi dea seama, vorbele lui treziră în cel mai înalt grad interesul comesenilor.

— L-am întrebat pe Stephens despre Morlake. Un om ciudat, într-adevăr foarte ciudat. Nimeni nu ştie lucruri sigure despre el. Acum trei ani a venit, de Dumnezeu ştie unde, a cumpărat Wold House şi s-a stabilit aici ca stăpân. Nu ia parte la nici o vânătoare, la nici o petrecere, refuză toate invitaţiile ce i se trimit şi, pe cât se pare n-are nici un prieten, ba nici măcar un cunoscut. Un personaj cu adevărat ciudat!

— Asta o pot confirma! Strigă financiarul.

Joan auzi că Mr. Hamon râdea şi îl privi mirată.

— Îl cunoşti? Întrebă ea.

Mr. Hamon îşi luă o ţigară din cutioara de argint, ce se afla pe masă.

— Da, îl cunosc destul de bine: e un criminal american.

— Ce spui dumneata?

Joan încercă să-şi ascundă tulburarea, dar Mr. Hamon nici nu păru că bagă de seamă că proprietarul de la Wold House se bucura aici de multă simpatie.

— E aşa după cum v-am spus – stărui Hamon, încântat de a fi stârnit senzaţie. Morlake e un criminal. Cum îl cheamă cu adevărat, asta nu ştiu. Dar e un spărgător şi un jefuitor de case de bani foarte vestit şi un şantajist ordinar pe deasupra!

— Dar asta ar trebui s-o ştie întâi poliţia! Zise lordul Creith, cât se poate de uimit.

— Desigur că ştie, dar unui om ca Morlake, cu averea lui, nu-i greu să închidă gura poliţiei.

La început Joan nu fusese în stare să rostească un singur cuvânt.

— De unde ştii dumneata toate astea? Întrebă ea când îşi stăpâni în sfârşit glasul.

Hamon dădu din umeri.

— Acum câţiva ani am avut un conflict cu el. Morlake şi-a închipuit că ar fi descoperit ceva, ce i-ar da putere asupra mea. A încercat să mă şantajeze, fără să izbutească, şi a scăpat numai cu greu de pedeapsa bine meritată. În viitor însă nu va mai scăpa! Şi asta are să se întâmple cât de curând! Acum îl am în mâna mea!

Hamon deschise şi închise mâna, ca şi cum ar fi vrut să sugrume pe cineva.

Joan nu ştia de ce era atât de agitată. Deşi Ralf Hamon n-o jignise cu nici un cuvânt, îl ura de moarte în clipa aceea şi îi fu nespus de greu să nu-şi arate simţămintele pe faţă. Tânăra fată îl ascultă cu buzele strânse, silindu-se să pară calmă.

— După cum am mai spus – urmă Hamon – nu ştiu care e numele lui adevărat. Poliţia îl suspectează de ani de zile, dar n-a izbutit încă să adune material îndeajuns împotriva lui, ca să-l poată aresta.

— Mă mir că n-am auzit încă vorbindu-se de asta – îl întrerupse lordul Creith – deşi în calitatea mea de şef al

autorităţilor judiciare locale, ar fi trebuit să aflu şi eu ceva. Dimpotrivă, poliţia are o părere destul de bună despre vecinul nostru.

— Nu la poliţia locală m-am gândit – îl lămuri Hamon – ci la domnii de la Scotland Yard. Părerea lor despre Morlake numai bună nu poate fi.

— Eu una nu cred nimic din toate astea!

— Strigă Joan, a cărei indignare izbucni deodată. Povestea sună prea fantastică. Pe semne că ai citit nişte romane poliţiste, Mr. Hamon, iar imaginaţia dumitale ţi-a jucat acum o festă.

Financiarul zâmbi.

— Recunosc că cele afirmate de mine par de necrezut, totuşi sunt adevărate. De altfel, am vorbit azi dimineaţă cu Morlake.

— Cum?

— Strigă Joana, din cale afară de mirată.

— A fost o surpriză neplăcută pentru el, să mă vadă, atât pot să vă spun. Părea mai ales că-l supără faptul că l-am recunoscut. M-a rugat stăruitor, să-l cruţ şi să nu-l denunţ.

— Asta nu-i adevărat! Cu siguranţă că nu!

— Strigă Joan mânioasă. Mr. Morlake e cel din urmă om, care ar ruga pe cineva să-l cruţe. Şi n-am să cred niciodată că-i un hoţ!

Hamon se înroşise şi întrebă:

— E Morlake un prieten al dumitale domnişoară?

— N-am avut încă prilej să-i vorbesc – răspunse Joan, dar l-am văzut de la o oarecare depărtare. Atâta tot.

O tăcere penibilă urmă. Totuşi Ralf Hamon nu era o fire prea simţitoare. Deşi Joan îi spusese în faţă că minte, financiarul nu se arătă deloc jignit, nici chiar când Joan îl împiedică să reia conversaţia despre trecutul lui Morlake, vorbind repede despre altceva.

După ce lordul Creith se retrase în odaia lui, Joan ieşi în parc, spre a vedea mai bine fulgerele, care brăzdau cerul, din când în când. Voia să fie singură. Prezenţa lui Hamon la

masă îi fusese nesuferită. Şi cu toate acestea băgă de seamă că financiarul o urmase.

— Se pare că vom avea o noapte furtunoasă – zise el, negăsind altceva ce să spună.

Joan vroia să se înapoieze în casă, dar Hamon o reţinu.

— Unde ai făcut dumneata cunoştinţa doamnei care locuieşte acolo în casa aceea? Întrebă el.

Fata încruntă sprâncenele. Nu se aşteptase la întrebare.

— Vorbeşti despre Mrs. Cornford?

— Zise ea. E cumva şi ea o criminală?

Hamon zâmbi îngăduitor la riposta ei sarcastică.

— Asta nu. Am întrebat numai, fiindcă mi se pare că am mai întâlnit-o. Presupun că doamna îşi mai aduce aminte de mine. Ţi-a spus ceva cu privire la asta?

— Întrebă el, cu o nepăsare prefăcută.

— N-a pomenit niciodată numele dumitale, cum de altfel nici eu nu i-am vorbit despre dumneata – răspunse Joan mirată.

Curiozitatea ei se trezise.

— Dacă nu mă înşel, doamna nu-i în toate minţile – zise Hamon. A stat odată un an întreg într-o casă de nebuni.

Joan izbucni în râs.

— Mr. Hamon – zise ea ironic – mi se pare că vrei să mă sperii. Pe prietenii mei, care nu sunt criminali, îi declari nebuni.

— Nu ştiam că Morlake e prietenul dumitale – răspunse Hamon repede apropiindu-se de ea în întuneric.

— Ţi-am spus adineauri că Mr. Morlake nu-i prietenul meu. E însă vecinul nostru şi după o datină străveche, privim pe vecinii noştri ca pe nişte prieteni, cel puţin atâta timp cât nu s-au dovedit duşmani. Dar acum ar fi mai bine să intrăm.

— Încă o clipă.

Hamon îi luă braţul, dar Joan se eliberă repede.

— Ce vrei să mai spui, Mr. Hamon?

— Întrebă ea.

— A vorbit tatăl dumitale cu dumneata?

— Tatăl meu vorbeşte adeseori cu mine. Vrei să ştii probabil dacă a vorbit cu mine despre dumneata?

Hamon clătină capul în semn de afirmare.

— Anume, dacă mi-a spus că ai vrea să mă iei de soţie?

— Da, asta vroiam să ştiu – întări Hamon, cu glas răguşit.

— Tatăl meu mi-a vorbit despre asta – răspunse Joan cu linişte. I-am spus însă că nu doresc să mă căsătoresc cu dumneata, deşi îmi dau bine seama, ce măgulitoare e pentru mine propunerea dumitale.

Hamon tuşi uşor.

— Ţi-a pomenit tatăl dumitale de împrejurarea că domeniul şi castelul dumneavoastră îmi aparţin?

— Mi-a spus şi asta – confirmă ea, posomorându-se.

— Îmi închipui că ţii la casa strămoşească, unde de sute de ani au trăit cei din neamul Creith?

— Desigur că mi-e scumpă – răspunse Joan cam înciudată dar nu într-o măsură atât de mare, ca să fiu gata să jertfesc fericirea vieţii mele, numai şi numai ca să rămân mai departe castelana de la Creith. Sunt alte lucruri mai grave, Mr. Hamon decât să-ţi pierzi averea şi casa.

Joan făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să plece, dar Hamon o reţinu şi de astă dată.

— Mai aşteaptă o clipă – zise el încet, iar glasu-i tremura de emoţie.

— Joan, e adevărat, sunt cu douăzeci de ani mai în vârstă decât dumneata, dar eşti femeia pe care am visat-o, pe care am dorit-o, de când ştiu să doresc. Nu există lucru pe care să nu-l fac pentru dumneata şi nici o jertfă pe care n-aş împlini-o. Trebuie să devii a mea cu orice preţ!

O cuprinse în braţe, înainte ca Joan să fi înţeles, ce avea de gând Hamon să facă. În zadar se apără ea şi încercă să se elibereze.

— Lasă-mă! Cum îndrăzneşti?

— Taci – zise el cu glas şuierător. Te iubesc, Joan, te iubesc fierbinte, deşi m-ai jignit adânc cu trufia ta. Iubesc chipul tău dulce, ochii tăi, corpul tău minunat.

Joan se suci, plecând capul într-o parte şi căutând să se ferească de gura lui avidă. În clipa aceea răsună glasul lordului din vestibul:

— Mai eşti afară, Joan?

Hamon lăsă braţele în jos, iar fata se dădu înapoi, tremurând de spaimă şi dezgust.

— Iartă-mă!

— Şopti el.

Joan nu fu în stare să vorbească. Arătă numai spre uşă. Hamon o părăsi şi intră în casă. Ea mai rămase un moment afară. Când în sfârşit dânsa se înapoie, lordul Creith se uită scrutător la ea, cu ochii lui de miop.

— Ce s-a întâmplat?

— Întrebă, văzând-o albă ca varul.

— Nimic, tată.

Lordul Creith privi în jurul lui. Hamon dispăruse prin uşa deschisă a salonului.

— Un om prost crescut. Îl voi da afară, dacă vrei, draga Joan.

Ea însă clătină capul.

— Lasă, tată, nu-i nevoie. Mr. Hamon e ce-i drept, cam necioplit. Dacă nu pleacă mâine fără să i-o cerem, putem să ne ducem la Londra.

— În orice caz ne ducem acolo – zise lordul.

Apoi adăugă şovăitor:

— Vrei să-i cer socoteală pentru obrăznicia lui?

— Nu, nu-i nevoie – răspunse Joan.

Lordul Creith se înapoie uşurat în cabinetul său de lucru. Nu i se putea întâmpla nimic mai rău, decât să fie plictisit cu asemenea lucruri.

CAPITOLUL VII.

În mijlocul furtunii.

Joan se urcă în camera ei. Nu voia să mai întâlnească o dată pe bărbatul, în ai cărui ochi descoperise adineauri prăpăstiile patimii omeneşti. Îi venea rău, amintindu-şi de îngrozitoarea scenă din parc.

Căută în sertarele biroului cheia de la uşa iatacului ei, şi o încuie cu grijă, lucru pe care nu-l făcuse încă niciodată.

Apoi se aşează într-un jilţ, încercând să se reculeagă.

Destăinuirile lui Hamon cu privire la James Morlake o revoltase adânc. Nu puteau să fie adevărate! Şi. Totuşi. ar fi îndrăznit Hamon să afirme dacă nu avea dovezi?

Joan se sculă, deschise una din ferestrele lungi, asemenea unei uşi cu geamuri şi ieşi afară pe balconul de piatră de deasupra intrării. Fulgere orbitoare sfâşiau cerul întunecat. Auzi bubuind prelung tunetele, dar nu se uită la norii ameninţători.

În depărtare licărea o lumină palidă arătând locul unde se afla castelul domeniului Wold.

Dacă Hamon grăise adevărul, ştia oare bărbatul acela singuratic, că era bănuit? Nu trebuia oare ca cineva să-i spună ca să se ferească? Dar era nebunie curată să se gândească la el. Ea nu-l cunoştea decât ca pe o figură, pe care o privise adeseori prin ochean. Ţesuse în jurul chipului lui simpatic şi atrăgător, fel de fel de visuri fantastice. Dacă l-ar vedea de aproape, iluziile acestea s-ar spulbera desigur numaidecât. Şi ea dorea să fie aşa, dar totodată îl ura pe Hamon, pentru că picurase veninul îndoielii în sufletul ei.

Niciodată dânsa nu vorbise cu Morlake, nu-l văzuse niciodată decât de la distanţă, de la cel puţin cincizeci de metri, şi nu ştia mai mult despre el decât cele aflate prin flecărelile slugilor. Dacă Hamon nu minţise, Morlake se afla în mare primejdie. Dacă însă afirmaţiile financiarului erau mincinoase, fără îndoială că Hamon urzea pe ascuns împotriva lui Morlake.

Joan se înapoie în odaie şi se uită la imaginea ei în oglindă.

— Trebuie neapărat să mă scap de gândurile astea, şopti ea.

De fapt căuta numai să se înşele. Merse la dulap, scoase o manta de ploaie şi o pălărioară şi le puse pe pat.

Abia când se făcu zece şi jumătate auzi cum Stephens închide poarta. Glasul lui Hamon răsună până sus, când

spuse servitorului noapte bună, înainte de a se sui în odaia sa. Fata asculta şi-l auzi cum închidea uşa. Mai trecu un sfert de oră. Castelul era cufundat acum în tăcere adâncă.

Joan ieşi iarăşi pe balcon. Lumina de la Wold House nu se stinsese încă. Atunci ea se hotărî, luă mantaua pe braţ şi pălăria în mână, merse la uşă, o descuie şi se furişă jos pe scări spre holul unde ardea numai o lămpiţă de noapte. Şi Stephens se duse să se culce. Nu se mai auzea decât tictacul ceasornicului mare din hol.

Cheia de la poartă, atârna de perete. Era mare şi grea. Abia dacă îi intra în geantă. Apoi, ea împinse încetişor zăvorul, deschise şi închise uşa.

Nu-i fu greu să găsească drumul, căci fulgerele scăpărau luminându-l. Inima-i zvâcni puternic străbătând parcul, la umbra nucilor bătrâni. În curând ea fu pe şosea.

Îşi spunea că era o proastă, că nu era în toate minţile, că se purta ca o şcolăriţă sentimentală şi romantică. Mintea căuta s-o reţină, dar un simţământ puternic, care n-avea nimic de-a face cu judecata şi cu chibzuiala, un instinct mai tare decât orice, o împingea înainte.

Când auzi apropiindu-se un automobil, se ascunse la umbra unui tufiş. Se întrebă, ce ar spune vecinii, dacă ar vedea-o pe lady Carston în această situaţie. Nici unuia din ei nu i-ar da măcar în gând că ea, Joan, pornise la drum ca să prevină pe un bandit american, pe cale să fie arestat – pe un om, pe care nici nu-l cunoştea măcar şi cu care nu vorbise niciodată. Aşa a ajuns ea sub zidul înalt de piatră ce înconjura Wold House. Numai anevoie găsi ivărul porţii grele de fier forjat. Apăsă pe el şi deschise poarta. Lumina, zărită până atunci, se stinse tocmai şi castelul se cufundă în întuneric. Joan rămase după un copac, căutând să mai prindă curaj, ca să poată îndeplini ceea ce îşi propusese. Nu făcu bine un pas şi uşa castelului se deschise pe neaşteptate. O lumină vie se revărsă afară, iar în prag se ivi silueta unui bărbat. Joan se retrase grabnic la adăpostul copacilor. Zări la spatele străinului pe James Morlake, care

vorbea celuilalt, cu glasul scăzut, şi constată, cu oarecare mulţumire, că Morlake avea un glas cald şi simpatic.

Dar cine era musafirul lui? Şi acesta îi părea cunoscut.

— Te simţi mai bine acum? Auzi ea întrebând pe Morlake.

— Da, mulţumesc, fu răspunsul, atât de nedesluşit, încât ea de-abia îl ghici.

— Cred că vei nimeri până acolo. Nu cunosc pe Mrs. Cornford, dar ştiu că o doamnă locuieşte în casa aceea de lângă şosea.

— Iertaţi, vă rog, domnule, că v-am deranjat. Ştiu că nu se cuvine. Dar am trecut tocmai pe aici. Şi când am văzut că se apropie furtuna. Mă tem, domnule, că sunt beat.

— Aşa mi se pare şi mie – zise Morlake.

Ah, da! Omul era deci tânărul alcoolic, pe care îl îngrijea Mrs. Cornford. Amândoi coborâră treptele ce duceau în parc.

Tânărul se clătina uşor, iar Jim îl sprijini.

— Vă mulţumesc, domnule, vă mulţumesc. Numele meu este Ferdinand Farringdon.

La lumina unui fulger, fata zării faţa palidă, slabă şi nervoasă a beţivului. Îşi muşcă buzele, ca să reţină un ţipăt. Se ţinu de ramura groasă a unui dafin şi urmări pe cei doi bărbaţi cu privirea, până ce pieriră în întuneric. Ea stătu mult timp ca încremenită, apoi Jim se înapoie singur.

Îl văzu păşind spre castel şi încuind uşa. Apoi ea mai aşteptă o vreme. Stropi mari de ploaie începură să cadă, tunetul se apropia şi fulgerele luminau din ce în ce mai tare.

Joan uitase că venise să-i spună lui Morlake să se ferească. Apariţia fantomatică a beţivului în mijlocul nopţii o speriase. Făcu o sforţare să se stăpânească şi merse grăbită spre poartă. Voi s-o deschidă, dar spre spaima ei, toate încercările rămaseră zadarnice. Morlake o încuiase se pare, după ce arătase lui Farringdon drumul spre locuinţa gazdei sale.

Ce trebuia să facă acum?

Păşi cu băgare de seamă pe iarbă, dar de partea aceea râul închidea calea. Dacă ar fi găsit undeva o scară, ar fi trecut peste zid.

Dar uşa se deschise iarăşi şi Joan se tupilă din nou sub un copac. Îl văzu pe Morlake ieşind şi îndreptându-se spre poartă. Apoi auzi zgomotul porţii, când Morlake o izbi. Alergă într-acolo. De astădată o găsi descuiată. Cu un suspin de mulţumire şi de uşurare, Joan se văzu iar pe şosea. Se întrebă pe ce drum să fi apucat Morlake. Desigur, coborâse în sat. În orice caz nu era probabil să se fi îndreptat spre Creith House, afară dacă voia să se încredinţeze dacă Farringdon ajunsese cu bine acasă.

După câţiva paşi se simţi udă leoarcă, turna doar cu găleata. Bubuitul tunetului o ameţea, iar fulgerele înteţite o orbeau.

Fu cuprinsă de spaimă şi începu să alerge. Când ajunse în sfârşit în faţa porţilor de la Creith House, băgă speriată mâna în geantă, şi se convinse că din fericire nu pierduse cheia.

Străbătu în grabă aleea şi când ajunse aproape de capătul ei se opri deodată, îngrozită.

Drept în faţa ei, la lumina unui fulger, zări figura unui bărbat, care sta stană drept în mijlocul drumului. Nu-i putu recunoaşte faţa, sub marginea lată a fetrului moale.

— Cine eşti dumneata? Întrebă ea, tremurător.

Înainte ca omul să-i fi putut răspunde, toate împrejur se luminară. Urmă un bubuit groaznic, ca şi cum mâinile uriaşe ar fi grămădit stânci peste stânci. Joan fu zvârlită la o parte şi trântită la pământ.

O clipă, omul rămase încremenit de spaimă, apoi sări cu un ţipăt înăbuşit la fată, o ridică şi o duse departe de copacul în flăcări.

Una din ferestrele castelului se lumină. Părea că cei dinăuntru se trezesc unul după altul şi că nucul mare, care ardea, avea să-i aducă în curând afară.

Omul în negru privi împrejur şi descoperi un grup de arbuşti de rododendru. Avu destul timp să ducă trupul căzut în nesimţire până la tufiş, înainte ca cineva să coboare în parc.

Omul nu ştia cine era Joan, şi o luase drept o servitoare, ce se înapoiase târziu din sat. Nici nu-şi dădu osteneala să se uite la ea mai de aproape şi chiar de s-ar fi uitat, tot nu i-ar fi zărit faţa, căci era plină de lutul moale, în care Joan căzuse, spre norocul ei.

Nimeni n-avea se pare de gând să iasă din casă, pentru a stinge focul. Omul auzi doar un glas care întrebă de la fereastră dacă a trimis cineva după pompieri.

— Telefonează, te rog, şi nu mă mai deranja, până ce focul nu înaintează.

Joan tocmai îşi revenea în fire. Deschise ochii şi privi disperată în jurul lui. Cineva îi sprijinea capul de genunchii lui. Deasupra ei se mişcau crengile şi ramurile rododendrului, iar faţa îi era udă de ploaie.

— Cred că în curând îţi va fi mai bine – zise bărbatul.

Joana holbă ochii la cel care vorbea, căci recunoscuse numaidecât glasul lui James Morlake.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

Apoi văzu copacul fumegând şi se cutremură. Trăsnetul îl lovise deci şi, numai printr-o minune, scăpase.

— Vă mulţumesc de o mie de ori, începu ea.

În clipa aceea, întunericul fu din nou sfâşiat de un fulger orbitor, iar la lumina lui ea văzu că faţa străinului era acoperită de la sprâncene şi până la bărbie de o mască neagră!

CAPITOLUL VIII.

Hoţul.

Joan zise gâfâind:

— Aşadar e adevărat!

Morlake îi simţi groaza din glas şi privi în jos, la ea.

— Ce să fie adevărat? Te rog, vorbeşte mai încet, să nu te audă cineva!

Joan tremura şi căuta să se stăpânească.

— Dumneata eşti un spărgător. Zise ea în cele din urmă.

— Crezi? Poate din pricina măştii? Dar o mască nu face un spărgător, după cum o rândunică nu înseamnă primăvara. Într-o noapte umedă ca asta, un om prudent, care vrea să-şi păstreze faţa rumenă, trebuie s-o apere împotriva vremii rele.

— Lasă, te rog, glumele proaste!

Ea îşi dădu numaidecât seama că indignarea ei nu se potrivea deloc cu situaţia în care se afla. Zăcea întinsă, fără putere, pe iarba umedă. Faţa ei. Numai să nu i-o fi zărit Morlake, aşa, plină de lut! Cu un capăt al mantalei de ploaie, pe care, în surescitarea ei, o purtase tot timpul pe braţ, în ciuda furtunii, încercă să-şi cureţe pe furiş obrazul murdar.

— Vrei să fii aşa de bun şi să mă ajuţi, să mă scol?

Morlake se aplecă spre ea şi o ridică, fără nici o sforţare.

— Locuieşti în castel? Întrebă el, pe un ton politicos, ba respectuos chiar.

— Da. Locuiesc acolo. Eşti. Sau erai să săvârşeşti o spargere la noi?

Jim râse încet.

— Dacă ţi-aş spune că nu sunt spărgător, tot nu m-ai crede.

— Ce eşti atunci? Un hoţ?

Era ceva agresiv în vocea ei.

— Situaţia asta e grotescă – zise James Morlake după un timp.

— Prin urmare eşti un hoţ?

— Întrebă ea din nou.

— Da, sunt.

Ea ar fi fost dezamăgită amar dacă Morlake ar fi răspuns altfel. N-avea decât să fie un tâlhar, ori un spărgător, dar un mincinos şi un laş, nu. Asta n-ar fi fost ea în stare să rabde.

— La noi n-ai avea ce să furi, Mister.

Se opri. Ştia el oare că ea îl recunoscuse?

— Mister.? Repetă, el, aşteptând numele. Adineaori spuneai. Şi într-adevăr credeai, că aş fi un spărgător? Vă aşteptaţi pentru diseară, la o asemenea vizită?

— Da – minţi ea, fără un pic de mustrare. Mr. Hamon a spus că s-ar putea să se săvârşească o spargere la noi.

Era o simplă invenţie, dar ea nu-şi închipuia că vorbele ei ar putea să facă asupra lui o astfel de impresie.

— Ah! Dumneata eşti în vizită aici? Îţi cer iertare. Credeam că eşti. Nu prea ştiam ce să cred despre dumneata. Dar te rog priveşte spre casă!

— De ce?

— Te rog.

Ciulind urechea ea îi întoarse spatele. Un bărbat cobora tocmai în parc şi venea spre copacul care ardea. Ţinea un felinar în mână şi înainta şovăind.

— E Stephens.

— Şopti ea şi se întoarse.

Dar se văzu singură; omul cu masca neagră se făcuse nevăzut.

Nu-i fu greu să ocolească pe servitor, dar când ajunse sus, în coridorul care ducea la camerele de dormit, se văzu deodată în faţă cu tatăl ei.

— Dar pentru Dumnezeu, Joan, unde ai fost? M-ai speriat îngrozitor.

— Am vrut să văd copacul care arde.

Niciodată în viaţă nu-i fusese atât de uşor să mintă.

— Dar ce te-a apucat să ieşi noaptea, pe o asemenea vreme, să te uiţi la copacii care ard?

— Bombăni lordul Creith. Pentru asta îl avem doar pe Stephens. Eşti toată mânjită de lut pe faţă.

Joana se grăbi să intre în odaia ei; auzi deschizându-se uşa lui Hamon.

— A căzut trăsnetul la noi?

— Întrebă el.

— Da, în unul din copacii dumitale – zise lordul, cu adâncă mulţumire în glas. Tocmai băgai de seamă că nu mai era

copacul meu.

Uşurat de descoperire şi încredinţat că nu avea nici un motiv să se agite, lordul Creith se duse să se culce şi nu se mai lăsă deranjat de bubuitul ameninţător ori de fulgerele ce la răstimpuri scăldau odaia într-o lumină vie.

Iatacul Joanei era singurul din Creith House, care avea şi o baie alături. Ea îşi scoase repede hainele ude şi într-atât era femeie, încât în baie, nu se mai gândea la cele întâmplate. Abia când se văzu în pat, îşi aminti de întâlnirea ciudată cu Mr. Morlake. Îşi frecă genunchii care o mai dureau din cauza căderii şi privi afară pe fereastra deschisă. Nucul tot mai fumega, iar la lumina fulgerelor, zări doi oameni cu căşti de alamă, făcând de pază şi privind la rămăşiţele copacului uriaş. Pompierii voluntari din sat aveau aceeaşi uniformă ca şi camarazii lor de la oraş, şi numai în ce priveşte destoinicia se deosebeau simţitor de dânşii.

Morlake a recunoscut-o oare? Se îndoia serios de asta. Nu-i dăduse atenţie niciodată şi desigur nici nu căutase să afle cine locuia la Creith House. O luase drept o persoană venită în vizită la castel şi poate chiar drept o servitoare.

— Acum cred, Joan Carston, că te-ai vindecat şi că ai scăpat de iluziile tale!

— Îşi zise ea, dezmeticită. Prinţul tău din vis e un spărgător, şi, vezi bine, de spărgători nu se cade să te interesezi, afară dacă nu eşti anormală. Ar fi un semn de degenerare gravă. Lasă să-ţi slujească asta drept învăţătură. E timpul să te cuminţeşti!

Spunându-şi acestea, se coborî din pat şi privi printre grupurile mari de copaci ai parcului, spre Wold House. Lumina palidă se zărea din nou. Mr. Morlake se înapoiase desigur.

Cu un suspin de uşurare se culcă din nou şi dormea adânc, când James Morlake ieşind de sub rododendroni se furişă pe pajişte pentru ca imediat apoi să apese cu un fier mic şi subţire sub jaluzelele unei ferestre, ce dădea în holul întunecat al castelului.

CAPITOLUL IX.

Mr. Hamon pierde bani.

Joan coborî devreme în sufragerie a doua zi dimineaţa. Voia să-şi bea cafeaua, înainte că Mr. Hamon să se fi sculat din pat. Isprăvise aproape, când Ralf Hamon dădu buzna în odaie. Financiarul se afla într-un hal fără de hal. Nu era decât în ciorapi, cu bretelele atârnând de pantaloni şi într-o bluză de pijama cu dungi. Faţa-i încă nerasă, era întunecată de mânie şi ciudă.

— Unde este Stephens? Strigă el furios.

Dar îşi dădu seama că atât tonul cât şi înfăţişarea sa nu corespundeau regulilor bunei cuviinţe.

— Iartă-mă, Lady Joan, spuse el foarte politicos, sunt însă grozav de supărat. Azi noapte m-au călcat hoţii.

Ea îl privi ţintă, cu ochii mari.

— Ţi s-au furat cumva ghetele ori haina?

Financiarul se înroşi.

— Am aflat adineauri. Vreau să zic furtul. Cineva a intrat astă noapte la mine în odaie şi mi-a furat portofelul cu trei mii de lire sterline. Nu poate fi nimeni altul decât ticălosul de Morlake! Dar lasă, îi vin eu de hac! I-am dat porcului ăstuia o şansă.

— Mare păcat că hoţul nu ţi-a furat şi vocabularul dumitale elegant!

— Zise ea rece.

Nu era deloc nepăsătoare, cum părea a fi. Aşadar Morlake se întorsese. O amăgise deci! Şi când Hamon se retrase bombănind şi înjurând, ea încercă să-şi dea bine seama de cele întâmplate. Da, se lăsase înşelată de lumina din Wold House. Dar poate că James Morlake nici nu era hoţul? Din arătările cam încurcate ale lui Hamon, spusele lui Stephens şi concluziile lordului Creith, rezulta că un necunoscut pătrunsese, după miezul nopţii prin una din ferestre în hol şi că trecuse apoi în cel puţin alte două încăperi. Se gândi, cu inima zvâcnind, că Morlake fusese poate şi în camera ei, şi fără să-şi dea seama se simţi dezamăgit aflând că a doua

odaie nu era a ei, ci o încăpere goală de lângă odaia de musafiri, unde dormea Hamon. Hoţul furase de sub perna acestuia un portofel de piele, care conţinea trei până la patru mii de lire sterline. Ba şi glumise, descărcând revolverul lui Hamon, aflat pe o măsuţă de lângă pat. Cartuşele fură găsite mai târziu pe covor.

— În orice caz, dragul meu – zise lordul Creith, pe care repetarea insistentă a aceleiaşi poveşti şi înşiruirea aceloraşi amănunte de către Ralf Hamon îl plictiseau grozav – lucrul cel mai simplu şi mai nimerit e să te adresezi poliţiei, care lucrează, ce-i drept, cam încet, şi s-o înştiinţezi despre cele întâmplate. Faptul că-l bănuieşti pe Mr. Morlake ca autor al furtului interesează mult mai mult poliţia decât pe mine. Sunt însă gata să iscălesc mandatul de arestare împotriva lui ori ceea ce-i şi mai important – să pun să i se percheziţioneze casa. Căci dacă te-a furat, banii vor fi găsiţi la el.

— Nu, nu vreau să mă adresez poliţiei – zise Hamon pe un ton scăzut. Îmi lipsesc dovezile.

— Dar dumneata ai susţinut mereu că poliţia îl supraveghează – se amestecă Joan.

Recunoscu însă numaidecât că observaţia ei putea să ajute poate la prinderea hoţului şi o trecură fiorii.

— N-am vrut să spun că ar fi atât de supravegheat – se justifică Hamon. Sunt însă foarte mulţi oameni, care ştiu multe despre el şi îl cunosc de aproape. Mă gândesc la unii din domnii de la Scotland Yard. Prietenul meu, inspectorul Marborne, îl supraveghează de ani de zile. Nu, n-am să mă adresez poliţiei locale. Desigur că nu-i destul de dibace aşa că ar strica totul. Afară de asta, un om ca Morlake e prea şiret ca să păstreze la el banii furaţi. Mă voi duce ceva mai târziu la Wold House şi voi vorbi cu el.

Auzind-o pe Joan cum râde, Hamon îi aruncă o privire furioasă.

— Îmi pare rău – se scuză ea – dar pare atât de ciudat. Cum adică? Cel care a fost furat, se duce să parlamenteze

cu hoţul. Asemenea lucruri se întâmplă numai în romane, dar în viaţă! Vrei dumneata să spui în adevăr că ai de gând să faci o vizită şi să-i mai spui pe deasupra că-l bănuieşti?

— Sunt de părere că toate zvonurile astea despre vecinul nostru ţin de domeniul vast al fanteziei – zise Lordul Creith, sforţându-se să se intereseze de ce auzea. Lucrul e doar atât de simplu: dacă Mr. Morlake e un spărgător şi dumneata o ştii, atunci cere dumneata să fie arestat! Iar dacă din întâmplare nu-i un spărgător, ci nevinovatul proprietar al unui mic domeniu, cum credem noi, vei fi nevoit să suporţi urmările purtării dumitale. În tot cazul e o mare imprudenţă şi nesocotinţă să cari atâţia bani cu dumneata. Trei mii de lire sterline! Trebuia să le ţii la bancă, dragul meu! Nu degeaba s-au făcut safe-uri şi trezorerii blindate!

Lordul Creith se uită la ceas.

— Peste o jumătate de oră – adăugă el – vom pleca la oraş. Mi-e imposibil să te rog să vii cu noi, fiindcă în automobilul meu nu-i loc decât pentru două persoane, şi asta în împrejurări normale. Dar dacă vine şi fiică-mea cu bagajele sale, atunci abia o persoană încape în maşină, şi încă foarte incomod. Joan dragă, ce-ar fi să încerci să te mulţumeşti pentru moment cu o jumătate din geamantane şi din cutiile de pălării?

— Ah, plecaţi la oraş?

— Întrebă Hamon dezamăgit. Credeam că mai rămâneţi aici până la sfârşitul săptămânii.

— Aş! Ţi-am spus încă de luni – răspunse lordul, deşi nu era adevărat. Avem la Tattersall mâine o licitaţie mare, la care ţin să fiu şi eu de faţă, iar Joan trebuie să meargă la dentistul ei. Dacă vrei poţi să rămâi aici. Poate că mai ai treabă la Creith. Nu vreau să-ţi stric planurile.

— Când vă înapoiaţi?

— Întrebă Hamon.

— Probabil peste o lună.

Ralf Hamon fu de părere că era mai bine să plece şi el la oraş. Zise că automobilul său era destul de mare, ca să cuprindă pe toţi deodată, dar lordul nu luă în seamă propunerea.

— În sfârşit, am scăpat, slavă domnului!

— Spuse lordul Creith, cu un suspin de uşurare, când automobilul său trecu pe poartă, spre şosea. Hamon o fi el un om de seamă, dar prea mă enervează.

Îşi puse monoclul când văzu că se apropie de Wold House.

— Aici şade vecinul nostru cel rău! L-ai întâlnit vreodată Joan? Cum arată?

— E un om ca toţi oamenii, n-are nimic particular.

— Semn rău! Răspunse lordul Creith. Mie nu-mi plac oamenii ca toţi oamenii.

Chiar în momentul acela şoferul frână brusc, căci pe poarta deschisă de la Wold House ieşea un automobil. Era o maşină mare, neagră, în care nu şedea decât o singură persoană: Mr. James Morlake. Acesta privi peste umăr, văzu primejdia şi, printr-un viraj brusc şi îndrăzneţ, îşi trase maşina în imediata apropiere a şanţului din stânga sa, aşa că lordul Creith putu să treacă înainte.

— Nu lipsea mult şi se întâmplă o nenorocire – zise lordul, răsuflând uşurat. El e vinovat, ar fi trebuit să claxoneze. Ăsta-i deci Mr. Morlake! Dar descrierea ta nu se potriveşte de fel Joan. N-am văzut în viaţa mea o faţă mai mândră şi mai sfidătoare. Se uită chiar atât de încruntat, încât poate să fie şi un ucigaş.

— Am vorbit despre el ca om, nu ca automobilist – zise Joan cu linişte.

La spatele lor răsună semnalul unui claxon şi maşina neagră trecu pe lângă ei. Morlake nu privi nici în dreapta şi nici în stânga.

Joan recunoscu automobilul italian. Era una din mărcile cele mai scumpe, fabricate în Europa. Mr. James Morlake nu cruţa pe semne nici o cheltuială în exercitarea profesiunii sale ruşinoase.

CAPITOLUL X.
Înscenarea.

Marborne, inspectorul de poliţie ieşi din biroul şefului său, închise uşa şi fluieră încet, coborând treptele de piatră ale prefecturii de poliţie din Londra. Până şi prietenul şi ajutorul său, detectivul Slone, care avea mulţi ani de serviciu, se lăsa amăgit prin felul lui de a fi. Îl urmă în stradă.

— Ei, a mers bine? Întrebă el nerăbdător, pe când păşeau amândoi pe malul Tamisei.

— Dimpotrivă, a mers cât se poate de rău! Nu lipsea mult şi totul s-ar fi isprăvit. Zău, Barny, era cât pe ce să mă văd nevoit să-mi dau demisia. Şeful spune că ar avea dovezi destule că m-am lăsat mituit de proprietarul clubului de joc. Mi-a spus şi numărul biletelor de bancă ce mi le-a plătit Bing Benett, pentru că l-am prevenit pe frate-său că va fi arestat. Mă aflu pe lista celor ce urmează să fie pensionaţi şi dumneata, Barny, de asemenea. Şeful a spus că ştie precis că şi dumneata eşti amestecat în afacerile astea.

Detectivul sergent Barnett Slone nu era deloc încântat, de cele ce afla. Cu gusturile lui pentru lux şi trai bun, n-avea cum să facă faţă cheltuielilor de acum înainte. Pensia, ce-l aştepta în caz de concediere din serviciu, era doar foarte modestă.

— Nu mai avem decât o singură nădejde şi o singură cale – mârâi inspectorul de poliţie. Nu-i vorbă, mi-e cât se poate de neplăcut, să fiu îndatoratul unor răufăcători ca Lieber şi Colley, ba încă să depind de ei, dar n-am încotro. Fără dânşii nu se poate. Adu-i pe amândoi diseară, la o gustare, în locuinţa mea.

— Ce ai de gând să faci?

— Întrebă Slone.

— Vreau să-l arestez pe „Masca Neagră” – spuse inspectorul Marborne.

Subalternul se opri şi holbă mirat ochii la el.

— Să-l arestezi? Dar cum vrei să faci asta?

— Întrebă el neîncrezător.

Marborne însă, nu era dispus să-i dea lămuriri.

— Ştiu cine este – cel puţin aşa cred, iar dacă nu ştiu chiar eu, atunci o ştie unul din cunoscuţii mei. Va fi cea mai mare lovitură a noastră Barny!

De mai bine de cinci ani, Masca Neagră era o figură cunoscută şi totuşi misterioasă a Londrei. Isprăvile ei erau îndeobşte senzaţia zilei. Nici un safe şi nici un blindaj nu era destul de sigur pentru ca iscusitul şi îndemânaticul om să nu le deschidă. Puterea Măştii Negre stătea mai ales în faptul că lucra fără ajutoare. Nu se ocupa decât cu depozitele de la bănci, şi da poliţiei de lucru pricinuindu-i multă bătaie de cap.

Ciudat, dar mărimea sumelor pe care punea mâna Masca Neagră cu prilejul spargerilor, nu se ştia niciodată. Misteriosul spărgător nu jefuia decât bănci particulare, în care oameni onorabili îşi aveau depozitele. Dar hârtiile, păstrate acolo puteau deveni primejdioase pentru reputaţia şi situaţia băncilor, în caz că s-ar fi aflat de dispariţia lor. Mulţi îşi ascundeau şi capitalurile în safe-uri, preferând să piardă dobânzile, pentru a avea în schimb sumele la dispoziţie, în cazul că nu le-ar mai şti în siguranţă pe pământul Angliei. E lesne de înţeles că păgubaşii nu vorbeau deloc ori prea puţin despre păţaniile lor, şi tăgăduiau chiar că ar fi pierdut ceva. Masca Neagră era, se înţelege, un mare cunoscător de oameni, şi toate loviturile îi erau bine studiate. Deşi, din spargerile săvârşite în cei cinci ani, i se datorau cel puţin douăzeci şi trei, nu era chip să se deschidă acţiune publică împotriva lui pentru furtul unei sume anumite.

În după-amiaza aceleiaşi zile, la ora cinci, Mr. Marborne se duse la Grosvenor Place numărul 307, unde se afla, la Londra, locuinţa lui Ralf Hamon. Detectivul făcea parte din acei funcţionari de poliţie, pe care îi întâlneşti în toate oraşele mari din lume. Acolo unde se pot câştiga bani fără muncă, se vor găsi întotdeauna oameni lipsiţi de scrupule,

care chiar cu riscul ruşinii vânează bani, uitând complet de răspunderea grea ce o poartă prin calitatea lor oficială.

Hamon tocmai scria nişte scrisori, când servitorul îl introduse pe Marborne în cabinetul de lucru. Ridicându-se din jilţ, îşi primi musafirul cât se poate de cordial.

— Şezi, te rog, Marborne. Mă bucur să te văd. Ai primit scrisoarea mea?

— Da, am primit-o azi dimineaţă.

Marborne îşi puse pălăria sub scaun şi se aşează.

— Ai pierdut deci trei mii de lire sterline! Sper că ţi-ai notat numerele biletelor de bancă?

— Fireşte că da! Ştii totuşi cât de uşor se plasează banii furaţi! Şi când ai de-a face cu un om atât de şiret ca Masca Neagră nu poţi nădăjdui să-l prinzi cu un truc atât de vechi.

Convorbirea fu întreruptă de servitorul, care aduse băuturi pe o tavă mare de argint. Era o atenţie specială a lui Hamon, şi alesese marca preferată a lui Marborne.

— Dar eşti sigur că a fost într-adevăr Masca Neagră?

— Întrebă detectivul pe când Hamon închidea cu grijă uşa după servitor.

— Sigur de tot.

— De ce n-ai înştiinţat atunci poliţia locală?

— Întrebă Marborne mirat. Ar fi fost lucrul cel mai simplu din lume, să obţii un ordin de percheziţie domiciliară. Ai fost doar în vizită la lordul Creith, care după cât ştiu e şeful autorităţilor judiciare de acolo.

Hamon clătină capul.

— În felul acesta nu-l vom prinde niciodată. N-aş putea să aduc nici un fel de dovezi împotriva lui. L-am bănuit numai şi atât. Sau crezi poate că am fi găsit banii furaţi la locuinţa lui Morlake? Lordul Creith s-a oferit chiar singur, să iscălească un mandat de arestare împotriva lui şi să dea ordin să i se percheziţioneze casa, dar n-am primit, fiindcă. (aici Marborne se aplecă înainte şi vorbi în şoaptă). Prin asta aş fi zădărnicit planul nostru, despre care ţi-am vorbit acum o lună.

Marborne închise ochii pe jumătate.

— Dar lucrul ce-l urmăreşti dumneata e foarte greu şi va costa o mulţime de bani, Mr. Hamon. M-am gândit în toate felurile şi, deşi am oameni destoinici la dispoziţie, cheltuielile vor fi mai mari decât merită toată afacerea asta.

— Sunt gata să risc chiar şi o sumă mare de tot – zise Hamon, iritat. Lucrul de căpetenie e să punem mâna pe dânsul. În clipa de faţă, Morlake se află la Londra, dar asta cred că ştii.

Marborne dădu din cap.

— Am ordin să fie supravegheat, pe cât se poate. Prietenul meu Slone îl urmăreşte. Dar asta nu-i chiar aşa de simplu cum ţi se pare poate dumitale, căci după instrucţiunile noastre, nu avem voie să urmărim pe nimeni, printr-un agent de-ai noştri, decât numai când există la poliţie un denunţ oficial împotriva persoanei în chestie. Slone nu poate să se ocupe deci de dânsul decât în orele sale libere.

— Tot ce s-o face pentru mine o să plătesc!

— Răspunse Hamon cu oarecare nerăbdare. Ai întocmit cel puţin un plan?

Inspectorul de poliţie dădu din cap.

— În Blackheath se află o casă – începu el – care aparţine unui fost funcţionar din colonii, care locuieşte acolo cu soţia, fiica şi trei servitori. E foarte bogat şi are o colecţie minunată de bijuterii vechi. Dispun de un om, în stare să pătrundă în cinci minute în casa aceea şi să spargă toate dulapurile. Nu va fi uşor, să căpătăm bijuteriile, căci sunt încuiate într-o casă de bani foarte solidă, dar de fapt, cu asta nici nu trebuie să ne ocupăm. Singura greutate pentru noi e, cum să aducem pe Masca Neagră până la casa aceea, şi, dacă se poate, şi în casă, şi cum să îngrămădim bănuielile împotrivă-i, ca să-l putem aresta. Trebuie mai ales să facem să nu poată să aducă vreun alibi. În zadar l-am aresta pentru o spargere săvârşită la Blackheath, dacă Morlake poate dovedi pe urmă că la ora aceea era la clubul său.

— Dar ai putea dumneata să-l faci să vină la Blackheath?

— Întrebă Hamon, cu un viu interes.

Detectivul dădu din cap.

— Tocmai asta urmăresc. Dar ne va da de lucru. Morlake trăieşte într-o locuinţă din Bond Street, aranjată în stil oriental şi nu are decât doi servitori – un maur, Mahmet.

— Morlake a călătorit mult în Maroc – şi un om cu numele de Binger, fost sergent în armată. Binger nu locuieşte însă la stăpânul său, ci împreună cu familia într-o locuinţă proprie din Blakheath Road. De aceea am şi ales tocmai acest cartier. De obicei, Binger se întoarce seara acasă la el, chiar şi când Morlake rămâne în oraş. L-am urmărit şi am constatat că întrebuinţează seara de obicei un autobuz. Detectivul Slone s-a împrietenit cu dânsul, iar Binger nu bănuieşte că noul său prieten e din poliţie. Slone îşi dă cea mai mare osteneală, să-l descoase, până acum însă n-a izbutit să afle nimic, căci omul tace chitic despre tot ce priveşte pe stăpânul său. Sunt încredinţat că ştie multe, dar cum vine vorba despre James Morlake, pare să şi-a pierdut graiul.

— Dar de ce ajutor poate să-ţi fie?

— Vei vedea numaidecât că e foarte important pentru noi. Morlake ţine mult la el. Acum câţiva ani, când Binger era bolnav, stăpânul său l-a vizitat zilnic, i-a adus fructe, cărţi şi alte lucruri şi l-a trimis şi pe medicul său, tare destoinic şi bun să-l caute. Uneori, Binger se înapoiază mai devreme acasă, şi când în viitor o face la fel, vom căuta să ne realizăm planul. N-ai putea să-mi procuri ceva de la Morlake – o batistă ori un carnet?

Hamon clătină capul.

— Nu – zise el scurt. N-am fost încă niciodată în casa ori locuinţa lui.

— Păcat. Dar nu e neapărată nevoie. Voi pune să i se graveze monograma pe un briceag. Trebuie să ştii: e mult mai uşor să dovedeşti că un lucru e al tău, decât că nu-ţi aparţine, ori că nu ţi-a aparţinut niciodată. Afacerea asta va

costa ce-i drept o sumă frumuşică. Trebuie să te aştepţi la cheltuieli însemnate.

Mr. Hamon îşi scoase portofelul şi-i întinse câteva bilete de bancă. Marborne căută să-şi ascundă bucuria, căci suma întrecea toate aşteptările sale.

Cu banii în buzunar şi în toanele cele mai bune, Marborne ieşi iarăşi în stradă, unde îl aştepta Slone. Avea şi de ce să fie mulţumit, căci dacă planul îi izbutea, atunci nu numai că se îmbogăţea – presupunând bine-înţeles că Hamon se ţinea de cuvânt – ci, prin fapta lui îndrăzneaţă, avea să înlăture dintr-o dată şi toate noutăţile proaste din foaia sa calificativă. Se documenta ca un perfect detectiv, pentru a-şi nimici omul.

— Ei, a scuipat bani?

— Întrebă Slone.

Inspectorul Marborne încruntă sprâncenele.

— Lasă, te rog, expresiile astea vulgare – se răsti el posomorât. Prietenul meu mi-a înmânat ce-i drept o sumă mică pentru cheltuielile necesare, dar n-aş dori să crezi că Mr. Hamon e Banca Naţională a Angliei. Am căpătat o sută de lire sterline pentru dumneata. Ţi le voi da, când vom fi acasă la mine. I-ai spus lui Colley să vină acolo?

— Te aşteaptă de câteva ore. Lieber n-a venit încă. E greoi din fire. Olandez, ce vrei! Dar acum spune-mi, te rog, ce ai de gând să faci?

— Ai să afli asta la timp – răspunse Marborne misterios.

Colley era de statură măruntă şi avea o faţă zbârcită, pe care se zugrăvea firea-i criminală.

Aştepta în stradă, peste drum de locuinţa lui Marborne, şi veni după cei doi detectivi, când intrară în casă. În sufragerie, îşi luă o ţigară de foi din cutia ce i se oferi, şi zâmbi mulţumit şi recunoscător.

— Mr. Slone mi-a spus că doriţi să-mi vorbiţi – începu el.

— Mai întâi mi-a fost niţel teamă şi am crezut că-i pentru treaba aia de la Mill-Hill. Dar să-mi sară ochii, dacă am fost eu.

— Ei lasă, mă, pe mine nu mă înşeli! Ştiu foarte bine că tu erai şi nimeni altul!

— Răspunse Marborne. Dar nu despre asta e vorba, Colley. Am să-ţi dau de lucru.

Omul făcu o mutră dezamăgită.

— Fii pe pace, nu-i vorba de muncă adevărată.

— Ai înţeles? Acum ascultă şi bagă bine la cap: am un prieten, care vrea să joace o festă unui cunoscut. Amănuntele nu te privesc şi n-ai nevoie să le cunoşti.

Îi lămuri ce anume avea de făcut şi deşi Colley se codi, la început, fiindu-i teamă, că i s-ar întinde o cursă, în cele din urmă se lăsă înduplecat.

— Trebuie deci să pătrund cât mai iute în casă şi să plec iar repede de acolo, nu-i aşa?

— Chiar aşa de repede nu – îl corectă Marborne. Mai întâi să faci puţin tărăboi, ca să simtă cei din casă. Trebuie să se ştie, că un spărgător a fost acolo.

Colley încruntă sprâncenele.

— Dar dacă omul a fost funcţionar în colonii, are desigur un revolver şi dacă mă vede, înainte ca să-l fi văzut eu, trage în mine şi s-a isprăvit. O fi asta o glumă bună, nu zic, dar mie îmi place mai bine un film cu Charlie Chaplin.

Aproape un ceas se trudi Marborne până ce izbuti să-i dovedească lui Colley, că nu era nici un fel de primejdie pentru el şi că-l aşteaptă o răsplată atât de mare că va putea să nu mai lucreze un an întreg.

În cele din urmă cei doi se înţeleseră. În săptămâna următoare, Colley avea să stea la dispoziţie şi să aştepte o chemare telefonică din partea lui Marborne.

Când isprăviră de vorbit, inspectorul de poliţie se ocupă cu partea cea mai grea a întregii afaceri. În acest scop, Marborne intră în tratative cu Mr. Lieber, care venise cu mare întârziere.

— Aş vrea să aştepţi în apropiere, pentru cazul că voi avea nevoie de dumneata, Lieber – zise inspectorul de poliţie. Îl cunoşti pe Morlake?

Omul cam corpolent, clătină capul. Trebuia să se sileascâ să nu rămână în urmă, căci detectivul făcea paşi mari.

— Cred, că nu poţi să greşeşti, dar voi fi totuşi de faţă şi ţi-l voi arăta.

— Este un criminal? Gâfâi Lieber.

— Da, şi am nevoie de ceva, ce să-i confirme identitatea – întocmai ca în cazul Crewe, unde ai lucrat pentru mine. O batistă cu monogramă, un carneţel, acte, scrisori, în sfârşit îmi trebuie ceva de la el. Se poate însă să meargă şi fără asta. Am sosit. Aşteaptă acolo, în colţ, şi urmează-mă când ies din casă.

Binger deschise vizitatorului uşa şi se uită cam bănuitor la el, căci cu toate că nu-l cunoştea pe Marborne, bătrânul militar simţi numaidecât ceva oficial în atitudinea inspectorului de poliţie.

— Nu ştiu – zise el – dacă Mr. Morlake e acasă. Aşteptaţi puţin, vă rog.

Îi închise uşa în nas şi merse în odaia mare, luxoasă, în stil oriental, unde James Morlake citea o carte.

— Zice că s-ar numi Kelly. Se poate să fie aşa şi se poate să nu fie.

— Dar ce vrea de la mine?

— Întrebă Morlake.

— Mi-a spus că v-ar fi întâlnit acum câţiva ani în Maroc şi că ar fi aflat de-abia acum adresa dumneavoastră.

— Să poftească – zise James Morlake, după o clipă de gândire.

Marborne intră în odaie şi privea în jur uimit de atâta lux şi frumuseţe.

— Şezi, te rog, Mr. Kelly. Scaune n-am, ce-i drept, deoarece de obicei nu primesc pe nimeni, dar poate că iei loc pe divan.

Inspectorul se aşează, cu un zâmbet cam silit.

— E mult timp de când nu ne-am mai văzut. Poate că dumneata îţi aminteşti că acum vreo zece ani m-ai poftit o dată la masă, în hotelul Cecil din Tanger?

— Parcă îmi aduc aminte de aşa ceva – zise Morlake, privind nepăsător la detectiv.

— Pe vremea aceea, eram reprezentantul unei fabrici de porţelan – urmă Marborne.

Vorbind, inspectorul de poliţie privea în toate părţile, căutând să descopere vreun lucru mic, de care ar putea să se folosească mai târziu drept dovadă împotriva lui Morlake.

— Nu ştiu – adăugă el – dacă dumitale îţi place să continue aceste relaţii, dar eu unul mă gândesc cu plăcere la întâlnirea noastră în Maroc.

— Acum îmi amintesc perfect de bine de dumneata – zise James Morlake – deşi, între timp, te-ai mai schimbat.

Mr. Marborne privi în sus, la tavanul atât de frumos împodobit.

— O lucrare minunată, zău. Meşteşugarii de la noi nu ştiu să facă aşa ceva, urmă el. Dumneata ai o locuinţă splendidă. Niciunul din trecătorii de pe Bond Street nu şi-ar închipui că în imediata lui apropiere se află o încăpere în stil maur şi încă atât de frumoasă.

Deodată, Marborne văzu ceea ce îi trebuia. În dosul unei cutii cu hârtie de scrisori, era o cutioară de piele cu monograma lui Morlake. Pentru un carnet era prea subţire şi detectivul bănui că slujea pentru păstrarea mărcilor poştale.

Numai când Marborne se apropie de masă, observă că era o cutie plată pentru chibrituri.

Inspectorul de poliţie se sculă de pe divan şi străbătu odaia, până fu lângă birou, în faţa lui Morlake, care nu-l slăbea o clipă din ochi. Marborne puse mâinile pe birou.

— Am vrut numai să te mai văd o dată, fiindcă mă aflu la Londra, şi să reînnoiesc cunoştinţa veche. Sper că nu te-am deranjat prea mult?

Marborne pusese mâna pe cutioara de chibrituri. Era atât de mică, încât o putu ascunde în mână.

— Mă bucur întotdeauna, când întâlnesc pe unul din vechii mei cunoscuţi din Maroc – zise Jim. N-ai dori să bei ceva, Mr. Kelly?

— Nu, mulţumesc – răspunse Marborne. N-aş vrea să te deranjez. Am auzit, de altfel, că dumneata nu locuieşti mereu la Londra, ci mai mult la ţară, la o moşie frumoasă, undeva în Sussex.

— Da, e exact, am un domeniu în Sussex.

În clipa aceea, Marborne băgă cutioara de piele în buzunar.

— Dacă vii vreodată la Liverpool, Mr. Morlake, atunci treci te rog să mă vezi – John L. Kelly – zise Marborne, şi-şi scoase mâna din buzunar. Adresa mea o găseşti în cartea de telefon – Lime Street 149. M-am bucurat foarte mult, că te-am găsit sănătos şi bine.

Morlake întinse mâna musafirului său, care se îndreptă spre uşa ascunsă în dosul unei portiere.

— Dar fii aşa de bun – zise el către detectiv, când acesta puse mâna pe portieră – şi lasă-mi chibriturile aici. S-ar putea să am nevoie de ele.

Marborne se întoarse îngrozit.

— Chi. Chibriturile dumitale?

— Îngăimă ei.

— Da, inspectore, ele se află în buzunarul drept al pantalonilor dumitale – zise Jim, care abia ridică privirea de pe cartea ce o luase iarăşi în mână.

— N-am nici un fel de chibrituri – zise Marborne cu glas tare.

— Atunci le-ai întrebuinţat toate între timp. Cel puţin, înapoiază-mi cutia! Dacă mai faci greutăţi, te previn că mă duc la prefectura de poliţie şi fac un denunţ împotriva dumitale. Voi povesti despre un domn, care are în strada Marylebone o prăvălie cu mărfuri furate. După cum am fost informat, primeşti zece la sută din câştig. Sunt încredinţat că prefectul de poliţie habar n-are de asta.

Uluit de ce auzea, Marborne se făcu alb ca varul. Scoase cutia de chibrituri din buzunar şi o aruncă pe podea.

— Îţi mulţumesc – zise Jim politicos.

Faţa inspectorului de poliţie deveni roşie de mânie. Dispreţul lui Morlake îl jignea adânc.

— Lasă, că tot te prind eu odată!

— Strigă el furios. Nu-mi scapi, de asta să fii sigur!

— Şi dumneata nu-mi vei mai fura chibriturile – zise Jim.

În clipa aceea, Binger se ivi în prag.

— Condu pe domnul până afară şi bagă de seamă să nu-mi ia umbrela din cuier!

CAPITOLUL XI.

Jane Smith.

Binger se înapoie la stăpânul său când se închise uşa după Marborne, care clocotea de mânie.

— A fost un detectiv, şopti el cu glasul răguşit.

— Ştiu, zise Jim nepăsător. Mi-a şterpelit cutioara de chibrituri. E dovada cea mai bună.

— Pentru ce-a venit aici? Întrebă Binger.

— Ca să mă spioneze. A mai vrut, pare-se, şi câteva chibrituri, ca să aibă cu ce să-şi aprindă o ţigară. Acest Marborne ştie multe despre mine. Dar poţi fi totuşi fără grijă, Binger!

— Dumneavoastră ieşiţi diseară? Îl întrebă servitorul, după o clipă de tăcere.

— Nu, rămân acasă, dar asta nu te împiedică să te înapoiezi în curând la ai tăi. Nu cred să am diseară nevoie de dumneata. Spune lui Mahmet să-mi aducă cafeaua. Voi lucra astăzi până târziu.

De îndată ce Binger ieşi, Morlake lăsă cartea şi, cu mâinile la spate, se plimbă de colo până colo prin odaie. Privirea îi rătăcea departe, iar fruntea-i era încruntată. De afară se auzi poarta închizându-se: Binger se înapoia la nevastă-sa. Curând intră servitorul maur, aducând o tavă cu tot ce trebuie pentru pregătirea cafelei. După ce aşează toate pe masă, micul maur se îndepărtă cu un „salaam” ceremonios.

Jim, care îl privise în tăcere, se îndreptă spre divan şi, aplecându-se uşor, ridică partea de deasupra de parcă ar fi fost capacul unei lăzi. Dedesubt se afla o casă de bani mică. O deschise şi scoase un pachet mare de bilete de bancă. Le alese, timp de o jumătate de oră, făcând mai multe teancuri, apoi numără fiecare teanc cu grijă şi îl puse în câte un plic. Pe fiecare scrise alt nume şi o altă adresă, luate dintr-un carnet ce-l purta în buzunar. Pe urmă puse toate înapoi în casa de fier, o încuie cu grijă şi trase la loc capacul divanului.

Se uită la ceas; era unsprezece şi jumătate şi totuşi nu se simţea obosit. Vru să citească, dar cartea pe care o părăsise nu-l interesa, şi începu să chibzuiască asupra rostului vizitei lui Marborne. Omul acesta fusese destul de prost, şi-şi închipuie că nu-l cunoaşte. Dar el, James Morlake, cunoştea după chip pe toţi detectivii ceva mai de seamă de la prefectura poliţiei.

Se sculă şi păşind prin coridorul îngust, se îndreptă spre o cămăruţă în care nu se afla decât un pat şi un dulap. Cu toată ora înaintată, se hotărâse să iasă şi îşi încălţă pantofii de stradă. Când să iasă, zări pe podea o scrisoare, care fusese pe semne vârâtă prin crăpătura de sub uşa de la intrare. Adresa era scrisă cu creionul şi nu conţinea decât trei cuvinte: „Mr. Morlake” şi – ceva mai jos – „Urgent!”, subliniat de trei ori.

Deschise iute plicul şi citi cele câteva rânduri, aşternute în grabă pe hârtie. Încruntă sprâncenele, puse scrisoarea înapoi în plic şi băgă plicul în buzunar. Apoi sună servitorul.

— Mehmet, ai auzit pe cineva afară? Întrebă el.

— Nu, Efendi, de când plecă secretarul, n-am mai auzit pe nimeni, deşi am stat tot timpul pe sală.

Morlake scoase scrisoarea din buzunar.

— Când Binger a plecat, se află asta aici pe podea?

— Nu, Efendi.

Scrisoarea fusese deci adusă pe când îşi schimbase el pantofii.

Din nou puse plicul în buzunar şi coborî scările. În caturile de jos erau numai birouri, iar la parter un salon de mode. De obicei, portarul mai era treaz la ora aceea şi fuma o ţigară în gangul de la intrare. Astăzi însă omul nu se găsea acolo.

Când Morlake ieşi în stradă, inspectorul Marborne stătea peste drum, la umbra unei porţi, cu un alt om.

— Asta e, zise el către celălalt.

Lieber dădu din cap, străbătu strada şi urmă pe bărbatul înalt şi zvelt, care păşea agale spre Piccadilly. Când ajunse la colţul străzii, Morlake se opri brusc şi se uită nehotărât împrejur ca şi cum n-ar şti încotro să apuce. În clipa aceea, fu îmbrâncit de un om scund şi gras, care părea să fie foarte grăbit. Ciocnirea era destul de violentă.

— Mai domol, amice, mai domol!

— Zise James Morlake.

— Scuzaţi, vă rog – răspunse Lieber, văzându-şi cât mai repede de drum.

Morlake îl urmări cu o privire ironică.

Inspectorul Marborne aştepta pe Lieber şi când se abătură amândoi pe Air Street, o stradă pustie, detectivul întrebă:

— Ei, ce-ai făcut?

— I-am luat ceva – răspunse celălalt, băgând mâna în buzunar. Nu-i o batistă şi nici o cutie, este o scrisoare.

Inspectorul îi smulse nerăbdător plicul din mână. Se opri lângă un felinar şi cercetă prada.

— Scrisoarea îi era adresată lui! Al meu eşti, Mr. Morlake!

Marborne scoase biletul din plic şi începu să citească. Lieber, care se uita la dânsul, văzu că faţa i se întunecă deodată.

Scrisoarea suna astfel: "Dragă Mr. Morlake!

Ralf Hamon a pus la cale pe un anume Marborne, de la Scotland Yard, să-ţi întindă o cursă.

Jane Smith".

— Dar la naiba, cine e această Jane Smith?

— Întrebă Marborne uimit.

Aceeaşi întrebare şi-o punea în aceeaşi clipă şi James Morlake.

CAPITOLUL XII.

Miss Lidia Hamon.

Marborne privi la însoţitorul său cu o mutră posomorâtă.

— Halal de aşa hoţ!

— Mârâi el. Asta-i tot ce i-ai putut lua?

— Nu ajunge, Mr. Marborne?

— Întrebă Lieber dezamăgit.

— Spuneaţi doar că trebuia să vă aduc o scrisoare – ceea ce am şi făcut.

— Da, da, mi-ai adus o scrisoare.

— Zise Marborne, înciudat. Vârî plicul în buzunar şi se îndreptă, lăsându-l pe Lieber să se întrebe, uluit, prin ce păcătuise.

Descoperirea că această Jana Smith ştia despre legătura lui cu Hamon, îl neliniştea adânc pe inspectorul de poliţie. Acum însă era prea târziu să renunţe la planul său. Trebuia deci să fie cu ochii în patru. Marborne se urcă într-o maşină de piaţă şi cu toată ora întârziată, merse la Grosvenor Place. Portarul, care îl cunoştea, îi deschise, spunându-i că Mr. Hamon nu era acasă.

— Poate că aţi vrea să vorbiţi cu Miss Hamon?

— Adaugă el.

— Miss Hamon? Nici nu bănuiam că există o Miss Hamon – zise Marborne, din cale afară de uimit.

— Cum de nu. Mr. Hamon are o soră. De obicei însă, Miss Lidia se află la Paris.

Într-adevăr, Lidia închiriase o locuinţă mică, într-un cartier boieresc din Paris. Avea şi un automobil, cu o caroserie elegantă şi un şofer japonez, într-o livrea roşie, la volan. Tânăra doamnă se îndeletnicea cu studiul artelor frumoase şi era în relaţii cu vechile familii regaliste. Vorbea, de altfel, destul de bine franţuzeşte.

Portarul îl lăsă pe Marborne în hol şi se duse să-l anunţe. Reveni în curând, spre a-l pofti în salon.

Lidia Hamon avea o statură înaltă şi frumoasă. Părul, de un blond roşcat, îi era pieptănat după moda franţuzească. Pe braţele goale, purta brăţări scumpe, care sclipeau la lumina lămpilor electrice. Ridică încet privirea spre Marborne, când îl văzu că intră, fără a se scula însă de pe divanul moale pe care şedea.

Inspectorul de poliţie, căruia îi plăceau la nebunie femeile tinere şi frumoase, era vrăjit. Lidia purta o rochie verde de seară, pantofi aurii, minunaţi şi ciorapi de mătase bronzaţi.

— Vreţi desigur să vorbiţi cu fratele meu?

— Întrebă ea.

— Da, domnişoară, am treabă cu el.

Tânăra se uită la ceasul brăţară, împodobit cu diamante.

— Sper – zise ea – că Ralf se va înapoia în curând. Eu n-am habar de treburile lui, aşa că nu v-aş putea fi de nici un folos. Dar şedeţi, vă rog, Mr. Marlow.

— Marborne – rectifică detectivul încet, şi se aşează cu băgare de seamă pe marginea unui scaun. E prima oară că am plăcerea să vă văd, Miss Hamon.

— Trăiesc mai mult în străinătate, în scumpul meu Paris. Viaţa acolo e cu totul altă, ceva minunat. Londra e a negustorilor. E un oraş fără suflet.

Inspectorul Marborne, care nu prea ştia să converseze, era cât pe-aci să spună, că poliţia londoneză lucra atât de bine, încât nimănui nu trebuia să-i fie frică în capitala Angliei. Dar spre norocul său, Hamon tocmai se înapoie aşa că nu mai avu prilej să se facă de râs.

— Ei, Marborne, ce s-a întâmplat? Ai făcut cunoştinţă cu soră-mea? Lidio, îmi dai voie să-ţi recomand pe Mr. Marborne. E unul din prietenii mei, un inspector de ta Scotland Yard.

— Aşa?

— Zise Lidia cu glas tărăgănat şi încruntând sprâncenele.

Marborne băgă de seamă că tânăra nu era tocmai încântată de profesia lui.

— Să mergem mai bine sus – propuse Mr. Hamon.

Scoase pe detectiv din cameră înainte ca acesta să-şi fi putut lua măcar rămas bun de la Lidia.

Când fură singuri în odaia lui Hamon, Marborne povesti cele întâmplate.

— Ia arată-mi scrisoarea!

— Jana Smith?

— Zise Ralf după ce o citise. Cine să fie şi asta?

— Ştie cineva despre. Afacerea noastră?

— Întrebă Marborne.

— Nimeni, afară de sora mea căreia, ce-i drept, i-am dat să înţeleagă ce avem de gând să facem.

— Mai bine nu-i spuneai nimic, domnule Hamon – răspunse detectivul îngrijorat.

— I-am spus doar atât, că am întocmit un plan, cu ajutorul căruia mă voi răfui în sfârşit cu Morlake – se apără Hamon. Pot să-ţi jur însă că scrisul de pe plic nu seamănă câtuşi de puţin cu a Lidiei. Sora mea, de altfel, nici nu-l cunoaşte pe Morlake. Şi chiar de l-ar cunoaşte, nu i-ar scrie. Asta-i tot ce ai putut căpăta de la el?

— Mai mult nici nu ne trebuie – răspunse Marborne. Totul e ticluit cu atâta meşteşug, încât nici nu-i nevoie să avem ceva de la Morlake. Plicul va fi găsit la timp, şi ajunge un mic amănunt, care să întărească bănuiala.

Marborne se feri să povestească lui Ralf Hamon despre vizita sa la Morlake şi încercarea neizbutită de a-i fura cutiuţa cu monogramă. Simţea prea bine că prin asta n-ar câştiga câtuşi de puţin în ochii lui Hamon.

— Când ai de gând să-ţi pui planul în aplicare?

Marborne dădu din umeri.

— Depinde – zise el. Sper că încă în cursul acestei săptămâni. N-avea grijă! Pot aduce destule probe că-i vinovat.

— Şi, când l-om aresta pe Morlake, vom face o descindere la locuinţa lui din Londra şi la Sussex. De ce n-ai cerut, atunci când ţi-a furat portofelul cu cele trei mii de dolari, să fie numaidecât arestat? Ordinul de percheziţie domiciliară se putea, desigur, obţine uşor.

— Ei, lasă acum asta! Ai grijă să mă înştiinţezi înainte de a-l aresta, ca să pot fi în apropiere şi să-ţi dau la nevoie o mână de ajutor.

După plecarea detectivului, Hamon se înapoie la soră-sa.

— Cine era domnul acela?

— Întrebă Lidia căscând. Găsesc că ai nişte prieteni foarte ciudaţi.

— Spune-mi mai bine, de ce ai venit la Londra?

— Fiindcă am nevoie de bani. Mi-am cumpărat un tablou minunat. Afară de asta, am pierdut o sumă destul de mare la cărţi. Ce vrei, fără bani nu poţi să trăieşti.

— Ascultă, Lidio.

— Îi zise fratele. Când am început să fac afaceri, aveai servici la un bar şi câştigai îndeajuns, ca să poţi trăi. Aminteşte-ţi, te rog, de vremea aceea. Mijloacele mele băneşti nu sunt inepuizabile, cum pare să-ţi închipui. Sub nici un cuvânt nu pot să-ţi măresc suma ce-o primeşti lunar de la mine. S-ar putea chiar ca într-o bună zi să fii nevoită, să-ţi câştigi din nou singură existenţa.

— Ce înseamnă asta?

— Strigă Lidia, cu ochii scânteietori de mânie.

Acum ea nu mai juca pe doamna din lumea mare. Sta în faţa lui, cu pumnii în şolduri, iar glasul îi suna aspru şi ascuţit.

— Nu ai vrea doar să iau din nou un servici la vreun bar, în timp ce tu câştigi aici zeci de mii de lire sterline? Te-am sprijinit odinioară, Ralf, asta nu trebuie s-o uiţi! Îţi mai aminteşti de Johnny Cornford şi de mâna de ajutor ce ţi-am dat-o atunci?

Hamon îngălbeni.

— Ia slăbeşte-mă cu amintirile tale!

— Se răsti el pe un ton grosolan. Nu-i nevoie să te oţăreşti, fiindcă îţi vorbesc o dată serios, spre binele tău. Marborne vrea să mă scape de Morlake, iar în caz că nu izbuteşte, trebuie să încercăm alt mijloc, pentru a-i veni de hac. La asta, ai putea să mă ajuţi.

— Aha, înţeleg. Şi ce răsplată o să am? Pe semne aceeaşi, ca şi în cazul Cornford. Adică nimic!

— Parcă eu am câştigat ceva în afacerea asta, răspunse Hamon repede.

— Minţi! Pe mine nu mă păcăleşti, Ralf! Nu te uita aşa de încruntat; mie nu mi-e frică de tine.

— E întocmai după cum ţi-am spus!

— Strigă Ralf. A fost dezamăgirea cea mai grozavă din viaţa mea. Dacă nu m-ar fi ajutat o întâmplare norocoasă, s-ar fi isprăvit atunci cu mine. N-am văzut nici un penny din banii lui Cornford.

Urmă o tăcere apăsătoare.

— Ce să fac cu Mr. Morlake?

— Întrebă Lidia în cele din urmă. Să-l ademenesc undeva? Dar el are atâţia bani?

— Are o grămadă. Dar nu la banii lui râvnesc.

— Ceea ce înseamnă că-ţi merge foarte bine, Ralf. Atunci ce vrei să fac?

— Depinde de întorsătura ce o vor lua lucrurile. Deocamdată nu trebuie să ne batem capul cu asta.

— Ce fel de om este? Cum arată?

Hamon părăsi odaia şi se înapoie peste câteva clipe cu o fotografie pe care i-o întinse.

— E un bărbat frumos – rosti Lidia, după ce privise îndelung la chipul lui Morlake. Ce ocupaţie are?

— Asta vreau să ştiu şi eu. Dar lasă acum întrebările. Am vrut numai să văd, dacă Morlake îţi place, dacă te învoieşti. Presupunând, bineînţeles, că vei avea şi un câştig frumos în afacerea aceasta.

Lidia îşi ridică privirea de pe fotografie la fratele său.

— Nu-mi iese nimic privindu-i chipul – zise ea.

CAPITOLUL XIII.

La Blackheath.

Jim Morlake isprăvise cina, ce i-o adusese Mahmet şi citea ziarul de seară.

Era într-o vineri. Un văl cenuşiu acoperea străzile oraşului, ca un prevestitor al ceţii groase, care peste o lună avea să facă Londra de nelocuit.

Binger se înapoiase la el acasă, ceva mai devreme decât de obicei. Primise de altfel ordin de la stăpânul său să nu revină decât peste trei zile. Morlake avea de gând să plece în aceeaşi seară la Wold House. Pe sală îl aştepta cufărul gata pregătit. Ar fi putut să plece mult mai devreme, dar în după-amiaza aceea ceaţa fusese atât de deasă, încât găsise mai nimerit să aştepte. Automobilul îl avea la poartă. Aruncă ziarul, se apropie de fereastră, dădu perdelele grele la o parte şi privi afară.

— Plec, Mahmet – zise el.

Dar zbârnâi telefonul.

Jim apucă receptorul şi auzi un glas necunoscut, care întrebă:

— Mr. Morlake la aparat? Vorbesc din Blackheath. Binger a fost călcat de un autobuz. L-au dus la Carnfield Gardens 12. Puteţi veni imediat acolo?

— E grav rănit?

— Întrebă Morlake repede.

— Nu cred să scape cu viaţă. Sunt doctorul Grainger.

Jim căută repede pe hartă poziţia exactă a străzii arătate şi peste câteva clipe porni în goană la Blackheath. În sudul Londrei însă ceaţa era mai deasă de cum crezuse şi nu putu înainta atât de repede, cum ar fi vrut. Când ajunse însă la New Cross, cerul se limpezi şi se vedeau stelele.

Lieber, care supraveghease locuinţa lui Morlake, îl văzuse suindu-se în maşină. El alergă numaidecât la cea mai apropiată cabină telefonică şi chemă pe Marborne la aparat.

— A plecat – zise gâfâind. Era ora zece fără cinci.

— Singur?

— Da, e la volan. Părea foarte grăbit.

Marborne puse la loc receptorul în furcă şi îşi plăti consumaţia la micul restaurant din Greenwich, unde se afla de un ceas. Ieşi apoi în stradă. Acolo îl aşteptau Slone şi Colley.

— Nu mai aveam timp de pierdut, Colley. Pătrunde cât mai iute în casă!

— Dar e prea devreme, Mr. Marborne. Oamenii încă nici nu s-au culcat – cârâi Colley.

— Ăştia se culcă întotdeauna la nouă – răspunse Marborne nerăbdător. Crezi că nu am avut grijă să le aflu obiceiurile?

Automobilul, ce-l închiriaseră, pentru toată noaptea, îi duse la Blackheath, iar la colţul străzii Granfield Gardens, Marborne îi dădu lui Colley cele din urmă instrucţiuni.

— Să pătrunzi în cămară, pe fereastră, apoi urcă la catul întâi. Sparge geamul dulăpiorului, unde sunt păstrate bijuteriile. Nu-i nici cea mai mică primejdie pentru tine, Colley. Când vei fi făcut ce ţi-am spus şi vei auzi că stăpânul casei s-a trezit din somn, şterge-o cât mai iute!

Colley dispăru în întuneric.

— Prea sunt cusute toate cu aţă albă, domnule inspector – şopti Slone şefului său. Mă tem că Morlake nu va intra în capcană. Veţi vedea că va merge de-a dreptul la locuinţa servitorului său şi-l va găsi acasă sănătos tun.

— Şi eu îţi spun că va veni de-a dreptul aici. Din vocea lui mi-am dat seama că-i foarte îngrijorat şi că tremură pentru viaţa lui Binger.

Cei doi bărbaţi coborâră iute Granfield Gardens şi se ascunseseră la umbra unei porţii.

— Aud maşina – zise Mr. Marborne.

— N-are să ne meargă bine – mormăi Slone. Mă tem că ni se înfundă!

— Tacă-ţi gura! Se răsti Marborne la el. Uite, a sosit!

Jim Morlake opri în faţa numărului 12 şi coborî. Era a patra casă de la colţ şi avea o faţadă frumoasă; nicăieri însă

nu se zărea vreo lumină. El şi intrase prin poarta de fier a grilajului ce înconjura grădina, dar băgă de seamă că lipsea felinarul roşu, care, la Londra, anunţă de obicei locuinţa unui medic. Greşise cumva numărul? Morlake se înapoie la poartă şi se încredinţă că se afla într-adevăr la numărul 12. Nu mai şovăi deci. Merse drept spre uşa de intrare şi urcă scara. Când fu sus, auzi o împuşcătură şi zgomot de paşi pe sală.

Atunci Morlake simţi primejdia. Coborî în grabă treptele, dar abia făcuse doi paşi spre poartă, şi iată că primi două lovituri, una după alta, şi-şi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, zăcea întins pe un pat de scânduri. La lumina slabă din încăpere, zări un om, care-l pansa la cap.

— Stai liniştit! Îi spuse medicul pe un ton de poruncă.

Jim se supuse.

Era într-un arest. Cum ajunsese el aici? Îşi aminti de loviturile care îl doborâseră. Capul îl durea îngrozitor. Dar ce se întâmpla cu mâinile sale? Când se uită la ele, băgă de seamă că erau în cătuşe.

— De ce m-au adus aici?

— Întrebă.

— Asta ţi-o va lămuri desigur comisarul – îi răspunse medicul.

— Aş dori atunci să vină cât mai repede, să mă lămurească zise Jim. Şi ce e cu Binger? Mi se pare că a născocit cineva o poveste cu accidentul de automobil. Comisarul de poliţie despre care-mi vorbiţi, nu-i cumva inspectorul Marborne?

— Peste câteva clipe va fi aici şi vei putea să-l întrebi ce vrei – răspunse medicul.

Ieşi încuind uşa. Cu sforţări, James Morlake izbuti să se ridice în capul oaselor. Începu să cugete asupra situaţiei sale nenorocite. Îşi pipăi cu mâinile încătuşate buzunarele şi văzu că i se luase tot ce avea asupra-i. Asta-i limpezi oarecum gândurile şi uită chiar şi de durerile sale.

Un zgomot. Uşa se deschise şi Marborne intră cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Ei, Morlake! Aşadar ne-ai căzut în palmă!

— Pare-să că era mai bine să-ţi dau chibriturile, răspunse cu răceală Jim. Dacă bănuiam pentru ce-ai vrut să mi le iei, că mă pândeai şi că doreai să mă jefuieşti, îţi cruţam osteneala!

— Nu ştiu de ce chibrituri vorbeşti – spuse Marborne pe un ton grosolan. Ştiu doar că te-am prins cu prada dumitale. Eu, inspectorul de poliţie Marborne, te învinovăţesc că ai săvârşit aseară o spargere la Granfield Gardens 12 şi că aveai la dumneata un revolver încărcat, precum şi unelte de spargere. Mai mult, ai jefuit în ziua de 17 a acestei luni Banca de depozite din Burlington Street şi în ziua de 12 august, Banca Home-Counties.

Marborne tăcu un moment.

— Te va interesa desigur – reluă el apoi să afli că am arestat-o şi pe complicea dumitale, Jane Smith.

Vorbind, detectivul se uita scrutător la Jim. Acestuia îi veni să râdă.

— Sunt încântat!

— Zise el. M-aş bucura foarte mult, să fac cunoştinţă cu această Jane Smith. Poate că l-ai arestat şi pe prietenul meu Hamon?

Marborne zâmbi îngăduitor.

— Ştii bine că nu l-am arestat pe Mr. Hamon. Ce acuzaţie poţi formula împotriva lui?

Jim tăcu un moment, apoi răspunse:

— Îl acuz de omor cu premeditare. Iar pe dumneata că i-ai devenit complice după săvârşirea crimei!

CAPITOLUL XIV.

Arestarea.

Marborne nu înţelesese numaidecât.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Întrebă el pe un ton aspru.

Omor cu premeditare?

— Cât anume ştii despre afacerea aceea, o voi stabili abia pe urmă.

— Răspunse liniştit Jim Morlake. În ziua când l-oi înşfăca pe Hamon, fii sigur că n-o să-ţi meargă nici dumitale bine.

— Când ai să-l prinzi pe Hamon. Va să zică, ai de gând să intri şi dumneata în slujba poliţiei?

— Întrebă Marborne batjocoritor.

— Nu-i nevoie. Niciodată nu voi cădea atât de jos!

Detectivul se aplecă şi îl trase cu putere în sus, până ce Jim fuse în picioare.

— Haide, să vezi lucrurile ce au fost găsite asupra dumitale, când oamenii mei te-au arestat.

Îl duse de-a lungul coridorului până în cancelarie.

Pe pupitrul agentului de poliţie de serviciu, se aflau mai multe lucruri: o mască neagră de mătase, din care – după cum Jim recunoscu numaidecât – găurile pentru ochi fuseseră proaspăt tăiate; un pistol automat; o trusă cu unelte de spargere; o mică lampă cu acetilenă; un toc de cauciuc cu şase sticluţe şi trei legături cu chei false.

— Na-ţi-o bună! Ale mele sunt?! Şi unde ţineam toate aceste lucruri? Poate în buzunarul vestei?

— Câteva le-am găsit în buzunarul hainei dumitale, restul erau ascunse în maşină – răspunse detectivul. Recunoşti, nu-i aşa, că lucrurile îţi aparţin?

— Nu recunosc nimic. Dar ceasul de aur cu lanţ, care-mi aparţine într-adevăr, nu-l văd aici. Presupun că l-ai confiscat în folosul dumitale. Am avut şi ceva bani la mine – vreo şaizeci şi cinci lire sterline. Şi bani au dispărut, l-ai păstrat tot pentru dumneata, nu-i aşa Marborne?

— Banii şi ceasul se află în pupitrul meu – se amestecă agentul. Vorbind astfel, nu-ţi prea uşurezi situaţia, Morlake.

— Poate că ai dreptate – recunoscu Jim după un moment de gândire.

Îi arătă mâinile încătuşate.

— Era neapărat nevoie de asta?

— Cred, că nu.

Agentul luă o cheie, descuie cătuşele şi i le scoase. Apoi Jim fu băgat din nou la arest.

Joan Carston îşi bea cafeaua în Lowndes Square şi citea ziarele de dimineaţă, când îi fu anunţată vizita lui Hamon. Oftând, lăsă ziarul şi privi la tatăl ei.

— Iarăşi individul ăsta!

— Zise ea scârbită. De ce mai vine? Credeam că scăpasem de el, cel puţin pentru o lună de zile!

Lordul Creith nu era tocmai în toane bune. Pierduse în ajun o mulţime de bani la cursele de cai şi de aceea era foarte supărat.

— Trebuie să-l prindem, din păcate, dar o să treacă şi asta – zise Joan resemnată.

Ralf Hamon părea vioi şi amabil şi niciodată ea nu-l văzuse atât de bine dispus.

— Am câteva ştiri interesante pentru dumneata – zise el vesel.

Îşi luă un scaun fără să fie poftit, şi se aşeză la masă.

— L-am prins pe diavol!

— Bravo! Ai prins diavolul? Pune-l în lanţuri şi bagă-l înapoi în iad – propuse lordul Creith.

— De care diavol vorbeşti dumneata, Mr. Hamon?

— Întrebă Joan, cu inimă strânsă.

— Morlake a fost prins astă-noapte asupra faptului, pe când săvârşea o spargere într-o casă din Blackheath.

Joan sări în picioare.

— Nu-i adevărat!

— Strigă ea surescitată. Mr. Morlake. Nu, nu-i adevărat!

— Ba da, e întocmai cum am spus – zise Hamon. Morlake a fost arestat, în flagrant delict de spargere la proprietarul unei colecţii de bijuterii vechi. Din fericire, doi detectivi de la Scotland Yard, care îl supravegheau de câtva timp, l-au urmărit şi cu acest prilej, l-au arestat tocmai când vroia să fugă, întrucât fusese surprins de colonelul Paterson, proprietarul casei.

Lordul Creith îşi scoase ochelarii şi privi mirat la vizitatorul său.

— Dumneata vorbeşti despre James Morlake, vecinul nostru?

— Întreabă el neîncrezător.

Hamon dădu din cap.

— Vorbesc despre „Masca Neagră”, spărgătorul ce-l mai îndemânatic, pe care îl avem în ţară de câţiva ani.

Joan se lăsase în jilţul ei. I se părea că odaia i se învârteşte împrejuru-i. Hamon spunea adevărul. Veselia lui era cea mai bună dovadă.

— Bineînţeles că dumneata ai fost acela, care l-a „prins”, cum îţi place să spui – zise Joan încet.

— Asta nu, dar mărturisesc că am dat poliţiei câteva informaţii folositoare. De altfel, dragă Lady, soră-mea îşi va face o plăcere să vă viziteze.

— Da?

— Întrebă ea cu gândul la altceva. Uitasem complet că ai o soră la Paris. Îmi pare rău că nu voi fi acasă astăzi după-amiază.

— Îmi închipuiam şi de aceea am sfătuit-o să vină mai bine mâine dimineaţă. Are să-ţi placă, e o fată bună, deşi mă tem că prea am răsfăţat-o.

— Când se va lua domnului Morlake interogatoriul?

— Întrebă Joan, fără să arate cel mai mic interes pentru Miss Lidia Hamon.

— Azi dimineaţă vor începe cercetările preliminare, şi Morlake va rămâne în prevenţie, iar săptămâna viitoare va fi judecat. Pari a te interesa foarte mult de dânsul. E de altfel şi firesc. Asemenea oameni sunt mai romantici, decât acei ce respectă legile.

— Nu chiar întotdeauna – zise Joan repede. Cunosc şi persoane care săvârşesc fapte nelegiuite, fără ca să fie câtuşi de puţin interesante.

Îşi regăsise stăpânirea de sine şi lordul Creith, care îşi cunoştea bine fiica, descoperi în glasul ei o urmă de răutate, ce scăpă vizitatorului. Lordul îşi aminti cu groază

de certurile avute altădată cu fiică-sa, certuri din care Joan ieşise întotdeauna învingătoare.

— Are Mr. Morlake prieteni? Vreau să zic, dacă are pe cineva care să depună o cauţiune, pentru dânsul?

— Poliţia se va feri să-l elibereze pe cauţiune.

— Mai ales că arestarea n-a fost cu putinţă decât după o luptă dârză.

— A fost rănit?

— Întrebă ea repede.

— A primit o lovitură sau două – zise nepăsător Hamon.

Joan nu-l slăbea o clipă din ochi.

— Ştii foarte multe despre această întâmplare. Pe semne ai fost chemat la telefon şi ţi s-a povestit toate amănuntele, fiindcă eşti interesat în cauză.

— Nu ştiu decât ceea ce scrie în ziare – se grăbi să răspundă Hamon.

— În ziare nu-i nici un cuvânt despre asta. Faptul s-a petrecut se vede prea târziu noaptea, ca să mai poată să apară ceva în ediţiile de dimineaţă – zise ea.

Se sculă şi părăsi odaia, fără să mai spună un singur cuvânt.

— Zău, e ciudat, ce interes arată domnişoara pentru un asemenea individ, mârâi Hamon.

— Eu nu găsesc nimic ciudat în asta!

— Răspunse lordul Creith. Dimpotrivă, Morlake merită să te ocupi de el. De-aş fi ştiut de mai înainte că e hoţ, aş fi mers la el şi găseam o cale mai bună să-mi procur bani decât vânzându-mi străvechiul domeniu Creith. Dar unde va fi judecat?

— La Greenwich.

— Greeenwich!

— Strigă lordul pe un ton, ca şi cum localitatea asta ar fi cea din urmă de pe lume, unde ar putea să fie osândit un om.

Aproape de amiază, gardianul îl strigă pe Jim Morlake şi îl duse printr-o uşă deschisă în sala de şedinţă. Încăperea era

ticsită. Pe banca ziariştilor, unde abia încăpeau trei oameni, erau şase, pe când alţi reporteri ocupaseră locurile rezervate pentru public.

Mai întâi se povesti pe scurt cum decursese arestarea, şi se dădu a înţelege că la viitorul interogatoriu aveau să fie aduse inculpatului învinuiri noi şi senzaţionale.

— În ce priveşte chestiunea liberării pe cauţiune – începu apărătorul lui Jim.

Dar magistratul clătină capul.

— Despre aşa ceva nici nu poate să fie vorba în cazul de faţă.

În clipa aceea dezbaterile fură întrerupte într-un mod cu totul neprevăzut. Un bărbat înalt şi zvelt înaintă, fără să fi fost poftit, până la locul destinat martorilor şi înmână grefierului cartea sa de vizită.

— Domnul acesta – zise el, privind pe deasupra ochelarilor săi la Jim, care nu mai putu de mirare – domnul acesta este vecinul meu şi stărui să i se înlesnească, să-şi pregătească cât mai liber apărarea.

— Îmi pare nespus de rău, Lord Creith – răspunse magistratul – dar sunt cazuri, când justiţia nu poate consimţi la o punere în libertate pe cauţiune şi nu suntem în măsură să facem vreo excepţie.

Jim înapoindu-se la arest, se întreba, mirat, ce anume îl hotărâse pe bătrânul acela distins, pe care îl cunoştea după nume şi în casa căruia pătrunsese prin spargere, să intervină pentru el în public, când cei de pe treapta lui socială s-ar fi ferit desigur să o facă.

CAPITOLUL XV.

Joan face mărturisiri.

Joan citi cu uimire în ziarele de seara despre intervenţia tatălui său şi aşteptă înapoierea lui.

— Zău, tată, ai o inimă de aur!

— Zise ea, sărutându-l. L-ai văzut?

— Da, l-am văzut – răspunse lordul, căruia nu-i plăceau dovezile de dragoste din partea fiicei sale. E un tânăr foarte

bine. Şi totuşi poliţia susţine că Mr. Morlake ar fi unul din cel mai primejdioşi spărgători din ţară. Când îl vezi, nici nu-ţi vine să crezi. Să-ţi spun drept (aici lordul privi mai întâi în juru-i şi pe urmă cu glas coborât) prietenul nostru Hamon are mult mai mult înfăţişarea unui criminal. Dar pentru Dumnezeu, Joan, nu vorbi cu nimeni despre asta. Deunăzi de-abia am spus ceva rău despre Hamon şi te-ai grăbit să i-o spui în timpul cinei aşa că nu mai ştiam cum să mă descurc.

În cursul dimineţii, Joan izbutise s-o ocolească pe Miss Lidia Hamon. Spera că purtarea ei jignitoare avea s-o hotărască pe tânăra doamnă, să nu mai vină. Altădată, Joan Carston ar fi fost desigur curioasă s-o cunoască pe sora lui Ralf. Acum însă nu mai avea decât un singur gând şi nimic altceva nu-i putea trezi interesul.

Spre seară, însă, Stephens veni să-i anunţe din nou vizita Lidiei Hamon. Fata oftă adânc şi se hotărî în sfârşit s-o primească. Îşi propuse chiar să fie politicoasă cu dânsa.

Când o văzu intrând în-salon, o privi cu mirare. Lidia avea multe însuşiri bune. Între altele ştia să se îmbrace cu gust. Era atât de drăguţă şi de graţioasă, încât aproape nu-ţi venea să crezi, că fata aceasta putea să fie rudă, şi încă de-aproape, cu urâtul de Ralf.

— Îmi pare foarte rău că v-am deranjat – zise Lidia, aruncând o privire spre biroul pe care Joan aruncase în grabă scrisori şi plicuri, sperând că astfel va putea pune mai curând capăt convorbirii. Azi dimineaţă am mai încercat o dată să vă văd. Ralf îmi spusese că vă voi găsi acasă la ora aceea, dar eraţi plecată.

Joan murmură câteva cuvinte de scuză. Era curioasă să afle, ce anume o îndemnase pe Lidia să vină la ea la o oră atât de nepotrivită.

— Rămân numai câteva zile la Londra şi ţineam neapărat să vă vorbesc – stărui Lidia, ca şi cum ar fi ghicit gândurile Joanei. De obicei locuiesc la Paris. Cunoaşteţi bine acest oraş?

— Nu, foarte puţin. Nu-mi prea place Parisul.

— Într-adevăr?

— Se minună Lidia. Nu-mi închipui cum poate să nu-l iubească cineva. E doar un oraş atât de încântător pentru persoanele cu gusturi alese.

— Se vede deci că gusturile mele lasă de dorit – zise Joan zâmbind.

— Nu m-aţi înţeles bine. Nu asta vroiam să spun – se grăbi să răspundă Lidia. Vorbeam numai despre aceia care trăiesc acolo. Cunoaşteţi poate pe ducele de Montdidier? E un prieten bun al nostru.

Mai pomeni şi alte nume din înalta aristocraţie franceză, vrând fără îndoială să arate că era în relaţii cu lumea cea mai selectă. Apoi zise, jucându-se cu umbreluţa şi ocolind privirea Joanei:

— Ralf mi-a povestit că a cumpărat moşia dumneavoastră din Sussex. Trebuie să fie minunat acolo.

— Da, e foarte frumos.

— Nu-i oare păcat să nu vă mai aparţină moşia strămoşească ce timp de atâtea veacuri a fost proprietatea familiei dumneavoastră? Găsesc că e o mare nenorocire. De altfel i-am spus lui Ralf că nu înţeleg, cum poate fi atât de neîndurător, încât să vă ia Creith-ul.

— Nu ni l-a luat, şi nici nu poate să ni-l ia, cât timp trăieşte tata, spuse Joan care începea să înţeleagă, unde voia să ajungă Lidia.

— O da, ştiu. Dar în clipa aceasta, nu m-am gândit la lordul Creith, ci la dumneavoastră. De altfel şi Ralf se gândeşte mult la dumneavoastră.

Aici Lidia îşi aţinti privirea spre Joan, dar trebui să constate că vorbele ei o lăsau pe aceasta complet rece.

— Ralf suferă. E atât de bun, numai puţini îl înţeleg. Cei mai mulţi văd în el un englez de rând, care n-are altă dorinţă decât să strângă cât mai mulţi bani şi lipsit de simţăminte mai înalte. Şi totuşi Ralf e o fire simţitoare, fină; e prietenul cel mai bun şi mai credincios din lume.

— Dacă-i aşa, o va face foarte fericită pe femeia ce s-o căsători cu el.

— Zise Joan hotărâtă să apuce taurul de coarne.

Lidia, care nu se aşteptase la un asemenea răspuns, îşi pierdu cumpătul. Nu mai ştia ce să spună deşi se pregătise cu grijă pentru a răspunde.

— Asta o cred şi eu – zise ea în cele din urmă. Mie, ca soră, poate nu-mi stă bine s-o spun dar, după părerea mea, merită să lupte cineva pentru a dobândi un bărbat ca el.

— În ce mă priveşte pe mine – răspunse Joan rece – n-am de gând să iau parte la lupta asta.

Îi plăcea nespus s-o supere pe vizitatoarea sa.

— De altfel – adăugă ea – nici n-aş putea să mă căsătoresc cu fratele dumitale, chiar de-aş vrea.

— Şi de ce nu?

— Întrebă Lidia.

— Fiindcă sunt logodită şi încă de mult.

— Logodită?! Strigă Lidia.

Era foarte supărată pe fratele său, care nu spusese de asta.

— Da, sunt logodită.

— Dar după cum văd nu purtaţi verighetă.

— Nu-i nevoie, când doi oameni se iubesc din inimă şi sunt înţeleşi între ei – răspunse Joan dibaci.

— Ralf, însă, pare a nu şti nimic despre asta.

— Atunci ai prilejul să-i comunici ştirea asta interesantă.

Lidia se sculase. Învârtea umbreluţa în mână şi nu ştia cum să pună mai repede capăt convorbirii.

— Vă doresc să fiţi fericită. Cred că totuşi ar fi o greşeală din partea unei fete de rangul dumneavoastră dacă s-ar căsători cu un bărbat fără avere. Dacă logodnicul dumneavoastră ar fi bogat desigur n-ar fi îngăduit ca Ralf să vă cumpere vechiul domiciliu.

— Căsătoriile încheiate numai din interes material, sunt de obicei, nenorocite.

Era limpede, în ce scop venise Lidia, căci sora lui Ralf nu era în stare să-şi ascundă dezamăgirea şi necazul.

— Poate că vă veţi răzgândi – zise Miss Hamon, întinzând Joanei mâna. Ralf nu e omul care să renunţe uşor la ce şi-a propus odată. E un prieten bun, dar şi un duşman neîmpăcat. Cineva care stă acum închis şi se plimbă nerăbdător îndărătul gratiilor, ştie ce înseamnă să-l aibă pe Ralf Hamon ca duşman.

Lidia o văzu pe Joan înroşindu-se, dar nu ghici pricina adevărată.

— Şi de ce, mă rog, arestaţii nu şi-ar trece vremea plimbându-se îndărătul gratiilor?

— Întrebă Joan rece. De altfel sunt convinsă că Mr. Morlake e foarte calm şi liniştit.

— O, îl cunoaşteţi pe Jim Morlake?

— Vezi bine că-l cunosc!

— Răspunse Joan uitându-se ţintă la Lidia. E doar logodnicul meu!

CAPITOLUL XVI.

Mr. Hamon este demascat.

Lordul Creith coborî să ia cina. Era în toanele cele mai bune, după o odihnă de două ore. Joan îi povesti convorbirea avută cu Lidia.

— Dar, pentru Dumnezeu! Strigă lordul îngrozit. Cum ai putut să spui aşa ceva?

— Am vrut numai s-o sperii! Se scuză Joan.

— S-o sperii! Dar aceasta puteai s-o faci şi cu alte mijloace. De ce nu i-ai povestit mai bine că vinul din pivniţele de la Creith miroase a dop – ceea ce de altfel e adevărat – sau că acoperişul e stricat – ceea ce iarăşi nu-i o minciună. Dar să-i spui că eşti logodnica unui spărgător, când nu eşti. Ori poate cumva.? Întrebă el bănuitor.

— Cât despre asta, poţi fi pe deplin liniştit. Nici nu-l cunosc măcar pe Mr. Morlake.

Lordul îşi trecu batista pe frunte.

— Închipuie-ţi că ziarele ar afla ceva despre pretinsa ta logodnă, zise el. Cum ţi-ar place de pildă, următoarele titluri „O doamnă din cea mai înaltă societate, logodită cu un spărgător”, sau: „Fiica unui lord se căsătoreşte cu un cunoscut jefuitor de case de bani când i-or da drumul din închisoare”.

Joan lăsă capul în jos.

— La asta, vezi, nu m-am gândit – şopti ea confuză.

Lordul Creith triumfă. În sfârşit, fiică-sa era silită să-i dea şi lui o dată dreptate.

— Unde mai pui – adăugă el că nu ştii ce-o să gândească şi Morlake de asta. Te pomeneşti că domnii spărgători se consideră mai presus decât nişte bieţi aristocraţi scăpătaţi.

— Te rog, tată, nu mai glumi aşa. Cine să-i povestească?

— Cine! O să ne pomenim iarăşi cu nesuferitul de Hamon şi o să-mi bată capul cu chestia asta. Şi tu ştii, cât ţin să fiu lăsat în pace!

— N-ai decât să-i spui că nu ştii nimic. E adevărat, doar. Poţi chiar să-l faci să înţeleagă că fiica ta face în toate ce vrea şi că nu dă nimănui voie să se amestece în treburile ei. Aşa şi este!

— Să sperăm că nu va veni – căută să se mângâie lordul Creith, care îşi sorbea cafeaua.

Abia se sculă de la masă, şi Ralf sună.

— Nu sunt acasă, Joan, zise lordul repede. Am ieşit.

Părăsi în fugă sufrageria – mişcare ce nu se potrivea deloc cu firea lui de obicei atât de distinsă şi de stăpânită.

Joan trecând în salon, găsi pe Hamon, care umbla agitat de colo până colo pe covorul cel mare şi gros. Se vedea numaidecât că era grozav de supărat. La zgomotul uşii, se întoarse repede.

— Ce va să zică asta? Răcni.

Era cu totul schimbat. Dacă şi mai înainte era urât, acum avea o înfăţişare hotărât înspăimântătoare. Falca de jos îi ieşea în afară, ochii-i scânteiau de mânie.

— Îl cunoşti pe Morlake. Dumneata eşti Joana Smith, strigă, păşind spre ea.

Joan dădu din cap, ceea ce îl înfurie şi mai mult pe Ralf.

— Joan, ţi-am spus şi altădată şi ţi-o mai repet: eşti singura femeie pe lume care îmi place şi pe care o doresc. Trebuie să fii a mea, a nimănui altuia! Mai degrabă v-aş omorî, pe dumneata şi pe dânsul. Dacă e adevărat ce-ai spus, atunci nu voi avea linişte, până ce nu-l voi vedea mort.

Joan nu clipi şi în dispreţul ei calm, el o vedea mai frumoasă decât oricând. Întinse mâinile spre ea, care-l întâmpină semeaţă:

— Cunosc cel puţin zece bărbaţi, care te-ar lua de guler şi te-ar arunca afară, auzindu-te spunând numai jumătate din ce ai îndrăznit să spui adineauri.

Hamon rămase uimit, Joan nu era câtuşi de puţin tulburată.

— Dacă n-am fost bine informat. Îngână el, răguşit.

— Aşa şi este. Ce am eu să-i povestesc surorii dumitale că aş fi logodită. Dar nu-i mai puteam răbda felul de a fi. Era îngrozitor de comună cu palavrele despre aristocraţii pe care i-ar cunoaşte. Vă asemuiţi ca două picături de apă Mr. Hamon. Trebuia să-mi închipui că va răcni la mine, cum ai răcnit şi dumneata adineauri.

Joan lăsase, intrând, uşa deschisă. Ştia că servitorul se află în hol.

— Stephens! Strigă ea.

Omul veni în salon.

— Fii aşa de bun şi condu-l pe Mr. Hamon, până la poartă. De azi înainte dumnealui nu mai are voie să calce pragul locuinţei noastre, nici aici şi nici la Creith.

Stephens se înclină, apoi se uită ţintă la Ralf Hamon arătându-i cu capul uşa.

Era una din clipele cele mai frumoase ale vieţii sale.

CAPITOLUL XVII.

Politicosul Iuliu.

Colonelul Carter, de la secţia criminală, scoase ţigara din gură, ca să râdă mai bine.

— Dragă Welling, eşti o fire romantică şi de aceea ar trebui să-ţi iasă toate pe dos. Cu toate astea eşti unul din detectivii cei mai norocoşi.

Iuliu Welling, şeful secţiei a opta de la Scotland Yard, suspină adânc. Era un om în vârstă, cu părul alb şi o faţă tristă şi melancolică. Când era tulburat, avea obiceiul să-şi frece nasul.

— Ai izbutit în toate – Dumnezeu ştie de ce. Poate că a fost numai o simplă întâmplare ori urmarea unei inspiraţii fericite.

— Uiţi că ar putea să fie şi geniu!

— Zise Mr. Welling, zâmbind.

De treizeci şi cinci de ani destoinicul detectiv slujea la Scotland Yard şi fusese înaintat cu orice prilej, graţie succeselor sale răsunătoare. Când se arăta în uniformă – ceea ce nu se întâmpla decât la zile mari – Mr. Welling purta trei rânduri de decoraţii, de la nasturi şi până la umeri.

Jakson Carter şi el intraseră în funcţie în aceeaşi zi. Carter era un funcţionar de birou eminent, cu talent de organizator, iar Welling căuta să studieze oamenii şi abia dacă băga de seamă cum treceau anii, care îi aduceau onoruri atât de mari.

— Eşti, după cum ţi-am spus, un romantic – urmă Carter, căruia îi plăcea să-l necăjească pe vechiul său prieten. Trebuie totuşi să recunosc că tocmai visările dumitale fantastice au dus uneori la rezultate uimitoare.

Iuliu Welling îl privi zâmbind.

— Şi unde au să mă ducă după părerea dumitale „visările” mele, după cum le numeşti, în cazul de faţă?

— Tare mă tem că ne vor duce de-a dreptul la o catastrofă răspunse Carter grav. Un lucru este sigur: am pus mâna pe Masca Neagră. Aş fi dorit numai ca un altul să-l fi prins, căci vroiam tocmai să-l dau afară din slujbă pe Marborne. Dar iată ce înseamnă întâmplarea. A trebuit ca tocmai el să

aresteze pe spărgător! Avem împotriva lui o mulţime de dovezi. Morlake a fost prins de altfel asupra faptului. Avea asupra-i toate uneltele ce le întrebuinţează spărgătorii, precum şi o armă încărcată. La locuinţa lui din Bond Street s-au găsit bunuri furate – un pachet de bancnote, cu ştampilele Băncii Home-Counties.

— Astea aş putea la urma urmei să le capăt şi eu de la Home-Counties Bank, numai să i le cer – zise Welling, mai mult pentru el însuşi.

— O ladă cu bani era îngropată în grădină.

— La ce bun să îngroape el o ladă cu bani în grădină? Întrebă celălalt pe un ton de reproş. Aşa ceva n-o fac decât cei ce nu-s din meserie.

— Bine, dar cum au ajuns atunci banii acolo?

— Întrebă Carter îndârjit.

Mr. Welling îşi frecă îngândurat nasul.

— S-ar putea să fi fost aduşi anume la locul acela, spre a avea la îndemâna o dovadă împotriva lui Morlake. Tot aşa l-a prins Marborne şi pe Shellman, falsificatorul de bancnote.

Carter îl privi uimit.

— Crezi, aşa dar, că totul a fost înscenat ca să pună mâna pe el?

— Da, a fost o înscenare – răspunse Welling. În ce-l priveşte pe Shellan, el era într-adevăr un falsificator de bancnote, dar prea şiret, ca să fie dovedit. De aceea, s-a recurs la mijlocul aceasta urât şi neîngăduit, ca să fie osândit la zece ani muncă silnică. Atunci ca şi acum, Marborne a fost acela, care a pus totul la cale.

— Despre asta habar n-aveam – mărturisi Carter încruntând sprâncenele.

— În ce-l priveşte pe Morlake – urmă Mr. Welling încet şi aproape sfios – afirmaţiile lui sună foarte ciudat. El stăruie afirmând că servitorul său ar fi suferit un accident. Servitorul locuieşte la Blackheath, după cum îmi amintesc. Ei bine, Morlake soseşte la casa unde i se spusese că s-ar afla rănitul, e atacat şi doborât. Poţi să-ţi închipui? E prins şi

trântit la pământ, fără să se apere, deşi avea asupră-i un revolver încărcat! Vrea să săvârşească o spargere şi îşi lasă automobilul cu farurile aprinse în colţul străzii! Şi numai la câţiva paşi de acolo o străduţă dosnică, pustie, unde ar fi putut să-l ascundă. Se presupune că ar fi pătruns în casă pe din dos. Acolo se află o grădină, înconjurată de un zid scund. Nimic mai uşor pentru un spărgător, decât să sară peste zid, punându-se astfel la adăpost. Dar nu, Morlake iese în stradă pe poarta principală. S-a împotrivit? Dar cum s-a împotrivit? Nu uita, ţi-o repet, că avea la el o armă încărcată! E de admis, că în condiţiile acestea s-a lăsat învins de bastonul de cauciuc al lui Marborne? Aş vrea să ştiu ce-a făcut Morlake tot timpul cu revolverul încărcat, că de tras n-a tras.

Colonelul Carter clătină capul.

— Ce spune el cu privire la chemarea telefonică nu-i decât o minciună.

— Ba dimpotrivă, totul este adevărat. Centrala telefonică din New Cross a auzit convorbirea. Întâmplător, tocmai la ora aceea a avut loc o revizie, deoarece unul din abonaţi se plânsese că aparatul nu-i funcţionează bine, iar tehnicienii au ascultat tocmai convorbirea aceea.

Carter se minună din nou.

— Văd că te-ai ocupat îndeaproape cu acest caz. Nu cumva ai urmărit „Masca Neagră”?

— Nu, eu n-am urmărit decât pe Marborne. Domnul prefect de poliţie îmi împărtăşeşte părerea despre Marborne şi m-a însărcinat cu cercetarea cazului de faţă. Omul, care l-a chemat pe Morlake la telefon şi i-a spus că servitorul său ar fi grav rănit n-a fost nimeni altul decât chiar Marborne. O să lupt din răsputeri să-l scot din funcţie pe funcţionarul ăsta abuziv.

— Dar ce zici de Morlake? Întrebă Carter.

Welling făcu o mişcare, ca şi cum asta nu l-ar interesa.

— Fie că l-or osândi sau nu – un lucru îţi spun: James Lexington Morlake e „Masca Neagră”, jefuitorul de bănci,

cel mai iscusit şi mai de temut, din câţi s-au ivit la noi de douăzeci de ani încoace. De asta nu mă mai îndoiesc câtuşi de puţin.

Welling strânse buzele şi încruntă sprâncenele.

— Acum zece ani – reluă el pe un ton grav – poliţia din Haslemere a găsit pe Portsmouth Road un marinar în agonie.

— Dar despre cine vorbeşti dumneata acum? Întrebă Carter uimit.

— Vorbesc de „Mască Neagră” răspunse Welling. De ce i-a plăcut să se facă spărgător? Asta trebuie s-o limpezeşti în primul rând. Un marinar pe moarte, doborât mişeleşte şi care n-a putut să fie identificat. Bietul, odihneşte într-un cimitir mic din Hindhead, iar pe lespedea-i nu stă scris nici un nume. Nu-i oare destul pentru ca dintr-un om de treabă să avem un spărgător?

— Dumitale Welling, ţi-au plăcut întotdeauna tainele, zise Carter nedumerit.

Celălalt se sculă, să plece.

— Da – răspunse el. Tot ce e misterios mă pasionează.

CAPITOLUL XVIII.

Procesul.

În a doua şi cea din urmă zi a dezbaterilor, sala de şedinţe a tribunalului era ticsită. James Lexington Morlake urcă scările, ce duceau în sala mare, înaltă şi căptuşită cu lemn de stejar. Veştmintele roşii ale judecătorilor, haina împodobită cu blană a şerifului şi costumul de gală roşu-auriu al mareşalului oraşului ofereau o privelişte bogată în culori. Când se aşează în jilţul său, preşedintele, care purta o perucă albă, dădu din cap.

Aruncă o privire fugară asupra acuzatului, apoi ascultă pe cel din urmă martor al acuzării. De vreo două ori, se aplecă înainte şi puse întrebări cu glasul său ascuţit şi subţire. Părea totuşi nespus de plictisit şi Jim, înţelegea de minune, când îl văzu căscând pe ascuns.

După audierea celui din urmă martor, procurorul se sculă.

Preşedintele dădu din cap şi se uită la Jim.

— Vrei să propui poate şi dumneata vreun martor, Mr. Morlake?

— Întrebă el.

Jim se apără singur şi pusese el însuşi întrebări martorilor.

— Nu, Mylord. Aş putea, ce-i drept, să propun pe telefonistul, care a fost de serviciu la oficiul din New Cross, dar poliţia a recunoscut ea însăşi că am fost într-adevăr chemat la telefon şi rugat să vin în Cranfield Gardens. Ora exactă când a avut loc chemarea telefonică, cât şi clipa când am fost arestat vă sunt cunoscute şi este limpede că într-un răstimp atât de scurt, n-aş fi avut măcar putinţa să pătrund în casa cu pricina. Acuzarea se întemeiază pe spusele poliţiei, că s-ar fi găsit la mine unelte de spargere şi un revolver; dar nu s-a putut dovedi nici că aş fi cumpărat aceste lucruri, nici că le-aş fi avut de mai înainte. Prin gura martorilor, poliţia a căutat să arate că aş fi un vechi spărgător şi că aş fi jefuit o mulţime de bănci.

— S-a spus numai că eşti bănuit de aceste fapte – îl întrerupse magistratul. Paznicul de noapte al Băncii de depozite din Burlington Street ţi-a recunoscut glasul, asta-i totul. Presupun că nu ai de gând să depui mărturie aici împotriva dumitale însuţi.

— Desigur că nu, Mylord.

— Atunci ceea ce spui acum reprezintă pledoaria dumitale? Bine.

Jim sta drept la balustradă ce înconjura banca acuzaţilor, fixând pe magistraţi şi juraţi.

— Domnilor – spuse – dacă eram într-adevăr un spărgător şi un iscusit jefuitor de bănci, nu vă izbeşte faptul că încercând să fur dintr-o casă particulară bijuterii interesante din punct de vedere istoric, dar de o valoare neînsemnată, m-am arătat atât de puţin inteligent şi dibaci? Şi de ce aş fi făcut eu asta, când după spusele aceleiaşi poliţii, am furat nu mai departe decât săptămâna trecută o sumă mare la Banca de depozite din Burlington Street? Să

presupunem pentru un moment că aş fi jefuit într-adevăr banca aceea!

Publicul, care până atunci ascultase în tăcere, începu să tălmăcească în chip şi fel cuvintele acuzatului. Sus, în galeria rezervată publicului şedea o doamnă tânără, care de două zile urmărea dezbaterile cu cea mai mare luare aminte. Nici un singur cuvânt nu-i scăpase. Acum tânăra ţinea strâns batista în mână şi inima îi zvâcnea furtunos.

— Nu eşti dator să declari şi ceea ce te poate păgubi – îi zise preşedintele.

— Nimic din ce spun nu mă poate păgubi – răspunse Jim liniştit. Am rugat doar pe domnii magistraţi şi juraţi să presupună un moment că aş fi un spărgător iscusit, pentru că din acest punct de vedere să judece dacă e posibil ca eu să fi pătruns în casa din Cranfield Gardens. Poliţia a susţinut doar morţiş că eu aş fi autorul acestor spargeri. În măsura în care le îngăduie legile ţării, oamenii aceştia m-au terfelit cu mărturiile şi bănuielile lor. Ei bine, recunosc că sunt „Masca Neagră” fără să afirm, totuşi, de care din numeroasele spargeri, ce mi se pun în sarcină sunt vinovat. A fost oare spargerea din Blackheath o spargere în felul celor săvârşite de „Mască Neagră”? Se putea dobândi acolo ceva? Ce anume ar fi putut să îndemne pe un om cu oarecare judecată, să pătrundă tocmai în casa aceea? În cursul procesului s-a dovedit că relatările mele cu privire la convorbirile telefonice sunt adevărate. Am fost arestat în urma unei – hai să zicem – greşeli a destoinicului inspector de poliţie Marborne.

Pledoariei acuzatului îi urmă replica procurorului, după care vorbi preşedintele, ale cărui cuvinte făcură o impresie adâncă asupra juraţilor.

— Nu mă îndoiesc – zise el – că trecutul acuzatului James Morlake nu e fără pată şi că Morlake e unul şi acelaşi cu vestitul spărgător, denumit „Masca Neagră”. Însă, mă îndoiesc că în cazul de faţă, el este vinovatul. Depoziţiile martorilor acuzării însă au lăsat mult de dorit. Nu cred că

Marborne şi Slone, martorii principali, să fi spus adevărul. Au adus dovezi care nu m-au convins. Cu alte cuvinte, sunt de părere că aceşti doi oameni au căutat numai să inducă justiţia în eroare. În consecinţă, sfătuiesc pe domnii juraţi, să răspundă cu un „Nu” la întrebarea, dacă acuzatul este vinovat de fapta ce i se pune în sarcină. Adaug.

— Şi preşedintele se întoarse spre Morlake – că în ziua când i se va putea dovedi într-adevăr săvârşirea unei spargeri, presupunând că voi avea şi atunci cinstea să prezidez această curte, îl voi osândi pe James Lexington Morlake la închisoare pe viaţă. Sunt încredinţat că Morlake reprezintă o veşnică ameninţare a societăţii şi că e dintre aceia cu care nici unui om de treabă nu-i convine să aibă de-a face.

Joanei i se păru că Morlake tresărise la cuvintele aspre ale judecătorului. Imediat după aceea, însă, el ascultă cu capul sus, verdictul juraţilor, care îl declarară nevinovat.

El coborî de pe banca acuzaţilor şi ieşi pe uşa sălii de şedinţă ca un om liber. Lumea întorsese capul după el. Dar numai un domn în vârstă, cu părul alb, îi vorbi.

— Mă bucur, Morlake, că s-au isprăvit toate cu bine pentru dumneata.

Jim zâmbi uşor.

— Vă mulţumesc, Mr. Welling. Ştiu că sunteţi sincer. Da, am fost ţinta unei ticăloşii.

— Aceasta este şi părerea mea – zise Welling pe un ton grav.

Se întoarse apoi spre Marborne, care tocmai părăsea sala de şedinţă cu o mutră posomorâtă:

— Ei, Marborne, ai auzit ce-a spus preşedintele? Semn rău pentru dumneata.

— Ăla, hm! Nici nu ştie ce vorbeşte – răspunse detectivul cu tonul jignit al unui om, căruia i s-a făcut o mare nedreptate. În viaţa mea n-am mai fost atacat în felul acesta.

— Eşti suspendat din serviciu – zise Welling – şi dumneata, Slone, la fel. Veniţi amândoi miercuri la biroul domnului prefect de poliţie şi predaţi uniformele voastre.

Jim urmărise scena cu interes. Ştia ce însemnau vorbele lui Welling.

Din sala de şedinţă ieşise puţină lume căci urma judecata unei crime pasionale. Sala paşilor pierduţi era aproape pustie şi Morlake se îndreptă spre ieşire.

— Scuzaţi, vă rog.

Întorcându-se Jim, zări o tânără îmbrăcată modest şi foarte frumoasă. Mâna ce i-o întindea necunoscuta, tremura.

— Mă bucur, Mr. Morlake!

Jim îi strânse mâna, zâmbind.

— Dumneata ai fost şi ieri aici. Te-am văzut şezând într-un colţ al galeriei. Şi eu mă bucur că s-a isprăvit. Preşedintele nu m-a cruţat. Nu-i aşa?

Tânăra se cutremură.

— Nu. A fost groaznic!

Morlake nu ştiu ce să-i mai spună. Vorbele ei drăguţe îl mişcaseră adânc. Văzu ce frumoasă era, şi ar fi vrut să mai stea de vorbă cu dânsa, dar se simţi stăpânit de-o sfială ciudată.

— Sper – zise el – că n-ai o părere prea bună despre mine. Un infractor e poate interesant, dar nu poţi face din el un sfânt, la care să te rogi.

Un zâmbet pluti pe buzele necunoscutei.

— Nu te admir ca pe un erou – cred că asta ai vrut să spui. Îmi pare totuşi rău de dumneata. Mă tem că nu te căieşti, că nu te îndeamnă drumul drept.

Morlake scutură capul. Zări un agent de poliţie, care îi observa de la locul său, întorcându-se şi simţi dorinţa vie să n-o compromită pe tânăra care-i vorbea.

— Cred, că-i mai bine să plecăm de aici.

Fata se încordă, căci ceea ce voia să spună i se păru greu de rostit.

— N-ai vrea să bei undeva o ceaşcă de ceai cu mine? Aici în apropiere, în Newgate Street, e un mic restaurant.

Morlake stătu la îndoială.

— Cu plăcere – zise el apoi. Îţi mulţumesc.

— Ştii că ar trebui să-mi fii recunoscător?

— I-aruncă ea, pe când coborau împreună treptele, ce duceau în stradă.

— Recunoscător? Dar pentru ce?

— Ţi-am trimis o dată o scrisoare importantă.

Morlake o privi nedumerit.

— O scrisoare? Dar care este numele dumitale?

— Jane Smith.

CAPITOLUL XIX.

Ceainăria.

Morlake o privi, pe jumătate amuzat, pe jumătate mirat.

— Jane Smith – repetă. Dumneata eşti persoana care mi-a scris să mă feresc de Hamon?

Joan dădu din cap.

— Îl cunoşti, aşadar? Hamon e un prieten al dumitale?

— Nu – răspunse ea, clătind capul hotărât. Dar îl cunosc din vedere. Vine adeseori în satul în care locuiesc. la Creith.

— O, dumneata locuieşti la Creith? Dar nu-mi amintesc deloc, să te fi văzut acolo.

Joan zâmbi.

— Cred că dumneata nu cunoşti pe nimeni din sat – zise ea. S-ar părea că nu prea cauţi societatea oamenilor. Şi la o persoană aflată pe o treaptă socială atât de inferioară, ca mine, desigur că nici nu te-ai mai uita de-aproape.

La ora aceea restaurantul era pustiu. Vremea prânzului trecuse, iar a ceaiului de după-amiază nu sosise încă. Joan se aşeză la o măsuţă şi comandă un ceai. Felul ei de a vorbi chelnerului îţi da impresia că ştie foarte bine cum să-i ia pe servitori. Morlake se întrebă cine să fie şi cum se făcea că fata aceea frumoasă nu-i atrăsese luarea-aminte la Creith.

— Locuieşti de mult acolo?

— Dar m-am născut la Creith – răspunse Jana Smith.

Jim chibzui o clipă.

— De unde ştiai că Hamon punea la cale pe Marborne şi Slone?

— Am bănuit numai. O prietenă a mea locuieşte la Creith şi a auzit multe despre Mr. Hamon.

— Ar trebui să fiu foarte recunoscător lordului Creith pentru încercarea sa de a interveni în favoarea mea – zise Morlake, mai mult pentru sine.

Apoi adăugase zâmbind:

— Nu cred că i-ar face plăcere, dacă m-aş duce să-l văd şi să-i mulţumesc în persoană. Lordul are o fiică, nu-i aşa?

Jana Smith dădu din cap.

— Cineva mi-a vorbit despre ea – urmă Morlake. Pare să fie o tânără, foarte frumoasă şi simpatică, şi, dacă am înţeles bine are o fire cam romantică.

Jana Smith strâmbă din buze.

— N-am auzit până acum că Lady Joan ar fi romantică – răspunse ea, pe un ton cam tăios. Dimpotrivă, cred că-i o fată foarte practică şi deşteaptă. Desigur că-i şi frumoasă, dar asta nu-i meritul ei.

Chelnerul aduse ceaiul. Jana Smith umplu o ceaşcă şi o întinse lui Jim.

— Mr. Morlake – zise ea luându-şi un aer serios, asta a fost o lecţie pentru dumneata.

— Te gândeşti la proces?

Jana dădu din cap.

— Aşa este – recunoscu el. Pe de o parte nu mi-am dat seama de ce este în stare să facă Hamon, iar pe de alta, am avut o părere prea bună de talentul acestui om fără scrupule, care e Marborne. A fost o încercare grosolană şi puţin inteligentă cursa pe care mi-a întins-o.

Jana îl privi drept în ochi.

— Dar de acum înainte vei respecta legile, nu-i aşa, Mr. Morlake? Ai avut multe şi însemnate succese. Întrucât sunt în măsură să judec, trebuie să fi adunat o avere frumoasă. N-ar trebui să te mai expui.

Jim nu-i răspunse îndată. Era ceva în ea ce i se părea cunoscut. Unde-o mai văzuse? Ori poate numai îi auzise glasul?

— Te cunosc, reluă el. Eşti tânăra ce era să fie lovită de trăsnet în noaptea aceea furtunoasă.

Jana se înroşi.

— Da – mărturisi. Dar nu mi-ai zărit atunci faţa.

— Îmi amintesc însă glasul dumitale dulce şi dezmierdător. Cum l-aş putea uita?

La complimentul acesta, involuntar de altfel – Jana se înroşi şi mai mult.

— Mi-ai spus în seara aceea că stai în castel. Atunci cum poţi locui în sat?

— Am minţit atunci. E singurul mijloc ca să ieşi uneori din încurcătură. Dar de vreme ce ţii neapărat s-o ştii Mr. Morlake – pe atunci slujeam acolo.

— Nu vrei să zici că eşti slujnică? Întrebă el neîncrezător.

— Ba da, sunt fată în casă şi încă una foarte bună.

— Da asta nici nu mă îndoiesc – răspunse el repede, uitându-se la mâinile fetei.

Spre norocul ei – Jana Smith purta mănuşi.

— Iată de ce-l cunoşti pe Hamon – zise el. Îţi sunt foarte recunoscător, Miss Smith. Mai eşti şi acum acolo?

— Nu, mi-am pierdut serviciul fiindcă m-am înapoiat atât de târziu în noaptea aceea urâtă, minţi ea mai departe.

Jocul i se păru Janei însă primejdios. Ce uşor putea să se încurce în vreo minciună! De aceea vorbi de altceva.

— Gândesc c-o să te laşi de spargeri, Mr. Morlake.

Spre mirarea ei, Jim zâmbi afabil.

— Desigur c-o să te cuminţeşti – stărui ea – acum că ai scăpat de-o pedeapsă grozavă, după ce te-a ameninţat atât de rău judecătorul. Ar fi temerar să nu renunţi.

Jim râse cu poftă.

— Se vede că nu cunoşti şi nu ştii să preţuieşti îndeajuns, bucuriile şi emoţiile unui spărgător, altfel nu mi-ai cere să renunţ la o viaţă plină de farmec. Preşedintele a fost, ce-i

drept, foarte sever cu mine, dar nu prea mă sinchisesc de magistraţi şi de ce spun ei. Cu sistemul care dăinuieşte la noi în Anglia, nu e de presupus că voi ajunge şi a doua oară în faţa aceluiaşi judecător. La Old Bailey, avem şanse, pentru procesele penale. În viitor voi da probabil de-un om blând şi îngăduitor, care se va mulţumi să mă certe părinteşte sau în tot cazul nu-mi va face mare lucru.

Accentul lui glumeţ nu găsi nici un răsunet la Jana. Fata era îngrijorată şi totodată jignită, văzându-l atât de încăpăţânat.

— Dar nu ai pe nimeni în lume, de dragul căruia să te laşi de meseria asta? O rudă. O fată?

— N-am rude şi nici prieteni, şi oricât de ciudat ţi-ar părea, crede-mă, nu-mi pare rău, că-i aşa. Eşti foarte drăguţă, Miss Smith, şi recunosc gândul bun de la care porneşte rugămintea şi sforţarea dumitale. Dar, ce vrei, trebuie să-mi urmez calea, căci numai aşa pot găsi mulţumire în viaţă. Găsesc că prea de mult timp stai în societatea unui spărgător. În interesul dumitale te-aş ruga să te înapoiezi pe loc acasă. Locuieşti acum la Londra?

— Da, stau. la nişte prieteni – zise ea încurcată.

Jim plăti şi amândoi părăsiră împreună restaurantul.

Spre uimirea lui, Jana se porni repede înapoi în localul din care ieşise. Jim o urmă.

— Am zărit pe cineva, de care n-aş vrea să fiu văzută – zise ea vădit speriată.

Când Morlake privi prin geam zări afară pre Mr. Ralf Hamon, care păşea grăbit pe trotuarul opus şi intra într-o clădire mare, cu birouri. Se cunoştea cât colo, că era supărat foc. Nu-i fu greu lui Jim să-şi închipuie că pricina supărării lui era felul cum decursese procesul.

CAPITOLUL XX.

O propunere.

Ralf Hamon făcea fel de fel de afaceri şi era interesat în multe proiecte. Clădirea înaltă cu faţada îngustă, ce adăpostea numeroasele sale întreprinderi, se numea „Casa

Marocană”, căci interesele domnului Hamon se învârteau mai ales în jurul acestei ţări. „Concesia Recifului”, „Minele de plumb din Maroc”, „Societatea de studii Marocană” şi câteva alte întreprinderi înscrise în registrul comercial, îşi aveau aici sediul.

Hamon străbătu prin birouri, cu faţa întunecată de necaz. Nu fusese la tribunal, socotind că e mai bine să nu fie de faţă. Aşteptase rezultatul procesului la club şi când telegraful mecanic îi puse sub ochi cuvântul „Achitat” aproape să turbeze de mânie.

Era grozav şi de necrezut. Şi totuşi Marborne îl prevenise că procesul împotriva duşmanului său nu merge tocmai bine şi că lucrurile puteau lua o întorsătură neprevăzută. Descoperirea poliţiei, că Morlake fusese într-adevăr chemat la telefon şi rugat să vină la Blackheath, era hotărâtoare şi determinase achitarea. Hamon, care nu prea se pricepea în afacerile criminale, fusese foarte mulţumit, când auzise despre arestarea lui Morlake. Îşi închipuia că ajunge ca un agent de poliţie să pună mâna sa apăsătoare pe umărul potrivnicului său, pentru ca omul să fie pierdut. Condamnarea lui Morlake i se păruse neîndoielnică şi fusese atât de sigur de asta, încât nu şi-a mai închipuit că Morlake putea totuşi să-şi recapete libertatea. Şi acum, iată, dezamăgirea crudă se împlinise, iar vechea luptă reîncepea. Da! Căci atât timp cât Morlake era liber, Ralf Hamon era în mare primejdie.

Biroul lui Hamon aducea întrucâtva cu un budoar. Covoare groase acopereau podeaua, o sofa şi jilţuri confortabile, căptuşite cu stofă te îmbiau la odihnă şi un miros slab de tămâie şi cedru plutea în aer, căci îi plăceau parfumurile grele, aţâţătoare. El dădu la o parte teancul de scrisori ce i-l adusese secretarul pe care-l goni afară, cu o înjurătură.

— S-au primit trei telegrame de la Sadi, zise omul, oprindu-se în prag.

— Adu-mi-le îndată, mormăi Hamon.

Le citi cu ajutorul unui carneţel, ce-l scoase din buzunar, şi care conţinea cifrul. Telegramele nu-l înseninaseră, ci dimpotrivă. Sta ghemuit în jilţ, cu mâinile în buzunare. Faţa îi luă o expresie îngrijorată. Mult timp stătu aşa, apoi ridică receptorul şi ceru numărul de telefon al locuinţei sale din Grosvenor Place.

— Spune domnişoarei Lidia, că vreau să-i vorbesc.

Într-un târziu auzi glasul surorii sale.

— Lidio, Morlake a fost achitat.

— Ah! Într-adevăr? Întrebă ea indiferentă.

— Să mă slăbeşti cu „Ah! Într-adevăr!” se răsti el. Nu-i momentul ca să joci faţă de mine pe doamna din lumea mare!

— Dar ce mare lucru, Ralf? Ce-i aşa de grozav, că Morlake a fost achitat?

— E cel mai grozav lucru ce se putea întâmpla. Acum tu trebuie să intri în horă, Lidio. Crezusem că nu va fi nevoie, dar nu se mai poate altfel. Va trebui să renunţi la călătoria ta la Carlsbad. Eu cred că va trebui să plec la Tanger şi mă vei însoţi acolo.

Auzi o exclamaţie de spaimă şi rânji la aparat.

— Îmi făgăduiseşi că nu va mai trebui să merg acolo, Ralf – se văită ea. N-ai putea să mă scuteşti? Sunt gata să fac orice, numai să nu mă mai duci iarăşi în casa aceea groaznică.

Lidia vorbea acum sincer, fără obişnuita-i afecţiune, şi în glasul ei era o rugăminte adâncă.

— Vom vedea. Aşteaptă-mă. Peste o jumătate de oră sunt acasă.

El puse receptorul la loc şi citi numai o mică parte din corespondenţă, ce forma un teanc aparte pe birou şi care trebuia să fie revăzută de el. Din când în când, nota câte ceva pe câte o scrisoare, iar câteva le băgă în buzunar, ca să răspundă la ele acasă, mai pe îndelete. Vroia tocmai să-şi sune secretarul, când omul acesta foarte ocupat şi istovit de muncă, se şi ivi în uşă.

— Nu pot primi pe nimeni – zise Hamon, văzând o carte de vizită în mâna secretarului.

— Dar domnul spune.

— Nu-mi pasă deloc ce poate să spună. N-ai auzit ce ţi-am zis? Nu primesc pe nimeni.

Luă repede cartea şi citi: „Captain Iuliu Welling din poliţia criminală”.

Ralf Hamon îşi muşcă buzele. Auzise despre Welling. Marborne pomenise de vreo două ori de el, spunându-i că-i stătea în cale. Din ce-i dăduse să înţeleagă inspectorul de poliţie, Hamon era convins că Welling nu se lăsa mituit şi avea succese în cariera sa. Ralf Hamon deveni neliniştit. De ce vroia să-i vorbească acest Welling tocmai acum?

— Să poftească, zise el scurt.

Un minut numai şi Iuliu Welling intră în odaie.

Hamon fu foarte mirat văzând în faţa lui un bărbat cu o figură blândă şi care era mult mai în vârstă, decât şi-l închipuise. Mai cu seamă părul alb dădea vizitatorului o înfăţişare părintească şi binevoitoare. Era puţin îndoit din şale şi avea maniere politicoase. Dacă Ralf Hamon l-ar fi întâlnit undeva, n-ar fi bănuit niciodată că avea de-a face cu un poliţist.

— Luaţi loc, vă rog, domnule căpitan. Cu ce vă pot servi?

— M-am gândit, trecând pe aici, că ar fi bine să vorbesc cu dumneavoastră, zise Iuliu, amabil. Trec adeseori pe lângă birourile dumneavoastră. Ocupă o poziţie foarte comodă pentru noi, Mr. Hamon, la câţiva paşi de Palatul de Justiţie.

La observaţia aceasta prea transparentă, Hamon începu să dea semne de nelinişte.

— Mi se pare că nu v-am văzut acolo, când s-a dezbătut procesul lui Morlake?

Iuliu îşi puse pălăria pe podea şi-şi agăţă umbrelă de un colţ al biroului.

— Nu, cazul nu prea m-a interesat.

— Aşa? Nu v-a interesat? Credeam tocmai contrariul. Curios. Ce m-a făcut să cred asta?

Îşi aţinti ochii trişti la Hamon, care nu se simţea la largul său, prea de aproape privit.

— Se poate să mă fi interesat întrucâtva de proces, recunoscu el. Omul acela îmi părea suspect de ani de zile şi dumneavoastră ştiţi că am fost în măsură să dau poliţiei câteva informaţii preţioase cu privire la persoana lui.

— Nu poliţiei. Vreţi să spuneţi probabil inspectorului Marborne, care, ce-i drept, la prima vedere, seamănă cu un ofiţer de poliţie. Un om ciudat, acest Mr. Morlake, nu vi se pare?

— Toţi criminalii sunt mai mult sau mai puţin oameni ciudaţi.

Mr. Welling dădu încet din cap.

— Aveţi dreptate. Toţi criminalii sunt ciudaţi. Dar unii sunt mai ciudaţi decât alţii, apoi sunt şi oameni foarte ciudaţi, care nu fac parte din tagma criminalilor. Aţi băgat şi dumneavoastră de seamă, Mr. Hamon? Morlake are un servitor maur, Mahmet – care după câte ştiu, vorbeşte foarte bine limba arabă. Dar mi se pare că şi dumneavoastră vorbiţi această limbă?

— Da, vorbesc limba maură, zise Hamon scurt.

— Uite colo!

— Răspunse Iuliu Welling cu un zâmbet şi privi afară pe fereastră. Doamne! Ce coincidenţă curioasă! Amândoi aveţi legături cu Marocul. Dumneavoastră aţi întemeiat o mulţime de societăţi care, mai mult sau mai puţin, au de-a face cu ţara aceea – nu-i aşa, Mr. Hamon?

Dar bineînţeles că-i aşa: nici nu-i nevoie să întreb, stă doar scris în anuarul bursei. Mai întâi a luat fiinţă „Compania Marocană”, pentru exploatarea zăcămintelor de ţiţei din deşertul Hari. Deşertul există, dar nu-i acolo nici o picătură de ţiţei, dacă nu mă înşală memoria. În cele din urmă societatea a fost lichidată.

— Ba s-a aflat ţiţei acolo, numai că izvoarele erau secate – îl corectă Hamon.

— A fost şi Morlake interesat în întreprinderile financiare din Maroc? Şi dânsul a stat câtva timp acolo, după câte ştiu. L-aţi cunoscut în Maroc?

— Nu l-am cunoscut personal, dar. Ce-i drept, l-am văzut o dată – răspunse Hamon. Ştiu, că a locuit şi el acolo. Tangerul e doar latrina veche, unde se adună toată murdăria Europei.

Welling dădu din cap, încuviinţând.

— Da, aşa e. Vă mai amintiţi de „Sindicatul Diamantelor Recifului”? Societatea asta aţi întemeiat-o acum vreo doisprezece ani, nu-i aşa?

— Da. Din nenorocire a trebuit şi ea să lichideze.

— Mă gândesc mai puţin la societate, decât la bieţii acţionari.

— În această privinţă puteţi fi liniştit, eu am fost singurul acţionar – zise Hamon pe un ton aspru. Dacă aţi venit aici ca să vă informaţi asupra întreprinderilor mele, Mr. Welling, v-aş fi foarte recunoscător, dacă nu mi-aţi mai vorbi pe ocolite. Vă rog spuneţi-mi limpede, ce anume doriţi să ştiţi.

— Nu doresc să ştiu nimic, răspunse Welling. Sunt un om bătrân, Mr. Hamon, şi îmi place să trăncănesc puţin. Aşa mai trece timpul! Mi se pare că ieri a fost! Cu ce plăcere citeam proiectele despre „Sindicatul Diamantelor Recifului”, şi descrierea pietrelor scumpe minunate din mâna aceea situată la vreo patruzeci şi cinci de mile la sud-est de Tanger. Au căzut atunci mulţi oameni în cursă?

Welling vorbea atât de calm şi de nepăsător, încât Hamon nu bănui insulta ascunsă din cuvintele bătrânului detectiv.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? Întrebă el devenind deodată furios. V-am spus doar chiar adineauri că nici o singură acţiune n-a ajuns în mâini străine. Nici un ban capital străin n-a fost băgat în această societate şi dacă vă îndoiţi de spusele mele, n-aveţi decât să cercetaţi registrele. Într-un ziar financiar din Londra a apărut un articol, care ataca sindicatul şi punea la îndoială cinstea întemeietorilor

societăţii. Decât să cadă umbra unei bănuieli asupra numelui meu, am preferat să răscumpăr totul.

— Prin urmare n-au fost emise acţiuni? Întrebă Welling.

Hamon, deşi se ţinea drept, păru deodată mult îmbătrânit.

— Nici o singură acţiune, repetă el dârz.

Mr. Welling oftă, luă umbrela şi pălăria şi se ridică, ţeapăn, de pe scaun.

— O Doamne! Zise el blând, atunci toată afacerea rămâne o taină nelămurită. De ce atunci vă urmăreşte James Morlake, dacă n-au fost emise acţiuni? De ce-a jefuit el de zece ani încoace băncile, şi de ce a ajuns spărgător?

Welling se îndreptă spre uşă şi o deschise, dar se mai întoarse o dată.

— Aţi întâlnit vreodată un marinar pe drumul de la Portsmouth Road? Întrebă el.

Hamon tresări.

— Astăzi, urmă Welling, nu mai întâlneşti asemenea oameni pe nici un drum de ţară. Ei călătoresc mai bine cu trenul. Şi e şi mai multă securitate în tren. Acolo nu poţi fi atât de uşor ucis, ca în pustietatea de la Portsmouth Road. Vă rog cugetaţi puţin la asta.

CAPITOLUL XXI.

Cartea de Emerson.

Ce ştia oare omul acesta? Îi povestise cumva Morlake?

Hamon îşi aminti de o zi cu soare în Maroc. Doi bărbaţi, călare pe catâri, înaintau prin deşert spre dealurile recifului. Unul din ei era chiar el Hamon, celălalt, musafirul său, un om fără nume. Pe când urcau coasta nisipoasă, un tânăr se ivi înaintând spre ei în galop mare, apoi se opri şi îi urmări cu privirea, după ce trecură.

Era întâia întâlnire a lui Hamon cu James Lexington Morlake.

Îşi mai aduse aminte că l-a prins deodată dorinţa neînfrânată să se repeadă la omul ce-l privea şi să tragă asupra-i. Era una din acele dorinţe atavice, care se trezesc pe neaşteptate în civilizatul, ale cărui instincte bestiale

dormitează la suprafaţă. Cel ce-l observa însemna pentru el o primejdie mare, şi Ralf Hamon dusese maşinal mâna la şold, unde îşi avea revolverul.

Curând el se eliberă de obsesia acestor visuri şi părăsi biroul.

În faţa uşii, îl aştepta secretarul.

— Trebuie să plec, spuse el pe un ton grosolan. Vino mâine dimineaţă acasă la mine; azi nu mai trec pe aici. Să aduci toate scrisorile şi telegramele personale.

Hamon uitase că Lidia îl aştepta.

— Mi-ai făgăduit că vii imediat, îi spuse ea mânioasă, când îl văzu intrând, căci răbdarea nu făcea parte din virtuţile ei. Sunt poftită la masă la Lady Clareborough. N-am timp decât cinci minute!

Purta o minunată rochie de seară, care scotea în relief statura ei frumoasă. El o privi nepăsător.

— Aşa? Numai cinci minute îmi dai? O să ajungă şi atât. O să vorbim de Morlake.

— De Morlake? Exclamă ea neplăcut impresionată. N-am isprăvit noi cu dânsul?

— Întrebarea este, dacă a isprăvit el cu mine.

Hamon îşi trecu mâna tremurătoare pe frunte şi-şi netezi părul.

— Da, asta-i întrebarea, dacă mă va lăsa Morlake în pace. Trebuie să-l cunoşti personal, ori câte parale m-ar costa asta. Mi-e tot una, în ce chip o să-l cunoşti. Poţi să te duci să-l vezi cât de curând. Vreau să ajung la o înţelegere, să mă împac cu el. Vei şti cred să aranjezi mai bine lucrurile decât mine. Eşti deşteaptă şi abilă. Unde mai pui că poate o să-i placi. Rar bărbat pe care să-l laşi rece.

Lidia oftă plictisită.

— Oi fi vrând ca Morlake să mă ia de soţie, sau să înnebunească după mine? Nu, zău! La ce te-ai gândit?

— Mi-e tot una, ce-ţi face, vreau numai să-l îndupleci să renunţe la răzbunare.

— Aşteptându-te am citit în ziarul de seară sfârşitul dezbaterilor. După cele ce i-a spus preşedintele, cred că nu ai nici un motiv să fii neliniştit. Afară de asta, Ralf, n-aş vrea să-mi risc în mod uşuratic situaţia cu greu cucerită, intrând în relaţii cu un om dovedit spărgător – căci după proces nimeni nu se mai poate îndoi de acest fapt. Trebuie să mă gândesc în primul rând la cunoştinţele mele.

Hamon îi aruncă o privire furioasă.

— Hai, şterge-o unde eşti invitată! Îi spuse pe un ton grosolan. Crezusem că vei înţelege mai inteligent situaţia şi că n-ai să-mi pui înainte motive atât de neroade.

Lidia voi să răspundă, dar în privirea lui Ralf înţelese că era mai bine să tacă.

Ralf Hamon era un om bogat, dar zgârcit. Păstra lucruri vechi şi de prisos, sperând că într-o zi tot le-o putea folosi. Din hainele purtate şi îngrămădite în dulapuri nu dăruia nici chiar pe cele mai ponosite. Acasă la el îşi dezbrăca hainele fără cusur, în care se arăta în public, şi îşi îmbrăca vechiturile. Nu arunca niciodată o bucăţică de hârtie, pe care se mai putea scrie un rând şi când primea vreo scrisoare cu o porţiune din pagină rămasă albă, o păstra pentru mici însemnări.

Jim Morlake îi caracterizase foarte bine slăbiciunea, povestind lui Hamon parabola despre laba maimuţei şi ţeava. Dar această însuşire nu era numai o slăbiciune, ci putea să-i fie şi fatală. Judecata ar trebui să-i dicteze să ardă un anumit document. Dar deşi se hotărâse de zeci de ori s-o facă, Ralf Hamon nu fu în stare totuşi să apropie un chibrit de documentul buclucaş.

Biblioteca, în care sta el de obicei, când lucra, se afla la etajul întâi al casei sale din Grosvenor Place. Avea în ea un volum pe care-l luă din când în când în mână. Îl păstra într-un dulăpior special unde se găsea, lângă alte cărţi legate deosebit de frumos. Era un volum de Emerson, marele filosof american.

Hamon zăvorî uşa, trase perdelele, deschise dulăpiorul şi scoase afară cartea. Era mult mai grea decât o carte obişnuită, căci fu nevoit să se slujească de amândouă mâinile pentru a o duce până la masă.

Şi cu tot dinadinsul puteai să crezi că-i într-adevăr vorba de o carte, căci legătura era imitată cu multă iscusinţă şi muchea aurită la fel.

Hamon alese o cheie, din legătura de chei, ce o purta de un lanţ lung, în buzunar, o băgă în gaura dintre capac şi pagini şi descuie „cartea”. Ea era de fapt o cutie de oţel tare şi joasă, pe jumătate plină cu documente. Aici îşi păstra Ralf Hamon actele mai importante.

Scoase deci un document, îl puse pe masa de lucru şi se uită la hârtia acoperită cu un scris des. De la un capăt la celălalt, actul nu era decât un rechizitoriu împotriva lui însuşi. Pentru faptele povestite acolo îl aştepta închisoarea, ba chiar pedeapsa cu moartea. Cu mâna tremurândă, Hamon aprinse un chibrit, şovăi, îl aruncă în sobă şi puse hârtia înapoi în cutie.

Cineva bătu în uşă. Înfrigurat Ralf Hamon aşează cartea la loc în dulăpior şi-l încuie.

— Cine-i? Întrebă.

— Vreţi să primiţi pe Mr. Marborne?

Hamon dădu drumul zăvorului şi primi foarte rău dispus pe detectiv.

— Ai stricat totul, îi zise el supărat.

— Mi-am distrus cariera, atâta pot să-ţi spun! Îi răspunse celălalt. Trebuie să demisionez! Cine dracu m-a pus să mă ocup de afurisitul ăla de Morlake!

— N-are nici un rost să faci gălăgie acum, îi tăie vorba Hamon, enervat.

Luă o sticlă de whisky şi un sifon dintr-un bufet şi le puse pe birou.

— Welling mi-a comunicat că sunt suspendat din serviciu. În orice caz, voi fi silit să-mi dau demisia, căci prea m-am compromis. Trebuie să-mi găseşti o slujbă, Hamon.

— Aşa? Îi răspunse celălalt pe un ton puţin binevoitor. Eu să-ţi procur un post! Ai putea să fii ceva mai modest!

— Nu ştiu, care din noi ar trebui să-şi ţie ochii în pământ, eu ori dumneata! Strigă Marborne furios.

— Nu trebuie să ne certăm, căută s-o îndulcească Hamon, turnând puţin whisky într-un pahar şi umplându-l cu sifon. Cred c-o să-ţi găsesc o slujbă. Am nevoie de un om la Tanger, care să-mi reprezinte acolo interesele. Dar te rog să-ţi aminteşti că nu eu te-am adus în situaţia asta neplăcută, ci Mr. James Morlake!

— Dracul să-l ia! Strigă Marborne şi goli paharul dintr-o înghiţitură.

— E un whisky minunat, zise Hamon.

— Abia mi-am dat seama ce beau!

Marborne se aşează la birou, scoase o bucată de hârtie din portofel şi o desfăcu.

— Am scris toate cheltuielile avute cu acest prilej. Poftim socoteala.

Hamon gemu văzând suma ce i se cerea.

— Ei, prea-i din cale afară! Nu te-am autorizat să faci cheltuieli atât de mari!

— Mi-ai spus că ţi-e tot una cât costă!

— E vorba de aproape o mie de lire sterline! Strigă Hamon pe un ton de reproş. Sunt un om ruinat!

— Nu-mi pasă de ce eşti! În orice caz vei plăti! Adăugă că şi Slone mai are de primit ceva!

— Pari a uita că ţi-am mai dat o mulţime de bani. Începu Hamon, dar fu imediat întrerupt.

Portarul se ivi în prag şi-i şopti ceva lui Hamon la ureche. Marborne nu prinse nici un cuvânt.

— E aici? Întrebă Hamon repede şi foarte excitat.

— Da, aşteaptă jos.

Hamon se întoarse spre Marborne. Supărarea îi trecuse.

— E jos, zise el.

— Cine? Întrebă Marborne mirat. Doar n-o fi Morlake?

Hamon făcu semn că da.

— Dumneata rămâi mai bine aici sus. Eu voi coborî şi voi vorbi cu dânsul. Dar lasă uşa deschisă. Dacă auzi ceartă vino imediat jos!

Jim Morlake aştepta în hol şi Hamon îl salută cât mai prietenos.

— Vino, te rog, dragă Morlake, îi zise el deschizând uşa salonului. Nu ştii ce bucuros sunt că ai fost achitat.

Jim nu-i răspunse până ce nu intră în salon şi nu închise uşa.

— M-am hotărât să renunţ la cariera mea primejdioasă, Hamon – spuse el scurt şi răspicat.

— Faci foarte bine – îl aprobă Hamon binevoitor. Dacă sunt în măsură să-ţi fac vreun serviciu.

— Da, eşti. Dă-mi un anume document, şi iscălit de o anume persoană, document pe care l-am privit noi amândoi în Maroc; sunt vreo doisprezece ani de atunci.

— Să presupunem că aş avea într-adevăr documentul acela – zise Hamon după o clipă de tăcere. Crezi dumneata că aş fi atât de smintit să ţi-l dau, ca să pun. Libertatea mea în mâinile dumitale?

— Sunt gata să-ţi dau timpul necesar să părăseşti ţara şi mi-aş lua şi obligaţia, să nu sprijin învinuirea ce ţi se aduce prin acel act. Fără mărturia şi sprijinul meu, toată acuzarea s-ar prăbuşi, ştii doar. Deci, cu alte cuvinte, ţi-aş da putinţa s-o ştergi în altă ţară.

Hamon râse batjocoritor.

— N-am de gând să părăsesc Anglia, şi cu atât mai puţin în ajunul căsătoriei mele. Cu Lady Joan Carston.

— Fiica Lordului Creith, mi se pare?

Hamon confirmă din cap.

— Nu vei lua-o înainte ca ea, să afle ce trebuie despre dumneata.

— Ştie tot despre mine, tot ce trebuie să ştie.

— Atunci îi voi povesti eu unele lucruri, ce nu le-a aflat până acum. Dar proiectul dumitale de căsătorie n-are nimic de-a face cu chestia pentru care sunt aici. Am venit să-ţi

dau o şansă şi să-mi cruţi în acelaşi timp o mulţime de neplăceri şi în special urmările grave pe care le-ar putea avea faptele mele. Am nevoie de acest document, Hamon.

Ralf Hamon râse din nou.

— Urmăreşti o nălucă – zise el dispreţuitor. Documentul nici nu există. Cineva şi-a bătut joc de dumneata şi de uşurinţa cu care te laşi păcălit. Dar ascultă, Morlake! N-am putea înlătura neînţelegerea dintre noi ca doi gentlemeni?

— Ca doi gentlemeni? Eu, da, căci m-am născut gentilom, dumneata însă, nu vei fi niciodată în stare. Îţi poţi aranja afacerile cel mult ca un escroc, ori un criminal ticălos, ce-a strâns avere, ruinând pe alţii. E ultima ocazie pentru dumneata şi poate şi pentru mine. Dă-mi documentul şi te voi lăsa în pace!

— Mai degrabă aş fi dispus să te expediez în iad – zise Hamon. Chiar de-aş avea hârtia aceea. Şi încă. Dar nici n-o am.

Jim clătină capul, încet şi îngândurat.

— După cum văd, laba maimuţei rămâne în ţeavă. E prea lacomă, ca să dea drumul curmalei.

Morlake vru să iasă, dar se mai întoarse ca să-i arunce:

— Să nu spui că nu te-am prevenit.

De-abia ieşi Morlake, şi Hamon încuie uşa şi urcă scările acoperite cu covoare moi ce duceau spre bibliotecă.

— Prietenul nostru tot nu vrea să se supună – zise el intrând.

Dar odaia era goală. Marborne se îndepărtase. Hamon sună după portar.

— Ai văzut când a plecat Mr. Marborne?

— Da, l-am văzut. A plecat adineauri, puţin înainte ca să ieşiţi din salon. Părea foarte grăbit.

— Ciudat, zise Hamon, şi expedie pe servitor afară.

Pe-o coală de hârtie de pe birou era ceva scris cu creionul.

Hamon citi: „Dacă nu vrei să plăteşti nota, ce ţi-am prezentat-o, vei plăti în curând, poate, una mai mare.”

Hamon îşi frecă bărbia. Ce însemnau cuvintele astea ciudate? Erau scrise pe hârtia lui cea mai bună. Se vede că Marborne se supărase, pentru observaţiile ce i le făcuse privitor la nota de plată prea pipărată pe care i-o prezentase, şi, în mânia lui nu a mai vrut să-l aştepte. Hamon dădu din umeri şi se aşează la birou. Nu avea timp să se ocupe de toanele celor ce-i slujeau drept unealtă. Dar privind împrejur, băgă de seamă că uşa cu geamuri a dulapului cu cărţi stătea deschisă! A dracului treabă. Ar fi putut să se jure că o închisese cu mâna lui. Sări în picioare, c-o înjurătură.

Cartea de oţel se afla la locul ei, dar cu titlul întors. Cineva umblase la ea. O scoase numaidecât afară şi, încercând capacul, văzu îngrozit că se deschidea. Uitase să-l încuie!

Cu mâinile tremurânde răsfoi documentele, dar actul compromiţător nu se mai afla printre ele!

Cu un strigăt de mânie, Ralf Hamon alergă la uşă şi-şi strigă servitorul.

— Încotro a apucat Marborne? Întrebă el.

— A apucat-o spre dreapta, în direcţia Grosvenor Square, răspunse omul din hol.

— Adu-mi repede o maşină!

Hamon se înapoie în bibliotecă, puse la loc documentele în cutie, o încuie şi-o aşează la loc în dulăpior. Curând gonea automobilul spre locuinţa lui Marborne.

Când ajunse, i se spuse că detectivul nu se înapoiase încă. Telefonase cu puţin înainte, că nu avea să vină acasă în noaptea aceea, deoarece pleca în străinătate.

Hamon chibzui repede ce trebuia să facă. Lucrul cel mai nimerit era să se ducă numaidecât la Scotland Yard. Marborne era doar ofiţer de poliţie şi trebuia să se prezinte mai curând sau mai târziu la prefectura poliţiei.

Acolo Hamon avu norocul să-l găsească pe Welling. Bătrânul detectiv nu părea deloc mirat că-l vede la Scotland Yard.

— Vrei să vorbeşti cu Marborne? Mă tem că nu-i aici. Şi nici nu cred să mai treacă pe aici. E vorba de-o chestie importantă?

— Dar. N-o să vină deloc, nici mâine? Îl întrebă Hamon, vădit speriat.

— Ba da, mâine dimineaţă vine, că l-a chemat domnul prefect.

— Nu are Marborne niscaiva prieteni? Unde locuieşte Slone?

Welling îşi potrivi ochelarii şi se uită scrutător la el.

— Văd că eşti foarte îngrijat şi că doreşti să-i vorbeşti cât mai curând. Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut?

— Da. Adică nu. Cel puţin nimic important. Lucrul mă priveşte numai pe mine şi pe Marborne.

— Aşa? Zise Welling.

Merse până la o masă, deschise un registru mare şi căută adresa lui Slone. O scrise pe un bileţel, pe care îl înmână lui Hamon.

— Vă sunt foarte îndatorat, domnule căpitan! N-aş fi crezut că o să vă trudiţi atâta pentru mine.

— Căutăm pe cât putem să servim pe toată lumea – răspunse Welling încet.

Imediat ce Hamon ieşi din birou, Welling luă receptorul şi telefonă santinelei de la poartă:

— Un anume Hamon va ieşi chiar acum din clădire. Spune agentului Lavington să-l urmărească şi să nu-l slăbească din ochi. Vreau să ştiu, unde se duce individul şi ce-i cu el.

După ce puse receptorul la loc, îşi frecă mâinile şi privi pe fereastră.

— Sunt sigur, se gândi el, omul ăsta poate să ne dea de lucru. Nu miroase a treburi cinstite.

CAPITOLUL XXII.

Bun venit acasă.

Niciodată Jim Morlake nu se înapoiase cu o mai mare încetineală la Wold House ca în după-amiaza aceea. Îi era uşor să-şi închipuie ce zbucium produsese în societatea din

Sussex, procesul său. Vicarii şi epitropii, domnii şi doamnele din aristocraţie, lorzii şi fermierii, care-l invitaseră în repetate rânduri în casele lor, şi până şi locuitorii satului, ce-şi vedeau fără îndoială proprietăţile ameninţate, priveau desigur arestarea lui cum şi cuvintele judecătorului drept o mare ruşine pentru dânsul. El trăia doar la ţară ca un senior, avea intendent, şi chiar un administrator, vreo zece jupânese, bucătari şi mulţi alţi servitori. Nici nu ştia precis numărul grădinarilor, ce primeau leafă de la el.

Zâmbea gândindu-se la impresia pe care procesul său o produsese desigur asupra tuturor. Servitorii lui primeau lefuri grase şi se bucurau de un tratament bun. Intendentul şi nevasta lui nu ştiuseră pe vremuri cum să-i arate recunoştinţa lor, pentru micile ajutoare primite de la el cu diferite prilejuri. Ce gândeau ei acum, nu-şi putea închipui, mai ales că de la arestarea sa nu mai avusese legături cu Wold House. Dăduse doar ordin directorului micii bănci din Creith să plătească mai departe lefurile, cum şi suma necesară pentru întreţinerea casei. Nu primise în timpul din urmă decât o singură scrisoare, şi anume de la grădinar, care-l întreba, dacă, date fiind cele întâmplate, mai dorea ca zarnacadele să fie sădite la intrarea din parc, cum orânduise mai înainte.

Poarta spre parcul de la Wold House se afla larg deschisă, când automobilul lui Jim îşi făcu apariţia. Şoferul, care îl aştepta, îl salută ceremonios şi luă în primire maşina cu o mutră, ce nu prevestea nimic bun.

Jim merse în salon. Intendentul făcu o plecăciune adâncă şi deschise toate uşile.

— E totul în bună orânduiala, William?

— Întrebă Morlake, scoţându-şi încet haina şi mănuşile.

— În cea mai perfectă orânduiala – zise Mr. William Cleaver. Aş dori însă să vorbesc cu dumneavoastră Mr. Morlake. Cât mai curând.

— Chiar acum dacă vrei – răspunse Jim. Ia-mi mantaua de aici şi vino înapoi.

Intendentul era oarecum încurcat, când reveni.

— Aş vrea să vă rog, Mr. Morlake, să mă lăsaţi să plec din serviciul dumneavoastră, şi pe nevasta mea, de asemenea.

— Vrei să mă părăseşti? Nu-ţi convine postul ce-l ocupi la mine?

— Postul e foarte bun – răspunse Cleaver tulburat. Dar aerul de la ţară nu-mi prieşte şi mi s-a oferit un serviciu bun la oraş.

— Bine – zise Jim.

Deschise un sertar de la biroul său şi scoase câteva bilete de bancă.

— Poftim leafa până la data de astăzi.

— Când doriţi să plec?

— Numaidecât – fu răspunsul. Peste un ceas, pleacă un tren spre oraşul cel mult râvnit de dumneata şi până atunci îţi faci bagajele! M-ai înţeles, Cleaver?

— Da, am înţeles, mormăi omul, care îşi pierduse cumpătul. Şi alţii din personal au cereri de făcut. Dar refuzai să mă ocup de ele.

— Înţeleg. Trimite-i şi pe ceilalţi încoace cu cererile lor!

Întâi veni bucătăreasa, o femeie corpolentă, încăpăţânată şi care ţinea la renumele ei.

— Vă rog, să-mi daţi drumul, Mr. Morlake.

— De ce?

— Nepoata mea este bolnavă şi aş dori să mă duc la ea, s-o îngrijesc.

— Atunci vrei să pleci numaidecât?

— N-aş vrea ca din pricina mea să aveţi de suferit – se grăbi ea să spună – şi ca să vă arăt bunăvoinţa mea.

— Mă lipsesc de bunăvoinţa dumitale – o întrerupse Jim Morlake. Vei părăsi pe loc casa mea! Cum ţi-e nepoata bolnavă, s-ar putea, ferească Dumnezeu, să moară înainte de a-ţi împlini luna. Poftim leafa dumitale.

Servitorii veniră toţi, unul după altul: o servitoare, constrânsă probabil de părinţi, era tristă şi avea ochii în lacrimi; o alta, ţâfnoasă, se socotea vădit prea bună, ca să

slujească la un „bandit”. La urmă de tot se înfăţişară feciorul şi şoferul. Fiecare imagina un pretext pentru care trebuia să părăsească serviciul, dar niciunul nu spunea adevărul. Ori aveau rude bolnave, ori găsiseră un serviciu mai bun. O fată îngăimă că vrea să se mărite. Şi îi trebuia să-şi coasă trusoul. Numai o biată ajutoare de bucătăreasă, grăsuţă şi cu o pată de funingine pe obraz, se înfipse în faţa biroului şi îşi puse mâinile în şolduri.

— De ce vrei să mă părăseşti, Jessie?

— O întrebă Jim.

— Fiindcă sunteţi un spărgător – fu răspunsul scurt şi răspicat.

Jim se rezemă de speteaza scaunului şi îi veni să râdă.

— Ai de primit o liră ori două, dar îţi dau cinci, ca răsplată, fiindcă ai fost singura sinceră şi curajoasă din toată banda. Poţi lua banii fără frică, nu sunt nici falşi şi nici furaţi.

În cele din urmă plecară toţi. Bagajele fură încărcate pe un camion, comandat de Jim în sat, prin telefon. Când nu mai fu nimeni lângă el, Morlake încuie poarta şi se înapoie în casa pustie.

Pe Binger nu putea să-l cheme la Creith, deoarece îşi avea familia la Londra. Afară de asta, îi trebuia şi cineva, care să-i ţină locuinţa de la oraş în bună rânduială. În ce-l privea pe Mahmet, deşi se pricepea de minune să fiarbă cafeaua, n-avea habar de bucătăria europeană. Jim inspectă casă părăsită, din pivniţă şi până în pod. Totul era curat şi în ordine. Câteva zile putea să rămână şi aşa.

Pentru un om cu judecată, singura ieşire din acest impas, era să se înapoieze de îndată la Londra.

Morlake vru totuşi să vadă dacă cei din Creith vor izbuti să-l izgonească din mijlocul lor. Era hotărât să nu-şi piardă cumpătul după greva slugilor sale. Merse în cămară, spre a vedea ce provizii mai avea în casă.

Îi trebuia: pâine, ceai şi unt.

Prăvălia mai mare din sat era a lui Colter. Găseai la el orice, de la nutreţul pentru căi şi până la maşina de spălat

rufe. Când automobilul stopă, Jim zări, prin geamul prăvăliei, cum un tânăr arăta foarte enervat spre el. Mr. Colter ieşi din biroul său şi când intră, Morlake îi spuse:

— Bună dimineaţa! Trimite-mi te rog la Wold House, pâine, o jumătate de kilogram unt şi câteva ouă!

Mr. Colter luă locul tânărului, de cealaltă parte a tejghelei. Se vedea cât colo că era un om cinstit şi de treabă.

— Nu vă voi trimite nici pâine şi nici altceva, Mr. Morlake. Până acum mâinile mele au rămas curate şi nu mi le-am mânjit cu bani furaţi. Cu hoţi şi spărgători nu vreau să am nimic de-a face.

Jim îşi scoase ţigara de foi din gură şi închise pe jumătate pleoapele.

— Înseamnă asta, că nu vrei să-mi mai vinzi nimic?

— Da – răspunse Colter, privind maiestuos la Jim prin sticlele ochelarilor. Şi aş vrea să vă mai spun şi altceva, Mr. Morlake. Cu cât mai repede veţi pleca din satul nostru, cu atât mai mult ne-om bucura noi, ceilalţi.

Jim aruncă o privire împrejur.

— Faci afaceri destul de frumoase aici, Colter.

— Afaceri cinstite – zise Colter apăsând pe cuvântul din urmă.

— Cu cât ţi-ai vinde prăvălia cu marfă cu tot? Vreau s-o cumpăr.

Mr. Colter clătină capul. Dar tocmai atunci nevasta-i grăsulie, care până aici ascultase în tăcere convorbirea, se apropie de tejghea şi zise cu glasul ascuţit:

— Nu vrem banii dumitale, nu vindem şi nu cumpărăm nimic. Ajunge că avem spărgători care trăiesc ca seniorii. Atâta ar mai lipsi să ispiteşti pe nişte oameni cinstiţi, şi cu frică de Dumnezeu.

— Mă bucur că te mai temi de ceva – răspunse Jim şi părăsi prăvălia.

Sucursala băncii, cu care lucra, se afla tocmai peste drum. După cum se ştie, cei de la bănci nu prea au prejudecăţi.

— Mă bucur, Mr. Morlake, că v-aţi descurcat atât de bine – zise directorul sucursalei, voios – în treacăt fie zis, poliţia a cercetat contul dumneavoastră la noi. Ştiaţi?

— Şi n-a putut stabili nici o legătură între diferitele spargeri, ce mi se pun în sarcină, şi averea mea într-adevăr însemnată? Întrebă Jim zâmbind. Şi, băgaţi de seamă ce vă mai spun. Ultima oară, când am fost aici, mi-aţi propus să cumpăr nişte imobile în această localitate. După cum văd, clădirea de lângă prăvălia lui Colter este de vânzare.

Directorul de bancă făcu semn că da.

— Omul nu şi-a putut plăti datoriile. Înfiinţase un garaj şi deschisese o prăvălie pentru accesorii de automobile. Din nenorocire însă, Creith nu se află la drumul mare, iar circulaţia automobilelor pe aici este redusă. În câteva luni, prăvălia a fost desfiinţată. Vreţi s-o cumpăraţi?

— Da, dacă nu este prea scumpă.

Peste un ceas, Jim ieşi din biroul notarului, ca proprietar al imobilului vecin prăvăliei lui Colter, iar seara pe la orele nouă, sosi la el, din Londra, un tânăr ce părea foarte energic.

— Am telefonat asociaţiei negustorilor, care mi te-a recomandat ca pe un om de afaceri harnic şi priceput – zise Jim.

— Aşa mă ştiu! Răspunse celălalt, fără prea multă modestie.

— Lângă magazinul lui Colter se află în sat la noi o altă prăvălie care este a mea. Doresc ca dumneata s-o preiei mâine dimineaţă. Vei chema câţi lucrători îţi trebuie pentru renovarea localului şi vei cumpăra stocuri din toate mărfurile pe care le are şi Colter ca să le vinzi cu douăzeci şi cinci la sută mai ieftin decât vecinul. Închiriază şi un automobil şi fă propagandă prin împrejurimi. Când Colter coboară preţurile, le coborî şi dumneata. M-ai înţeles? Dar mereu să vinzi cu douăzeci şi cinci la sută mai ieftin decât dânsul!

— Asta o să coste multe parale!

— Ei, şi! Se vede că n-ai auzit încă de mine. Mă cheamă Morlake şi, zice-se, aş fi spărgător de meserie. De aceea şi capitalul meu e nesecat. De-o trebui să mai bag ceva bani în afacerea asta, n-ai decât să mă vesteşti. Îmi iau revolverul şi un sac şi mă duc la prima bancă să încasez sumele ce-mi trebuie.

La prânz Jim se ospătă cu şuncă, ceai şi pesmeţi, seara cu ceai şi pesmeţi fără şuncă, iar a doua zi dimineaţa la fel, deoarece nu izbuti să găsească şi altceva. Sărăcăcioasă listă de mâncare şi lipsită de orice variaţie, dar ce-i păsa! Ba, îşi mătură dormitorul şi holul, şi-şi făcu singur patul, parcă n-ar fi fost el stăpânul, ci fata din casă.

Între timp, mereu soseau camioane cu dulgheri şi zugravi din oraşul cel mai apropiat. Oamenii aceştia nu se simţeau deloc înjosiţi, că lucrau pentru un „spărgător”, ci dimpotrivă se simţeau mândri că lucrează la un gentilom, pe care-l achitase tribunalul. Se puseră deci pe lucru şi în curând garajul părăsit deveni o prăvălie frumoasă şi curată. Tânărul din Londra se dovedea a fi foarte activ şi mereu soseau mărfuri proaspete. Mr. Colter, alături sta în faţa uşii sale, cu o mână în buzunarul şorţului, iar pe cealaltă şi-o trecea prin barbă.

— Prăvălia asta o să se închidă peste o săptămână, două! Şoptea el vecinilor, adunaţi în jurul lui. Tânărul ăsta-i un fluieră vânt, care astăzi este aici mâine dincolo. Am mai avut doar concurenţi în sat în cei treizeci de ani de când ţin magazinul, dar pe toţi i-am învins!

Pe la amiază apărură nişte prospecte şi satele de prin prejur aflară despre scăderea senzaţională şi permanentă a preţurilor, spre folosul tuturor. Atunci, Mr. Colter merse la poliţie şi ceru concursul autorităţilor. Dar fu trimis la un avocat, mai expert în dispoziţiile legii cu privire la concurenţa ilicită. Pentru întâia oară în viaţa sa, Colter se văzu nevoit să plătească un onorar. Sfatul şi ajutorul avocatului, însă, nu corespundeau sacrificiului bănesc, căci

omul legii îl lămuri doar că în această chestie nu se putea face absolut nimic.

— Nu există o singură dispoziţie legală, prin care am putea opri pe proprietarul prăvăliei noi, să-şi vândă marfă pe nimic – se răsti jurisconsultul.

— Totuşi persoana care finanţează întreprinderea asta scandaloasă e un spărgător! Răspunse Mr. Colter aproape plângând.

— De-ar fi şi un ucigaş şi încă nu s-ar schimba nimic, observă avocatul, cu o oarecare răutate.

Disperat, Colter, se sfătui cu nevastă-sa, îşi îmbrăcă hainele de sărbătoare şi merse la Wold House. Jim se afla în bucătărie în faţă cu serviciul de masă de argint, şi curăţa linguriţe şi furculiţe.

— Şezi, te rog – îi spuse el politicos.

Colter căută în zadar un scaun.

— Poţi să te aşezi pe podea ori pe o treaptă. Te aud foarte bine şi de acolo şi nu-i nevoie să-ţi văd faţa.

— Vedeţi, Mr. Morlake, ce faceţi cu mine întrece orice măsură! Îmi luaţi pâinea de la gură.

— Ştiu, nu uita însă că ai refuzat să-mi vinzi aceeaşi pâine – zise Jim cu un zâmbet.

— Mâine o să mă duc la lordul Creith şi vom vedea dacă va îngădui să distrugi astfel existenţa unuia din vecinii lui de aici. N-o să meargă după cum doriţi dumneavoastră. Am prieteni aici de zeci de ani, tot satul este de partea mea!

— Să vedem mai întâi cum se vor purta consătenii dumitale, când o să încep să vând cu un rabat de douăzeci şi cinci la sută!

— E cel mai mare scandal din câte s-au pomenit vreodată în istoria lumii!

— Strigă negustorul indignat.

— Văd că uiţi măcelul hughenoţilor, persecuţiile creştinilor de către Nero, care lăsa pe martiri să fie sfâşiaţi de lei, Duminica roşie şi încă alte câteva întâmplări istorice foarte grave!

Mr. Colter se înapoie în sat şi ticlui un răspuns tare la imprimatele concurentului său, insultându-l. Răspunsul fu tipărit şi împărţit apoi la toţi locuitorii. Bietul Colter! Abia după aceea îşi dădu el seama că n-ar fi trebuit să facă asta, deoarece primi chiar a doua zi o notificare de la un avocat, care îi cerea numele redactorului responsabil pentru publicaţia apărută. Avocatul avea însărcinarea să-l dea în judecată în numele clientului său.

Ceaiul şi pesmeţii începuseră să-l plictisească pe Jim, când descoperi în sfârşit, într-o dimineaţă un coşuleţ cu ouă. Nu-şi dădu osteneala să facă foc în maşina din bucătărie, ci aprinse o maşinuţă cu alcool în cabinetul său de lucru, în care acum nu prea era ordine. Opărise ceaiul, pusese masa, folosindu-se de ziar drept faţă de masă. Pofticios, dori să-şi facă şi nişte ochiuri. Tot ce ştia însă în această privinţă era că pentru a face ochiuri avea nevoie de o anumită căldură, de ouă şi de o cratiţă. Repede însă întreaga încăpere se umplu de fum şi mirosea îngrozitor a ars.

Neaşteptat îi pică o vizită. Era o persoană tânără, care intrase pe poarta deschisă şi sta pe coridor, privind cu mirare la el.

— Ce faci acolo? Întrebă.

Veni lângă el şi-i luă cratiţa din mână.

— Mai întâi se pune unt sau untură în tigaie, altfel cum vrei să faci ochiuri?

Jim nu mai putu de mirare. De unde să se aştepte s-o vadă la Wold House în momentul acela critic, pe Jana Smith? Dar ea era, într-adevăr ea, şi părea mai frumoasă ca oricând, în rochia simplă bleumarin, cu guler mare, răsfrânt, şi cu pălărioară neagră.

— Dar de unde vii dumneata? Întrebă el după ce-şi regăsi graiul.

— Din sat.

Jana strâmbă din nas din cauza fumului.

— Miroase îngrozitor. Deschide te rog fereastra!

— De ce? Nu-ţi plac ouăle?

— Ba da, dar nu arse!

Jim nu se urni din loc.

— Presupun că ştii ce s-a întâmplat cu mine – spuse el.

— Da, ştiu – făcu ea.

Stinse maşina de spirt şi puse cratiţa la o parte. Îşi scoase jacheta şi o lăsă pe divan.

— Venii – adăugă ea – să îngrijesc puţin de dumneata, biet orfan american!

CAPITOLUL XXIII.

Noul administrator.

Supus, Jim duse maşina de alcool, ceştile şi farfuriile în bucătărie şi privi cu admiraţie la Jana, care făcea foc în maşina din bucătărie.

— Lasă-mă pe mine! O rugă el.

— Puteai să faci focul şi acum un ceas – răspunse ea pe un ton de reproş. Dar n-ai fi izbutit. Cel mult umpleai şi mai mult încăperea de fum.

— Văd că şi a face foc este o adevărată artă. N-am ştiut până acum. Ştie mama dumitale că te afli aici?

— Mama mea a murit de mult.

— Dar tatăl dumitale?

— Tatăl meu e la Londra. Dar ia vezi în cămară, dacă nu găseşti puţină untură!

Jim îi împlini voia şi se înapoie cu o oală cu untură.

— Ai poate şi puţin lapte?

— Îl întrebă ea.

— Numai lapte condensat.

— Cum, n-ai măcar o vacă?

— Nu ştiu sigur, dar bănuiesc că nu există.

Jana sta în genunchi, în faţa focului scânteietor şi se uită, curioasă, la Jim.

— De ce nu te-ai înapoiat la Londra? Ai doar acolo o locuinţă frumoasă.

— Prefer să rămân aici.

— Ce ton semeţ: „prefer să rămân aici”.

Jana îi imită glasul.

— O să mori de foame aici, dragă prietene, şi-o să îngheţi de frig – urmă ea. N-ai învăţat, că oamenii din Creith nu rabdă ca sufletele lor albe să se întineze apropiindu-se de-o persoană cu un trecut negru ca smoala? De ce nu-ţi aduci slugi din Londra? Cei de acolo nu se uită aşa de aproape. La Londra sunt destule cinematografe, unde oamenii învaţă să cunoască lumea criminalilor. Şi-apoi, de ce nu-ţi aduci cel puţin pe credinciosul Binger?

— Binger?

— Întrebă el uimit. Dar de unde îl cunoşti?

— Am vorbit cu dânsul. În timpul prevenţiei dumitale, m-am dus la el să-l întreb, dacă n-aş putea face ceva pentru dumneata. A trebuit, ce-i drept, să procedez cu mult tact şi să mă prefac că nu ştiu că eşti închis. L-am întrebat, unde eşti şi Binger mi-a răspuns: „la ţară!”.

— O ţară cu gratii! Râse Jim.

— Cu acest prilej l-am văzut şi pe micul dumitale arab şi odaia frumoasă în stil maur. Ai trăit prin Maroc?

— Da, câtva timp – recunoscu el.

Joana îşi făcu de lucru cu ouăle, dar el băgă de seamă că vizitatoarea sa era dusă pe gânduri.

— Ştii de unde a pornit vrăjmăşia asta împotriva dumitale în sat?

— Îl întrebă într-un târziu. Nu a venit de la sine. Nu sunt în joc numai severele principii morale ale locuitorilor din Creith. Acum o săptămână, a fost Mr. Hamon aici şi a aţâţat lumea împotriva dumitale. Cred că a venit şi la intendentul dumitale şi că a vorbit şi cu slugile. Aflai de la fata mea din casă, care e din sat.

— De la cine, zici?

— Întrebă el repede.

— De la fata mea din. Vroiam să spun de la mătuşă-mea, care trăieşte în sat şi aude tot ce se vorbeşte.

— Prin urmare, dumneata n-ai fost aici atunci?

— Nu, căci mă aflam încă la Londra. Mătuşa mi-a povestit, după ce m-am înapoiat. Aşa! Acum ochiurile sunt gata.

— Dar nu pot mânca trei – protestă el.

— Nu mânca trei. Unul este pentru mine.

Jana trecu în hol şi scoase dintr-o servietă pâine proaspătă şi o bucată mare de unt.

— Vom mânca în bucătărie, acolo mă simt mai în largul meu – zise ea. După dejun, o să deretec puţin prin casă. Nu pot veni decât pentru câteva ore pe zi.

— Vii şi mâine aici?

— Întrebă el iute.

Ea dădu din cap şi Jim răsuflă uşurat.

— Ce ciudat mi se pare că nu te-am văzut venind azi dimineaţă. Mă uitam tocmai pe fereastră afară şi se vede foarte bine şoseaua de aici.

— N-am venit pe şosea. Cunosc un pod mic pentru pietoni, pe care treci râul, ce desparte parcul din Creith de livezile dumitale. Vezi bine, trebuie să ţin seamă de reputaţia mea! De aceea am venit pe ascuns.

Jim râse.

— Dacă-ţi închipui că poţi să mă convingi că-ţi pasă cât de puţin de ce gândesc cei din sat despre dumneata! Ce-mi pare însă nespus de ciudat.

Aici Jim şovăi o clipă apoi urmă:

— Se prea poate să fii din Creith, altminteri nici n-ai şti atâtea despre oamenii de aici; dar, că aparţii clasei de rând a slugilor, asta n-am s-o cred niciodată.

— Adu-mi bătătorul de covoare!

— Răspunse ea. O să-ţi arăt cum se face asta şi că sunt din clasa celor ce muncesc.

Jim nu băgă de seamă cum trecea timpul şi când Jana vru să-şi ia rămas bun de la dânsul îi păruse că ea de-abia venise.

— Ce gând să pleci atât de repede!

— Spuse el dezamăgit.

— Mă duc! Şi dumneata vei rămâne aici şi n-ai să mă urmăreşti. Îţi cer să nu întrebi nimic despre mine şi să nu cauţi să afli cine sunt rudele mele. Mă bizui pe cavalerismul şi discreţia dumitale. Vreau să nu-mi pătez numele de Smith.

— Noapte bună, Jana – zise el vrăjit.

Îi întinse mâna şi când o văzu înroşindu-se avu o senzaţie ciudată.

— Aş vrea să te rog ceva. Ia-o, dacă vrei, drept o răsplată pentru serviciile prestate. Nu te mai răzbuna, adică lasă-l pe bietul Colter în pace. Nu-i vina lui că are un orizont atât de redus. De altfel, nu cred că-ţi face plăcere să ruinezi un nenorocit.

— M-am gândit astăzi la asta.

— Zise Jim încurcat – dar sub nici un cuvânt nu se poate să mă dau bătut şi să las să triumfe duşmanul meu.

— Colter este departe de a triumfa. Dimpotrivă stă cât se poate de rău. Cunosc din întâmplare situaţia lui. A cumpărat nişte acţiuni petrolifere, ascultând de sfaturile domnului Hamon. Gândesc că acest domn Hamon are interese la societatea aceea la care Colter şi-a pierdut aproape toţi banii. Acum este în pragul falimentului. Dacă deschizi prăvălia cea nouă şi-i faci concurenţă o săptămână,

numai, e pierdut. Mai gândeşte-te puţin Mr. Morlake. Cu bunăvoinţă cred că lucrurile se pot aranja.

Peste un ceas, Jim merse în sat, la Colter. Acesta se informă, umil, cu ce l-ar putea servi.

— Ştii doar. Îmi trebuie pâine, unt şi ouă – zise Jim cu oarecare ironie. Afară de asta aş mai vrea, în fiecare dimineaţă, un litru de lapte şi alte câteva lucruri, ce ţi le voi spune mai pe urmă.

— Da, domnule – zise Colter supus. Voi avea grijă să primiţi toate astea regulat. Stau complet la dispoziţia dumneavoastră, Mr. Morlake. Dacă deschideţi prăvălia dumneavoastră, mă ruinaţi. Astăzi au fost trei săteni aici, care de altfel îmi sunt prieteni. Mi-au spus că vor să-şi facă târguielile pentru la iarnă şi că aşteaptă să deschideţi prăvălia.

— Cât timp îmi vei livra de toate, nu deschid nici o prăvălie, Mr. Colter – răspunse Jim. Cred că ne-am înţeles.

— Da, domnule – zise negustorul, vădit uşurat şi-l conduse pe Jim până la uşă, unde se despărţi de el cu o plecăciune adâncă.

Chiar în aceeaşi seară, Jim porni pe tânărul negustor înapoi la Londra, după ce vânduse mai întâi lui Colter toate mărfurile sub preţul de cost şi în condiţii de plată avantajoase. Chiar de a doua zi de dimineaţă găsi în faţa uşii sale pe băiatul de prăvălie al lui Colter aşteptându-l pe trepte, ca să-i aducă ce-i trebuia.

Jana Smith reveni, dar Jim băgă de seamă că se petrecuse ceva între timp cu dânsa.

— Ai plâns, zise Jim cu compătimire în glas.

— Nu, am dormit însă foarte puţin.

— Dar tot ai plâns.

— Dacă mai spui asta, plec numaidecât. Mă plictiseşti cu stăruinţele dumitale. Nu mă aşteptam de la dumneata.

El tăcu, dar rămase îngândurat. Avusese ea oare neplăceri în urma vizitei sale? Nu credea în nici un caz, că Jana era o

servitoare, ci mai degrabă ruda săracă a uneia din familiile bogate, ce îşi aveau vilele în împrejurimi.

Pe când şedeau în faţa mesei, Jim o întrebă deodată deschis:

— Unde locuieşti dumneata?

— Undeva pe aici, prin apropiere.

— Mi-ai spus vreodată adevărul, dragă domnişoară?

— Am fost fiinţa cea mai sinceră din lume, până ce.

Jana tăcu.

— Spune odată!

— Până ce. Am început să mint.

— Vreau să-ţi spun.

— Îşi aminti Jim – că două din fostele mele slujnice au revenit şi-au stat de vorbă cu mine azi dimineaţă, în timp ce-mi făceai patul, sus. Vor să se întoarcă.

— Nu cumva să le mai angajezi din nou – zise ea repede. Dacă faci asta, plec eu.

Curând însă îşi dădu seama de egoismul ei.

— Bun, ia-le mai bine înapoi, dacă vor să vină – urmă ea. S-au lăsat doar influenţate de Cleaver. Cred că cei mai mulţi din foştii dumitale servitori ar dori să se întoarcă. Sunt multe slugi fără serviciu pe aici. Nu-ţi cer decât să fii aşa de bun şi să-mi spui la timp, când vor relua serviciul.

După masă, Jim o ajută să spele vasele, apoi se duse în cabinetul său de lucru, să scrie câteva scrisori, în timp ce Jana vroia să-i pregătească şi cina. Scara de la bucătărie dădea într-o tindă mică şi Jim se miră foarte mult, zărind acolo o doamnă tânără. El lăsase uşa de la intrare larg deschisă şi vizitatoarea nu sunase, ori n-o auzise el sunând. Era foarte frumoasă, de asta îşi dădu seama numaidecât. Mai mult, era îmbrăcată după ultima modă şi foarte elegant. El se întrebă, dacă ea nu era cumva o trimisă a doamnelor din Sussex, pentru a-i cere să părăsească ţinutul imediat.

Dar tânăra îi zâmbi şi veni mai aproape.

— Dumneavoastră sunteţi Mr. Morlake?

— Întrebă ea, şi-i întinse mâna. V-am recunoscut numaidecât după fotografie. Pe mine nu mă cunoaşteţi?

— N-am avut încă plăcerea – zise Jim, şi o conduse în salon.

— Doream de mult să vă fac o vizită, Mr. Morlake. Cearta aceea grozavă dintre dumneavoastră şi fratele meu trebuie să înceteze odată.

— Despre care frate vorbiţi?

Tânăra râse şiret.

— Să nu-mi spui că nu urzeşti pe ascuns ceva împotriva bietului Ralf!

Jim înţelese.

— Ah! Dumneata eşti Miss Hamon?

— Da, ai ghicit, şi am venit de-a dreptul din Paris, să-ţi vorbesc. Ralf e foarte mâhnit din pricina nenorocitei lupte pe care o duci împotriva lui.

— Aşa o fi, zise Jim. Şi dumneata ai făcut o călătorie atât de lungă, pentru a pune capăt vrajbei dintre noi? Dar fireşte, eşti Lidia Hamon. Îmi amintesc acum perfect de bine de dumneata, din vremea când fratele dumitale încă nu făcuse avere.

Lidia Hamon nu vroia, cu nici un chip, să i se amintească de vremea aceea şi încercă să vorbească despre altceva.

— Mr. Morlake, n-ar fi chip să te împaci cu Ralf şi să lucraţi amândoi împreună?

Dar tocmai se deschise uşa şi Jana Smith intră în salon. Vroia să se înapoieze acasă şi îşi punea mânuşile.

— Credeam că te afli în cabinetul dumitale de lucru – începu ea, dar zări pe vizitatoare.

Dacă Jana se miră de a o vedea pe Lidia Hamon aici, uimirea acesteia fu şi mai mare. Sora lui Ralf se uita la ea prin lornion şi se cunoştea că era grozav de speriată.

— Dacă nu mă înşel – strigă ea – am în faţa mea pe Lady Joan Carston?

— Drace!

— Scrâşni Joan.

CAPITOLUL XXIV.

Jim află lucruri noi.

Lady Joan Carston! Lui Jim nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dar dumneata te înşeli desigur, Miss Hamon. Doamna aceasta este Miss.

Jim tăcu deodată.

— Nu, e Lady Joan Carston şi mă bucur că sunteţi prieteni. Sunt încredinţată că logodnica fratelui meu, mă va ajuta să te împac cu Ralf.

— Cine e logodnica fratelui dumitale?

— Întrebă Joan, uimită de atâta îndrăzneală.

— Toată lumea ştie doar că eşti logodnica lui – răspunse Lidia zâmbind.

— Lumea nebunilor poate, că doar la balamuc mulţi îşi închipuie că sunt rude cu Napoleon Bonaparte! Îi răspunse Joan tăios. Nici eu şi nici tatăl meu nu ştim nimic şi doar noi cei dintâi, ar trebui s-o ştim.

Lidia dădu din umeri. Căută să găsească pricina pentru care Joan se afla în acest loc. Văzu imediat că Morlake şi Joan fuseseră singuri de tot, până să vină ea.

— E şi tatăl dumitale aici, Lady Joan?

— Întrebă ea perfidă.

— Tatăl meu nu-i la Creith – răspunse Joan ghicind gândul Lidiei. Nici mătuşa mea şi nici vreunul din verii mei. Nimeni şi nimic nu mă apără în Wold House, decât maşina de gătit şi simţul demnităţii mele.

Lidia privi batjocoritor la ea şi faţa-i luă o expresie de trufie.

— Nu cred – zise ea – că asta să-i placă lui Ralf.

— Multe lucruri nu sunt pe placul lui Ralf, Miss Hamon – o întrerupse Jim, care vroia să cruţe pe Joan.

— Dar nu face să ţii seamă de părerea lui.

Se întoarse spre Joan şi-i întinse mâna:

— Îţi mulţumesc pentru că ai fost aşa de drăguţă cu mine. Să n-o iei drept un compliment, căci vorbele mele sunt

sincere şi exprimă ce simt.
Spre mirarea lui, Joan nu-şi pierduse câtuşi de puţin cumpătul în urma celor întâmplate.
— Ar fi mai bine – zise ea, clipind şiret din ochi – să angajezi şi slugile necesare şi să faci astfel încât să reia lucrul mâine la trei după prânz.
Jim se simţi uşurat, înţelegând că Joan Carston avea să vină a doua zi la dejun.
Lidia o urmări cu privirea, pe când ea se îndepărtă pe şosea.
— Este adevărat deci că Lady Joan e logodită cu dumneata?
Jim o privi uimit.
— Mi-a spus chiar ea.
— Dar crezusem că glumea numai.
— Logodită cu mine?
— Întrebă el. A spus ea asta?
Lidia zâmbi dispreţuitor.
— Prin urmare nu-i adevărat. Atunci e prietena dumitale?
— Da, zise Jim – dar numai aşa cum o zână frumoasă e prietena unui biet om bolnav, pe care-l ajută.
— O, dumneata eşti bietul om bolnav?
— Întrebă Lidia cu un zâmbet silit.
Căută să-şi ascundă neliniştea ce o cuprinse, amintindu-şi de scopul vizitei sale.
— Acum să vorbim serios, Mr. Morlake! Nu crezi că ar fi timp să ajungi la o înţelegere cu Ralf?
— Vii trimisă de el, să întinzi ramura de măslin?
— Întrebă el râzând. De este aşa, în împlinirea soliei mai ai şi altceva de oferit în afară de încredinţarea prieteniei lui nestrămutate. Prietenia, e mai întotdeauna cam îndoielnică în asemenea cazuri.
Lidia străbătu odaia şi închise uşa, apoi veni lângă Jim.
— Ralf mi-a spus că i-ai cerut ceva ce se afla în posesia lui. Dar acum nu o mai are.
Jim se încruntă.

— A distrus-o?

— N-o mai are – zise ea din nou. Se află în mâini străine.

Jim o privi neîncrezător.

— Adevărat?

Lidia dădu din cap.

— Dar atunci cum se face că fratele dumitale nu-i încă arestat?

Lidia se făcu roşie ca focul.

— Nu ştiu ce vrei să spui, Mr. Morlake. Arestat? Dar pentru ce?

— Vezi că.

— Răspunse Jim liniştit – dacă hârtia, la care mă gândesc, a încăput pe mâini străine, pe fratele dumitale îl aşteaptă o pedeapsă gravă, afară dacă posesorul ei nu se va folosi de document ca să-i stoarcă bani.

Se vedea că Lidia nu ştia despre ce fel de hârtie era vorba.

— Şi ce vrea fratele dumitale acum de la mine?

— Întrebă Jim.

— Ralf m-a rugat să-ţi spun, că nu mai există între dumneata şi dânsul, nici o neînţelegere serioasă, care nu s-ar putea înlătura cu puţină bunăvoinţă.

— Cu alte cuvinte: fratele dumitale doreşte să depun în favoarea sa, dacă hârtia aceea va fi predată justiţiei?

— Nu ştiu dacă-i asta dorinţa lui.

— Dar se prea poate. Mie Ralf nu mi-a spus decât ceea ce ţi-am povestit adineauri, anume că lucrul pe care i l-ai cerut nu se mai află în mâna lui şi că te roagă să-i acorzi prietenia dumitale.

Jim se apropie de fereastră şi privi afară. Străduindu-se să înţeleagă scopul adevărat, pentru care venise Lidia, se gândea în acelaşi timp la împrejurarea surprinzătoare că Jana Smith se numea de fapt Joan Carston şi că era fiica lordului Creith, o fiinţă ideală de care, aşa se gândea, n-ar fi putut niciodată să se apropie.

Era cea dintâi dintre numeroasele surprize ce-l aşteptau pe Jim Morlake.

— Zău nu ştiu ce aş face în această chestiune – zise el în cele din urmă, întorcându-se iarăşi spre Lidia. Neînţelegerea dintre fratele dumitale şi mine va înceta în clipa în care Ralf Hamon îşi va recunoaşte vina şi va despăgubi pe aceia pe care i-a păgubit. Iată ce poţi să-i spui din partea mea.

— Vasăzică luptă pe viaţă şi pe moarte – zise Lidia cam teatral.

Jim zâmbi o clipă apoi redeveni serios.

— Da, mă tem că asta înseamnă război.

Ea îşi muşcă buzele şi chibzui în grabă, ce să facă. Poate că era mai bine să atingă altă coardă, să joace alt rol faţă de Morlake.

— Ştii ce înseamnă asta pentru mine, care n-am decât pe acest frate pe lume?

— Întrebă ea cu glas nesigur. Ştii că în nopţi de insomnie mă chinuiesc gânduri triste şi că tremur mereu de ceea ce ar putea aduce ziua de mâine?

— Îmi pare rău, dar nu sunt deloc informat în această privinţă. Ca să spun drept, Miss Hamon, sunt un om rece, care nu ştie să simtă cu alţii. Este în zadar să te frământi căci n-am ce să-ţi fac.

Sta în faţa ei.

— Spune fratelui dumitale că voi duce afacerea asta până la capăt. Am cântărit toate, m-am gândit la toate urmările, mult mai grozave de cum ţi le-ai putea închipui vreodată. Sunt hotărât să nu mă las, până ce misiunea nu-i împlinită.

— Un spărgător cu o misiune de împlinit! Râse ea.

— Recunosc, asta pare caraghios – răspunse el bine dispus.

Dacă până atunci mai avea îndoieli despre caracterul Lidiei, acum era pe deplin lămurit. Era o comediantă şi încă una lipsită de orice talent. Nu ştia să-şi joace rolul până la capăt, nici măcar să-şi ascundă necazul, după înfrângerea suferită.

— Ţi s-a mai dat o dată o şansă, Morlake.

— Scrâşni ea, înciudată. Nu ştiu ce neînţelegere e între dumneata şi Ralf. El însă, e fără îndoială mult mai deştept decât dumneata şi-o să vină când o vei recunoaşte. Dacă Ralf e într-adevăr un criminal, nu eşti oare şi dumneata? Mi se pare că lumea e destul de mare, ca să încăpeţi în ea amândoi şi să nu vă mai stânjeniţi unul pe altul.

— Vorbeşti ca o doamnă din lumea mare, îi răspunse Jim Morlake, conducând-o până la uşă.

CAPITOLUL XXV.

Cablograma.

Într-o săptămână înfăţişarea lui Ralf Hamon se schimbase foarte mult. Surorii sale îi părea uneori un om bătrân. Părul îi încărunţise mai tare, câteva cute noi se iviseră pe faţa-i posomorâtă şi se mai încovoiase. Lidia, care în felul ei era deşteaptă, nu încercă să afle pricinile supărării lui. Ce mirată fu văzând că fratele rămâne calm ascultând-o, povestindu-i rezultatul convorbirii avute cu Morlake la Creith. Nici chiar împrejurarea că dânsa găsise pe Joan Carston la Wold House nu-l făcu să-şi piardă cumpătul.

A doua zi, Lidia Hamon îşi trimise cuierele la gară. Avea în geantă şi biletul pentru vagonul de dormit. Trecu în birou la fratele ei.

— Azi după prânz mă înapoiez la Paris, îi spuse. Am nevoie de ceva bani.

Ralf ridică ochii spre ea.

— Cine ţi-a spus să te înapoiezi la Paris?

Lidia se arătă foarte mirată, dar Ralf rămase neînduplecat.

— Rămâi deocamdată aici. Ţi-am spus doar încă de săptămâna trecută. Se poate să fim nevoiţi să plecăm de aici, chiar foarte curând.

Pentru întâia oară Lidia îşi dădu seama că situaţia era gravă şi primejdioasă.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă. Stau lucrurile într-adevăr atât de prost?

— Cât se poate de prost, cel puţin în clipa de faţă. Vezi, Lidia, urmă el pe un ton mai amabil, n-aş vrea să mă laşi

singur, aş vrea să rămâi lângă mine. Afară de asta. Am făgăduit lui Sadi că mă vei însoţi la Tanger.

Lidia nu răspunse nimic, îşi luă un scaun, se aşeză în faţa lui şi sprijinindu-şi coatele de masă, privi scrutător la fratele ei.

— N-ai făgăduit cumva lui Sadi şi altceva?

Ralf îi ocoli privirea.

— Acum cinci sau şase ani, voiai să locuiesc numaidecât la Tanger. Spune-mi drept, Ralf, ce i-ai făgăduit lui Sadi?

— Nimic precis. Altădată, Sadi îţi plăcea, Lidio.

Ea strâmba din buze.

— Pe atunci mă interesa, fireşte. Care fată tânără nu se interesează de un arab cu mult mai pitoresc? Din povestirile tale, însă, ştiu că Sadi nu mai e acum nici tânăr şi nici frumos. Afară de asta mi-am cucerit aici o poziţie în societate.

— Am nevoie de Sadi. Mi-e de mare folos. Aparţine uneia din cele mai nobile familii arabe, e creştin, cel puţin aşa se spune şi, afară de asta, e bogat.

Lidia zâmbi dispreţuitor.

— E atât de bogat, încât primeşte din trei în trei luni, un ajutor de la tine. Pe mine, Ralf, nu mă poţi înşela. Ştiu ce fel de om e Sadi. La Tanger o fi el un personaj de seamă, poate că e şi creştin, deşi mă îndoiesc. Dar nu vreau să fiu, poate, a douăzeci şi treia şi să-mi petrec viaţa într-un harem, chiar şi de-ar fi să devin mărgăritarul cel mai de preţ al şerifului Sadi Hafis. Ştiu că deşertul poate fi foarte romantic, dar nu-i om să fi trăit în el şi să-i poată uita duhoarea nesuferită!

— Sadi te iubeşte şi căsătorii de felul acesta devin adesea foarte fericite. Guvernul ţine mult la dânsul. Sadi are mare trecere şi pieptul plin de decoraţii.

— Mie nu-mi convine, zise ea cu hotărâre. Să nu mai vorbim de asta.

Spre uimirea ei, Ralf îi răspunse:

— Fă cum vrei, Lidio. În orice caz, rămâi la Londra până ce aranjez toate aici.

După ce o văzu plecată, Ralf încercă să lucreze, dar în zadar. Privi din când în când la ceas, ca şi cum ar aştepta o vizită. În cursul dimineţii îi sosise o telegramă din Tanger. O scoase de mai multe ori din buzunar şi o reciti şi faţa i se întunecă tot mai tare. Că Sadi n-avea parale, asta nu era nimic nou pentru dânsul, dar ultima cerere de bani îl interesa pentru un motiv cu totul deosebit.

I se aduse prânzul la birou şi când sfârşi de mâncat, îşi sună secretarul, scoase carnetul de cecuri din casa de bani şi completă cu sfială un cec.

— Du-te la bancă şi adu-mi banii în bilete de câte cinci lire sterline.

Secretarul, om bine crescut, ştiu să-şi ascundă mirarea. Deşi era obişnuit să umble cu sume mari numai în cazuri foarte rare, Mr. Hamon îl însărcina să ridice atâţia bani deodată.

Peste o jumătate de oră el se înapoie cu trei pachete voluminoase de bilete de bancă. Hamon nici nu-şi dădu osteneala să numere banii.

— Aştept pe Mr. Marborne – zise, băgând banii în sertarul biroului. Când o veni să-l laşi să intre numaidecât.

Marborne trebuia să vină la ora două şi jumătate, dar era aproape trei, când fostul inspector de poliţie intră clătinându-se, în cabinetul de lucru al lui Ralf. Toată înfăţişarea i se schimbase în chip ciudat, căci era îmbrăcat cum i se părea lui mai modern şi mai elegant. Purta o cravată de mătase roşie şi un joben gri. Intrând, scoase din gură o ţigară groasă de foi şi salută, prieteneşte, din cap, pe omul din faţa biroului.

— Bună ziua, Hamon. Îmi pare rău că am întârziat, dar a trebuit să fac câteva vizite.

Era băut. Hamon băgă numaidecât de seamă. De fapt, prefera întotdeauna să discute chestiuni importante cu oameni chercheliţi.

— Ei, ia să te vedem, ai banii pentru mine?

Fără să răspundă un cuvânt, Hamon deschise sertarul şi puse banii pe masă.

— Mulţumesc – zise Marborne, pe un ton ceva mai politicos. Se pare că-i mai bine când are omul un tovarăş.

Hamon îşi sprijini coatele de birou şi privi ţintă la şantajist.

— Marborne, sunt întotdeauna dispus să ajut băneşte, dar şi dumneata trebuie să-ţi ţii făgăduiala.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi făgăduit ceva – răspunse celălalt. Ţi-am spus doar că voi şti să-ţi păstrez bine taina. În viitor n-ai să-mi mai faci observaţii privitor la micile cheltuieli ce le-am făcut pentru dumneata, nu-i aşa?

— Întrebă el vesel. Din vina dumitale mi-am pierdut nu numai slujba, dar şi dreptul la pensie, iar Slone a păţit-o la fel. Ne-ai fi lăsat să murim de foame, dacă n-aş fi, spre norocul meu, cam curios din fire.

— Unde-ai lăsat hârtia? Dacă încape pe mâna altuia?

Marborne râse.

— Crezi poate că sunt atât de nătărău încât să dau din mână un mijloc de trai atât de bun?

— Întrebă el dispreţuitor apăsând cu mâna pe partea stângă a pieptului.

Făcuse involuntar mişcarea, dar Hamon o observă.

— Am păstrat hârtia într-o casă de bani – zise Marborne. Rezistă hoţilor şi focului şi numai eu am cheia. Ai înţeles?

— Da, am înţeles.

— Răspunse Hamon şi era aproape amabil, când deschise uşa pentru a-şi lăsa musafirul să plece.

Hamon se întoarse la biroul său şi, fără să stea pe gânduri scoase un formular şi scrise o telegramă adresată lui „Colport, Hotel Cecil, Tanger”. Nu era decât o singură cale, pentru a scăpa de tirania acestui Marborne! Se impunea să împărtăşească şi el soarta marinarului necunoscut, pe care un biciclist îl găsise în agonie pe Portsmouth Road.

CAPITOLUL XXVI.

Joan „numită” Jane.

Din noaptea ceea furtunoasă, Joan nu mai revăzu pe tânărul pe care îl îngrijise Mrs. Cornford. Se ferise să facă o vizită acolo, iar energia-i rară o ajuta să uite întâlnirea, cum uiţi un vis urât, ori ceva îngrozitor ce s-a ivit şi a pierit odată cu furtuna.

O singură dată doar Joan se trezise în toiul nopţii şi se gândise la întâmplarea aceea şi numaidecât a doua zi Jim îi zărise urmele lacrimilor şi se neliniştise.

În dimineaţa în care Joan Carston fusese pentru cea din urmă oară la Wold House, fata ei din casă o surprinse pe când ea încă se îmbrăca.

— Mrs. Cornford ar dori să vă vorbească, zise fata.

Joan îngălbeni.

— Eşti laşă, zise ea cu glas tare.

— Eu, Mylady? Întrebă servitoarea mirată.

— Nu dumneata, Alice, ci eu! Voi fi jos peste câteva minute.

Cu inima strânsă coborî în salon, unde aştepta Mrs. Cornford.

— Am auzit că te-ai înapoiat şi doream să te întreb dacă Lordul Creith mi-ar închiria casa?

— Ah! Pentru asta ai venit?

— Întrebă Joan vădit uşurată. Desigur că ţi-o va închiria. Aşa dar vrei să rămâi la Creith?

Mrs. Cornford şovăi să-i răspundă.

— Domnului Farringdon îi prieşte atât de bine aici, că ar dori să mai rămână. Mi-a făcut o ofertă foarte avantajoasă.

— Domnul Farringdon? Întrebă Joan şi glasu-i tremură uşor. Nu-i oare tânărul pe care îl îngrijeşti? Şi care. Bea? De unde-i el?

— Nu ştiu precis. A trăit câtva timp undeva pe coasta de vest a Africii. Rudele sale l-au trimis acolo pe când era încă foarte tânăr. Făcuse prostii şi fusese dat afară din şcoală.

— Ţi-a povestit el despre ce-a fost vorba?

Joan aştepta cu sufletul la gură.

— Nu – răspunse Mrs. Cornford. Mi-a spus doar, că a fost o întâmplare urată de tot, în Africa. Farringdon s-a dat beţiei, iar mai târziu s-a înapoiat în Anglia. Tatăl său a murit şi i-a lăsat o rentă. Vrei poate să-l vezi?

— Nu!

Joan răspunse fără să vrea pe un ton atât de aspru, încât se temea că Mrs. Cornford ar putea să se simtă jignită.

— Nu, n-aş vrea să-l văd. Sunt şi aşa cam nervoasă în urma celor întâmplate în timpul din urmă în vecinătatea noastră.

— Vorbeşti de Mr. Morlake? E îngrozitor! Mi s-a povestit că toate slugile l-au părăsit. N-a lipsit mult şi eram să mă duc să-l ajut câte puţin. Mr. Farringdon l-a întâlnit în seara sosirii sale la Creith.

— Ştiu – zise Joan, apoi se corectă repede:

— Mi s-a povestit.

După ce Mrs. Cornford plecă, Joan rămase foarte îngândurată. Înţelese că trebuia să se înapoieze la Londra şi să rămână acolo, chiar dacă americanul s-ar vedea nevoit să se hrănească, de acum înainte, cu ouă crude!

*

* *

În sat se iviră doi domni străini. Joana îi zărise înainte ca să se fi zvonit la Creith, că ei ar fi doi negustori tineri, care îşi petreceau vacanţele la ţară. Arătau amândoi foarte sănătoşi şi nu prea păreau a şti cum să-şi petreacă vremea. Era vădit că se plictiseau.

Când, la nouă şi jumătate dimineaţa, veni Joan la Wold House, ea nu pomeni nimic de aceşti doi tineri.

Jim Morlake dădu din cap.

— Ăştia sunt sergentul Finnigan şi detectivul Sponer de la Scotland Yard. În seara întoarcerii mele i-am văzut sosind cu cel din urmă tren. De la gară, au venit aici într-o maşină a poliţiei din Creith.

Jim râse, văzând uluiala ei.

— Doar nu-ţi închipui că poliţia nu mă supraveghează! Welling i-a trimis încoace, să-mi afle obiceiurile. Vor rămâne

cel puţin o săptămână aici. M-am gândit chiar că i-aş putea pofti o dată la masă. Mâncărurile de la „Leul Roşu” nu cred să le placă.

Joan nu-i răspunse şi vorbi despre altceva.

— Eu n-am să mai vin pe la dumneata. Cred că ar fi bine să-ţi iei înapoi pe foştii dumitale servitori. Ieri l-am văzut pe Cleaver în sat şi îi părea foarte rău că a pierdut un post atât de bun.

— L-a pierdut definitiv – zise Jim amărât. Cu dânsul am isprăvit. Pe oricare altul sunt gata să-l reprimesc, nu însă pe Cleaver.

— Dar dacă te va ruga să-l reprimeşti, nu trebuie să-l respingi.

— Asta-i părerea dumitale? Bine, dacă aşa crezi.

— Trebuie să-l reprimeşti, nu fiindcă ţi-o spun eu, ci pentru că ai nevoie de dânsul. Nu te poţi certa cu slugile dumitale în parte, cum nu se cuvine ca să te războieşti cu Mr. Colter.

Fata îl auzi râzând şi încruntă sprâncenele.

— Iartă-mă că am râs, Lady Joan, zise Jim plin de căinţă – dar de mult nu mi-a spus cineva aşa de făţiş părerea. Dar pentru ce i-ai povestit astea Lidiei Hamon?

Tăcu o clipă, iar ea îl privi întrebătoare, cu cratiţa în mână.

— Ce să-i fi povestit?

— O, nimic. Presupun că i-ai spus-o numai ca să-i faci în necaz. Aşa cel puţin crede Lidia.

Jim, foarte încurcat, simţi că se înroşeşte.

— Vrei să zici de ce i-am povestit că am fi logodiţi?

— Întrebă ea liniştită. Da, i-am spus. Vroiam s-o intimidez, iar numele dumitale a fost cel dintâi ce mi-a venit pe buze. Ţi-e neplăcut?

— Neplăcut? Nu, n-aş putea să spun!

— Poate, în orice caz, te-am compromis. Eşti desigur căsătorit?

— Nu, nu sunt căsătorit – zise el repede – şi nici n-am fost vreodată.

— Cei mai mulţi dintre oamenii frumoşi sunt căsătoriţi – zise ea cu o atât de marcată nepăsare, încât Jim rămase descurajat. Da! Şi după părerea mea, dumneata eşti un bărbat frumos.

— Îmi pare rău că ai devenit Lady Joan. Vezi, Jana Smith îmi era dragă. Bineînţeles că şi numele Joan mi-i tot atât de drag. Era o tânără fată, la Springfield Connecticut, pe care am cunoscut-o.

— Trebuie oare neapărat să-mi povesteşti vechile dumitale aventuri amoroase? Sunt prea tânără ca să mă intereseze aşa ceva.

— Dar n-a fost nici o aventură amoroasă – protestă el. Fata se numea Joan şi îmi spunea mie Jim. Tatăl ei era consilier comunal.

— Dacă vrei, poţi să-mi spui simplu Joan – zise ea, aşezându-se la masa din bucătărie. Ţi-aş spune Jim, dar tatăl meu are un cotoi persan, căruia, de asemeni, îi zice Jim şi spunându-ţi aşa mi-aş închipui că miorlăi. Nici numele Lexington nu-mi place. Prea sună a nume de staţie ferată. În ce priveşte logodna noastră n-aş vrea s-o desfac înainte de o săptămână ori două. Mr. Hamon are anumite intenţii cu privire la persoana şi viitorul meu şi ţin neapărat să-l descurajez.

Joan îi povesti apoi fără înconjur interesele ce-l legau pe Hamon de Creith. Jim fluieră printre dinţi.

— După cum vezi, titlul nostru de nobleţe nu mai e decât o faţadă, îndărătul căreia nu se mai află nimic. Adevăratul stăpân la Creith este Hamon, iar eu nu sunt de fapt decât îngăduita lui. Vrea să mă ia de nevastă, după cum se întâmplă în anumite romane în care personajul odios sileşte pe fiica lordului să-i devină soţie.

Ascultând-o, Jim nu-şi putea desprinde ochii de pe chipul ei. Ceea ce-l vrăjea nu era numai frumuseţea Joanei, ci şi nemărginită-i încredere în sine şi umorul ei fin. El îşi aminti de dimineaţa – nu fusese oare chiar ieri – când descoperise

urme de lacrimi pe faţa ei. Pe lângă Joan Carston, practică şi vioaie, mai exista o alta, romantică, tainică, de nepătruns.

— Ce mă priveşti aşa, James? Îţi spun James pentru că sună mai nobil decât Jim, care sună ca şi cum aş chema o slugă. Şi, zău, nu se cade să fixezi atât de tare pe cineva! Vreau să te întreb numai. Dar ce? Am uitat. O, iată, mi-aduc aminte. Aseară am împrumutat un binoclu de la Stephens. De la fereastra mea, pot vedea Wold House-ul, de unde, noaptea, zăream o lumină gălbuie pe care nu mi-o puteam explica. Cu binoclul mi-am dat seama că lumina venea de la fereastra bibliotecii. Am zărit şi umbra dumitale, proiectându-se mereu pe perdeaua albă. La ora unu din noapte, când m-am culcat, dumneata tot încă te plimbai încolo şi încoace. Te-am observat un ceas întreg. De ce râzi?

— Finnigan şi Spooner au stat şi mai mult timp la pândă. Azi dimineaţă au trimis desigur şefului un raport amănunţit asupra neliniştii mele suspecte.

— După ce s-a înnoptat, avui grijă să întind sârme subţiri peste iarbă. Azi dimineaţă toate erau rupte, ca şi sfoara de bumbac, ce o legasem la intrare. Lăsasem bineînţeles poarta deschisă. Pe poteca de sub fereastra mea presărasem hârtiuţe cafenii unse cu clei, din care azi dimineaţă găsii câteva pe şosea.

Se vedea că-i făcea multă plăcere Joanei ce auzea, căci ochii îi râdeau strengăreşte.

— Pe băiatul care văcsuieşte ghetele la „Leul Roşu” îl cunosc – urmă Jim. Am fost dis-de-dimineaţă la el şi l-am găsit căznindu-se să radă hârtiuţele cafenii şi cleiul de pe pantofii lui Finnigan. Nici ghetele lui Spooner nu erau mai curate. Judecând după pantaloni, s-ar părea că Spooner s-a aşezat pe clei! Sunt, sigur că amândoi vor continua să mă supravegheze.

După dejun, Morlake şi Joan spălară împreună vasele.

— La ce te-ai gândit deunăzi, când n-ai putut să adormi?

— Întrebă el deodată.

— La faptele mele rele – zise ea grav.

Şi fără o cauză aparentă, purtarea ei faţă de dânsul deveni mai rezervată.

Mai târziu când el intră iarăşi în bucătărie, o găsi cu mânecile suflecate, frământând aluat pentru o plăcintă.

— Vai! Dar te-ai ars rău! Zise el.

Până atunci nu băgase de seamă cicatricea în formă de inimă de pe mâna ei. Joan se înroşi.

— Cicatricea asta se arată numai uneori – zise ea.

Curând după aceea, plecă, fără să-şi fi luat rămas bun de la dânsul.

După prânz apăru Cleaver, foarte încurcat şi istorisi o poveste întreagă, arătând de ce şi-a părăsit serviciul. Jim trecu peste toate argumentele.

— N-ai decât să reiei serviciul şi să chemi şi pe ceilalţi servitori, care vor să vină – zise el. Am introdus însă un nou regulament. La ora zece seara, tot personalul trebuie să fie culcat şi nimeni nu are voie să mă deranjeze, sub nici un cuvânt, pe când lucrez în bibliotecă.

— Dacă Mr. Hamon nu m-ar fi îndemnat să părăsesc serviciul.

— Reîncepu Cleaver.

— Pe Mr. Hamon l-am văzut până acum jucând mai multe roluri, dar ca sirenă ademenitoare de oameni, încă nu! Râse Jim.

Cabinetul său de lucru se afla la capătul clădirii, de unde se zărea Creith House. Era o încăpere lungă, cam îngustă, cu două intrări. O uşă da în hol, cealaltă într-un antreu. De aici ducea o scară îngustă la iatacul de deasupra biroului-bibliotecă.

Cleaver porni să adune personalul risipit, iar Jim urcă scara ce ducea în iatac. Sus, încuie uşa, întoarse un colţ al covorului, deschise o portiţă ascunsă în pardoseală şi apucă o cutie neagră, joasă, pe care o aşeză pe masă. Din cutie luă un sul negru de piele, cu unelte, un revolver şi vestita-i mască neagră.

Le duse toate jos, în cabinetul său de lucru şi le încuie într-un sertar al biroului.

Deşi se ştia supravegheat de poliţie, deşi îl ameninţa închisoarea pe viaţă, ce are a face! „Masca Neagră” trebuia să-şi împlinească destinul, căci glasul mortului îi şoptea iarăşi stăruitor şi Jim Morlake nu era om să şovăie pentru a-i asculta porunca!

CAPITOLUL XXVII.

Chiriaşul lui Mrs. Cornford.

Jim umplu rezervorul de benzină al automobilului său, băgă câteva cutii de conserve sub scaunul de la volan şi porni spre sat. Opri mai întâi la poştă şi trimise lui Binger o telegramă. Se duse apoi la atelierul fierarului şi al mecanicului, dar aceştia nu erau în stare să execute reparaţiile complicate ce se cereau.

— Ar fi mai bine să duceţi automobilul la Horsham, Mr. Morlake. Mă tem că nu pot să fac lucrarea asta, aşa cum trebuie, şi-ar fi păcat, mai ales că aveţi o maşină scumpă.

Detectivul îl văzu plecând şi merse fireşte numaidecât la fierar, să întrebe ce se întâmplase.

— Bara de direcţie s-a defectat – zise omul. A reparat-o chiar dumnealui, dar i-am spus că-i primejdios să meargă aşa. Acum îşi duce automobilul la Horsham, ca să-l repare acolo.

Spooner alergă foarte mulţumit la tovarăşul său şi-i povesti ce aflase.

Pe înserate, Jim se înapoie cu autobuzul, care de trei ori pe zi, făcea naveta între Creith şi Horsham. Faptul acesta fu, de asemeni, observat de Spooner.

— Nici nu ştiu la urma urmei de ce îl supraveghem aici – zise Finnigan. Nu pare deloc probabil ca să întreprindă ceva mult de aici înainte. Cele pătimite cu prilejul procesului, ca şi cuvintele judecătorului, trebuie să-i fi băgat spaima în oase.

— Numai de-ar avea obiceiul, să se culce devreme, bombăni celălalt. Am vorbit cu fostul său portar, care se află

iar în serviciu la el şi mi-a spus, că mai înainte stăpânul său nu suferea de insomnie.

— Poate că-i cugetul, care îl mustră şi nu-i dă răgaz.

Curând după înapoierea lui Jim, Binger sosi cu un geamantănaş plin cu tot ce trebuie pentru o deghizare completă. Wiliam Cleaver îl introduse în odaia stăpânului său.

— Am o treabă pentru dumneata, Binger, zise Jim. În fiecare seară te vei aşeza aici pe un scaun ca să nu faci nimic timp de cinci sau şase ore. Ziua îţi dau voie să dormi, dar nu mă îndoiesc că-i trage şi câte un pui de somn în timpul serviciului.

Binger, care făcuse o mutră amărâtă la început, crezând că va avea să muncească, redeveni vesel.

— Nu sunt un leneş, spuse el, dar, la vârsta mea, după atâţia ani de serviciu militar, obosesc lesne. Îmi închipui că n-aţi dus-o tocmai bine aici. Vecinii şi moşierii din împrejurimi trebuie să fi rămas năuci când au aflat că aţi fi un spărgător. Acum cred că v-aţi lăsat de meseria asta.

Binger zări un lucru nou pe masă.

— Nu ştiam că vă place muzica – zise el.

Jim se uită la gramofonul mare, ce şi-l cumpărase cu câteva zile mai înainte.

— Da, muzica de jazz mă încântă. Dar acum fii atent, Binger! Trebuie să faci întocmai ce-ţi voi spune. Diseară la ora zece începi să faci de pază, afară, în faţa uşii mele. Poţi, dacă vrei, să-ţi alegi scaunul cel mai comod, ce se găseşte în toată casa şi nu mă supăr, dacă aţipeşti. Dar nimeni n-are voie să pătrundă în această odaie – m-ai înţeles? Şi nu vreau să fiu deranjat sub nici un cuvânt. În caz de vor veni detectivii.

— N-or fi cumva detectivi adevăraţi? Se îngrozi Binger.

— Aici la Creith se află doi, de câteva zile – răspunse Jim rece – dar nu cred să te supere. În caz că ar veni şi ar ciocăni în uşa din faţă, ori ar întreprinde ceva după ora zece, nu trebuie să-i laşi să intre sub nici un cuvânt, afară

dacă nu-ţi arată un ordin de percheziţie domiciliară, iscălit de-o autoritate. Dar nu cred că aşa ceva să se întâmple. M-ai înţeles?

— Da, am înţeles. Să vă aduc ceva mai târziu şi puţină cafea?

— Nu, să nu-mi aduci nimic. Dacă încerci să intri te dau afară.

Seara, Jim avu o cină foarte bună, cum nu mai avusese de săptămâni de zile, căci cea mai mare parte din slugi se întorseseră. La nouă şi jumătate vorbi cu Cleaver, care tocmai se întorcea acasă la el.

Umblă apoi prin curte şi ajunse la poarta principală. Strada era pustie, dar la umbra unui gard viu, zări un punct roşu, ce la răstimpuri regulate lucea şi iar se stingea. Era ţigara de foi a unuia din oamenii puşi să-l pândească. Lui Jim îi veni să râdă.

Întors în cabinetul de lucru, găsi pe Binger învelit într-o pătură şi tolănit într-un jilţ confortabil. Sta, vorbă să fie, de pază!

— Noapte bună, Binger!

— Zise Jim şi încuie uşa.

Deşi casa avea instalaţie electrică, pe masă ardea o lampă cu petrol, ce dă o lumină foarte vie. Îndepărtând abajurul, razele flăcării aproape orbeau.

Jim aşează gramofonul şi potrivi mersul acului pe placă în aşa fel, încât să meargă cât mai încet. Înşurubă pe placa învârtitoare o verigă lungă de fier, la capătul căreia prinse o păpuşă de carton subţire. Înfăţişa silueta unui bărbat, cu mâinile la spate. Graţie lămpii şi învârtiturilor plăcii, omul de hârtie îşi proiecta umbra pe perdeaua de la fereastră.

— Uite-l cum umblă iar de colo până colo prin odaie!

— Bombăni Spooner, când zări de afară proiecţia umbrei pe fereastră. Câtă vreme o dura oare şi în astă seară plimbarea asta neroadă?

Nu tocmai mult, după cum se părea, căci Jim opri aparatul, urcă în iatac unde se înveşmântă în negru. Îmbrăcă apoi o

manta foarte lungă şi îşi puse pe cap o pălărie moale, neagră.

Luă şi unelte pe care le băgă în buzunar cum şi o lampă electrică foarte puternică. Era ora zece şi jumătate. În toată casa domnea o tăcere adâncă. Jim se înapoie în birou şi apropiindu-se de uşa îndărătul căreia sta Binger, îl strigă pe nume:

— Eşti acolo?

— Da, aici sunt.

— Aminteşte-ţi de ce ţi-am spus: nu vreau să fiu deranjat sub nici un cuvânt.

— Da, ştiu.

După glas se cunoştea că omul era pe jumătate adormit.

Jim Morlake puse din nou gramofonul în mişcare, îl observă un moment şi îi reglă viteza. Apoi se sui în iatac şi ieşi afară pe un balconaş.

Peste câteva clipe se află jos, în curte, de unde se furişă prin tufişuri până la podeţul dinspre moşia Lordului Creith.

Curând fu în faţa unui şopron, situat ceva mai la o parte şi la care ducea un drum carosabil, printr-un lan ce-i aparţinea. Aici îl aştepta automobilul său.

— Uite că umblă iarăşi – zise Spooner către Finnigan. Vezi umbra lui?

Arătă, căscând, spre perdelele albe.

— Na-ţi-o bună, o să stăm aşa toată noaptea afară!

În aceeaşi clipă, Jim trece Haymarket-ul prin burniţă. Coti în Wardour Street şi îşi rândui maşina într-un lung convoi de automobile ce aşteptau să ducă acasă pe spectatorii de la teatru.

De aici Morlake merse pe jos până în Shaftesbury Avenue şi făcu semn şoferului unei maşini de piaţă să oprească. Când să urce în automobil uşa unui bar se deschise şi un om zbură afară împins de o mână nevăzută.

Căzu peste Jim, care îl apucă de braţ şi îl ajută să-şi regăsească echilibrul.

— Pardon!

— Zise omul care era beat – am avut o discuţie cu cineva. Chestie filosofică.

Abia dacă mai putea vorbi.

Jim îl privi mai de-aproape. Recunoscu pe tânărul care venise la el în noaptea cu furtuna de pomină.

— Hello, prietene, mai ai mult până acasă – îi spuse Jim Morlake, amintindu-şi prea târziu că nu vroia să fie recunoscut.

Dar celălalt, în halul în care se afla, nici nu era în stare să-l recunoască.

Văzând că lumea începea să se strângă în jurul lor, Morlake împinse repede pe beţiv în fundul maşinii, urcă după el şi dădu ordin şoferului să meargă la Long Acre.

Acolo se dădu jos, în partea cea mai liniştită a străzii şi aproape pustie la ora aceea. Ajută pe beţiv să ajungă teafăr pe trotuar.

— Te sfătuiesc să te înapoiezi imediat acasă – zise.

— Acasă?

— Întrebă celălalt cu amărăciune în glas. Eu n-am casă! Nici prieteni n-am şi nici iubită!

— E poate mai bine aşa. Pentru dânsa!

— Zise Jim nerăbdător, căci trebuia să plece.

— Aşa? Crezi? Unde dă dracul s-o mai întâlnesc o dată după ce s-a purtat atât de urât cu mine. Aş omorî-o. Da, da, aş omorî-o.

Era palid şi crispat de mânie. Asta nu-l împiedică să plângă.

— Mi-a distrus viaţa!

— Zise el printre sughiţuri. Şi nici n-o cunosc măcar. Dar numele ei de botez îl ştiu şi că tatăl ei este un lord. Are pe mână o cicatrice mică, în formă de inimă.

— Cum îi zice fetei care. Ţi-a distrus viaţa? Întrebă Jim cu glas răguşit.

Celălalt îşi şterse ochii.

— O cheamă Joan. M-a nenorocit. Dacă dau de ea, o omor!

CAPITOLUL XXVIII.

Mr. Welling dă sfaturi.

În ziua când Ralf Hamon primi răspunsul la telegrama pe care-o trimisese în Maroc, Mr. Marborne mânca foarte bine şi scump căci de bani nu mai ducea lipsă acum.

La cină, Mr. Augustus Slone fu musafirul său. Şi acesta, deşi om de rând şi cu o faţă banală, se transformase acum într-un domn elegant, îmbrăcat după ultima modă.

Luară masa în cel mai mare restaurant din Oxford Street, iar cina lor se compunea dintr-o mulţime de feluri.

— Mai adu o sticlă, zise Mr. Marborne, îndreptându-se din şale, mândru.

Îşi netezi plastronul şi vesta albă şi se uită la ţigara-i mare de foi.

— Nu-i aşa, Slone, că trăim acum un alt soi de viaţă! Aşa am visat-o de mult. E cu totul altceva decât goana aceea continuă după hoţi şi spărgători.

— Ai dreptate, răspunse Slone. Dar cât timp va dura norocul de-acum?

La cuvintele acestea, fostul detectiv se rezemă de speteaza scaunului şi se uită cu ochi sticloşi la amfitrionul său.

— Aşa rămânem, zise Marborne cu o mişcare măreaţă a mâinii iar luminile multor becuri electrice din sală se oglindiră în briliantul mare de la inelul ce şi-l cumpărase cu puţine zile înainte.

— Vorbeşte o dată, ce-i cu Hamon? Întrebă Slone.

— Ce să fie cu dânsul?

— E ceva – stărui Slone. Îl ai desigur în mână. Ce-ai aflat despre el?

— Ce-ţi pasă? Cred că poţi fi mulţumit. Mă port doar destul de frumos cu tine.

— Da – zise Slone cu căldură – chiar foarte frumos!

Întinse celuilalt mâna pe deasupra mesei şi i-o strânse prieteneşte.

— Ceva pot totuşi să-ţi povestesc, la urma urmei. O anumită hârtie a încăput pe mâna mea. Ce fel de hârtie e, asta nu-ţi spun, dar poţi să-ţi închipui că-l poate păgubi

mult. Ştii, Slone, că omul nostru are o avere de un milion de lire sterline? Şi afară de asta mai are şi o soră.

Spunând asta, Marborne îşi sărută vârful degetelor şi făcu un gest de extaz spre tavan.

— Ştiu cine-i sora lui – răspunse Slone. După părerea mea nu-i o persoană cu care dumneata să ai de-a face.

Lui Marborne i se urcă sângele în obraz. Era întrucâtva gata de ceartă în seara aceea.

— De ce spui aşa? Înainte ca Hamon să se fi îmbogăţit, soră-sa a servit cocktailuri şi alte asemenea băuturi într-un bar mic şi drăguţ din Glashouse Street. Ei, şi ce are de-a face? Lidia Hamon nu-i mai bună decât mine, dar nici mai prejos nu e.

— N-ai vrea să mai bem ceva?

— Întrebă Slone.

— Ai băut deja mai mult decât trebuie. Uite, colo şade porcul acela de Welling.

Descoperirea că fusese probabil observat toată seara de către bătrânul detectiv, nu era tocmai plăcută. Welling îşi luase cina singur, căutând dinadins s-o prelungească.

Întâlnind privirea lui Marborne, bătrânul se sculă şi se îndreptă spre masa unde şedeau amândoi. Din obişnuinţă, Slone se sculă şi stătu smirnă.

— Şezi jos, măgarule – îi şopti Marborne. Doar nu-i mai eşti subaltern! Bună seara, captain Welling.

— Bună seara, Marborne. Dumitale pare a-ţi merge mai bine.

Welling se aşează lângă ei şi îi privi cu ochii lui blânzi.

— Câştigi desigur mulţi bani Marborne. Foarte bine! Şi ce face prietenul Hamon?

— Nu-l cunosc pe Mr. Hamon, cel puţin nu de aproape – îl contrazise Marborne cu glas tare. Ce vreţi de la mine? De ce-mi puneţi întrebări? Vă datorez ceva?

— Ba îmi datorezi foarte mult – răspunse Welling, scoţându-şi tacticos din buzunarul jiletcii o ţigară de foi, pe care o fumase pe jumătate.

Iar după ce o reaprinse:

— Domnul prefect de poliţie hotărâse să te dea pe mâna parchetului, ceea ce ar fi însemnat nouă luni de puşcărie pentru dumneata, dar i-am dat să înţeleagă că un asemenea proces ar putea slăbi autoritatea morală de care se bucură Scotland Yard. Prin urmare lui Hamon îi merge bine. Parcă aşa spuneai adineauri?

— N-am spus nimic despre Hamon.

— Un om foarte drăguţ, foarte simpatic – zise Welling, zâmbind. Lucrezi acum cu dânsul?

— Doar v-am spus că n-am nici în clin nici în mânecă cu el.

— Şi totuşi lucrezi pentru el – stărui Welling pe un ton politicos – căci nu mai departe decât săptămâna trecută, Hamon a mai ridicat o mie de lire sterline de la bancă, iar acum ţi-a dat cel puţin de trei ori această sumă. Doar n-ai să-mi spui că Marborne îţi dă bani degeaba.

Welling oftă.

— Când eşti funcţionar, şeful scoate din tine cât poate şi nu-şi dăruieşte nimic. Poate că are dreptate. Dar ce eşti dumneata acum, de fapt. Financiar?

Marborne tăcu.

— Am mai fost îngrijorat din cauza lui Hamon – urmă Welling. Deunăzi l-am văzut o clipă. Arăta foarte rău, ca şi cum ceva l-ar nelinişti grozav. Nu se poate însă să fi pierdut ceva sau să fi fost jefuit în locuinţa-i din Grosvenor Place; s-ar fi dat de veste poliţiei. Mă bucur totuşi că o duci bine, Marborne. Şi dumneata, Slone, la fel. Mi s-a povestit că stai ca un lord într-un hotel elegant. Da, da, voi amândoi câştigaţi o mulţime de bani.

Welling ameninţă în glumă pe fostul inspector de poliţie cu degetul. Marborne era totodată furios şi speriat.

— Aduni banii cu lopata. Mi s-a spus că ai în locuinţa dumitale o casă de bani nou-nouţă, de culoare verde şi foarte solidă.

— Ce aveţi cu mine?

— Întrebă Marborne pe un ton grosolan. De ce mă spionaţi?

— Eu să te spionez?!

Welling părea îngrozit de această acuzaţie.

— Nu! Nici nu-mi trece prin gând! Dar, ştii, lumea vorbeşte fel de fel şi fără să vrei, afli unele lucruri. De altfel, când un om are numerar mult, e bine să aibă şi unde să-l păstreze. Nu mă mir deci că ţi-ai cumpărat o casă de bani.

Bătrânul privi repede împrejur, apoi urmă:

— Ai încercat vreodată, Marborne, să legi un băţ de coada unui tigru? Nu-i aşa că nu? Crede-mă că ar fi mai puţin primejdios decât să-l înfurii pe Ralf Hamon. Sfânta Scriptură spune că este un timp pentru bucurie şi unul pentru jale, un timp când trebuie să mănânci şi altul când trebuie să dormi. Eu aş mai adăuga: vine o vreme, când omul ar trebui să dispară, Marborne. Şi pentru dumneata vremea a sosit. Să-ţi dau un sfat bun: ia-ţi catrafusele, cât mai e timp, şi dispari.

— Dar unde să mă duc? Întrebă Marborne.

Welling se sculă încet.

— După câte ştiu, Spania e o ţară foarte frumoasă, dar îndreaptă-te mai bine la nord. Sudul e prea aproape de Maroc. Voi face tot ce pot ca să te ocrotesc.

— Să mă ocrotiţi? Strigă Marborne, înspăimântat.

— Da, asta vreau să-ţi spun. Fac ce pot pentru dumneata, dar şi puterile mele nu sunt nemărginite. Mai ales fereşte-te de tigri.

Bătrânul bătu pe umăr pe fostul inspector de poliţie.

— Aminteşte-ţi că banii câştigaţi prea uşor, nu aduc noroc. Trece vreme până ce bagi de scamă, şi te trezeşti deodată că încep să-ţi ardă banii în mână ta focul din iad.

CAPITOLUL XXIX.

Chemarea dragostei

— E un bătrân ţicnit, zise Marborne după plecarea fostului său şef, apoi se îndreptă spre ieşire şi ceru portarului să-i aducă o maşină.

— Mă tem că te înşeli în ce-l priveşte pe Welling, zise Slone. Pare a şti foarte multe. Dacă te sfătuieşte s-o ştergi n-o face de florile mărului. Ascultă-mă pe mine, Marborne, pune-te la adăpost.

— N-am nevoie de sfatul dumitale – îi răspunse celălalt, urcându-se în maşină. Mâine dimineaţă ne revedem.

Întâi vru să se înapoieze acasă, dar numaidecât ceru şoferului să-l ducă la Grosvenor Place.

În salon ardea încă lumina, şi Marborne urcă scările, cu un zâmbet pe buze.

Lidia îi auzi glasul înainte că servitorul să-l anunţe.

— Nu sunt acasă – zise ea încet servitorului.

Pentru a treia oară în săptămâna aceea, Marborne venea seara târziu la dânsa, şi de fiecare dată se arăta mai îndrăzneţ. Servitorul însă nu făcuse nici doi paşi, şi uşa fu dată de perete, iar Marborne apăru în prag.

— Hello, Lidia, m-am gândit că aş putea să-ţi fac o vizită. Eram curios să ştiu cum îţi merge.

Pentru întâia oară îi spunea pe nume. Lidia îi aruncă o privire furioasă.

— Se vede că Ralf nu-i acasă?

— De când îi zici fratelui meu „Ralf”, Mr. Marborne?

— O, de un timp încoace. Eu nu ştiu să fac prea multe ceremonii. Dacă cineva se numeşte Ralf, îi spun Ralf.

Lidia era să-i spună o mojicie, dar se stăpâni, ştiind că era mai bine să-l lase să vorbească singur, căci el nu prea avea ce să spună, aşa că dânsa scăpa repede. În seara aceea însă ea nu avu răbdare să se folosească de această metodă.

— Ce s-a întâmplat, Mr. Marborne, că ai devenit deodată aşa de intim cu fratele meu? Nu sunt deloc mândră, dar oricum, nu doresc să-mi spui pe nume şi te rog foarte mult să n-o mai faci în viitor.

— De ce nu?

— Întrebă el cu un zâmbet batjocoritor. Oare nu te cheamă aşa? Pe vremea când serveai cocktailuri într-un bar, toată lumea îţi spunea „Lidia”.

Lidia Hamon îngălbenise de necaz dar se stăpâni.

— Ce rost are să faci atâtea fasoane? Sunt un bărbat ca şi ceilalţi – de ce n-am putea deveni prieteni? Vino mâine la mine, te invit la cină, pe urmă ne putem duce la un spectacol.

— Îmi pare rău, zise ea rece. Sunt poftită altundeva.

— Atunci trimite vorbă că nu poţi să vii, răspunse el, sorbind-o cu ochii. Lidio, de ce n-am fi prieteni?

— Fiindcă nu mă interesezi. N-ai băgat oare de seamă că fetele ce servesc în baruri nu-şi caută prietenii în lumea lor? Visează întotdeauna ceva mai bun, mai fin. un aristocrat, un artist, un om inteligent şi cult. Ce-ai putea dumneata să-mi oferi în această privinţă? Niciodată nu te-am auzit spunând o vorbă cu duh. Dacă aş primi invitaţia dumitale, ar fi ca şi cum aş ieşi cu servitorul fratelui meu. Cred că-ţi vorbesc destul de lămurit.

Lui Marborne i se urcase sângele în obraji şi din cuvintele fără şir, ce le bolborosi fostul inspector de poliţie, Lidia văzu că o înţelese încă prea bine. Spre norocul ei, Ralf intră în salon, aşa că ea putu să se retragă.

— De ce vii aici? Întrebă Ralf, posomorât.

— Ţi-o spun numaidecât. Sora dumitale trebuie să-mi ceară scuze. Mi-a reproşat poziţia mea socială şi purtarea mea. M-a pus în rândul servitorilor.

— O fi având dreptate, zise Hamon dispreţuitor. Nu ţi-a spus cumva că eşti şi un şantajist ordinar? Dacă da, atunci a nimerit-o! Îţi dau bani fiindcă mi-ai furat o hârtie a mea, şi mă ameninţi că o vei da în vileag. Te-oi ghiftui cu bani cât oi avea nevoie de tăcerea dumitale, dar numai cu mine ai de-a face, nu şi cu sora mea. Pe ea s-o laşi în pace. M-ai înţeles?

— Eu fac ce vreau! Strigă Marborne.

— Eşti beat, altfel nu te-ai purta atât de caraghios. Vino mâine dimineaţă.

— Lidia trebuie să-mi ceară scuze, zise Marborne din nou.

Hamon avu poftă să râdă.

— Vino mâine dimineaţă, poate că până atunci soră-mea se va răzgândi şi îţi va cere scuze. Acum vreau să mă culc. Pe Welling l-ai văzut?

— Da, dar de ce mă întrebi? Se miră Marborne.

— L-am zărit în faţa casei, când m-am înapoiat.

Marborne merse la fereastră, dădu perdeaua la o parte şi privi afară. De cealaltă parte a străzii sta un om.

— Ce-o fi vrând? Se întrebă Hamon.

— M-a urmărit pe mine, răspunse Marborne cu glasul răguşit.

— Cu atât mai bine! Credeam că mă urmăreşte pe mine. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Dacă e vorba să mor otrăvit, pot face asta şi la mine acasă.

Când Marborne ieşi în sfârşit de la Ralf, omul de pe cealaltă parte a străzii dispăruse. Fostul inspector de poliţie merse până la colţul străzii şi luă un automobil de piaţă. Deşi privi de câteva ori împrejur, nici urmă de Welling. Ajuns în faţa locuinţei sale, aşteaptă câtva timp înainte de a intra. Detectivul nu se mai ivea de nicăieri. Poate că Hamon se înşelase, sau poate că Welling apăruse numai întâmplător în Grosvenor Place.

Marborne avea un apartament mobilat la etajul întâi, deasupra unei prăvălii. Mobila era veche şi urâtă. Pe bufet îl aştepta o sticlă cu whisky şi un sifon. Îşi umplu un pahar şi bău lacom.

Puse câteva lemne pe jarul din sobă, dezbrăcă haina de seară şi trecu în dormitor. După ce aprinse lumina, fostul inspector de poliţie se întoarse spre casa de bani, ce stă într-un colţ al încăperii, pe un soclu masiv de lemn.

Marborne o privi năuc, apoi se repezi cu un ţipăt şi băgă amândouă mâinile înăuntru, căci uşa nu mai atârna decât de o balama. Casa de bani era goală!

Când îşi mai reveni din spaimă, cercetă în grabă încăperea, înţelese imediat pe unde venise hoţul. El se suise pe scara de incendiu până la etajul întâi şi intrase pe

fereastra dormitorului. Avusese destul timp căci Marborne lipsise doar toată seara de acasă.

Fostul poliţist coborî scara într-un suflet şi ieşi în stradă. Peste drum, pe trotuar, sta Captain Welling, cu mâinile la spate şi privea mereu în sus, la ferestrele luminate ale locuinţei.

— Captain Welling, veniţi cu mine! Strigă Marborne.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă detectivul apropiindu-se. Ciudat, că m-am aflat tocmai aici!

— M-au furat. M-au jefuit! Strigă Marborne. Mi-au spart casa de bani.

Urcă din nou scara, vorbind fără şir. Welling cercetă repede safe-ul.

— Omul a lucrat bine. Dar unui spărgător iscusit nu-i rezistă nici o casă de fier, oricât de bună ar fi. Până mâine nu te atinge de ea. Vreau s-o fotografiez, poate descoperim amprente digitale.

Welling merse la fereastră şi coborî pe scara de incendiu.

— Hello, ce-i asta? Întrebă, şi ridică ceva de jos, de pe una din treptele de fier. E o mănuşă de aţă. Pe a două o vom găsi probabil jos. Cred că nu mai are rost să căutăm amprente digitale.

Welling examină mănuşa de aproape, la lumina lămpii.

— Degeaba o examinez, nu văd nimic, oricât m-aş strădui. Mă tem că nu vom da de urma hoţului. Câţi bani ţi s-a furat?

— Între două şi trei mii de lire sterline, scânci Marborne.

— Mai lipseşte şi altceva?

Welling îl privi scrutător.

— Ce să mai lipsească? Întrebă Marborne cu glas aspru, nu ajunge când ţi se fură două mii de lire sterline?

— Ori ai mai avut poate registre sau ceva acte în casă?

— Nu, nu în casă – răspunse Marborne repede. Şi nici în altă parte.

— Trebuie să fi fost Masca Neagră – zise Welling.

— Nu cunosc pe altcineva care să lucreze cu atâta îndemânare. Ai telefon?

— Da, în salon.

Welling vorbi îndelung cu Scotland Yard, apoi se înapoie în dormitor, să mai caute urmele lăsate de hoţ, dar ştia de mai înainte, că va căuta în zadar.

Era vădit că pe hoţ nu-l mulţumiseră banii găsiţi în safe, căci toate sertarele din odaie erau scotocite şi conţinutul lor împrăştiat pe podea. Bufetul era spart; un cufăr sub pat de asemeni. Chiar şi patul era desfăcut; hoţul căutase sub saltele.

Welling se înapoie în sufragerie unde nu se afla nici un scrin ori dulap cu sertare. Numai bufetul avea trei rafturi, goale de altfel. Privind împrejur zări un tablou ce atârna strâmb.

— Vizitatorul dumitale a căutat ceva. Ce anume?

— De unde să ştiu! Scrâşni Marborne furios. În orice caz n-a găsit.

— Mă mir de unde ştii că n-a găsit, când zici că habar n-ai ce-a căutat – răspunse Welling pe un ton amabil.

Tocmai zbârnâi telefonul. Legătura cu Creith – pe care o ceruse adineauri – era stabilită.

— Aici, captain Welling. Cine e la aparat?

— Finnigan, Mr. Welling.

— Unde se află omul dumitale?

— Acasă, cel puţin acum cinci minute mai era acolo.

— Eşti sigur?

— Absolut. Nu l-am văzut în carne şi oase, dar i-am zărit umbra la geam. Afară de asta, persoana în chestie şi-a trimis automobilul la Horsham, ca să i se repare.

— Aşa? Nu are automobil? Zise Welling. Atunci totul este în regulă.

Welling atârna receptorul la loc şi se înapoie la Marborne, care tot sta încă cu ochii aţintiţi pe casa de bani spartă şi goală.

— Ar fi bine să înştiinţezi poliţia circumscripţiei dumitale de cele întâmplate, ca să trimită pe cineva încoace, îi zise fostul lui şef. Deşi nu cred că ajută la ceva. Păcat că ai

pierdut atâţia bani. Tot era mai bine, dacă-i păstrai la o bancă.

Marborne nu-i răspunse nimic.

CAPITOLUL XXX.

Sadi.

Când călătorul merge de-a lungul străzii înguste, deluroase, ce duce de la geamie în piaţa mare din Tanger, şi coteşte spre dreapta, ca şi cum Casba ar fi ţinta sa, dă pe stânga de un zid alb, înalt, tăiat de o singură poartă mare, masivă, ferecată în bronz.

În dosul acestui zid era o grădină neîngrijită, cu o fântână de piatră, pe care un european cu prea puţin simţ artistic, o reparase în aşa fel încât o ţâşnitură subţire de apă să zbughească din ea, pentru a cădea cu un susur în havuzul unde, printre multe plante agăţătoare, înotau peştişori roşii, cu mişcări încete şi leneşe.

Casa lui Sadi Hafis se înălţa în unghi drept cu zidul. Era o clădire urâtă, spoită în alb, în faţă cu o verandă şi un pridvor deschis, cu coloane. În el, Sadi Hafis, când vremea era bună şi călduroasă, sta într-un jilţ decolorat de soare, bea ceai de mentă şi îşi fuma luleaua. Era un maur zvelt, cu pielea ceva mai albă, cu maxilarele groase, ieşite în afară şi o barbă neagră, rară. Îţi dădea impresia că moţăie mereu. În dimineaţa aceea însă, nu dormea: cu ţigara în gură, privea liniştit la o muşcată sălbatică din mijlocul lespezilor mari din curte.

Şeriful Sadi Hafis era un om, care ocupase fel de fel de posturi de încredere sub diferitele guverne. Niciodată însă nu-şi păstrase funcţia prea mult timp. Slujise deja doi sultani şi patru pretendenţi la tronul Marocului. Fusese agentul secret al consulatului american şi a şase consulate europene, pe care le jefuise şi le înşelase pe rând. Afară de asta, era şi un orator foarte bun şi un prieten al băştinaşilor. Relaţiile sale se întindeau până în ţinuturi depărtate, cu totul străine, deoarece trafica cu concesiuni, ca nici un altul în Maroc.

Spre seară veni la el un european de statură măruntă. Era Colport, agentul din Tanger al societăţilor „Ralf Hamon”.

— Bună seara. Bea te rog o ceaşcă de ceai la mine – îi zise şeriful în limba engleză. Ai primit răspunsul la telegramă?

— Mr. Hamon telegrafiază că scadenţa rentei trimestriale este de-abia peste o lună – răspunse Colport.

Maurul scuipă dispreţuitor pe lespezi.

— Ai cheltuit douăzeci de peseta pe telegramă! Poftim! Şi chiar dacă scadenţa ar fi peste douăzeci de luni, îmi trebuie bani acum, Colport! Vine el aici?

— Nu ştiu, nu pomeneşte nimic despre asta.

Sadi Hafis se uita la el pe sub pleoapele obosite.

— O aduce pe Lidia? Fireşte că nu pomeneşte nimic de asta! De cinci ani încoace, îmi tot făgăduieşte că soră-sa va veni, şi de fiecare dată nu poate! M-am săturat de Hamon. Se poartă mai urât faţă de mine decât evreul Israel Hassim. I-am acordat concesiuni cu care a putut întemeia societăţi! Câştigă milioane, şi nu văd de la el decât renta asta trimestrială! Sah! Ce n-am făcut eu de atâţia ani pentru Hamon? Întreabă-l, te rog!

Colport ascultă cu un calm filosofic. Sadi se văita mereu şi povestea despre oarecare servicii misterioase, ce-i le-ar fi făcut lui Hamon, dar nu preciza nimic.

— Dacă ar depinde de dânsul, aş putea să zac în lanţuri, în Casba, fără un pic de apă! Şi iarăşi am două afaceri minunate pentru el.

— O mină de argint în munţi! Ce caşti ochii aşa la mine? Numai la concesiunea asta poate să câştige cincizeci de milioane de peseta. Care altul decât Sadi Hafis ştie să găsească asemenea comori? Sunt omul cel mai puternic din Maroc. Mai mare decât un paşă. Mai mare decât sultanul.

Vorbi mai departe pe tonul acesta, iar Colport aşteptă un moment prielnic. În sfârşit momentul sosi.

— Mr. Hamon spune că e gata să plătească acum renta trimestrială şi încă cinci sute lire pe deasupra. Dar

dumneata trebuie numai decât. Aşteptă o clipă. Scoase o telegramă din buzunar şi o netezi pe genunchi.

„Spune lui Sadi că am nevoie de un alt Hasan Ali”. Ce-o fi însemnând asta?

Ochii lui Sadi erau larg deschişi şi degetele lui, îngălbenite de tutun şi le trecu prin barbă.

— Asta înseamnă că Hamon are griji mari – zise el încet. Mi-am închipuit. Dar Ali Hasanii nu cresc pe orice cactus, Colport!

Sadi căzu pe gânduri, iar gândurile nu-i erau dintre cele mai plăcute şi mai frumoase. Într-un târziu, zise:

— Telegrafiază-i că va costa o mie de lire sterline. Adu-mi banii mâine seară. Dar chiar şi aşa. Ei, vom vedea noi!

Bătu din palme şi numaidecât apăru o sclavă!

— Adu-mi ceaiul, vită neagră!

— Zise el mulţumit.

Întovărăşi pe Colport până la poartă, ceea ce era o cinste deosebită. Pe urmă se înapoie la jilţul lui decolorat de soare. Îşi sprijini coatele de genunchi şi bărbia în mâini, până ce sosi ora rugăciunii, când îngenunche pe covor, cu faţa spre răsărit.

Apoi se sculă de jos şi strigă pe un om, care era secretarul şi totodată servitorul său.

— Cunoşti tu pe Ahmet, cel ce mâna catârii?

— Da, Excelenţă. E omul care a omorât pe zaraf. Se zice că ar mai fi asasinat şi pe un alt evreu şi l-ar fi aruncat într-un puţ. E un om rău.

— Ştie englezeşte?

— Spanioleşte şi englezeşte. A fost călăuză la Casa Bianca dar a jefuit o femeie şi l-au bătut pentru asta.

Sadi lăsă capul jos.

— Ahmet trebuie să devină Ali Hasan al meu. Du-te la locuinţa lui, una din casele scunde de pe ţărm. Dacă e beat, lasă-l acolo, căci n-aş vrea ca poliţia franceză să dea ochii cu el. Dacă nu-i beat, spune-i să vină la mine la miezul nopţii.

Unicul orologiu european din Tanger bătea ora strigoilor, când servitorul lăsă să intre un bărbat înalt şi voinic în casa lui Sadi Hafis.

— Pace ţie şi casei tale şi să-ţi dăruiască Allah visuri fericite – zise străinul, când apăru la lumina lunii în faţa şerifului îmbrăcat în alb.

— Ahmet, ai fost tu vreodată în Anglia?

Stătu unul lângă altul în mijlocul curţii, departe de ferestrele haremului, cu gratii de lemn, în dosul cărora ascultau urechi curioase.

— Da, şerife, am fost de mai multe ori acolo, pe corăbiile încărcate cu catâri, în timpul războiului cel mare.

— Du-te din nou acolo, Ahmet. E cineva în Anglia care are nevoie de tine. Nu uita că te-am scăpat de două ori de la moarte, când ştreangul ţi-era pe gât. În două rânduri, eu, şeriful de Ben-Aza, l-am rugat pe paşă să te ierte. Aşa te-am scăpat. În Anglia însă nu s-o găsi nimeni să te scape, dacă te pierzi cu firea. Vino mâine la mine; îţi voi da o scrisoare.

CAPITOLUL XXXI.

Joan spune adevărul.

Jim Morlake se înapoie dis-de-dimineaţă acasă. La ora trei şi jumătate Spooner băgă de seamă că umbra de la fereastră dispăruse. Perdeaua fu dată la o parte şi Jim deschise fereastra, lungă până în podea – asemeni unei uşi cu geamuri – şi ieşi în curte. Păşi prin iarbă spre poartă. Când îl văzu înaintând, detectivul se retrase, căutând să se ascundă în tufiş, dar celălalt îl strigă:

— Dumneata eşti Finnigan? Sau poate Spooner?

— Spooner, răspunse omul uimit şi ieşi din ascunziş.

— Vino înăuntru să iei un whisky cu sifon, îi zise Jim. Ţi-a fost desigur tare frig azi noapte.

— Dar de unde ştiai dumneata că ne aflăm aici?

Jim râse.

— Ei, lasă mai bine întrebările! Fireşte că am ştiut.

Îi umplu un pahar, pe care detectivul îl goli dintr-o dată.

— Ce prostie, ca un detectiv de la Scotland Yard să-şi piardă vremea aici.

— Doi detectivi, vrei să spui, îl îndreptă Jim.

— Aş vrea să ştiu, Mr. Morlake, dumneata nu dormi deloc? Întrebă Spooner, luând o ţigară de foi, din cutia ce i-o întindea Jim.

— Foarte rar – răspunse Jim foarte serios – mă înviorează destul plimbarea în sus şi în jos prin cabinetul meu de lucru.

— Dar cum faci dumneata asta? Văd umbra dumitale trecând mereu în aceeaşi direcţie.

— De obicei mă învârtesc în jurul mesei. Aşa am mai mult loc! Zise Jim pe un ton de nepăsare. Ei! Dar am uitat să te întreb. N-ai auzit un strigăt? S-ar putea să fi fost numai o închipuire, poate din nervozitate, fiindcă nu mă culc.

Spooner clătină capul.

— N-am auzit nici un strigăt. Te-ai înşelat desigur. Din ce parte zici că venea?

— Dinspre livezile de pe malul celălalt. Dar dacă n-ai auzit nimic, atunci să lăsăm chestia asta.

— E acolo un pod?

— Întrebă detectivul. Ce fel de zgomot a fost?

— Suna ca un strigăt de ajutor. Dacă vrei, voi aduce o lampă şi vom merge împreună, să vedem ce este.

Jim aprinse un felinar şi amândoi se îndreptară în grabă spre podeţ. Jim păşea înainte, luminând celuilalt calea.

— Cred că strigătul a venit de aici, din apropiere.

Curând Spooner zări o formă omenească, zăcând pe jos, la marginea unui câmp. Detectivul grăbi paşii.

— Cine-i? Întrebă Jim.

— Pare a fi un om beat. Hai, scoală-te!

Detectivul începu să zgâlţâie puternic pe cel adormit.

— Scoală-te, n-auzi? A! Dar e tânărul care locuieşte în casa doamnei Cornford! Zise Spooner.

— Acum îl recunosc şi eu. Cum o fi ajuns aici? Fii aşa de bun, şi-l du acasă.

Spooner merse să-l caute pe Finnigan, iar Jim se înapoie la Wold House. Munca din timpul nopţii îl istovise. Cu câtă trudă izbutise el să spargă casa de bani a lui Marborne, şi pe deasupra încurcătura cu beţivul. Neputându-se hotărî să-l lase în voia soartei, se înapoiase la automobilul ce staţiona lângă Shaftesbury Avenue şi de-abia dacă avu timp să-l aşeze pe Farringdon în fundul vehiculului, înainte ca poliţia să-l aresteze ca pe un om beat mort ce era. În timp ce Jim Morlake săvârşea spargerea, Mr. Ferdinand Farringdon dormea dus pe pernele moi ale automobilului şi tot aşa pe drum la întoarcere. Apoi, după ce-şi adăposti din nou automobilul în şopronul de pe câmp, s-a văzut nevoit să-l ducă în braţe pe beţiv. Îl pusese jos în livezile de la Creith House, când îşi aminti că cei doi detectivi ce-i ţineau casa sub observaţie, ar putea fi întrebuinţaţi pentru transportarea acasă a nefericitului tânăr.

Odată planul făcut, Jim se urcă în dormitor şi numără biletele de bancă ce le avea asupra sa, într-un buzunar secret. Le băgă într-un plic pe care scrisese o adresă, înainte de a-i pune în ascunzătoarea de sub covor.

Ceea ce căutase şi pentru care săvârşise spargerea, Jim Morlake nu găsise. Mai mult decât faptul acesta îl chinuia însă amintirea poveştii ciudate ce i-o istorisise Farringdon. Nu se putea ca fata acea să fi fost Lady Carston. Pe prietena lui o chema Joan, avea o cicatrice în formă de inimă pe mână şi tatăl ei era lord!

— Prostii! Îşi zise el. Cum putea Joan? E doar atât de tânără, aproape copil. Nu pot să ţin seama de ce îndrugă un beţiv.

Oricât se strădui, nu izbuti să se liniştească. În cele din urmă, hotărî să se ducă a doua zi la Mr. Ferdinand Farringdon şi să-l roage, să-i dea lămuririle necesare.

Dormi câteva ore, făcu o baie rece şi se îmbrăcă. Nu se gândea decât la cele spuse în ajun de beţiv.

Bău ceaşca cu ceai, ce i-o aduse Binger, ocoli călare satul, până ce ajunse la căsuţa unde locuia Mrs. Cornford. N-o

cunoştea de aproape, dar zărind-o, păstrase despre ea o impresie foarte bună. Auzise de altfel că zisa doamnă era o prietenă a Joanei.

— Mă numesc Morlake, îi spuse el, privind-o scrutător. Mă bucur că n-aţi leşinat la apariţia unui om din tagma spărgătorilor!

Mrs. Cornford zâmbi auzindu-i numele.

— Aş dori să vorbesc cu domnul care locuieşte la dumneavoastră.

— Mr. Farringdon? Întrebă Mrs. Cornford şi faţa i se posomorî. Îmi pare rău, dar nu se poate. E tare bolnav. Ştiţi probabil că bea. Ieri, pe când mă aflam în sat după târguieli, Mr. Farringdon a ieşit şi a revenit de-abia azi dimineaţă. Adineauri am trimis după medic.

— E atât de rău bolnav? Întrebă Jim. Nu-i chip să-i vorbesc?

— Are temperatură ridicată şi aiurează. Îl cunoaşteţi de aproape?

— Nu, dar am auzit despre el.

Jim îşi luă rămas bun şi, în loc să se înapoieze acasă pe drumul obişnuit, călări – dus de dorul singurătăţii – spre No-Man's Hill, pe un drum între pini şi tufişuri de rododendron.

De-abia când fu în câmp deschis, băgă de seamă că şi altcineva se plimba călare în dimineaţa aceea, întrucât se trezi faţă-n faţă cu lady Carston. Ea-l privi cu un zâmbet ciudat, şi observând cât de uimit e, izbucni în hohote de râs.

— Tatăl meu s-a înapoiat aseară la Creith, zise ea, şi ne-am reluat traiul obişnuit de la ţară. Aşteptăm să vină şi Hamon de la un moment la altul.

— Felicitările mele!

— Ai auzit că astă-noapte s-a săvârşit o nouă spargere la Londra? Seamănă foarte mult cu isprăvile dumitale!

Spunând astea, Joana îl privi ţintă.

— A fost o imitaţie prostească. Vrei oare să-mi pui în cârcă toate spargerile ce se săvârşesc în ţară?

— Spune drept, ai fost dumneata?

Jim coborî, râzând, de pe cal.

— Eşti foarte curioasă, după cum văd, dar n-am să-ţi satisfac curiozitatea.

— Vrei să spui că n-ai fost dumneata?

— Mr. James Morlake refuză să răspundă la această întrebare, zise Jim.

— Atunci tot dumneata ai fost! Mă şi temeam de asta! Şi totuşi, în sat, toată lumea e încredinţată că nici n-ai părăsit Wold House-ul!

— Ba da, l-am părăsit. Am fost noaptea trecută la Londra. Indiferent ce-am făcut acolo, îndeplinii cel puţin o faptă bună. Am împiedicat pe un tânăr să fie arestat pentru beţie şi l-am dus acasă la Mrs. Cornford.

Joana îngălbenise.

— Foarte frumos din partea dumitale – zise ea.

— Îl cunoşti pe tânărul acela?

Jim nu primi nici un răspuns.

— Are el vreun motiv să te urască?

Joana Carston scutură capul.

— Spune-mi, Joan, ai vreo grijă, vreun necaz?

— Griji am destule – zise ea cu un aer de nepăsare. De când ştiu aşa a fost!

— Văd că nu vrei să-mi răspunzi. Dar poate îmi răspunzi la altă întrebare.

Îi veni greu să găsească cuvintele potrivite.

— Joan – şopti el cu o sforţare – dacă. Dacă n-aş. Dacă aş fi un cetăţean onorabil şi de acelaşi rang în societate ca dumneata. ai consimţi să devii soţia mea?

Joan îl privi îndelung, c-o adâncă mâhnire în ochi şi clătină încet capul.

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă. Dumneata ai pomenit adineauri de Ferdinand Farringdon – zise ea şi aproape nu mai putu vorbi. Ei bine, sunt căsătorită cu el!

Întoarse brusc calul şi coborî dealul în goana mare.

CAPITOLUL XXXII.

Captain Welling înţelege.

Visa desigur! Asta nu se putea să fie adevărat! Prea era absurd. Joan voia numai să-l sperie, după cum o speriase şi pe Lidia Hamon.

Merse din nou la locuinţa doamnei Cornford. Voia neapărat să vorbească cu bolnavul, să-l silească să-i răspundă. Dar tocmai zări pe medic ieşind din casă. Bătrânul îl salută prietenos.

— Ce face bolnavul? Întrebă Jim.

— Îi merge foarte rău. Mă tem că are friguri reumatice. E atât de slab, încât n-are să reziste bolii. Dar nici dumneata nu arăţi tocmai bine, Morlake. Nu te-am mai văzut de când ai.

— De când am stat în prevenţie – îi tăie Jim vorba, zâmbind. E adevărat că nu ne-am întâlnit încă de atunci. În ce mă priveşte, să n-ai nici o grijă. Sunt sănătos ca un cal de curse.

— Tocmai caii de curse sunt rareori la înălţime, răspunse medicul, şi de obicei bagi de seamă de-abia după ce au alergat, când ţi-ai pierdut banii.

Păşi o vreme alături de Jim.

— Ce om ciudat, acest Farringdon, zise el după o clipă de tăcere. Pare să fie de familie bună, a studiat şi uite unde a ajuns. Ţi se zburleşte părul numai auzindu-l vorbind în delir. Din fericire sunt chel! Ai auzit vreodată ceva despre „călugării de la miezul nopţii”?

— Despre ce?!

— Despre călugării de la miezul nopţii. Poate că ştii ceva în privinţa lor. Ai călătorit doar mult şi pe unde nu ai fost! Trebuie să fie o sectă secretă. În delirul său, Farringdon a pomenit mereu de aceşti călugări. Afară de asta, a mai vorbit tot timpul şi despre o fată cu numele de Joan. Cine o fi ea?

Jim tăcu.

— E, ce-i drept, un nume destul de răspândit.

Ajungând la o casă, unde avea să facă o vizită, medicul se despărţi de Jim. Acesta îşi urmă drumul, îngândurat.

Da, Joan voise să-l sperie. Aşa-i felul ei: ciudat. Nici nu se putea să fie altfel. Aşa căuta Jim să se înşele singur.

Nu departe de Wold House, un automobil mare, de marcă italiană, trecu pe lângă el. O clipă, nu putut să zărească pe omul ce stă în fundul maşinii. Îşi întoarse calul şi urmări automobilul cu privirea. Prezenţa lui Hamon aici nu putea aduce nimănui noroc, mai ales lui.

— Cei de la poliţie ne-au vizitat! Îl înştiinţă Binger, care îi ieşise înainte.

— Cine? Spooner şi Finnigan?

— Nu, au venit cu toţii şi au pus întrebări portarului.

— Voiau să ştie, dacă aţi ieşit astă noapte. William le-a răspuns că e sigur că aţi stat toată noaptea acasă. Şi eu ştiu la fel, ceea ce le-am şi declarat.

— Când au plecat?

— N-au plecat încă. Se află în cabinetul dumneavoastră de lucru. Unul din ei spunea că se simte obosit şi vrea să şadă puţin că afară îl supără soarele.

— De-o lună de zile n-am mai avut soare. Presupun că al treilea detectiv se numeşte Welling. Ce spuneai adineauri sună ca din gura lui.

— Da, e Mr. Welling. Un domn mai în vârstă, care pare a fi cam ţicnit. A pus gramofonul pe masă şi-a întrebat la ce slujesc găurile mici de pe lături. E îngrozitor să vezi cum s-a tâmpit!

— Da, vezi bine că e îngrozitor – recunoscu Jim.

Când intră în cabinetul său de lucru, găsi pe Welling stând cu o mutră naivă în faţa unui tablou, atârnat deasupra căminului şi pentru care arăta foarte mult interes.

— O, iată-l şi pe Mr. Morlake!

— Zise Welling, întorcându-se încet. Pari sănătatea în picioare!

— Medicul de plasă şi-a exprimat tocmai o părere contrarie. Presupun însă că dumneata te pricepi mai bine – răspunse Jim strângându-i mâna.

— M-am gândit că-i bine să văd ce faci.

Welling avea obiceiul să ridice întâi ochii în sus, apoi să şi-i lase în jos la omul care-i stătea în faţă. Cu cât mai înalt era celălalt, cu atât mai sus ridica Welling bărbia. Detectivul îl măsură pe Jim cu privirea asta ciudată şi fără expresie, graţie căreia silise pe foarte mulţi criminali, să facă mărturisiri complete.

— Aseară aflai de-abia.

— Urmă Welling – că fără ştirea mea, prefectura de poliţie trimisese doi oameni aici, să te supravegheze. Găsesc că nu e bine. M-am hotărât deci să vin chiar eu şi să îndepărtez pe cei doi observatori. Doresc, să te poţi mişca liber, Morlake.

Jim râse cu poftă.

— Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că dumneata ai însărcinat pe detectivi cu supravegherea mea.

— Într-adevăr, recunoscu Welling plin de căinţă. Vezi, asta-i partea cea mai urâtă a meseriei noastre, că trebuie să minţim într-una. Văd aici un gramofon drăguţ. Ai şi plăci pentru el?

— O mulţime, răspunse Jim repede.

— Aşa? Adineauri am pus în funcţiune aparatul.

Spunând asta, bătrânul desprinse piedica şi placa începu să se învârtească încet.

— Merge ca un melc. Şi mi-a venit ideea, că dacă am avea o lampă şi am tăia în carton silueta unui bărbat, am putea-o aşeza în aşa chip pe gramofon încât la fiecare învârtitură trupul de hârtie să-şi arunce umbra pe perdea. Ce zici la asta, Morlake? Când voi scrie cartea despre spărgători, voi vorbi pe larg despre asta.

— Ba voi publica şi ilustraţii.

Jim apăsă pe regulator şi placa începu să se învârtească foarte repede.

— Asta ne dovedeşte cum lipsa de prevedere poate zădărnici reuşita unui plan minunat – zise Jim Morlake. Dacă aş fi fost un răufăcător, dacă aş fi vrut să înşel poliţia – drăguţa de ea!

— Ar trebui să pun mai întâi regulatorul la o viteză normală. Nu uita, te rog, să pomeneşti şi de asta în cartea dumitale, Welling.

— Desigur că n-am să uit – răspunse celălalt zâmbind şiret, Îşi mulţumesc pentru informaţiile, ce mi le-ai dat.

Se întoarse spre Spooner şi Finnigan.

— Totul este în regulă, zise bătrânul. Înapoiaţi-vă la oraş cu cel dintâi tren. Voi veni la gară. Între timp aş vrea să vorbesc ceva în particular cu Mr. Morlake. Un mic schimb de amintiri.

După ce plecară cei doi subalterni ai săi, Welling merse la fereastră şi-i urmări cu privirea, până dispărură.

— Sunt doi băieţi de treabă – zise el, revenind lângă Jim. Nici o urmă de inteligenţă, în schimb îşi fac datoria, în orice împrejurare. Ia spune-mi Morlake, unde ai fost azi noapte?

— Ei, unde crezi? Întrebă Jim.

Îşi luă luleaua de pe birou şi şi-o umplu cu tutun.

— Presupun că ai fost în Cambridge Circus nr. 302 şi că ai deschis aşa, de-o probă, casa de bani a prietenului nostru Marborne. Iar când zic „presupun”, înseamnă că ştiu sigur.

Bătrânul scutură capul, dojenitor.

— Corb la corb nu scoate ochii şi-un hoţ nu se cade să fure pe un altul. Ce să-ţi mai spun? Ticălosul de Marborne e cel mai mare pungaş, ce-a purtat vreodată uniforma unui ofiţer de poliţie. Dumnezeu şi domnul prefect de poliţie îmi sunt martori. Ai găsit cel puţin ceea ce ai căutat?

— Nu, n-am găsit, răspunse Jim.

— Dar de ce-ai luat banii?

— Ce fel de bani? Întrebă Jim cu o mutră nevinovată.

Captain Welling se aşează într-un jilţ şi îşi trase cutele pantalonilor în sus, ceea ce însemna că se pregătea la o convorbire lungă.

— Văd, că trebuie să ne certăm la început, Morlake.

— Nicidecum – zise Jim. Eu nu iau decât banii ce aparţin omului pe care-l combat.

Welling dădu din cap.

— Asta am bănuit-o de mult. Banii au fost însă ai lui Marborne – dobândiţi ce-i drept în chip necinstit, dar totuşi ai lui. Ai putea să-mi spui ce putere are Marborne asupra lui Hamon?

— Îi stoarce parale, după câte ştiu. A pus mâna pe un act, foarte compromiţător pentru Hamon care trebuie acum să-i cumpere tăcerea. Aşa cel puţin văd eu lucrurile.

— Acum vine punctul misterios al afacerii, zise bătrânul detectiv. Există deci o hârtie, pe care doreşti s-o ai şi care, după cum susţii, se află la Marborne. Dacă hârtia asta ar fi dată în vileag ori ar încăpea pe mâna poliţiei, urmările pentru Hamon ar fi catastrofale. E aşa ori nu?

— E întocmai aşa.

— Ei bine – zise Welling, împreunând vârfurile degetelor – avem prin urmare un document sau scrisoare, un proces verbal sau aşa ceva, cu un cuvânt, o hârtie care, dacă s-ar cunoaşte l-ar pune pe Hamon într-o situaţie foarte grea. Spune-mi, te rog, ce-l sileşte pe Hamon să păstreze acest document?

— Nimic.

— Dar pentru Dumnezeu, de ce nu-l distruge atunci? Întrebă Welling extrem de uimit.

Un zâmbet fin se ivi pe chipul lui Jim.

— Fiindcă-i o maimuţă. A băgat mâna în tub, a apucat curmala, aflată înăuntru şi nu poate să-şi scoată mâna pentru că nu vrea să dea drumul prăzii.

— Dar pare-se că spuneai că nimic din ce conţine hârtia nu-i poate fi de folos. Şi totuşi n-o distruge. Asta nu-mi vine să cred. Am auzit, ce-i drept, că Ralf Hamon e un om zgârcit – cineva mi-a povestit că păstrează treizeci de perechi de ghete vechi şi că nu se îndură să le arunce ori să dăruiască

măcar una din ele. Totuşi e de neînţeles că păstrează o hârtie ce.

— Ce-l poate duce la spânzurătoare, completă Jim.

Faţa lui Welling deveni foarte serioasă.

— E atât de grav? Întrebă el. Bănuiam. Omul nu-i în toate minţile, dacă păstrează un act, ce poate sluji ca dovadă împotrivă-i. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat de când ţin minte. Înţeleg ca cineva să păstreze o asemenea hârtie din neglijenţă, fiindcă a uitat de ea, dar dinadins! A scris-o chiar el?

— Nu, un altul. E vorba de acuzarea că ar fi plănuit o mare excrocherie şi că ar fi încercat să omoare pe cineva.

Captain Welling se mira rareori, dar de data asta îşi pierdu un moment graiul, de uimire.

— Renunţ să dezleg enigma – zise în cele din urmă. În orice caz afacerea asta îl va duce pe Hamon la pieire. L-am văzut ieri. Părea grozav de enervat.

— În clipa de faţă, Hamon se află iarăşi la Creith.

— Da, a telegrafiat azi dimineaţă lordului Creith şi l-a întrebat dacă poate să vină să-l vadă. Pe soră-sa a trimis-o la Paris.

Lui Jim Morlake îi era drag bătrânul detectiv şi în alte împrejurări ar fi stat bucuros o zi întreagă de vorbă cu el. Acum însă simţea dorinţa de a fi singur. Fu foarte bucuros când îl văzu pe Welling că pleacă. Prea-i era inima plină. Se gândea la cele spuse de Joan Carston, şi spusele ei i se păreau acum adevărate. N-avea astâmpăr. În două rânduri, în după-amiaza acelei zile, se duse călare până la casa doamnei Cornford. O dată se opri chiar şi se informă de starea bolnavului.

— Îi este încă foarte rău – i se răspunse, dar medicul speră că va scăpa. Lady Joan a fost aşa de drăguţă, să vină. I-a adus un vin întăritor.

Vestea îl ului pe Jim, apoi se ruşină de gelozia sa.

— E bună şi întotdeauna gata să ajute pe alţii – zise.

— Ştiu că sunteţi prieteni. Mi-a vorbit astăzi despre dumneavoastră – răspunse Mrs. Cornford.

— Cunoşti poate ceva amănunte privitor la Mr. Farringdon? O întrebă el.

— Nu prea. Farringdon pare a nu avea prieteni. Prin biroul unui avocat din Londra primeşte regulat o rentă. Nu ştiu cum aş putea să înştiinţez pe rudele lui. Dar Mr. Farringdon nu vorbeşte decât despre nişte „călugări de la miezul nopţii”, şi singurul nume pe care-l pomeneşte pe lângă cel al unei fete, e Bannockwaite. Numele ăsta îmi pare cunoscut, dar n-aş putea spune de unde.

Şi Jim auzise de el, dar în legătură cu lucruri urâte ori neplăcute, pe cât îşi amintea. Deodată îi veni o idee. Când întâlnise adineauri în sat pe Welling, acesta-i spusese că va mai rămâne o zi, două la Creith şi Jim îl poftise chiar la cină. Se înapoie deci repede la „Leul Roşu” unde locuia bătrânul detectiv şi îl găsi în faţa unui pahar cu bere.

— Welling, cunoşti pe un anume Bannockwaite?

— Am cunoscut o dată un om, care se numea aşa – răspunse celălalt numaidecât. Nu-ţi aminteşti de cazul acela? Un preot tânăr, cu purtări rele, care a fost izgonit din biserică. De fapt nu făcuse cine ştie ce, dar era un om rău din fire şi e o mare greşeală să te faci slujitor al lui Dumnezeu, când sufletul ţi s-a înfrăţit cu dracul. Pe urmă, acelaşi Bannockwaite a fost amestecat într-o afacere de măsluitori de cărţi. S-a deschis acţiune publică împotrivă-i. La izbucnirea războiului, dânsul s-a prezentat ca voluntar. A luptat curajos, a fost decorat cu crucea Regina Victoria şi a căzut pe câmpul de luptă. Îţi aminteşti poate de legătura lui cu nişte asociaţii secrete pe care le-a întemeiat. Pentru chestiile acestea n-a fost urmărit niciodată, cum i s-ar fi cuvenit.

— Ce fel de asociaţii secrete?

— Pe când Bannockwaite se afla încă la şcoală, avea mania să întemeieze asociaţii. A zăpăcit nu numai pe colegii săi,

dar şi pe tinerii de la vreo alte zece şcoli din vecinătate. E un ticălos cu aplicaţii spre misticism.

— Unde a mers la şcoală? Probabil însă că asta n-o mai ţii minte.

— Din întâmplare, da. Era la Hulston, în Berkshire.

Jim se înapoie acasă şi scrise directorului liceului din Hulston. Spera că acesta nu va recunoaşte într-însul eroul procesului de la Old Bailey.

Seara târziu, văzu trecând maşina lui Hamon în direcţia Londrei şi se întrebă mirat, ce afacere urgentă îl făcea pe financiar să se reîntoarcă atât de repede la oraş. Dar după miezul nopţii, Jim auzi iarăşi zgomotul automobilului italienesc şi când privi afară pe fereastră, recunoscu maşina lui Hamon, care revenea la Creith.

— Da ştiu că se plimbă! Gândi Jim.

Ralf Hamon întrebuinţase cele două ore petrecute în capitală pentru a vorbi cu un străin de-abia sosit la Londra. Şi nu vorbiră între ei decât în limba arabă.

CAPITOLUL XXXIII.

Marinarul străin.

Când cineva era nenorocit, nimeni nu lua mai multă parte la durerea lui, decât fostul sergent Slone. Când însă nenorocirea îl lovea chiar pe el, omul devenea nesuferit.

— Nu-mi pasă de ce faci cu banii dumitale, Marborne, dar mai erau şi patru sute de lire ale mele în casa de bani, şi e o săptămână de când te-am rugat să le depui la o bancă!

— Nu-mi mai bate capul! Dacă nu eram eu, nu le-ai fi căpătat. Şi-apoi, ce pagubă? O să obţinem alţi bani, sunt doar berechet acolo.

— Dar tot mai ai bani! Interveni Slone, practic din fire.

— Azi dimineaţă Hamon ne-a trimis cinci sute de lire. A fost al dracului de greu să scot ceva de la el. Acum, cel puţin, nu trebuie să murim de foame. Toată noaptea n-am închis ochii gândindu-mă ce-i de făcut.

— Asta nu mă miră – răspunse Slone, întorcând o mutră posomorâtă spre casa de bani goală. Aici recunosc mâna

Măştii Negre. Numai ea „lucrează” cu atâta acurateţă.

— De ce-o fi venit aici?

— Ca să-şi ia banii – zise Slone cu amărăciune. Ce altă putea să-l îndemne? Doar nu-ţi închipui că a venit de dorul dumitale!

— Te obrăzniceşti, sergent Slone – răspunse Marborne pe un ton tăios. Dacă-ţi iei nasul la purtare faţă de mine, s-a isprăvit cu prietenia noastră. Ţi-am spus asta de mult.

— N-am vrut să te jignesc – se scuză Slone.

— Dar nu-i lucru uşor, să pierzi atâţia bani.

— Masca Neagră n-a venit de dragul banilor. I-a luat ce-i drept, dar adevăratul scop al vizitei sale a fost altul. Hârtia de aici a vrut-o!

Spunând asta, Marborne se lovi cu dreapta pe piept.

— O caută de când a început cu spargerile. Azi dimineaţă m-am uitat în carnetul meu, în care mi-am însemnat toate spargerile săvârşite de Mască Neagră, şi-o să-ţi spun ce-am descoperit. Nu degeaba am fost douăzeci şi trei de ani în slujba poliţiei.

— Ştiu – se grăbi să-i răspundă Slone, dorind să şteargă impresia rea, produsă de cuvintele-i îndrăzneţe de adineauri. În toată prefectura de poliţie n-a mai fost detectiv ca dumneata, Marborne – nici chiar Welling nu ţi se poate asemui.

— Asta, dragul meu, e o prostie. Welling ne bate pe toţi. Dar deschide-ţi urechile: la fiecare bancă, pe care „Masca Neagră” a binevoit s-o viziteze, Hamon avea un cont. Şi nu-i bancă să nu aibă tezaur blindat, unde clienţii îşi păstrează hârtiile şi lucrurile lor de preţ. Ori de câte ori Masca Neagră a spart vreun tezaur Ralf Hamon avea în el un safe particular, întotdeauna a căutat hârtia asta de aici.

Marborne arătă din nou spre partea stângă a pieptului.

— N-ai putea să-mi spui ce e?

— Întrebă Slone, care nu mai putea de curiozitate.

Dar Marborne zâmbi doar cu dispreţ.

— Te cred c-ai vrea să ştii. Acest Morlake e un om bogat. Am bănuit întotdeauna că are o avere însemnată.

— Fireşte că este bogat – zise Slone pe un ton de reproş. N-am fi şi noi la fel de bogaţi dacă am fi săvârşit patruzeci şi două de spargeri şi am fi luat cu acest prilej mii şi mii de lire sterline? Acum a pus vârf la toate, luând şi cele patru sute de lire sterline ale mele!

— Nu mă întrerupe! El era bogat şi mai înainte şi de altfel nici nu se poate dovedi că ar fi luat vreun ban!

— Asta-i! Ştiu doar, c-a şterpelit banii mei!

— Dar Slone, de ce nu vrei să asculţi? Sunt de părere că Morlake îmi va plăti tot atât pentru asta ca şi Hamon.

— Bagă de seamă. O să te prade din nou.

— Zise Slone cu convingere – după cum m-a furat şi pe mine. Mai bine-i păstram la Casa de Depuneri şi Economii!

— Nu cred să-ţi fi folosit. Şi apoi ce rost are să vorbeşti despre ce a fost ori ar fi putut să fie? Voi chibzui încă o dată bine şi dacă Hamon nu se arată mâine mai generos, voi şti eu ce am de făcut.

Slone plecă acasă. Nu-i era tocmai uşor să-şi revină din tulburarea pagubei suferite.

Marborne rămas singur, începu să cugete la înfrângerile din timpul din urmă. Se gândi şi la Lidia Hamon, la dispreţul ce i-l arătase. În clipa aceea sora lui Ralf îi păru mai puţin ispititoare şi nu dori decât ca Lidia să-i ceară iertare pentru jignirea ce i-o adusese.

În cursul dimineţii dânsul ceruse lui Hamon bani, dar nu primise decât cinci sute de lire sterline. Îi trimisese imediat o a doua cerere, dar comisionarul reveni cu răspunsul, că Hamon ar fi plecat la ţară. Marborne crezu că era vorba de un pretext. Merse la Grosvenor Place şi vorbi cu portarul. Nici Lidia nu se afla acolo. Plecase cu puţin înainte la Paris. Portarul fu de părere că Miss Hamon avea să lipsească cel puţin o săptămână din Londra. Deşi era o noapte destul de rece, Marborne deschise fereastra, pentru a privi în stradă. Faţada circului din apropiere era puternic luminată. Fostul

inspector de poliţie se uită mult timp la lumea ce se înghesuia, să asiste la spectacol şi încercă să recunoască vreun cunoscut în mulţime.

Şi iată că zări un bărbat înalt şi voinic, trecând strada în grabă, deşi în clipa aceea circulaţia automobilelor nu era tocmai mare. Trebuia deci să fie un străin. Îl urmări câtva timp cu privirea. Omul părea a nu şti exact încotro s-o apuce. Mai întâi, păşi de-a lungul caselor ce înconjurau piaţa, apoi se întoarse şi stătu nehotărât pe unul din trotuarele de salvare din mijlocul străzii, unde razele unei lămpi mari electrice îl luminară. Străinul putea fi un marinar, căci purta un sweater de lână tricotat, o bluză groasă de postav şi o caschetă de sport. Întorcând capul spre un automobil elegant, ce se pierdu în faţa teatrului, Marborne pierdu urma străinului şi nu se mai gândi la el.

Închise fereastra, luă dintr-un sertar un joc de cărţi şi începu să facă pasenţe, să se mai liniştească puţin, căci îşi dădu seama că era nervos şi tulburat. Auzea diferite zgomote, ciocănituri şi şoapte, dar ştia că totul nu era decât o închipuire. În cele din urmă, nemaiputând să rabde singurătatea, îşi puse pălăria pe cap şi apucă pe Shaftesbury Avenue spre Piccadilly Circus. Acolo se opri şi privi la semnalele sergentului de circulaţie. Spre mirarea şi mulţumirea sa, îl întâlni din nou pe Slone.

— Plesnesc de necaz – bombăni Slone. Ce zici, Marborne, n-ar fi oare mai nimerit să căutăm să-i stoarcem o sumă mai mare păcătosului aceluia, iar pe urmă să ne facem bagajele şi să părăsim ţara? Aminteşte-ţi de ce-a spus Welling!

Marborne dădu din cap. Se gândise şi el la acelaşi lucru.

— Cred că ai dreptate. Mâine îi voi telegrafia lui Hamon. E din nou în vizită la lordul Creith. Am de gând să-i vorbesc fără înconjur.

— Dar Hamon nu-i la ţară – zise Slone mirat. I-am văzut doar automobilul în Coventry Street şi el se afla înăuntru.

— Eşti sigur?

— Parcă mai există un altul cu mutra lui!

— Strigă Slone supărat.

— Aşteaptă puţin.

Marborne merse până la telefonul public cel mai apropiat şi ceru numărul locuinţei lui Hamon.

— De ce mă minţi?

— Strigă el portarului ce-i răspunsese din nou că stăpânul său nu era acasă. Mr. Hamon a fost văzut acum un ceas în Coventry Street.

— Vă jur, Mr. Marborne, că a plecat la ţară. A fost într-adevăr în oraş pentru nişte afaceri şi un moment şi acasă la el căci aveam să-i înmânez nişte telegrame. Pe urmă a plecat iar.

— Nu m-aş mira să aflu că omul a spus adevărul – zise Marborne lui Slone. Mâine, în orice caz, dau eu de Hamon.

Se despărţi, pe Shaftesbury Avenu, de prietenul său şi se înapoie la Cambridge Circus.

Era acum ceva mai liniştit. Dar zări din nou pe marinarul, înalt, cu înfăţişarea atât de ciudată. Chipul lui palid, mustaţa lui neagră, rară, te izbeau numaidecât. Când Marborne descuie poarta, străinul se apropie şi îşi scoase cascheta.

— Scuzaţi, vă rog – rosti el pe un ton gutural. Nu sunteţi Mr. Marborne?

— Ba da, aşa mă numesc.

— Trebuie să vă predau asta.

Îi arătă un plic mare.

— E de la Mr. Hamon – urmă străinul – dar mai întâi aş vrea să fiu sigur că sunteţi într-adevăr Mr. Marborne.

— Atunci vino sus cu mine – zise Marborne.

Hamon îmi trimite bani – se gândi mulţumit. Scrisoarea asta groasă nu poate însemna altceva decât bani. Hamon trimitea, ce-i drept, uneori nişte oameni foarte ciudaţi.

Deschise poarta şi lăsă pe omul voinic să intre. Acesta îl urmă tăcut pe scări.

— Dumneavoastră sunteţi deci Mr. Marborne?

— Insistă străinul, când fu sus, în odaie.

Vorbea anevoie englezeşte şi-l măsura c-o privire scrutătoare.

— Asta-i pentru dumneavoastră – urmă el. Deschideţi, vă rog şi semnaţi de primire.

Marborne tăie sfoara şi rupse plicul, întorcând spatele străinului. Dar Ahmet, conducătorul de catâri, scoase din amândouă buzunarele câte un pumnal şi cu un urlet sălbatic, vroi să le implânte în fostul poliţist.

— Huuu!

CAPITOLUL XXXIV.

Şnurul.

Marborne n-ar fi putut spune de ce-a ridicat deodată privirea. În oglinda de deasupra căminului zări sclipind cele două pumnale. Răsturnă masa, se întoarse cu iuţeală şi înfruntă pe ucigaş. Apoi ridică masa şi o repezi asupra celuilalt. Când să-şi apuce revolverul, lumina se stinse. Deşi aparţinea unui trib aproape sălbatic, Ahmet trăia totuşi într-un oraş luminat cu electricitate şi cunoştea rostul comutatorului.

Marborne auzi că cineva coboară cu picioarele goale pe scări şi alergă într-acolo. Căzu însă peste masă şi până să reaprindă lumina, nu mai era nimeni pe scară şi nici în gang. Ba chiar şi pe stradă nu izbuti să descopere urma marinarului străin. După ce-şi închise poarta şi întoarse de două ori cheia în broască, Marborne se înapoie în casă. Îşi umplu un pahar mare cu whisky şi îl goli dintr-o dată.

— Ticălosul, scrâşni el, punând sticla jos.

Apoi cercetă scrisoarea ce i-o dăduse necunoscutul.

Plicul era umplut cu hârtie de ziar. Aşa stăteau lucrurile deci. Tigrul, despre care vorbise Welling şi-arăta ghearele.

Marborne se strădui să chibzuiască liniştit asupra situaţiei. Ăsta era deci Hamon, adevăratul Hamon, care nu se dădea înapoi de la nici o crimă, ca să-şi recapete documentul pierdut.

Se sculă de pe scaun şi îşi scoase nu numai haina şi vesta, ci şi cămaşa. În partea stângă a pieptului, o pungă de

mătase străvezie sta lipită pe piele cu benzi de plasture. Prin pânza subţire se zăreau unele cuvinte de pe documentul, atât de râvnit de Hamon şi de Morlake.

Marborne mai lipi două benzi peste pungă şi se îmbrăcă din nou. Îşi examină cu grijă revolverul şi-l băgă în buzunarul de la spate al pantalonului. Nu mai avea de făcut decât un singur lucru şi asta fără întârziere.

Întâi vru să-l cheme pe Slone la telefon, dar se temu să nu complice lucrurile. Era mai bine să facă toate singur. În primul rând trebuia să fugă din casă înainte ca ucigaşul, care-l pândea, să se întoarcă. Îşi îmbrăcă deci mantaua, luă din cuier un baston gros de lemn, ce ascundea un baston de cauciuc şi ieşi în stradă.

Numai Jim Morlake îl putea scoate din impas, apărându-l şi împotriva primejdiilor ce-l ameninţau. Încuie poarta, privi în stânga şi în dreapta. Marinarul nu se vedea nicăieri.

Opri o maşină de piaţă care-l duse până la Victoria-Station unde trebui să mai aştepte o jumătate de oră până la plecarea trenului pentru Creith. Mai bău între timp încă un pahar de whisky şi luă loc în colţul unui compartiment de clasa întâi lângă alţi doi domni.

Pe la unsprezece noaptea, Jim care lucra de zor în bibliotecă, auzi paşi pe pietriş afară. Deschise uşa şi recunoscu glasul lui Binger şi al unei alte persoane.

Binger veni la el, foarte enervat.

— E afurisitul de Marborne, îi şopti.

— Lasă-l să intre! Răspunse Jim, după un moment de gândire.

Se întreba mirat, ce dorea de la el Marborne. Fostul inspector de poliţie nu bănuia oare că el i-ar fi spart casa de fier. Oricum, nu prea era logic să facă la o oră atât de târzie un drum atât de lung pentru a-i face imputări şi a-i cere socoteală.

Marborne era galben şi tras la faţă. Contrar la ce se aştepta Jim, purtarea lui era foarte politicoasă.

— Îmi pare grozav de rău, că trebuie să vă deranjez la o oră atât de înaintată, Mr. Morlake, dar sper, că n-o să credeţi că vin la dumneavoastră pentru întâmplarea de aseară.

Jim tăcu.

— De fapt – urmă Marborne – am.

Deodată tresări.

— Ce-i asta? Întrebă el surescitat.

De afară se auzeau paşi, ce se apropiau încet.

— Vom vedea numaidecât.

— Cine să fie? Întrebă Marborne cu glas răguşit.

Jim ieşi afară şi deschise el însuşi uşa noului vizitator.

— Ce mai faci, Welling? Eşti al doilea musafir neaşteptat din astă seară.

— Şi cine e cel dintâi?

— Un vechi prieten al dumitale: Marborne.

Captain Welling încruntă sprâncenele.

— Marborne? Asta-i foarte interesant. A venit aici, să-ţi ceară banii înapoi?

— Aş fi putut crede la început – zise Jim zâmbind. Dar, pare-se, are un motiv mult mai serios.

Când fostul inspector de poliţie văzu cine era celălalt vizitator, răsuflă uşurat, spre mirarea lui Jim.

— Aşteptai un prieten? Întrebă Welling amabil.

— Nu, Mr. Welling, îngăimă Marborne.

— Mi-am şi închipuit că nu aşteptai pe nimeni. Dar de ce nu pui revolverul deoparte? E un prost obicei să porţi o armă de foc asupră-ţi. Mă mir că dumneata, care ai fost la poliţie, nu ştii că un baston bun ajunge. Principalul e să loveşti cel dintâi!

Marborne îşi revenise puţin din spaima sa.

— Mr. Morlake – zise el – n-aş vrea să vă mai plictisesc în noaptea asta cu daraverile mele. Poate că-mi acordaţi mâine dimineaţă câteva clipe.

— Dacă te deranjez cumva. Începu Welling.

— Nicidecum. Vă rog numai, să-mi spuneţi, unde pot găsi o gazdă până mâine. În sat aici, trebuie să fie un han sau hotel.

— Da, este un han: „Leul Roşu”. Locuiesc şi eu acolo. Dar pot foarte bine să aştept eu în locul dumitale. Nu sunt grăbit de fel. Vroiam numai să pun domnului Morlake o întrebare ori două.

— Nu, mulţumesc, îmi ajunge să pot vorbi mâine dimineaţă cu domnia sa, zise Marborne.

Luase acum o altă hotărâre. Vroia să mai facă o încercare pe lângă Hamon, despre care ştia că se află şi el la Creith. Va merge de dimineaţă să-l vadă şi, întrucât putea să-l denunţe şi pentru tentativă de omor împotriva propriei sale persoane, era sigur că Hamon îi va plăti bucuros orice sumă, doar o dobândi hârtia compromiţătoare.

— În curte o să întâlneşti şi alţi doi prieteni, zise Welling. Dar să nu mi-i strici, Marborne!

— Credeam că ţi-ai trimis copoii la oraş – râse Jim după plecare lui Marborne.

— Da, dar şeful lor direct i-a trimis înapoi la Creith cu primul tren. Spooner şi Finnigan nu aparţin secţiei mele, şi la noi diferitele secţii, în loc să lucreze mână în mână, lucrează separat şi-şi pun una alteia beţe în roate. Dar o să-i îndepărtez de aici, de dragul dumitale. Căci trebuie să ştii că am venit ca să-ţi spun că Spooner şi Finnigan sunt încă la Creith. N-aş dori să crezi cumva că nu mă ţin de cuvânt. Mâine voi ruga pe directorul secţiei lor – pe care-l rugasem la început să-i trimită aici – să-i retragă, şi poţi fi sigur că cei doi „copoi” n-au să te mai supere cu nimic. Spune-mi însă, ce-i cu Marborne?

— Nu ştiu, mi-a spus că. A vrut probabil să spună că-i în primejdie. Dar poate că era numai beat.

Welling clătină capul.

— Nu, n-a fost beat. Tare-aş vrea să ştiu, ce avea de gând să-ţi spună. Lucrul cel mai nimerit este, să-l chemăm înapoi. Trebuie să mai stea afară de vorbă cu flăcăii noştri.

Morlake şi Welling ieşiră în curte şi cei doi detectivi, care îl aşteptau pe Welling, veniră spre el.

— Marborne nu-i aici?

— Nu, Mr. Welling – răspunse Finningan.

— A şi plecat?

— Nici nu l-am văzut.

— Nu l-ai văzut?

— Întrebă Welling mirat. Cum asta? N-a ieşit el acum două minute pe poartă afară?

— Nu, nimeni n-a ieşit de aici. După o clipă de tăcere, Welling întrebă:

— Are vreunul din voi o lampă la el ori o scăpărătoare?

Finnigan aprinse o lampă electrică de buzunar. Welling i-o luă şi plimbă lumina pe drum şi locul dintre casă şi poartă.

Curând bătrânul detectiv îndreptă lumina spre un grup de arbuşti din apropiere.

Acolo zăcea Marborne, cu faţa la pământ. Pe ceafă avea o rană mică, dar moartea îi fusese provocată de un şnur subţire de mătase, ce-l strangulase.

CAPITOLUL XXXV.

Scrisoarea care vine prin poştă

— Mă tem că-i mort – zise Jim, după ce se căzni timp de o jumătate de oră, să-l readucă în viaţă pe Marborne, pe care-l transportase în bibliotecă.

Îl dezbrăcase complet şi încercase respiraţia artificială. În zadar. Omul îşi dăduse sufletul, desigur cu câteva clipe înainte ca să-l fi găsit Welling.

— Ucigaşul a lucrat bine şi repede. L-a percheziţionat pe Marborne până la piele. Vedeţi, aici îşi ascundea taina. O lipise direct pe piele. E un truc pe care l-a aflat desigur în cursul carierii sale de poliţist.

Finnigan care cerceta cu de-amănuntul, doar o da de vreo urmă, veni să anunţe că nu descoperise nimic.

— Deocamdată, până s-o lumina de zi, nu avem altceva de făcut decât să anunţăm poliţia locală. Fă asta dumneata, Spooner, şi ai grijă ca oamenii disponibili să cerceteze

împrejurimile. Ucigaşul trebuie să se fi îndepărtat de aici, căci n-a trecut prin poarta din faţă. Poate că stă ascuns într-o pădurice, dar şi asta e îndoielnic. Morlake, dumneata cunoşti bine întreaga regiune, încotro crezi c-a putut să fugă?

— Asta depinde de împrejurare, dacă şi ucigaşul cunoaşte bine regiunea. Probabil a trecut râul, acolo la podişcă, şi a tulit-o pe celălalt mal, spre Amdon Road, unde a avut de ales între cinci ori şase drumuri diferite, dacă ştie să se caţere. Poate o să găsiţi ceva urme, dacă cercetaţi zidul ce înconjoară parcul.

În asta Jim se înşela.

Nici zorile şi nici urmăritorii nu le aduseseră pe ucigaş. Nu făcură decât o singură descoperire.

— Cea dintâi de o oarecare însemnătate: Spooner găsi pe drumul de lângă râu un pumnal, pe care-l pierduse criminalul fugind.

— E mauric – zise Jian – adică fabricat la Birminghan şi vândut în Maroc. Pumnalele astea sunt foarte preţuite de lumea de la ţară. Dacă nu s-a făcut dinadins pentru a păcăli poliţia, puteţi da ordinul ca, pe o rază de douăzeci de mile depărtare de aici, să fie numaidecât arestat orice maur care s-ar ivi.

De la celelalte circumscripţii de poliţie Welling primi doar ştirea că un marinar străin s-ar fi ivit pe Shoreham Road. Nu avea însă pielea neagră.

Welling arătă lui Jim telegrama.

— Ce zici de destoinicia lor?

— Se văită el. Cică nu avea pielea neagră! Pe semne căutau un african cu pielea ca smoala.

— Poate să fie chiar alb de tot – zise Jim – mulţi mauri din nordul Africii au tenul de o culoare mai deschisă decât dumneata ori eu.

Între timp, poliţia londoneză percheziţionă locuinţa lui Marborne şi-i interogă prietenul. Slone declară că-l întâlnise pe Marborne pentru cea din urmă oară, în ajun. Îi

povestise că era foarte nervos şi pomenise şi despre un marinar străin, pe care îl văzuse în Cambridge Circus şi care părea a se fi rătăcit.

— Asta e – zise Welling. S-a dus la Marborne. Au avut între ei o luptă, căci în sufragerie erau mesele şi scaunele răsturnate şi s-a găsit o scrisoare fictivă, adresată lui Marborne. Probabil că ucigaşul a pătruns înăuntru sub acest pretext. Marborne a respins atacul, apoi a venit la dumneata.

— Dar de ce tocmai la mine?

— A vrut desigur să-ţi vândă documentul, cu ajutorul căruia îl şantaja pe Hamon. Marborne trebuie să fi crezut, după părerea mea, că Hamon îl tocmise pe maur, ca să-l omoare. Şi aşa trebuie să fi fost. Dar şi de astă dată n-avem destule dovezi în mână ca să-i putem face măcar o percheziţie domiciliară – adăugă bătrânul detectiv foarte amărât.

Welling îşi stabilise cartierul general la Wold House şi Hamon băgă de seamă asta văzându-se chemat de Captain Welling chiar în cabinetul de lucru al lui Jim Morlake. Financiarul îşi exprimă mirarea faţă de bătrânul detectiv.

— Se prea poate să fie ciudat, ba chiar tragic, dacă vrei – răspunse Welling, care nu mai era amabil ca de obicei – dar locul ăsta îmi convine şi mie şi deci trebuie să fie bun şi pentru dumneata. Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Vreţi să spuneţi că Marborne a fost omorât? Săracul!

— Era prietenul dumitale?

— Da, l-am cunoscut şi aş putea spune că mi-a fost chiar prieten – recunoscu Hamon.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Nu l-am mai văzut de mai multe zile.

— Ultima convorbire între dumneata şi el a fost prietenoasă?

— Da, venise la mine, să împrumute bani. Vroia să facă nişte afaceri.

— Şi dumneata l-ai împrumutat, nu-i aşa?

— Întrebă Welling. În chipul acesta vrei poate să explici faptul că i-ai plătit lui Marborne sume importante?

— Vreţi să mă faceţi să înţeleg că n-aş spune adevărul?

— Întrebă Ralf Hamon.

— Afirm că minţi!

— Îi zvârli Welling în faţă. Eu nu mă ascund după deget, când sunt pe cale să lămuresc un omor. Îţi repet: minţi! I-ai dat lui Marborne bani din motive egoiste, fiindcă aveai interes să-i dai. Marborne deţinea un document, pe care vroiai să-l recapeţi cu orice preţ, dar el n-a vrut, şi se folosea de el ca să-ţi stoarcă bani. Şi i-ai dat sume mari.

Faţa lui Hamon devenise cenuşie.

— Cele afirmate acum de dumneavoastră nu pot fi discutate decât în faţa justiţiei – zise el.

— Vezi bine că aşa are să se şi întâmple, dar numai după ce voi izbuti să-l prind pe ucigaş – zise Welling tăios.

— S-ar putea să nu vă fi izbit faptul – răspunse Hamon – că victima a fost un duşman al lui Morlake şi că trupul i s-a găsit aici, la Wold House, proprietatea lui Morlake?

— La asta m-am gândit şi eu toată noaptea. Din nenorocire – pentru dumneata – Morlake era cu mine în momentul când Marborne a fost omorât. În acel timp punga, ce şi-o lipise Marborne pe trup a dispărut.

Privirea lui Ralf Hamon reflecta o mare spaimă, ce se şterse numaidecât. Era cea mai mare şi impresionantă schimbare de expresie pe o faţă din câte observase până atunci Welling.

— Astea nu le ştiai?

— Întrebă bătrânul detectiv. Atunci îţi pot spune că omul dumitale a luat punga.

— Omul meu? Ce vreţi să ziceţi? V-ar prii să fiţi ceva mai prudent în cele ce spuneţi Mr. Welling! Nu sunteţi chiar atât de puternic la Scotland Yard, încât să nu puteţi fi înlocuit.

— Şi dumneata nu eşti un personaj atât de mare încât să nu poţi fi spânzurat – răspunse Welling bine dispus. Lasă prostiile astea, Hamon! Nu vreau să mă cert cu dumneata;

vreau numai să descopăr adevărul. E adevărat că Marborne te-a şantajat? Îţi voi cruţa multe neplăceri, spunându-ţi de la început că am dovezi suficiente, că te-a şantajat. Şi Slone confirmă asta prin declaraţiile sale.

Hamon dădu din umeri.

— Ceea ce v-a povestit Slone, nu mă interesează. Pot numai să repet, că Marborne a împrumutat bani de la mine pentru nişte afaceri. Dacă dumneavoastră puteţi dovedi contrariul, vă rog s-o faceţi.

Nimeni nu ştia mai bine ca Welling că nu existau asemenea dovezi şi că încercarea de a-l lua pe Hamon prin surprindere, dăduse greş. Bătrânul detectiv nu se lăsă totuşi, ci încercă un nou atac.

— În timpul din urmă ai trimis câteva telegrame în Maroc. Mă gândesc mai ales la telegrama în care era vorba de un anume Ali Hasan? Cine e?

Din nou se sperie Hamon, care îşi birui repede slăbiciunea. Cu un aer rece, răspunse zâmbind:

— Ştiu în sfârşit de ce detectivii, zice-se, ar fi nişte oameni sprinteni şi ageri la minte. Aţi lucrat bine azi noapte. Ali Hasan e o marcă de ţigară maură.

Hamon privi la Jim, care dădu din cap.

— Aşa e – recunoscu Jim Morlake – dar e şi numele unui cunoscut ucigaş maur, care a fost executat acum douăzeci şi cinci de ani.

— Alegeţi atunci între ţigară şi mortul de un sfert de secol! Râse Ralf Hamon ironic.

— Nu-i scrisul dumitale? Întrebă Welling, luând de pe masa de la spatele său un plic şi punându-l sub ochii lui Hamon.

— Nu – răspunse Hamon, fără să şovăie. Ce vreţi să spuneţi cu asta, Mr. Welling?

— Marborne a fost ucis de un maur, pe care dumneata l-ai adus anume în acest scop în Anglia.

— Cu alte cuvinte, dumneavoastră susţineţi că aş fi eu vinovat de această crimă?

Welling făcu semn că da.

— Dacă n-ar fi caraghios, ar trebui să mă supăr rău pe dumneavoastră. În aceste împrejurări refuz să mai fac vreo declaraţie.

Spunând astea, Hamon se îndreptă spre uşă. În prag, se mai întoarse o dată şi îşi potrivi pălăria de fetru.

— Nu mă puteţi sili la nimic; asta n-o ştie nimeni mai bine decât dumneavoastră, Mr. Welling. Şi n-am să vă mai dau nici o informaţie.

— Ne-a spus mai mult, decât bănuieşte chiar el, observă Welling după ce Hamon ieşi din odaie. Dar cine e Sadi Hafis?

— Un ticălos, de-o viclenie rară, care trăieşte la Tanger – zise Jim repede. Un om care nu se dă înapoi de la nimic şi care este deci de mare folos pentru indivizi ca Hamon şi alţi învârtitori de afaceri de teapa lui, care înşeală lumea cu prospecte mincinoase. Sadi Hafis e un agent al lui Hamon. Îl cunosc de mult. Am avut de furcă împreună, pe când eram angajat la trasarea liniei de cale ferată de la Fez, proiectată cu mulţi ani în urmă.

Se povestesc multe despre el. Unele par aproape de necrezut. Sadi Hafis primeşte câte o rentă de la cel puţin cinci, şase financiari necinstiţi, şi cred că are pe conştiinţă mai multe crime decât oricare alt om din Maroc.

Welling îşi frecă nasul.

— După ce vom prinde pe maurul ucigaş, vom afla tot.

— Nu va spune nimic în defavoarea lui Sadi Hafis. Şerifii sunt un fel de oameni sfinţi. Sadi Hafis nu putea trece strada la Tanger, fără să i se sărute marginea veşmântului, iar ucigaşul va muri înainte de a apuca să spună un singur cuvânt împotriva lui Sadi Hafis ori altcuiva.

Joan află de la servitoarea ei despre asasinarea lui Marborne. La început se sperie grozav.

— Cum asta? Omorul a fost săvârşit în grădina lui Morlake? Eşti sigură? Întrebă ea buimacă.

— Da, e aşa cum spun. Mr. Welling, un domn de la Scotland Yard şi Mr. Morlake erau acolo. Nu-i părăsise decât de câteva clipe şi bietul om a şi fost atacat şi omorât. Toţi oamenii din sat spun că e un semn de la Dumnezeu şi o pedeapsă bine meritată pentru faptul că Mr. Morlake e lăsat să locuiască aici, la Creith.

— Poţi să le spui că sunt nişte proşti, răspunse Joan uşurată.

— Şi afară de asta se mai zvoneşte că tânărul care locuieşte la Mrs. Cornford, trage să moară.

Joan nu-i răspunse nimic, dar în cursul dimineţii merse la căsuţa unde locuia prietena sa şi află că ştirea bolii lui Farringdon era mult exagerată. La prânz cei de la Creith House vorbiră fireşte despre grozavă întâmplate pentru care în special lordul Creith arăta mult interes.

— Pe legea mea! Zise el cu o oarecare mulţumire. Satul nostru drăguţ o să devină celebru în tot imperiul britanic. De trei sute de ani nu s-a mai săvârşit la noi nici o crimă. Am cercetat toate actele vechi. Un ţigan omorâse atunci pe un altul şi a fost spânzurat în vârful dealului „No Man's Hill”, căruia multă vreme i s-a zis „Dealul Ţiganului”. Ce gândeşti dumneata despre afacerea asta, Hamon? După cum am aflat, ai fost acolo şi ai vorbit cu domnii de la Scotland Yard.

— Da – răspunse Hamon. Dar n-are nici un rost să discuţi o asemenea chestiune cu oameni de-o inteligenţă atât de redusă. Welling e un flecar bătrân, asupra căruia afurisitul ăsta de spărgător.

— Îmi permit să-ţi atrag atenţia că nu obişnuim să rostim înjurături la această masă, la care şi fiică-mea e de faţă, îl întrerupse lordul Creith pe un ton politicos. Dacă nu mă înşel, vorbeai de Morlake. Crezi că el are poliţia în mână? Şi eu care îmi închipuiam că Welling e omul cel mai cinstit şi incoruptibil din lume! Şi.

— De ce zici că-i bătrân? Captain Welling e cu doi ani mai tânăr decât mine, şi mie nu-mi zice nimeni că aş fi bătrân.

Şi mai e ceva. Ştii, Joan, că tânărul, care stă la Mrs. Cornford e grav bolnav? Ai idee cine e?

Joan mişcă doar buzele.

— E tânărul Farringdon, fiul lui Sir Willoughby Farringdon urmă tatăl ei. Băiatul se afla la Hulston College pe vremea când şi tu mergeai la şcoală, în apropiere. Da, tânărul Farringdon. Un netrebnic. La şcoală, făcea prostii şi-a trebuit s-o părăsească. Asta nu i-a iertat-o bătrânul Willoughby niciodată. Apoi băiatul ăsta e un beţiv, a moştenit asta de la tată-său. Toţi Farringdonii erau alcoolici. Îmi amintesc încă de bunicul său.

Joan sta dreaptă în scaun şi asculta.

— Din Hulston College au fost eliminaţi mulţi tineri ciudaţi – urmă lordul, care se gândea la întâmplările de altădată. Pe vremea aceea, un anume Bannockwaite, un nemernic, a infectat şcolile cu ideile lui bolnave şi a zăpăcit tineretul cu asociaţiile secrete, ce le-a întemeiat. Îţi aduci aminte, Joan?

— Da, tată – zise ea.

Glasul îi suna însă atât de ciudat, încât Hamon se uită mirat la ea, iar lordul, care-i urmărise privirea, sări de pe scaun şi veni lângă dânsa.

După ce-o duse în odaia ei, lordul Creith plecă în sat. Voia să facă cercetări şi în acest scop se îndreptă spre Wold House unde sună la poartă. Era cea dintâi vizită a lui acolo şi Jim fu foarte mirat când îl văzu.

— O, lord Creith! Ce cinste neaşteptată!

— Dacă nu veneam acum la dumneata, nu mai veneam niciodată – răspunse lordul, clipind din ochi. Aş vrea să ştiu totul, cu privire la acest omor, mai ales ce crede poliţia.

Jim tăcu. Doar nu putea spune lordului Creith părerea lui Welling, atât de puţin măgulitoare pentru musafirul lordului. Se mulţumi deci să povestească amănuntele crimei, cum şi tot ce se întâmplase în seara când Marborne fusese ucis. Lordul Creith ascultă cu mare luare aminte. Ca şef al autorităţilor locale avea îndatorirea să întreprindă cercetări în vederea eventualului proces.

— E o întâmplare ce iese din comun – zise el, când Jim isprăvi. Are un caracter pronunţat oriental. În tinereţe, am trăit câţiva ani în India, unde asemenea crime se întâmplau destul de des. Şi acum, Mr. Morlake, spune-mi te rog, cum îşi explică poliţia acest omor?

Jim se scuză, spunând că nu cunoaşte îndeajuns părerea domnilor de la Scotland Yard. Privind pe fereastră afară, zări pe Welling, care tocmai măsura distanţele. Morlake se folosi pentru a-l lua pe lordul Creith, cu el afară, în grădină.

— Ce e mai ciudat – zise lordul – că am simţit că se întâmplase ceva neobişnuit. M-am trezit cu un ceas mai devreme decât de obicei. Vestea puteam s-o aflu şi de la factorul poştal, care e un mare flecar. Dar n-avui azi dimineaţă nici o scrisoare. De-abia la unsprezece a adus una, nu pentru mine ci pentru musafirul meu.

Welling se întoarse surescitat.

— Scrisoarea era adresată domnului Hamon?

— Da.

— Era din Londra?

— Nu, nu din Londra, ci dintr-o mică localitate aflată la vreo opt mile de aici. Eram să-l întreb pe Hamon, cine de prin partea locului îi trimite scrisori. Mi-am amintit însă că are obiceiul să cumpere proprietăţi pe aici. Asta o ştiu chiar precis – adăugase cu vădită ciudă în glas.

— Cum se numeşte localitatea aceea?

— Little Lexham.

Detectivul încruntă sprâncenele ca şi cum s-ar fi gândit profund. Dacă scrisoarea sosie abia la unsprezece, înseamnă că fusese expediată în chiar dimineaţa aceea.

— Era o scrisoare groasă?

— Da. Întâi am crezut că plicul conţinea o batistă. Dar de ce îmi puneţi aceste întrebări? Corespondenţa musafirului meu cred că nu poate să vă intereseze, Mr. Welling!

— Ba, dimpotrivă, mă interesează într-o măsură foarte mare. Vă amintiţi poate şi scrierea?

— Lordul Creith se încruntă.

— Nu pot înţelege de ce stăruiţi. Ah, da! Îmi amintesc de adresă: era bătută la maşină.

— Plicul era din hârtie groasă?

— Da, foarte groasă şi se vedeau pe el amprentele unor degete murdare. Chiar l-am întrebat pe poştaş, cum de-i aşa murdar plicul.

Welling luă o hotărâre.

— Aş vrea să vă destăinuiesc ceva, Lord Creith. Am cuvânt să cred că Marborne a fost omorât fiindcă purta la el un document, pe care Mr. Hamon vroia să-l aibă cu orice preţ.

— Doamne sfinte!

— Strigă lordul Creith, îngrozit.

— Un lucru e sigur: Marborne avea documentul la el şi i s-a furat. Dacă presupunerea mea e justă, ucigaşul a băgat prada sa într-un plic, care îi fusese dat mai dinainte, cu adresă scrisă. Şi deşi ucigaşul e probabil un maur, o fi ştiut el măcar atâta: să bage o scrisoare la cutie.

— Vă daţi seama, Mr. Welling, de ceea ce spuneţi? Îi aruncă lordul Creith.

— Vă împărtăşesc numai părerea mea şi asta în taină. În calitatea dumneavoastră oficială trebuie să păstraţi secretul. N-aş putea să capăt plicul?

Lordul stătu pe gânduri o clipă.

— Veniţi cu mine – zise.

Plecară la Creith House. Hamon nu era în casă. O însoţise pe Joan în parc, spre marele ei necaz.

— Mi-e greu. Nu ştiu ce să fac. Sâsâi lordul, în sfârşit, fiindcă trebuie, duceţi-vă în odaia lui şi percheziţionaţi-o.

Welling lucră ca de obicei iute şi bine. În camera lui Hamon se afla o masă de scris şi un coş de hârtie, care era gol.

— Sigur, acolo e!

— Strigă detectivul şi arătă spre căminul deschis.

Zărise o grămadă de cenuşă şi o luă în mână cu băgare de seamă.

— Asta-i plicul, dar Hamon trebuie să mai fi ars şi altceva.

Se cunoştea că o parte din cenuşă nu-i de la hârtie. Welling o duse la nas şi-o mirosi.

— Nu ştiu ce-o fi fost, dar în nici un caz nu e hârtie.

Rămase o clipă pe gânduri.

— Aţi fi aşa de bun, să-mi dai două plicuri?

— Întrebă el.

Welling adună cenuşa şi o băgă în cele două plicuri, pe care le puse cu grijă în buzunar. Coborând scările, detectivul o întâlni pe Joan care părea obosită şi abătută, urmată de însoţitorul ei ce urca treptele late ale terasei. Ea îl salută pe Welling, cu o mişcare a capului, apoi luă braţul tatălui ei.

— Dragă tată, aş putea să-ţi vorbesc?

— Desigur, dragă – îi zise el şi o privi scrutător. Eşti foarte palidă. Trebuia neapărat să ieşi?

— Nu fii îngrijorat. Mă simt bine.

Lordul se opri locului şi se uită îndelung la ea.

— Mă tem, tată – zise Joan – că vei fi foarte supărat pe mine.

— E greu să fiu nemulţumit de tine, Joan dragă.

— Îi răspunse el şi îi puse braţul pe umeri.

Deschise uşa şi se îndreptă cu fiică-sa spre un jilţ.

— Acum, Joan – zise el blând şi privind-o cu dragoste – spune-mi tot ce ai pe suflet.

Joan încercă să vorbească, dar nu izbuti.

— Tată – spuse în cele din urmă încet – m-am căsătorit cu Ferdinand Farringdon, pe când eram încă la şcoală.

Lordul nu păru deloc uluit.

— O, Farringdonii sunt o familie foarte veche şi bună, păcat numai că sunt beţivi.

Fata se aruncă plângând în braţele lui.

CAPITOLUL XXXVI.

Mireasa lui Bannockwaite

— Joan povesteşte-mi totul în amănunt, o rugă tatăl. Şi nu te lăsa abătută. Nimic nu poate să-ţi înstrăineze simpatia mea. Eşti singura fiinţă, care nu m-a plictisit vreodată.

— Singurul vinovat e Mr. Bannockwaite – îşi începu Joan mărturisirea. Întemeiase pe atunci Asociaţia „Călugărilor de la Miezul Nopţii”. Elevii lui Hulston se strângeau noaptea sub zidurile mănăstirii. Stăm laolaltă în grădină şi mâncam tot felul de bunătăţi, dulciuri şi pateuri. O să-ţi pară desigur ciudat, dar întâlnirile erau cu totul nevinovate. Nici la celelalte asociaţii fondate de Bannockwaite, nu s-au petrecut lucruri grozave. Noi eram călugării şi călugăriţele de la Miezul Nopţii, iar prietena mea cea mai dragă, Ada Lancing, era stareţa noastră. Maicile mănăstirii, bineînţeles, n-au bănuit niciodată ce se petrecea la doi paşi de chiliile lor. Bietele ar fi murit probabil de spaimă. Unul din membrii asociaţiei a propus ca cele două ramuri ale ei – cea femeiască şi cea bărbătească – să se lege pentru totdeauna, şi s-a pus la cale o cununie simbolică. Atât a fost la început. Desigur că-ţi va părea o prostie nemaipomenită, dar aşa se întâmpla uneori. Bănuiesc că Bannockwaite l-a pus la cale să facă propunerea. Bannockwaite venise tocmai de la universitatea din Oxford şi ridicase o bisericuţă în pădure. N-a rupt niciodată legăturile cu vreuna din asociaţiile sale secrete. La a Călugărilor de la Miezul Nopţii ţinea îndeosebi, fiind cea dintâi pe care o întemeiase. Bannockwaite veni deci într-o noapte de vară, la una din serbările noastre, şi prezidă întrunirea. Cu acest prilej am tras la sorţi, cine să fie mireasa.

— Şi sorţii au vrut să fii tu?

— Întrebă lordul Creith cu blândeţe.

— Nu, Ada. În primul moment, Ada a fost încântată; apoi sosi ziua nunţii. Era o zi de sărbătoare şi celor mai mari dintre noi ni se dăduse voie să ieşim câte două. Mr. Bannockwaite pregătise totul. Mirele avea să se îmbrace ca un călugăr şi să-şi tragă gluga peste faţă, iar mireasa avea să aibă un văl des. Nu ştia nici el nici ea, cu cine avea să se cunune. Şi nici noi nu trebuia să ştim, cine erau mirii. Poţi să-ţi închipui ceva mai smintit? Mr. Bannockwaite vroia să cunune chiar el perechea şi ne-am dus cu toţii la bisericuţa

din pădure, nu departe de Ascot. În sacristie pe biata Ada o părăsiră puterile. Atunci abia mi-am dat seama că era lucru serios. N-aş vrea s-o lungesc, tată. Ajunge să-ţi spun că în cele din urmă, am înlocuit-o eu pe Ada.

— Dar nu zăriseşi faţa tânărului!

— Ba da, gluga i-a lunecat o clipă pe spate. După cununie am iscălit procesul verbal. Acolo scria numele lui şi aşa l-am aflat. Nu cred să-l fi citit şi el pe-al meu. Afară dacă nu s-o fi înapoiat mai târziu la bisericuţă.

— L-ai revăzut vreodată?

— Nu, şi aşa şi trebuia să fie. Nu l-am revăzut până în ziua când a venit aici. Auzisem o dată că Farringdon ar fi murit. E urât din partea mea, dar mărturisesc, m-am simţit uşurată şi aproape m-am bucurat când muri biata Ada, care singură ştia că eu fusesem mireasa.

— E o ticăloşie fapta lui Bannockwaite, şi nu i se poate ierta nici după moarte. E foarte trist pentru tine, Joan – zise el, luând-o de talie şi strângând-o la piept.

— Nu însă chiar atât de grav încât să deznădăjduieşti.

— E mai rău decât îţi închipui.

— De ce? Iubeşti cumva pe un altul?

Joan dădu din cap.

— Asta-i într-adevăr dureros – zise el.

Dar ochii îi clipiră şiret.

— Să mergem să bem un ceai.

Joan se urcă în odaie la ea şi-şi spălă faţa, ca să nu se vadă urmele lacrimilor. Lordul Creith merse în bibliotecă, unde găsi pe Hamon, cu spatele rezemat de cămin, făcând o mutră grozav de posomorâtă.

— Am aflat de la servitor că aţi adus poliţia în odaia mea. De ce-aţi făcut asta?

— Fiindcă în calitatea mea de şef al autorităţilor judiciare din localitate, n-am dreptul să refuz o asemenea cerere a poliţiei – răspunse lordul Creith liniştit.

— N-ar strica să vă amintiţi uneori că această casă este proprietate mea.

— N-am uitat – zise lordul, totuşi de-ai stăpâni tot ţinutul, şi încă nu ţi-ar folosi la nimic, întrucât te afli sub bănuiala de a fi săvârşit o crimă.

— Ce vreţi să spuneţi? Daţi într-adevăr crezare acestei născociri? Şi ce a căutat poliţia la mine în odaie? Ce şi-a închipuit că va găsi?

Hamon pusese întrebările una după alta, fără să răsufle.

— Sperau să găsească un plic ars – zise lordul Creith.

Avu mulţumirea să vadă efectul zdrobitor, pe care aceste cuvinte îl făcură asupra musafirului.

— E vorba de-o scrisoare, ce ţi-a fost trimisă azi dimineaţă din Little Lexham.

— Ei, şi au găsit-o?

— Nu, ci numai cenuşa ei – răspunse lordul. Negi că ai fi autorul moral al acestui omor? Am vrut de altfel să te întreb, Hamon, la ce oră să i se spună şoferului dumitale să fie aici cu maşina?

— Şoferul meu?

— Da, deoarece te înapoiezi încă diseară la oraş – răspunse lordul cu hotărâre. Mereu îmi spui că-ţi aparţine casa. Îmi îngădui însă să-ţi amintesc măcar o dată că atât cât trăiesc, casa asta rămâne în deplina mea stăpânire şi că până la moartea mea – nădăjduiesc încă foarte depărtată – am toată autoritatea legală şi morală să te dau afară de aici. Ceea ce şi fac acum, ţi-o spun fără înconjur!

— Felul dumneavoastră de a vă purta faţă de mine nu e tocmai politicos, lord Creith, zise Hamon, pe un ton mai blajin.

— Nu ştiu dacă-i politicos, dar e în tot cazul potrivit situaţiei.

Fără a mai schimba vreun cuvânt cu Hamon, lordul Creith porunci servitorului ca automobilul musafirului să fie peste un ceas la poartă. Imediat Hamon îşi vesti feciorul:

— Nu vreau să mă înapoiez la Londra. Du-te la „Leul Roşu” şi rezervă-mi o cameră de dormit şi un salon.

Cu toată moartea lui Marborne şi redobândirea documentului râvnit, Hamon nu se simţea la adăpost. Nu era o glumă să se vadă bănuit ca autor moral al crimei. Nu vroia sub nici un cuvânt să părăsească Creith, până ce nu se limpezea totul.

Hamon îl însărcinase pe Ahmet să-l rănească pe Marborne, nu să-l omoare. Ce vină avea dacă nebunul depăşise instrucţiunile primite? Pe vremuri, dăduse unui anume Ali Hasan o însărcinare la fel şi sfârşitul fusese acelaşi. Dar Ali Hasan fusese un fumător de haşiş şi era un om independent.

— De n-ar fi fost, i-ar fi executat ordinul întocmai.

Lordul Creith află în curând că musafirul său se instalase la „Leul Roşu”, dar asta îl lăsa rece.

Joan îi dădu dreptate. Pe Jim nu-l mai văzuse de când l-a întâlnit pe „No Man's Hill”. Îl ocolea dinadins cu grijă. Ce-o fi gândind el despre dânsa? Şi care-i erau simţămintele? Jim era oare jignit?

— Spune-mi, tată, îţi plac americanii?

— Depinde. Unii da. Pe alţii nu-i pot suferi – zise lordul, fără a ridica ochii de pe ziarul ce-l avea în mână. Pot spune acelaşi lucru şi despre oamenii ce aparţin altor naţionalităţi. De ce mă întrebi, Joan?

Lordul privi peste marginea ziarului.

— Te gândeşti cumva la Morlake?

— Da – mărturisi ea.

— Morlake e un om foarte simpatic. Niciodată n-aş fi crezut că un „desperado” poate fi atât de simpatic. Mai mult, pare un gentleman.

Şi lordul îşi citi mai departe ziarul.

CAPITOLUL XXXVII.

Scrisoarea.

Locuitorii satului se minunară când văzură pe musafirul moşierului lor – şi, dacă se poate da crezare zvonurilor: viitorul proprietar al moşiei – mutându-se la „Leul Roşu”.

Dar Hamon, nici nu se sinchisea de ce gândea lumea despre el.

Cu o săptămână înainte un asemenea afront l-ar fi adus la disperare, dar acum era vorba de chestiuni mult mai importante. Pe neaşteptate, atât el cât şi întreprinderile sale se aflau în primejdie.

Telegrafie Lidiei, să se întâlnească a doua zi cu dânsul la Londra. Aşteaptă până ce se întunecă bine; apoi ieşi şi îşi îndreptă paşii spre căsuţa doamnei Cornford. Ea însăşi îi deschise uşa, dar în întuneric nu-l recunoscu de la început.

— Aş dori să vă vorbesc, Missis Cornford.

— Dar cine sunteţi?

— Ralf Hamon.

Mrs. Cornford rămase o clipă nemişcată, pe urmă deschise uşa mai larg.

— Intraţi, vă rog – zise, şi îl duse în salon.

— Dumneavoastră nu v-aţi schimbat mult, Mrs. Cornford – începu el.

Nu ştia de fel cum să ajungă la scopul vizitei sale.

Mrs. Cornford nu-i răspunse. Era o situaţie foarte neplăcută.

— Sunteţi încă supărată pe mine?

— Întrebă Hamon în cele din urmă.

— Nu, răspunse ea liniştit. Dar de ce nu şedeţi, Mr. Hamon?

— De fapt, de ce-aţi fi supărată pe mine? Făcui doar pentru John, tot ce se putea.

— Unde e soţul meu?

— Nu ştiu. Presupun că a murit, zise el brutal, făcând-o să tresară.

— Şi eu cred, că a murit – şopti ea şi dădu din cap. Acum doisprezece ani însă mai trăia. Ce s-a întâmplat cu averea lui, Mr. Hamon?

— O fi pierdut-o – răspunse el plictisit. V-am mai spus asta şi altă dată.

Mrs. Cornford nu-l slăbi din ochi.

— Soţul meu mi-a scris din Maroc că văzuse mina şi că era o afacere excelentă. După o lună, John m-a înştiinţat din Londra că trebuie să aranjez totul cu dumneata. De atunci n-am mai auzit nimic de el.

— A dispărut deodată, asta e tot ce ştiu în privinţa lui, zise Hamon. Vroia să vină la mine, la birou, să efectueze cumpărarea acţiunilor, dar n-a mai venit. V-am telegrafiat imediat întrebându-vă unde poate fi soţul dumneavoastră.

— Ştiu numai, că a ridicat o sută de mii de lire sterline de la bancă şi că atât el, cât şi banii au dispărut. N-aş putea spune că soţul meu şi eu am trăit bine împreună. John era o fire neastâmpărată şi avea prea mulţi prieteni şi prietene. Afară de asta îi plăcea să bea. Cu toate acestea în unele privinţe era un soţ bun şi niciodată nu m-ar fi lăsat fără bani.

Hamon dădu din umeri.

— De ce nu v-aţi adresat imediat poliţiei.

— Întrebă el pe un ton prietenos – dacă mă bănuiaţi câtuşi de puţin pe mine?

Mrs. Cornford îl privi, zâmbind dispreţuitor.

— Aţi uitat că dumneavoastră m-aţi rugat atunci să nu mă adresez poliţiei! De-abia acum îmi dau seama, ce neroadă am fost. M-aţi rugat ca în interesul meu şi al rudelor bărbatului meu să nu întreprind nimic, şi mai ales să nu public în ziare că a dispărut.

— Dar n-am anunţat chiar eu în toate ziarele? N-am trimis nişte oameni de-ai mei la Monte Carlo, la Aix, la Deuvillle – pretutindeni, unde se joacă jocuri de noroc şi unde ar fi putut să se afle soţul dumneavoastră?

— Întrebă el, cu o indignare jucată. Mrs. Cornford, sunteţi nedreaptă faţă de mine.

— De ce-aţi venit acum la mine, Mr. Hamon? Întrebă ea.

— Fiindcă am vrut să lămuresc odată pentru totdeauna chestia asta cu dispariţia lui John: Simt că port o oarecare răspundere, căci eu l-am făcut să se înapoieze la Londra. N-

aţi vrea să-mi arătaţi scrisoarea ce v-a scris soţul dumneavoastră atunci?

Mrs. Cornford clătină capul.

— Asta mi-aţi mai cerut şi altă dată, Mr. Hamon. E însă singura dovadă ce-o am despre înapoierea soţului meu în Anglia. Nu de mult, cineva v-a întrebat ce-a devenit Mr. Cornford şi i-aţi răspuns că a dispărut în deşertul marocan. Sute şi sute de persoane, care l-au cunoscut, cred că John a murit acolo.

— Ce-i horcăitul acela?

— Întrebă Hamon, întorcându-se.

— Tânărul care locuieşte la mine e foarte bolnav – răspunse şi părăsi în grabă odaia.

Hamon privi în jur. Oare unde îşi păstra o femeie ca dânsa scrisorile? Desigur nu în sufragerie, unde putea intra oricine. Probabil undeva în iatac. Uşa de comunicaţie între cele două odăi, era deschisă. El merse în vârful picioarelor până la uşă şi privi înăuntru. Pe masă se afla un şfeşnic cu o lumânare aprinsă.

Auzind paşi se înapoie repede la locul său.

— Mrs. Cornford, dacă mă lăsaţi să citesc scrisoarea, vă spun întreg adevărul cu privire la moartea lui John.

— Prin urmare ştiţi sigur că a murit?

— Da, a murit acum zece ani.

Mrs. Cornford păru că şovăie, apoi se sculă şi trecu în iatac, închizând uşa dinspre sufragerie. Se înapoie repede, cu o cutie mică din lemn de abanos, pe care o puse pe masă şi o deschise.

— Iată scrisoarea. Puteţi s-o citiţi.

Da, era scrisă pe hârtie albastră. Hamon ştia că John Cornford scrisese soţiei sale din Critton Hotel, şi că hârtia ce-o punea hotelul la dispoziţia clienţilor, de ani de zile, era albastră.

Dânsul citi următoarele rânduri, uşor mâzgălite: „Mă duc la Ralf Hamon. Vrem să stabilim împreună amănuntele cumpărării acţiunilor. Mai am însă oarecare îndoieli cu

privire la mina ce mi-a arătat-o. Nu ştiu dacă aparţine într-adevăr lui Hamon sau dacă e numai o mină care merge bine, şi fără nici o legătură cu societatea lui Ralf Hamon. Ce să-ţi mai spun! Îmi închipui că Hamon vrea să mă înşele”.

Mrs. Cornford nu-l slăbea o clipă din ochi şi sta gata să-i smulgă scrisoarea din mână, dacă ar încerca s-o bage în buzunar. Dar Hamon îi dădu scrisoarea înapoi. Ea o puse la loc în cutie şi încuie capacul. Tocmai vroia să spună ceva, când auzi iarăşi geamătul groaznic de alături. Mrs. Cornford stătu nedumerită, apoi duse cutia de abanos înapoi în iatacul ei. Ieşind de acolo, încuie uşa cu grijă. Hamon îi urmări mişcările cu un zâmbet batjocoritor. Urmă apoi pe Mrs. Cornford în odaia bolnavului.

— Cine-i?

— Întrebă el, uitându-se curios la chipul supt din perne.

— E tânărul, care locuieşte la mine.

— Şopti ea. Mă tem că-i va fi tare rău la noapte.

Farringdon se sprijinea în coate şi încercă să se dea jos din pat. Mrs. Cornford trebui să-l reţină cu forţa. Hamon o ajută, dar chiar şi lui îi fu greu să se opună bolnavului.

— Sunteţi aşa de bun să rămâneţi lângă el, în timp ce eu mă duc să chem doctorul? Îl rugă ea.

Ralf Hamon nu avea bineînţeles dorinţa, să facă aici pe îngrijitorul de bolnavi, dar socoti nimerit, să nu refuze serviciul cerut, îşi luă un scaun, se aşează lângă pat şi se uită la tânărul, care se zvârcolea, aiurind, şi râdea.

Curând Ferringdon începu să vorbească mai desluşit.

— Joan e căsătorită. Tatăl ei e un lord. Portarul n-a auzit când am vorbit cu Bannockwaite. Am fost cununaţi în bisericuţa din pădure. Eu, de fapt, nici n-am vrut să mă însor, dar ceilalţi au stăruit. Trăsesem la sorţi. Cunoşti pe ţicnitul de Bannockwaite? El a fost de vină. Tocmai ajunsese preot. A întemeiat asociaţia „Călugărilor de la Miezul Nopţii”, pe când eram elev la Hulston. Ne-am căţărat pe zidurile mănăstirii, am şezut laolaltă cu fetele şi am mâncat dulciuri. Numele ei era Joan. Joan. Tatăl ei era lord şi locuia

în Sussex. Bannockwaite mi-a povestit toate astea. Eu nici n-am vrut să mă căsătoresc cu dânsa. Îi ziceam Ada, când furăm cununaţi, dar numele ei adevărat e Joan.

Hamon asculta cu cea mai mare luare aminte. Joan! Nu putea fi nimeni alta decât Joan Carston.

— Unde ai fost cununat?

— Întrebă aplecându-se deasupra bolnavului.

Farriengdon murmură ceva de neînţeles.

— Unde ai fost cununat?

— În bisericuţa din pădurea de lângă Ascot. Scrie în condica parohiei.

Hamon cunoştea proastă reputaţie a lui Bannockwaite şi ghici tot. Joan prin urmare căsătorită! Asta îi dă o anumită putere asupra ei şi pe de altă parte îi împiedica realizarea planurilor.

Afară răsunară nişte paşi. Mrs. Cornford se înapoia cu medicul plasei. Hamon ieşi pe sală. Era un prilej nimerit, ca să-şi ia rămas bun. Se înclină, salutând, şi se întoarse la hotelul său.

Medicul rămase mai bine de un ceas lângă bolnav şi deoarece temperatura acestuia se urca mereu, era vădit că starea i se înrăutăţise.

— Diseară vă voi trimite o soră de caritate de la spital, Mrs. Cornford – zise medicul.

Văduva primi cu recunoştinţă, căci nu prea dormise de câteva zile.

Înainte de a se duce să se culce, mai deschise o dată sertarul biroului, scoase cutia de abanos şi o descuie. Deasupra se afla scrisoarea albastră. Voi să mai citească o dată slovele soţului, dar, desfăcându-o, constată că e nescrisă.

Ralf Hamon, cunoscând culoarea şi formatul hârtiei, o înlocuise cu alta la fel.

Ce trebuia să facă acum? Era târziu. Să se ducă în grabă la castel şi să ceară ajutor lordului Creith? Abia îl cunoştea şi-i era şi aşa mult obligată. Dar iată că-şi aminti de Jim,

gentlemanul liniştit şi simpatic. Îşi puse imediat pălăria, îmbrăcă haina şi porni spre Wold House.

În multe privinţe e plăcut să locuieşti într-un hotel, dar trebuie să rabzi în schimb destule neajunsuri. Cel mai mare neajuns pentru Ralf Hamon era că, la hotel, puteai oricând să dai de el.

Tocmai sta în faţa căminului, căci noaptea era răcoroasă, şi fuma o ţigară înainte de culcare. Se gândea la ultimele întâmplări şi iată că Jim Morlake deschise uşa, fără să bată, şi intră în odaie.

— Îţi aduc două ştiri interesante, Hamon. Cea dintâi: maurul dumitale a fost arestat, iar cea de a doua: îmi vei înapoia numaidecât scrisoarea, ce-ai furat-o astă-seară de la Mrs. Cornford.

CAPITOLUL XXXVIII.

Călătoria cu iahtul.

Ralf Hamon sări în picioare.

— Maurul meu – cum îţi place să-l numeşti – nu mă interesează, iar povestea cu scrisoarea furată nu e măcar hazlie.

— Nici n-am venit la ora asta să-ţi debitez lucruri hazlii. Vreau scrisoarea.

Jim Morlake străbătu odaia făcând doi paşi uriaşi. Hamon sări înjurând şi se înfipse în faţa mesei.

— Scrisoarea e aici! Strigă Jim. Dă-te la o parte!

Îl împinse pe Hamon ca pe un copil şi deschise sertarul. Scoase din el un portofel.

— Hoţ ordinar! Răcni Hamon şi se repezi la el.

Dar Morlake îl respinse cu atâta putere, încât Hamon abia că nu căzu.

— Scrisoarea se află aici, zise Jim încă o dată. Dacă aş.

Nu isprăvi. Scotocea nervos prin despărţiturile de piele, dar hârtia mult dorită nu se afla înăuntru.

— Ei, ai găsit-o? Întrebă Hamon batjocoritor.

— Iată scrisoarea! Deocamdată ajunge, răspunse Jim.

Băgă hârtia albastră în buzunar şi aruncă portofelul înapoi în sertar.

— Poţi să trimiţi după poliţie, dacă pofteşti. Mie mi-e tot una. Sunt obişnuit să am de-a face cu dumnealor. Şi n-ai decât să mă denunţi la parchet pentru violare de domiciliu şi furt!

Hamon nu răspunse nimic.

— Dacă maurul dumitale va vorbi, vom vedea mutre triste în Wall Street, căci nimic nu poate să fie mai neplăcut pentru membrii unui consiliu de administraţie, decât să vadă pe preşedintele lor în faţa spânzurătorii!

Hamon nu răspunse nici de astă dată.

Deschise fereastra, se aplecă afară şi-l urmări cu privirea, până ce Morlake dispăru în bezna nopţii. Apoi se aşeză din nou în faţa căminului şi se lăsă în voia gândurilor. Reveni în curând la punctul de la care pornise. Joan Carston. Joan Carston era măritată: Lidia însă nu-i spusese oare că Joan era logodită cu Morlake? Să fie într-adevăr Morlake piedica? Numai de-ar putea să se încredinţeze.

A doua zi dimineaţă, Hamon plecă la Londra şi se duse la gară, în întâmpinarea surorii sale.

Lidia citise în ziare despre asasinarea lui Marborne şi era vădit speriată şi foarte nervoasă.

— Cum de s-a întâmplat asta, Ralf? Întrebă ea, aşezându-se lângă fratele ei în automobil. E îngrozitor! Ucigaşul să fi fost într-adevăr un maur? Tu n-ai nimic de-a face cu această crimă? Sau cumva.?

Lidia luă mâna lui Ralf şi îl privi scrutător.

— Doar n-ai făcut-o tu? Ar fi grozav! Spune că nu eşti tu!

— Devii isterică, Lidia. Nu ştiu mai mult decât tine de moartea acestui nenorocit. Am tras şi eu o spaimă grozavă aflând cele întâmplate. Cu asta nu vreau să spun că ţineam la Marborne. Îmi devenise şi mai nesuferit, în urma purtării sale obraznice faţă de tine.

— Şi ce vei face acum?

— Voi părăsi Anglia. Nu mă simt deloc bine aici.

— Vrei să pleci în Maroc?

Hamon văzu că ea nu era tocmai încântată.

— Da, de Crăciun vom fi acolo. E cel mai bun anotimp în regiunea aceea.

— Sper că nu plecăm pentru totdeauna în Maroc?

— Fireşte că nu. De altfel, dacă te-oi plictisi, poţi pleca la Gibraltar sau la Algesiras. Poate că nici nu mă voi duce în Maroc. De fapt, ar trebui să plec la New York, pentru nişte afaceri. Ultima oară când ai fost aici, mi-ai povestit că unul din prietenii tăi francezi ar fi închiriat un iaht pentru a întreprinde cu câţiva prieteni o călătorie în insulele de pe Oceanul Pacific. Pe cât îmi amintesc, domnul acela a renunţat în cele din urmă la călătoria plănuită.

Lidia dădu din cap şi privi mirată la fratele său.

— N-ai putea să închiriezi tu acest iaht pentru toată iarna? O întrebă el.

— Dar de ce nu iei drumul obişnuit? E mult mai plăcut.

— Te rog, vezi ce poţi face ca să închiriem iahtul, stărui el.

— Da Ralf. Contele Lagune se află probabil la Londra şi cred că lucrul se va aranja uşor.

În aceeaşi seară Lidia îl vesti că închiriase iahtul, după cum îi ceruse. Contele telegrafiase la Cherbourg, dând ordin ca vasul să vină la Southapton. Ralf se afla într-o dispoziţie foarte bună, căci maurul evadase din arestul micii localităţi din Sussex omorând aproape un agent de poliţie.

„Dacă maurul dumitale va vorbi” – îl maimuţări el pe Jim.

— Ei poftim, n-are decât!

Lidia îl privi cu ochi măriţi de groază.

— Ralf.

— Îngăimă ea – nu-i adevărat! Tu n-ai nici un amestec în crima asta, nu-i aşa?

— Fireşte că nu, proasto!

— Se mânie el. S-a crezut că n-aş fi străin de crimă, iar porcul de Morlake m-a învinovăţit pe faţă. Spunea că ucigaşul a fost tocmit de mine. Dar asta-i o minciună neruşinată, nici nu-l cunosc pe maurul lor.

Seara, Hamon scrise lordului Creith o scrisoare foarte politicoasă şi plină de judecată.

— Mărturisesc că nu-i aşa de rău, cum pare – zise lordul încet către fiică-sa. Mi-a adresat o scrisoare atât de amabilă încât aproape-mi pare rău că m-am purtat prea aspru faţă de el.

— Singurul despre care vorbeşti astfel e desigur Mr. Hamon – răspunse Joan zâmbind.

Luă scrisoarea din mâna tatălui ei şi citi: "Mă tem că v-am necăjit în ultimul timp, şi nu pot să ascund că am fost şi eu grozav de necăjit în urma celor întâmplate. Nădăjduiesc că n-aveţi o părere prea rea despre mine. Peste un an sau doi vom râde despre bănuiala absurdă că n-aş fi străin de crima săvârşită asupra lui Marborne. Pe neaşteptate am fost chemat în America. Iată de ce a trebuit să-mi schimb planurile, căci voiam să plec cu iahtul meu pe Mediterana. Permiteţi-mi să vă ofer să faceţi în locul meu călătoria aceasta, spre miazăzi.

O să călătoriţi singuri, dar sunt încredinţat, c-o să petreceţi de minune. Îmi pare grozav de rău că nici eu şi nici sora mea nu vă putem însoţi. Iahtul se numeşte „L'Espérance” şi va fi în Southampton marţea viitoare. Vă rog să consideraţi iahtul ca proprietatea dumneavoastră".

— Mda – zise lordul, vesel – dacă ar fi trebuit să călătoresc cu Hamon, i-aş fi adresat o scrisoare foarte politicoasă, exprimându-mi părerea de rău că nu pot părăsi Anglia acum. Dar aşa lucrurile se schimbă. Nu găseşti şi tu, Joan dragă? Cred că ne-ar face bine, să ne plimbăm puţin pe mare!

Ştiind cât de nesuferit era Hamon fiicei sale, lordul se temea că ea o să se împotrivească. Spre mirarea lui, Joan îi împărtăşea părerea cu privire la călătorie. Se săturase şi ea de a sta mereu la Creith. Prea era chinuitor să se gândească la bolnavul din casa doamnei Cornford, ori la Jim Morlake, pe care nu-l mai văzuse şi nici nu vroise să-l vadă în timpul din urmă.

Cea dintâi ştire cu privire la călătoria plănuită o primi Jim, ca de obicei, de la Binger, care auzea tot ce se zvonea în sat la cârciuma de la „Leul Roşu”, unde trăncănelile nu mai conteneau.

— Se pare că iahtul e numai împrumutat de Hamon.

— Vrei să zici că l-a închiriat?

— Da, Mr. Morlake, dacă am fost bine informat.

— Probabil că n-ai auzit bine. Dar unde pleacă lordul Creith?

— Pe Marea Mediterană. Mr. Hamon şi soră-sa pleacă în Statele Unite.

— Pe Marea Mediterană, zici?

Jim îşi privi îngândurat luleaua.

— Asta însemnă. Când vor să plece?

— Sâmbătă, Mr. Morlake.

— Aşa?

Marea Mediterană însemna Tanger, iar Tanger însemna Sadi Hafis şi dealul minunat din munţii Recifului.

CAPITOLUL XXXIX.

Bisericuţa din pădure.

Bagshot Road adăposteşte o bisericuţă frumoasă, ascunsă în pădure. O potecă destul de lată duce de la şosea spre lăcaşul de rugăciune. În primăvară cresc acolo micşunele din belşug.

Ralf Hamon opri maşina sa pe Bagshot Road şi îşi continuă drumul pe jos. Peste puţin, financiarul se află în faţa bisericuţei, dar nu se gândi să se bucure de frumuseţea sau de poziţia ei minunată.

Uşa de din afară stătea deschisă. Hamon intră în pridvorul mărginit de coloane şi împinse uşa ferecată cu mâna. Un om spăla pardoseala de marmură.

— Bună ziua – zise Ralf. Părintele este aici?

— Nu, domnule, noi n-avem preot. De obicei vine preotul de la Sf. Barnabas pentru slujba religioasă. Dar de cele mai multe ori nu deschidem biserica decât pentru cununii. Astăzi o să avem iar una.

— Pentru cununii?
— Întrebă Ralf mirat.
— Da! Aici e foarte romantic!
— Stărui omul. Ştiţi, doar, cum sunt tinerii. Le place romantismul în viaţă. Bisericuţa noastră a fost chiar zidită anume pentru cununii de către un tânăr preot cu dare de mână. Cum l-o fi chemând?
— Bannockwaite.
— Da, aşa îi zicea, urmă paracliserul şi clătină capul. A fost însă un om rău, judecând după câte-am auzit despre el.
— Dacă aici se făceau cununiile, atunci trebuie să fie şi o condică, îşi zise Hamon mulţumit.
— Da, domnule, condica se află aici în sacristie. Nu ştiu dacă pot să v-o arăt. În orice caz trebuie să plătiţi o taxă pentru asta.
— Bucuros, dragul meu, arată-mi-o numai.
Hamon urcă pe paracliser şi amândoi intrară într-o încăpere mică, în care nu se afla decât un pupitru, o masă şi câteva scaune. Omul descuie pupitrul şi puse o condică groasă pe masă.
— Când a avut loc cununia, care vă interesează?
— Acum cinci sau şase ani.
— Pe vremea aceea biserică era tocmai gata.
Şi spre a dovedi că aşa era într-adevăr, deschise condica la pagina întâi. Cea dintâi cununie înregistrată era cea a lui Ferdinand Charles Farringdon şi a Joanei Mary Carston.
Hamon copie cu mâna tremurândă cuvintele din condică privitoare la această cununie, dădu paracliserului un bacşiş şi se înapoie la automobilul său. Zări de departe un om, ce se plimba sub brazi dar, în surescitarea sa, nu-l luă în seamă, deşi celălalt îl recunoscuse.
Hamon se înapoie la oraş, mai bine dispus de cum fusese de multă vreme.
Căpitanul Welling, care era omul de sub brazi, îl văzu plecând şi-ar fi vrut să-l urmeze, dar vru mai întâi să

stabilească ce anume căutase financiarul în bisericuţa de la Ascot.

Lidia supraveghea împachetarea lucrurilor pentru călătoria plănuită, când frate-său se înapoie.

— Te-ai reîntors, Ralf?

— Întrebă ea, pe un ton mai blând ca de obicei. Aş vrea să mai vorbesc cu tine unele lucruri. Nici nu pot să-ţi spun cât mă bucur, că pleci cu mine în America. Doresc de mult să cunosc Statele Unite! Vom merge şi la Palm Beach?

— Înainte de toate aş vrea să-ţi spun ceva – o întrerupse Hamon. În nici un caz nu ne ducem în America.

Lidia păru foarte dezamăgită.

— Plecăm în Maroc – adăugă fratele ei.

— În Maroc! Dar, ai rezervat cabine pe vapor!

Hamon oftă plictisit.

— Aşa trebuia. Nu vroiam să-mi cunoască oricine planurile.

— Dar de ce ai pus atunci iahtul la dispoziţia lordului Creith?

— Fiindcă noi vom călători cu trenul. Am afaceri urgente în Maroc şi e neapărat nevoie, să vorbesc cu Sadi înainte de Crăciun.

Lidia se ridică în picioare şi, uitându-se ţintă la el, zise:

— Ralf, ceva nu-i în regulă aici!

— Multe nu sunt în regulă, dragă – îi răspunse el. Aici, nu mă simt la adăpost. Afară de asta nu mă pot lipsi de Joan Carston.

— Vrei să te căsătoreşti cu ea, asta vrei să spui?

— Da, să mă căsătoresc cu dânsa, dacă se poate. Deocamdată sunt unele piedici, dar le voi înlătura.

— Dacă Joan Carston nu te iubeşte?

— Ai auzit vreodată ca oamenii căsătoriţi, să se iubească? Întrebă Ralf pe un ton grosolan. La început poate. Sunt îndrăgostiţi la nebunie unul de altul. Dar asta nu ţine mult. Mi-ajunge ca soţia mea să mă respecte şi cel mai bun mijloc pentru a te face respectat e să te faci temut.

— Dar poate nu-i nevoie să te însoţesc?
— Ba e neapărată nevoie – răspunse el, repede.
Lidia luă o ţigaretă din tabachera împodobită cu pietre scumpe, mici, dar nu-şi slăbi fratele nici o clipă din ochi.
— Presupun că ai nevoie de ajutorul lui Sadi Hafis – zise ea cu o nepăsare jucată.
— Da.
— Şi crezi că Sadi va consimţi mai uşor să te ajute, dacă voi fi şi eu acolo?
Ralf se prefăcu că se miră, dar nu izbuti s-o înşele.
— Nu m-am gândit tocmai la asta – zise.
— Urăsc locul acela!
— Strigă Lidia, bătând cu piciorul în podea. Casa aceea veche şi scârboasă, grădina murdară, femeile acelea grase, privindu-te ţintă printre garduri.
— E o casă minunată – o întrerupse el însufleţit. Aerul e îmbătător ca vinul.
— Vorbeşti de o altă casă – zise ea repede. Mai are el una?
— Da, desigur, sus pe deal – răspunse Hamon.
Nu voi în ruptul capului să mai spună ceva cu privire la asta, şi se încuie în cabinetul său de lucru. Lidia îşi închipui că lucrează şi crezu că goleşte sertarele şi că-şi revede întreaga corespondenţă, distrugând scrisori, ca să nu cadă în mâini străine.

CAPITOLUL XL.
Îndrăgostiţii

— O doamnă vrea să vă vorbească Mr. Morlake.
Cleaver vorbea încet şi părea foarte mirat. Jim înţelese că era vorba de o vizită neobişnuită.
— Cine-i? Întrebă.
Dar ghici înainte ca să i se fi răspuns.
— Lady Joan.
Jim sări în picioare.
— De ce n-ai lăsat-o să intre imediat?
— N-a vrut să intre. E afară în grădină, şi m-a întrebat numai, dacă poate să vă vorbească o clipă.

Jim ieşi în grădină. Joan stătea la malul râului cu mâinile la spate şi privea în apă. Se-ntoarse.

— Aş vrea să-ţi vorbesc. Dac-am trece podul? Sunt în drum spre casă şi poţi să mă însoţeşti până la gardul acela de copaci.

Merseră în tăcere unul lângă altul până ce Cleaver, a cărui curiozitate nu cunoştea margini, nu-i mai putea auzi nici vedea.

— Deunăzi, pe No Man's Hill te-am părăsit deodată. Cred că e de datoria mea să-ţi spun totul.

Joan îi făcu aceeaşi mărturisire ca şi tatălui ei, întrebuinţând aproape aceleaşi cuvinte. Jim ascultă uluit, apoi zise:

— Cununia poate să fie declarată nulă.

— La fel mi-a spus şi tatăl meu, când i-am mărturisit şi presupun că lucrul ţi se pare şi dumitale foarte simplu. Ce-ar însemna pentru mine să apar în faţa justiţiei şi să discut acolo toată chestia în amănunt, asta n-ai să ţi-o închipui niciodată. Cred că n-aş fi niciodată în stare s-o fac. Sunt laşă.

— Nu, Joan, cine fuge de ceea ce e urât în viaţă, nu e laş. Vrei să întreprinzi o călătorie, nu-i aşa?

— N-aş vrea să plec, dar cred că tatălui meu i-ar prii călătoria asta pe mare. Iarna nu prea suportă climatul nostru. Şi de altfel, amândurora ne-ar prinde bine o mică schimbare. La început m-am temut că era vorba de vreun vicleşug al lui Hamon, dar am auzit că pleacă în America. El se află la tatăl meu şi îşi ia rămas bun de la dânsul.

— Oh! De aceea am plăcerea să fiu cu dumneata?

— Întrebă el râzând.

— Nu, aş fi venit în orice caz, căci trebuia să-ţi lămuresc toate. Şi închipuie-ţi, James, am impresia că Hamon ştie ceva.

— De unde-ar fi putut să afle?

— A fost la Mrs. Cornford într-o seară când lui Farringdon îi era foarte rău şi aiurea, ştii seara aceea, când Mrs.

Cornford era să piardă scrisoarea de la soţul ei, dar dumneata i-ai adus-o înapoi. Ea mi-a povestit că Farringdon a vorbit tot timpul de bisericuţa din pădurea de lângă Ascot şi un om atât de şiret ca Hamon o fi prins adevărul.

— La urma urmei ce are a face, chiar dacă ştie?

— Întrebă Jim după o clipă de tăcere. Şi cum îi merge lui Ferringdon?

— Mai bine. E urât din partea mea că nu mă bucur, dar nu pot, Jim. De acum înainte îţi voi spune Jim. L-am văzut astăzi, se plimba afară pe câmp, în dosul casei.

— Şi-a revenit într-adevăr?

— Întrebă Jim mirat. Crezi că te-ar recunoaşte?

— Mi se pare că m-a şi recunoscut. Da, îi e mult mai bine. Medicul i-a spus lui Mrs. Cornford că asemenea cazuri se pot îndrepta c-o repeziciune uimitoare. N-am ştiut că Farringdon ieşise. Mergeam tocmai spre căsuţa unde stă, căci vroiam să întreb pe Mrs. Cornford, cum îi merge bolnavului ei. Deodată m-am pomenit faţă în faţă cu dânsul. S-a uitat grozav de ciudat la mine. Presupun că m-a recunoscut, căci Mrs. Cornford mi-a povestit, că Farringdon a întrebat-o mereu, cine e Lady Joan şi ce rang ocupă tatăl ei. Afară de asta, vroia să ştie, la ce depărtare de aici se află Ascot.

Glasul ei tremura.

— Se poate ca Farringdon să aibă doar bănuieli, urmă ea – dar şi aşa îmi va fi destul de greu. Ce să fac, Jim, ce să fac?

Lui Jim îi venea s-o ia în braţe. O iubea, şi nu-şi dăduse încă niciodată seama, cât de mult o iubea. Joan era îndeplinirea dorinţelor şi visurilor sale şi de dragul ei şi-ar fi schimbat felul de viaţă. Ar fi uitat de misiunea căreia îi închinase cei din urmă zece ani ai vieţii sale.

Întâlnindu-i privirea, fata plecă ochii în jos ca şi cum ar fi simţit în ochii lui focul ce ardea într-însul.

Jim îi puse mâna pe umăr, şi atingerea fu pentru dânsa o dezmierdare. Păşiră încet spre pădure şi pe negândite fata se apropie de el aşa că braţul lui o cuprinse de mijloc.

Ralf Hamon îşi luase tocmai rămas bun de la lordul Creith şi coborâse în parc s-o caute pe Joan, zări pe cei doi îndrăgostiţi, şi se opri, ca lovit de trăsnet. Şi de departe nu se putea să nu recunoşti statura chipeşă şi obrazul frumos al lui Jim Morlake. Şi iar, nu putea fi îndoială în privinţa legăturii dintre cei doi.

Îndrăgostiţii dispărură în tufişul des. Inima lui Hamon zvâcni furtunos de mânia neputincioasă.

Coborî în grabă povârnişul, spre pădurice, spre a-i ajunge. Nu ştia nici el precis, ce trebuia să facă ori să spună, când se va afla în faţa lor.

Când ajunse în pădurice, Hamon se opri gâfâind şi trase cu urechea. Auzi paşi. Înaintând încet din copac în copac, se îndreptă în direcţia zgomotului de paşi. Curând zări un tânăr apropiindu-se: era Farringdon, pe care-l văzuse atât de bolnav în casa doamnei Cornford.

Financiarului nu-i venea să creadă ochilor. Îl vedea în picioare când trebuia să zacă în pat.

Se ascunse după un copac şi-l examină atent. Tânărul era galben la faţă, părea neîngrijit şi abia se ţinea pe picioare. Vorbea cu el însuşi, gesticulând. În zadar se osteni Hamon să înţeleagă ce spunea. Când îl văzu că a trecut, ieşi din ascunzătoare şi îl urmă de la distanţă, convins că tânărul urmăreşte aceeaşi ţintă ca şi dânsul.

În faţa lor, Jim trăia cele mai frumoase clipe din viaţa sa. Toate grijile îl părăsiseră, toată ambiţia îi dispăruse în faţa fericirii noi şi neaşteptate. Păşea în tăcere cu Joan prin pădure, atent numai la dragostea lor. În cele din urmă, Joan se opri şi se aşeză pe-o buturugă.

— Încotro mergem? Întrebă.

Jim pricepu că întrebarea avea un înţeles mai adânc.

— Spre fericire! Răspunse aşezându-se lângă Joan şi strigând-o la piept. Vom înlătura toate piedicile, vom netezi calea şi o să ne-ajungem fericirea.

Fata zâmbi şi îi întinse gura.

Auziră în spatele lor un chicot aspru. Jim se desprinse de iubita lui şi se întoarse.

— O idilă în pădure! Ce priveliştе plăcută pentru un soţ: nevasta sa în braţele altuia!

Farringdon sta lângă ei, cu braţele încrucişate pe piept. Ochii îi ardeau ca înfriguraţi.

Joan sări cu un ţipăt, şi apucă braţul lui Morlake.

— Ştie!

Farringdon auzi strigătul ei.

— Ştie. Repetă el, imitându-i glasul. Te cred că ştie. Aşadar, tu eşti Joan, soţia mea în faţa oamenilor şi a lui Dumnezeu. De n-aş fi fost un pierde-vară, aş fi ştiut de ani de zile. Îşi scoase pălăria cu o mişcare repede.

— Mă bucur că te-am întâlnit aici, Mrs. Farringdon! Zise el. E mult de când am fost cununaţi! Asta e deci Joan a mea! Mereu te-am visat, dar niciodată n-ai fost atât de frumoasă cum te văd.

Arătă spre ea cu un deget ce-i tremura.

— Am întâlnit o fată – adăugă el – cu care aş fi putut să mă căsătoresc şi m-aş fi căsătorit cu ea, dacă n-aş fi făcut prostia aceea. Tu mi-ai stat în cale toată viaţa. Eşti pricina pentru care m-am apucat să beau.

Farringdon păşi spre Joan, o apucă de braţ şi încercă s-o tragă cu sine.

— Acum haide acasă, la mine! Zise, cu un râs aspru.

Dar Farringdon fu împins la o parte şi căzu. Jim se aplecă, vrând să-l ajute, însă Farringdon îi respinse mâna şi se repezi la el cu un strigăt de mânie.

— Câine afurisit!

— Răcni el.

În braţele puternice ale lui Jim, el era ca un copil neputincios.

— Eşti bolnav, Farringdon – zise Jim blând. Îmi pare rău că te-am lovit.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

— Strigă Farringdon. Joan e soţia mea. Mă voi duce în sat şi-o să spun la toată lumea. E soţia mea! Acum, vii cu mine, Joan Carston, ai auzit? Eşti a mea şi numai moartea ne mai poate despărţi!

Se liberă, făcu un pas înapoi, clătinându-se şi răsuflând anevoie. Era desfigurat de mânie, ochii-i luceau diabolic.

Se întoarse şi începu să coboare cărarea alergând, ca un smintit, până ce se făcu nevăzut.

Jim privi la Joan, care încercă să zâmbească.

— O, Jim!

Pe el îl durea nespus s-o vadă tremurând de frică şi surescitare.

— Mi-e mai bine – zise ea peste câteva clipe. Trebuie să mă însoţeşti o bucată de drum, Jim. Ce să mă fac acum? Slavă Domnului că plecăm sâmbătă de aici!

— Farringdon sau a băut iarăşi, sau şi-a pierdut complet minţile.

— Crezi că va veni la noi în casă? Întrebă ea plină de teamă.

Făcu o sforţare şi-i zâmbi.

Le venea greu să vorbească, căci amândoi erau frământaţi de gânduri. Apropiindu-se de castel, Joan îl întrebă deodată pe Jim:

— Spune-mi, ce-ai fost înainte de a deveni spărgător?

— Înainte de a deveni spărgător?

— Întrebă Jim, mirat. Am fost, bineînţeles, o persoană onorabilă.

— Ai slujit în armată?

El clătină capul.

— Ai fost funcţionar al Statului?

— De ce mă întrebi?

— Nu ştiu nici eu.

— Un timp am lucrat în diplomaţie. Cu asta nu vreau să spun că aş fi fost ministru plenipotenţiar ori consul dar am fost ataşatul unor legaţii şi ministere.

— În Maroc? Întrebă ea după ce el tăcu.

— În Maroc, în Turcia şi în alte ţări din Orient. Am demisionat fiindcă. Eram îndeajuns de bogat şi fiindcă soarta îmi încredinţase o misiune nouă, interesantă.

— Mi-am închipuit. N-ar trebui să-ţi mai continui activitatea de acum. Îmi vei scrie?

Jim întârzie să-i răspundă.

— Oh! Dar am uitat. Nici nu ştii unde să-mi scrii. Tatăl meu a cerut să i se trimită întreaga corespondenţă la clubul englezesc din Cadiz. Te rog, nu uita adresa. La revedere!

Îi întinse amândouă mâinile şi Jim le strânse cu căldură.

— Cred că ar fi mai bine să nu mă mai săruţi, căci doresc să am înfăţişarea mea obişnuită, când mă voi întâlni cu Hamon.

Nu ştia că Hamon îi observa de la oarecare depărtare şi scrâşnea din dinţi, când Jim Morlake o luă totuşi în braţe şi o sărută cu patimă.

CAPITOLUL XLI.

O fotografie.

Jim Morlake avea o însuşire remarcabilă. Îşi da numaidecât seama de situaţie. Înainte ca Joan să fi dispărut complet, Morlake se şi hotărâse şi luă drumul spre sat. Se opri la casa doamnei Cornford.

Trebuia ca Farringdon să redea Joanei libertatea. Va încerca, va îndemna pe tânăr să renunţe la ideile lui nebune.

Mrs. Cornford îi descuie uşa şi Jim înţelese îndată că se întâmplase ceva neobişnuit.

— Sper că nu vă deranjez?

Văduva clătină capul.

— Mă bucur că aţi venit, zise ea şi îl duse în sufragerie.

În curând Morlake ştiu de ce Mrs. Cornford era atât de neliniştită; Jim auzise prin uşă răcnetele bolnavului.

— Sunt foarte mâhnită, zise văduva.

— Îmi pare rău, răspunse Jim. Dar care e pricina supărării dumneavoastră?

— Nădăjduisem că voi putea să rămân la Creith, dar totul depinde de faptul dacă puteam să-l păstrez mai departe pe Mr. Farringdon sub îngrijirea mea.

— Vrea să vă părăsească?

— Nu, nu vrea, dar trebuie să-l rog să plece de aici. Astăzi se zbate ca un turbat. Acum câteva clipe s-a înapoiat acasă într-un hal de neînchipuit.

Jim chibzui o clipă.

— N-aş putea să vorbesc cu el?

Faţa văduvei deveni gravă.

— Vă rog să nu faceţi asta. Poate mâine sau poimâine. S-a încuiat în odaie la el. Chiar adineauri am încercat să-i duc o ceaşcă cu ceai, dar nu m-a lăsat să intru. De altfel trebuie să mărturisesc, în starea în care se află, mi-e teamă de dânsul.

Lui Jim îi era milă de ea. Simţea că o întâmplare nefericită îi schimbase viaţa din temelii, căci şi astăzi încă Mrs. Cornford avea purtarea şi înfăţişarea unei doamne din lumea mare, obişnuită cu traiul bun. Jim îşi dădea seama cât trebuia să sufere văduva de pe urma lipsurilor ce le îndura.

Alături Farringdon răcnea şi se zbătea din ce în ce mai tare. Jim voi să se scoale, dar Mrs. Cornford îl opri printr-o mişcare a mâinii.

— Lăsaţi-l acum singur. Curând o să vină sora de caritate de la spital.

— Îmi îngăduiţi să vă pun o întrebare, ce poate o să vă pară indiscretă?

Văduva tăcu, dar Jim citi în ochii ei o încurajare.

— Aţi avut altădată. O avere mare?

— Da. Soţul meu a dispărut acum câţiva ani şi s-a constatat că n-a lăsat nici un ban, deşi toată lumea îl credea bogat. Asta-i pe scurt povestea vieţii mele. John Cornford a fost un om ciudat şi uneori era greu să afli unde se găseşte. Se poate ca pe vremea aceea n-am fost sfătuită bine, căci n-

am întreprins la timp cercetări. M-am încrezut poate prea mult în cele ce mi-a spus Mr. Hamon.

— Hamon?

— Întrebă el repede. V-a dat el sfatul să nu-l căutaţi pe soţul dumneavoastră? Spuneţi-mi, vă rog, când a dispărut Mr. Cornford?

— Sunt aproape unsprezece ani de atunci.

Jim făcu în grabă o socoteală.

— În ce lună s-a întâmplat?

— În mai am avut pentru cea din urmă oară veşti de la el, căci ultima fiind scrisoarea ce aţi fost atât de bun s-o luaţi înapoi de la Mr. Hamon.

— Mi-aţi da voie s-o citesc?

Mrs. Cornford îi aduse scrisoarea şi Jim o citi de două ori.

— Numele soţului dumneavoastră a fost John Cornford?

— De ce întrebaţi? L-aţi cunoscut?

— Nu. Dar sunt tot atâţia ani de când mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat, la o săptămână după dispariţia soţului dumneavoastră. Poate că mă înşel, legând evenimentele. Aveţi o fotografie a soţului dumneavoastră?

Văduva dădu din cap şi merse în dormitor, unde rămase un moment.

— A trebuit s-o caut, se scuză ea, întorcându-se în sufragerie.

O pusese bine.

Jim Morlake îi luă fotografia şi nu arătă cât de grozav se speriase.

Avea sub ochi chipul unui bărbat frumos de vreo patruzeci de ani, care părea foarte mulţumit de el însuşi şi de lume, aşa cum este.

Dar chipul acesta era al marinarului pe care îl găsise în agonie, pe Portsmouth Road şi care, înainte de a închide ochii pentru totdeauna, îi istorisise povestea cea mai ciudată pe care a auzit-o vreodată.

Aşadar, Joan Cornford era marinarul necunoscut, care zăcea într-un mormânt fără nume la Hindhead! De zece ani

el, Jim, îl urmărea pe omul vinovat de moartea necunoscutului şi împotriva căruia în zadar căuta să găsească dovezile necesare, spre a-l putea da pe mâna justiţiei.

— Îl cunoaşteţi? Întrebă Mrs. Cornford cu inima strânsă.

Jim îi dădu fotografia înapoi.

— L-am văzut o dată – zise el încet şi era ceva în glasul lui, ce o făcu să bănuiască adevărul.

— A murit?

Jim dădu din cap:

— Da, Mrs. Cornford.

Ea îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile.

Jim crezu că Mrs. Cornford plânge, dar se înşela. Curând ea îşi descoperi din nou faţa.

— Am simţit-o întotdeauna, dar e întâia ştire sigură ce o primesc, cu privire la soarta lui. Unde a murit?

— În Anglia.

— Ştiam că a murit în ţară. Hamon, ce-i drept, susţinea că soţul meu ar fi dispărut în deşertul marocan. Aţi putea să-mi daţi amănunte?

— Nu-i momentul să vi le dau acum, răspunse Jim şovăitor. Vă rog să mai aveţi puţină răbdare.

Mrs. Cornford zâmbi trist.

— A trebuit să aştept atâta timp, încât pot să mai aştept o bucată de vreme. Ştirea ce mi-aţi adus-o mă uluieşte, dar ca să fiu sinceră, soţul meu şi cu mine nu ne-am împăcat prea bine. Eram două firi prea deosebite şi poate de neînţelegerile dintre noi sunt şi eu vinovată. E greu, după atâţia ani, să stabileşti cine era mai vinovat.

— Vreţi să-mi încredinţaţi fotografia?

Mrs. Cornford i-o întinse peste masă, fără să rostească un cuvânt.

— Trebuie să vă mai spun ceva. Înainte de a muri, soţul dumneavoastră mi-a dat o sumă de bani, cu rugămintea să v-o predau.

Jim îi citi pe faţă uimirea şi îndoiala.

— Nu i-am mai cunoscut numele – adăugă el – şi de aceea.
— Nu i-aţi cunoscut numele? Întrebă ea. Dar atunci cum?
— Povestea e prea lungă, ca să v-o pot istorisi acum, dar vă rog să aveţi încredere în mine.
Jim plecase deja, când Mrs. Cornford îşi puse întrebarea, cum putuse soţul ei să înmâneze cuiva suma de-o mie de lire sterline, fără să-i spună numele persoanei, căreia trebuia să-i predea banii.
Peste o jumătate de oră, Binger bătu în uşa ei şi-i înmână un plic, care conţinea zece hârtii de o sută de lire sterline şi o carte de vizită, pe care erau scrise câteva cuvinte.
„Vă rog să aveţi încredere în mine” – citi ea şi nu se simţi câtuşi de puţin nelinişti tă, încuind banii în casetă.
— Ai aşteptat? Întrebă Jim pe servitorul său.
— Da, doamna a zis că nu-i nevoie de nici un răspuns.
Jim răsuflă uşurat.
— Ştii, Binger.
— Zise el.
— Acum nu mai am nevoie de dumneata aici. Poţi să te înapoiezi la Londra. Telefonează-mi după sosirea dumitale din locuinţa mea şi lasă-l pe Mahmet să vorbească cu mine.
Pentru nimic în lume Mahmet n-ar fi pus mâna pe un aparat telefonic. Îi părea ceva misterios de tot, şi se temea grozav.
Binger plecă cu primul tren. Era obişnuit să trăiască la Londra şi şederea la ţară era o adevărată pedeapsă pentru dânsul.
Cât despre Jim Morlake, el avea acum nevoie de singurătate, căci se ivise ceva nou, ce putea duce la dezvăluirea marii taine.
Ciudată coincidenţă, în aceeaşi zi când Jim Morlake află numele marinarului necunoscut, Mr. Welling găsea şi el o urmă ce ducea la aceeaşi descoperire.

CAPITOLUL XLII.

Captain Welling anchetează.

Iuliu Welling îşi făcu apariţia în arhiva prefecturii poliţiei, unde funcţionarul se grăbi să-i afle dorinţele. Omul acesta cărunt venea arareori sus, dar de câte ori se arăta, aducea pentru unul din birou mari neplăceri.

— Spune-mi, te rog, când a avut loc cea dintâi spargere a „Măştii Negre”? Dacă nu mă înşel trebuie să fie vreo zece ani de atunci.

Un sertar fu deschis repede şi fără zgomot, şi un număr de fişe fură cercetate, repede şi cu îndemânare.

— Da, în luna asta se vor împlini zece ani.

— Bine, dă-mi lista tuturor crimelor care au fost săvârşite cu un an înainte.

Un alt sertar fu deschis.

— Să vă fac eu o listă, Mr. Welling, ori vreţi să revedeţi dumneavoastră fişele? Pe fiecare fişă stă o descriere amănunţită a crimei.

— Dă-mi fişele.

Funcţionarul înmână lui Welling un pachet cu vreo cincizeci de foi. Welling le răsfoi, apoi le citi pe toate, până ce ajunse la cea din urmă: „Bărbat necunoscut, probabil asasinat, făptaş necunoscut.”

— Asta-i!

— Strigă Welling surescitat şi citi mai departe cu glas tare: „Un om, după cât se pare marinar, a fost găsit la colţul Punch Bowl, Hindhead, fără cunoştinţă, cu răni grave şi cu o fractură a bazei craniului. Identitatea nu i s-a putut stabili. Rănitul a fost găsit de către un biciclist al cărui nume nu poate fi comunicat (U. S. D. I. 6, vezi regulamentul cu privire la personalul diplomatic străin, paragraf 97/). Rănitul a murit puţin după internarea sa la spital. Toate poliţiile din ţară au fost înştiinţate. Fotografia mortului a fost publicată. Cu toate acestea nu i s-a putut stabili identitatea”.

Welling privi deasupra ochelarilor.

— Ce înseamnă literele astea?

— Întrebă el.

— Serviciul diplomatic al Statelor Unite; 6 e numărul secţiunii – răspunse funcţionarul numaidecât. Regulamentul priveşte felul cum trebuie trataţi diplomaţii străini în ţara noastră. Din întâmplare l-am recitit ieri.

— Şi ce anume dispune?

— Că nu trebuie stânjeniţi în ceea ce întreprinde, afară doar, dacă nu sunt bănuiţi de spionaj.

Căpitanul Welling îşi frecă nasul.

— Din asta ar reieşi că biciclistul acela făcea parte din personalul diplomatic străin. Când a fost întrebat dacă avea ceva de declarat cu privire la persoana mortului, biciclistul şi-ar fi arătat probabil legitimaţia comisarului, iar acesta, în conformitate cu regulamentul pomenit, n-a arătat în raportul său, numele diplomatului.

— Da, căpitane, aşa trebuie să fi fost.

— Atunci mă voi duce la comisarul din Hindhead.

Welling ajunse acolo pe înserate şi se duse numaidecât la comisariat, spre a-şi continua cercetările.

— Comisarul care a scris raportul acela a fost pensionat acum câţiva ani.

— Zise funcţionarul de serviciu. Şi noi avem o mică arhivă, dar nici aici nu veţi găsi numele persoanei pe care o căutaţi.

— Care a fost numele comisarului?

— Mr. Sennett. Locuieşte acum la Basingstoke. Îmi amintesc bine cum a fost găsit marinarul. Eram de serviciu şi l-am dus pe rănit la spital, unde a murit, puţin după aceea.

Din actele spitalului, Welling află toate amănuntele tehnice, care îi interesau. Primi şi o descriere a îmbrăcămintei. Buzunarele erau goale. Nu conţinuseră nici bani, nici scrisori sau alte obiecte din care s-ar fi putut stabili identitatea.

Welling citi cu multă luare aminte, cele înregistrate.

— Aş dori să văd locul, unde marinarul a fost găsit – zise el, când părăsi spitalul, funcţionarului de poliţie din Hindhead, ce-l însoţea.

— Vi-l mai pot arăta şi astăzi – răspunse celălalt.

Amândoi se urcară într-un automobil şi merseră până la un loc mai pustiu al şoselei, ce trecea de-a lungul unei prăpăstii, cunoscută în regiunea aceea sub numele de Gaura Dracului.

— Aici – zise comisarul din Hindhead.

Opri automobilul şi arătă spre un loc acoperit cu iarbă, de lângă şosea.

Welling se dădu jos.

— Ai cercetat atunci personal locul, unde a fost găsit marinarul?

— Da – zise comisarul.

— Ai găsit ceva indicii, că aici avusese loc o luptă. Vreo armă poate?

— Nu, nimic. Am avut impresia că omul fusese adus aici, după săvârşirea crimei.

— Aşa?

— Zise Welling, ai cărui ochi se luminară deodată.

Privi în juru-i, apoi întrebă:

— Cui aparţine casa aceea?

Comisarul îi răspunse că era proprietatea unui medic, care locuia chiar acolo.

— De când locuieşte aici?

— De vreo cincisprezece ani. Şi-a clădit-o singur.

— Şi a cui e casa asta?

— Întrebă detectivul, arătând spre o altă clădire. Pare-se nelocuită.

— E o vilă mică, care a aparţinut unui avocat ce-a murit acum câţiva ani. De la 1920 încoace, vila n-a mai fost locuită.

— Cât timp a avut-o avocatul?

— Numai câţiva ani.

— Şi cine a locuit mai înainte acolo?

— Mai înainte?

— Zise comisarul, făcând o sforţare să-şi amintească numele fostului proprietar. O, am găsit! Un anume Hamon.

— Cum? Ralf Hamon?

— Da, acum e milionar. Pe vremea aceea, nu era încă atât de bogat. Vara, locuia de obicei aici.

— Aş vrea să văd casa, răspunse Welling.

Pe poteca ce urca dealul, creşteau acum buruieni, dar se cunoştea că mai înainte fusese bine întreţinută căci peste tot era pietriş, şi pe alocuri, se găseau trepte, spre a uşura urcuşul. Casa făcea o impresie de mormânt. Ferestrele erau închise şi în toate colţurile atârnau pânze de păianjen.

— Cât timp a locuit avocatul aici?

— N-a locuit deloc aici, casa i-a aparţinut numai, dar cred că n-a mai stat nimeni în ea, de la plecarea lui Hamon, de aici. Dânsul a vândut casa cu mobilă, cu tot. Ştiu precis, deoarece Mr. Steele – acesta a fost numele avocatului – mi-a spus că vroia s-o închirieze mobilată.

Welling încercă să deschidă unul din obloane şi izbuti după câtva timp. Ferestrele erau atât de murdare, încât nu puteai să priveşti înăuntru.

— Trebuie să intru în casă – zise Welling.

Şi, ridicând bastonul, sparse un geam, băgă mâna prin gaură şi împinse cârligul. Încăperea n-avea nimic deosebit. Era un dormitor, simplu mobilat. Deşi totul era acoperit cu un strat gros de praf, se cunoştea că odaia fusese destul de drăguţă. Şi nici în celelalte camere nu putu descoperi nimic, ce i-ar fi atras lui Welling luarea aminte într-un mod deosebit.

Pe Welling nu-l interesa însă mobilierul. Cercetă pereţii, toţi spoiţi în gri-roz. În partea din dos a casei se afla o bucătărie destul de mare, ale cărei ferestre erau zăbrelite.

— Doriţi să scotocesc sertarele biroului de alături?

Welling clătină capul.

— Acolo nu vei găsi ceea ce ne trebuie.

Deschise o fereastră şi împinse obloanele.

— Cred că aici voi da de ceea ce caut – zise el.

— Arătând spre perete. Vezi pata de colo?

— Nu văd nimic – răspunse comisarul, mirat.

— Nu recunoşti că o parte din perete a fost spoit mai proaspăt.

Bucătăria era albă şi se vedea lămurit pata indicată.

— Şi aici! Strigă Welling.

Scoase briceagul din buzunar şi înlătură varul cu multă băgare de seamă.

— O crimă, trebuie să iasă o dată şi o dată la iveală – zise el încet, pentru el însuşi.

— O crimă?

— Întrebă comisarul mirat.

Drept răspuns, Welling arătă o pată lunguiaţă, de pe care îndepărtase varul.

— Ăsta-i sânge – zise detectivul şi, cu batista, şterse praful de pe masă şi cercetă scândurile cu de-amănuntul.

— Vezi, aici scândura a fost curăţată cu un cuţit sau briceag. Simţi?

Comisarul pipăi suprafaţa mesei de brad.

— Da, aveţi dreptate. Dumneavoastră credeţi.

— Sunt de părere că necunoscutul marinar a fost omorât în încăperea asta, zise Welling.

— Dar Mr. Hamon ar fi ştiut atunci.

— Probabil că n-a locuit aici pe vremea aceea – răspunse detectivul.

Comisarul luă asta drept o recunoaştere a nevinovăţiei fostului proprietar.

— Fireşte că nu te-ai gândit atunci să cercetezi casa asta din apropiere şi să stabileşti cum de şi-a găsit moartea bietul marinar – zise Welling batjocoritor. Acum ştiu tot ce trebuie să ştiu. Pune să se bată nişte scânduri sau o bucată de carton la fereastră spartă. Dacă cineva o vrea să se mute aici în casă, să vină întâi la mine, căci vreau să mai rămână o săptămână, două, nelocuită.

Welling coborî poteca şi măsură distanţa de la şosea şi până unde fusese găsit marinarul. Apoi bătrânul detectiv făcu nişte însemnări într-un carnet.

— Dacă ai vrea să fii atât de amabil să-mi împrumuţi şi automobilul dumitale de serviciu până la Basingstoke, nu te-aş deranja mai mult.

Welling, găsi fără nici o greutate pe fostul comisar de poliţie, dar îi fu nespus de greu să afle ceva de la bătrânul pensionar, deşi îi punea întrebările în calitate de înalt funcţionar al Scotland Yard-ului.

Welling ştia totuşi cum să se poarte.

— E împotriva regulamentului – zise fostul comisar în cele din urmă.

— Cu toate acestea sunt gata să vă povestesc ceea ce doriţi să ştiţi. Am păstrat cartea de vizită a biciclistului drept amintire. Nu avusesem până atunci niciodată prilejul să întâlnesc un agent diplomatic superior şi domnul acela mă interesa deci foarte mult.

Un ceas trecu până la găsirea cărţii de vizită pierdută în maldăre de amintiri ale bătrânului, căruia îi plăcea să păstreze tot ce-i aducea aminte de clipele frumoase ale vieţii sale.

— Iat-o spuse în sfârşit, înmânând musafirului o carte de vizită.

Welling îşi aşează ochelarii pe nas şi citi: „Maior James L. Morlake de la consulatul Statelor Unite din Tanger”.

Înapoie cartea, cu un zâmbet mulţumit.

Totul se lămurea dintr-o dată. O singură taină mai rămânea: din ce pricină ţinea atât de mult la hârtia, care echivala de fapt cu o sentinţă la moarte?

CAPITOLUL XLIII.

Omul din noapte.

La Creith House domnea neliniştea şi dezordinea ca înaintea unei lungi călătorii de vacanţă. Lordul se bucura ca un copil, de plăcuta plimbare pe mare ce avea s-o facă în curând.

— Tineretul de azi nu seamănă deloc cu cel de altădată. La vârsta ta, Joan, aş fi fost nebun de bucurie. Şi-apoi

închipuieşte-ţi: timp de două luni nu-l vom vedea pe Hamon! Asta ajunge ca să fii mai bine dispusă.

— Sunt foarte bine dispusă – zise ea obosită. Dar sunt cam nervoasă după întâmplările din ultimul timp.

În adevăr Joan se afla atât trupeşte, cât şi sufleteşte într-o stare de plâns.

Merse în odaia ei, neştiind dacă trebuie să se culce ori să încerce a se linişti citind o carte bună. În cele din urmă făcu ceva, ce nu-i putea prii în nici un caz: se gândi la cele întâmplate, la Jim, la tânărul slab şi uscăţiv din casa doamnei Cornford, şi în sfârşit la Hamon.

Servitoarea venind să-i împacheteze rochiile, o trimise afară. Ce făcea acum oare Farringdon? Purtarea lui de azi era o urmare a bolii sale. Sau înnebunise cu adevărat? Dorea să poată să cheme pe Mrs. Cornford la telefon, pentru a se informa de starea lui Farringdon. Nu! Era mai bine să se ducă singură la căsuţa aceea să-l vadă pe Mr. Farringdon şi să se explice cu dânsul. Numai de l-o găsi într-o stare prielnică.

— Să-i poată vorbi. Trebuie neapărat să ştie, cum stăteau lucrurile.

Lordul Creith o văzu coborând scările.

— Iar ieşi?

— Întrebă el mirat. E foarte târziu şi afară bate un vânt grozav.

— Aş vrea să merg numai până la poarta parcului, tată.

Îi părea rău că trebuie să mintă, dar n-avea încotro.

— Te voi însoţi.

— Nu, tată, doresc să fiu singură.

— N-ai putea să iei servitoarea cu tine? Îmi displace să te ştiu afară, în întuneric şi neînsoţită. Nu pot uita spaima ce-am tras-o în noaptea aceea furtunoasă, când ai venit atât de târziu acasă.

Joan îl linişti c-un zâmbet şi ieşi afară pe terasă. Bătrânul nu ştia dacă trebuia s-o urmeze ori nu.

Ea merse până la poarta de fier a parcului, trecu în stradă şi apucă drumul de pe lângă zid şi care trecea pe lângă căsuţă. Vântul îi ciufulea părul, crăcile copacilor trosneau, ramurile uscate se loveau una de alta. Ea însă nu luă în seamă furia elementelor, fiind ea însăşi mult prea tulburată.

Mr. Farringdon dăduse în seara aceea mult de lucru gazdei sale, iar medicul chemat în grabă, găsi starea bolnavului din nou gravă.

— Trebuie neapărat să aveţi ajutorul unei surori de caritate. Mă tem că va trebui să internăm bolnavul la un ospiciu de nebuni. Mâine voi aduce pe doctorul Truman din Little Lexham, ca să-l examineze.

— Credeţi într-adevăr că Mr. Farringdon şi-a pierdut minţile? Întrebă ea speriată.

— Alcoolici ăştia incurabili ajung, de obicei, demenţi. Aţi putea să-mi spuneţi, dacă bolnavul a trecut astăzi printr-o emoţie puternică?

— După câte ştiu, nu. S-a sculat de dimineaţă, a mers în grădină şi a fost destul de liniştit şi de cuminte. Dar azi după-amiază am găsit asta în grădină (văduva arătă spre o sticlă de whisky goală) Nu ştiu de unde a luat-o. Probabil a trimis iar pe vreun copil din sat la „Leul Roşu”.

Medicul se uită la sticlă.

— Asta lămureşte totul. Să sperăm că pacientul nu va mai căpăta multă vreme nici o picătură de alcool. Aş dori să-l pot lua încă diseară de aici, dar la ora asta nu mai pot căpăta nici o legătură cu spitalul. Păziţi-l bine această ultimă noapte.

Bolnavul răcnea şi se zbătea, dar nu era chip să înţelegi ce spune.

— Joan! Joan! Urla el la răstimpuri.

— Această Joan trebuie să-l fi enervat grozav – zise medicul. Bănuiţi cumva cine ar putea fi?

— Nu, răspunse Mrs. Cornford.

În taină, ce-i drept, văduva avea bănuieli, pe care se ferea însă să le exprime, căci i s-ar fi părut o trădare faţă de Lady

Joan, care fusese atât de bună cu dânsa.

Când părăsi căsuţa doamnei Cornford, medicul zări o fată tânără, ce tocmai venea prin grădină.

— Dumneata eşti, soro?

— Întrebă el.

— Nu, domnule doctor, sunt Joan Carston.

— Lady Joan?

— Întrebă medicul de plasă mirat. Dar ce faceţi aici la o oră atât de târzie?

— Am vrut s-o văd pe Mrs. Cornford.

— Sunteţi o fată curajoasă! Eu în locul dumneavoastră, într-o seară ca asta, n-aş părăsi casa decât în cazuri excepţionale.

— Ce mai face bolnavul dumneavoastră?

— Îi merge foarte, foarte rău. Numai să nu intraţi la el.

Joan nu-i răspunse. Mrs. Cornford, care auzise glasurile se ivi în uşă şi fu tot atât de mirată că şi doctorul, când recunoscu pe vizitatoare.

— Nu poţi să intri la el – îi zise ea, clătinând capul, când fata îi povesti scopul vizitei sale.

— Dar trebuie să intru, trebuie neapărat să vorbesc cu dânsul!

Curajul o părăsi însă, când auzi răcnetele furioase şi glasul aproape neomenesc din odaia de alături.

— A fost o prostie din partea mea să vin aici – mărturisi Joan şi îşi luă haina. Nu, nu mă însoţi, te rog, mă pot duce şi singură!

Ieşi şi închise uşa. La stânga ei văzu o fereastră luminată – odaia lui Farringdon. Apropiindu-se auzi, cutremurată, blestemele şi ţipetele grozave ale bolnavului. Se înveli mai bine în haină, şi se îndepărtă încet.

Un moment mai târziu auzi pe cineva închizând portiţa grădinii. Să fie medicul? Ori sora de caritate? Nu! Prin întuneric se desluşea silueta unui bărbat suspect. Se apropia foarte încet ca şi cum n-ar fi vrut să fie zărit. Joan ar fi putut să-l atingă pe umăr, atât de aproape trecu el pe

lângă dânsa. Cine să fie? Aştepta curioasă să descopere pe noul vizitator al doamnei Cornford.

Spre uimirea ei, necunoscutul nu sună, ci merse la fereastra odăii bolnavului şi începu să umble la oblon. Fereastra era dintre acelea ce se pot împinge în sus. Necunoscutul o deschise cu o mână şi fata înlemni de spaimă, văzându-i în cealaltă mână un revolver. Nu fu în stare să înainteze cu un pas, ori să strige. Privea numai îngrozită la masca neagră, ce-i acoperea omului obrazul.

— Jim! Şopti ea.

Dar imediat necunoscutul trase două focuri. Farringdon, care stă pe marginea patului, scoase un ţipăt şi se prăbuşi pe podea.

CAPITOLUL XLIV.

Crima.

Joan auzi ţipătul de groază din casă, şi vru să vină mai întâi în ajutorul doamnei Cornford. Dar şi altcineva mai auzise împuşcăturile. O fluierătură mai ascuţită răsună prin noapte, apoi un om intră, grăbit, prin portiţa grădinii şi alergă spre intrarea casei.

— Ce se petrece aici? Întrebă el cu glas tăios.

— Nu ştiu, răspunse Mrs. Cornford, agitată. Trebuie să se fi întâmplat ceva grozav. Mă tem că Mr. Farringdon s-a împuşcat.

Joan aştepta tremurând, neştiind ce să facă. Dacă recunoştea că fusese martoră crimei, trebuia să descrie şi pe ucigaş. Ea se furişă deci afară din grădină.

Auzi şi pe alţii alergând să vadă ce se întâmplase. Asta o hotărî să plece şi o luă din nou pe drumul îngust, de-a lungul zidului. Îşi iuţi paşii şi cât pe-aci să cadă. Abia de mai ştia ce face, când urcă în grabă scările castelului din Creith.

Spre norocul ei nu se afla nimeni în hol. Lordul Creith care încă nu era culcat, o auzi închizând uşa iatacului ei. Voi s-o întrebe ceva.

— Te-ai şi culcat, Joan?

— Da! Îi răspunse ea, cu sufletul la gură.

În odaia ei era întuneric. Înaintă cu paşi nesiguri spre pat şi se trânti pe el, istovită.

— Jim! Jim! Gemu ea. De ce ai făcut asta?

Curând adormi, dar bătăi repetate în uşa ei o treziră. Recunoscu glasul tatălui său.

— Dormi, Joan?

— Da, tată. Vrei să-mi spui ceva?

— N-ai putea să vii jos? S-a întâmplat ceva grozav.

Pe Joan o părăsi curajul. Ştia doar ce se întâmplase.

— Îmi dai voie să intru?

Joan îi deschise uşa.

— N-ai putea să aprinzi lumina? Întrebă lordul.

Vru să întoarcă butonul electric, dar Joan îl opri.

— Am nişte dureri de cap îngrozitoare. Dar ce ai vrut să-mi spui?

— Farringdon a fost împuşcat, zise lordul, care nu era diplomat şi spunea lucrurilor pe şleau. Unii cred că s-ar fi împuşcat singur, dar Welling este de altă părere.

— Mr. Welling se află aici? Întrebă ea speriată.

Îi era teamă de bătrânul detectiv.

— Da, Mr. Welling s-a înapoiat astă-seară de la Londra. E jos şi-ar vrea să-ţi vorbească.

— Mie, tată? Întrebă ea, uluită.

— Da, adineauri mi-a povestit c-ai părăsit locuinţa doamnei Cornford cu un minut înainte de împuşcăturile acelea fatale.

Lordul o auzi răsuflând anevoios.

— Oh! De asta vrea să-mi vorbească? Vin numaidecât jos.

Welling se întorsese în seara aceea la Creith, îşi lăsase geamantanul la „Leul Roşu” şi mergea tocmai spre Wold House, când auzi împuşcăturile şi ţipetele. Hanul era situat la doi paşi de locuinţa doamnei Cornford.

— E fără îndoială vorba de o crimă, spuse detectivul adresându-se lordului Creith. Fereastră era deschisă şi afară de asta nu s-a găsit nici o urmă în odaie. Singurul

indiciu, care poate duce la descoperirea făptaşului sunt urmele de picioare într-un răzor din faţa ferestrei.

— Farringdon murise, când l-aţi găsit?

— Da – răspunse Welling.

— Căci cele două gloanţe i-au străpuns inima şi au fost trase atât de repede unul după altul, încât n-am auzit decât o singură detunătură. Criminalul a întrebuinţat un pistol automat pentru tir rapid. Ştiţi poate de ce Lady Joan a mers la o oră atât de târzie la Mrs. Cornford?

— Nu, asta n-o ştiu. Fiica mea e prietenă cu Mrs. Cornford şi-mi închipui că s-a dus la ea s-o întrebe de starea sănătăţii lui Farringdon.

Welling dădu din cap.

— Acelaşi lucru mi l-a spus şi Mrs. Cornford.

— Dar de ce mă întrebaţi atunci şi pe mine?

— Se miră lordul Creith.

— Fiindcă un detectiv are datoria să se informeze întotdeauna de două şi de trei ori asupra unuia şi aceluiaşi lucru, răspunse Welling, pe un ton cât mai amabil.

— Iată că a venit şi fiica mea – zise lordul, văzând pe Joan intrând în bibliotecă.

Welling o privi pe furiş şi văzu că era foarte palidă şi avea cearcăne foarte mari sub ochi. Detectivul era unul din puţinii care cunoştea taina bisericuţei din pădurea de lângă Ascot şi îşi putu deci lămuri cu uşurinţă tulburarea ei.

— Tatăl dumneavoastră v-a povestit că Farringdon a fost omorât?

Joan dădu afirmativ din cap.

— Aţi fost desigur în apropierea casei, când ucigaşul a tras. Aţi auzit ceva?

— Nimic.

— Aţi văzut pe cineva?

Joan răspunse negativ.

— Vântul bătea, mi se pare, din direcţia dumneavoastră? Aşa s-ar explica de ce n-aţi auzit împuşcăturile în vuietul vijeliei. Poate un om să se ascundă în grădina aceea?

— Nu v-aş putea spune, căci nu cunosc grădina destul de bine – răspunse ea repede.

— Mda!

Welling îşi frecă nasul.

— Pe Mr. Farringdon nu l-aţi cunoscut, fireşte?

Văzând că Joan nu-i răspunde, detectivul urmă:

— Poate era mai bine să nu-l fi cunoscut. Ne-ar cruţa astfel multe osteneli şi neplăceri.

Pornit din nou prin întunericul nopţii, Welling căută să dezvăluie această nouă taină. Cine să-l fi împuşcat pe Farringdon? De obicei, când cunoaştem persoana care are interes ca victima să dispară, am şi ţintit pe făptaş. Cine era această persoană în cazul de faţă? Nimeni alta decât lady Carston.

Tot gândindu-se el se hotărî să se ducă să-l vadă pe Jim Morlake.

Apropiindu-se însă de Wold House, nu zări nici o lumină în toată casa, iar poarta era larg deschisă. Lucru îi dădu de gândit. Detectivul îşi lumină drumul cu ajutorul unei lămpi electrice de buzunar. Recunoscu înăuntrul grădinii, pe drumul carosabil, urme proaspete de automobil. Garajul se afla deoparte. Welling îşi îndreptă paşii într-acolo. Poarta garajului era şi ea deschisă, iar înăuntru nu se afla nimic.

Welling ştia că lui Jim îi venise înapoi automobilul. Unde se afla oare acum?

Cleaver îi deschise uşa.

— Doriţi să vorbiţi cu Mr. Morlake?

— Întrebă el. Îmi pare rău, dar a plecat cu maşina.

— Când a plecat?

— Acum o jumătate de oră sau aşa ceva. M-am mirat foarte mult, căci Mr. Morlake îmi dăduse la început ordinul să-l scol mâine dimineaţă din somn. Şi Binger s-a înapoiat la oraş.

— Ţi-a spus el că vrea să plece?

Cleaver scutură capul.

— Nu, de-abia când am văzut luminile automobilului dispărând pe poartă, am înţeles ce se petrece. Mr. Morlake a plecat în mare grabă, căci şi-a lăsat pipa şi punga de tutun în odaie, ceea ce nu făcea niciodată. Afară de asta, Mr. Morlake trebuie să fi ieşit pe fereastră, căci mă găseam în hol şi nu l-am văzut ieşind.

Când Welling intră în cabinetul de lucru al lui Jim, fereastră era încă deschisă. Detectivul aprinse lumina şi cercetă cu grijă podeaua.

— Zici că a plecat în pripă? Întrebă el din nou pe portar. Acum o jumătate de oră? Te-aş ruga să mă laşi puţin singur, Mr. Cleaver. Vreau să telefonez cuiva.

Mai întâi, Welling vorbi cu comisariatul din Horsham.

— Opriţi un automobil negru cu două locuri. Domnul care şade la volan se numeşte Morlake. Vă cer numai să-l opriţi, nu să-l arestaţi. Înţelegi dumneata ce vreau să spun cu asta?

— Dar despre ce e vorba, căpitane Welling?

— De-o crimă! Răspunse aspru bătrânul.

CAPITOLUL XLV.

Căutat de poliţie.

Jim Morlake dispăruse. Nu mai fusese văzut nici acasă şi nici în localurile londoneze, unde obişnuia să se ducă. Automobilul fusese găsit în faţa garajului, în care îl adăpostea de obicei la Londra. Era stropit peste tot cu noroi, căci plouase în cursul nopţii. De altfel, Morlake părea să fi mers foarte repede. Şi nu lăsase nici o scrisoare sau bileţel, indicând ce trebuiau să facă cu automobilul.

Binger nu-l văzuse, iar Mahmet făcu pe prostul, când domnii de la poliţie vrură să-l tragă de limbă. După-amiază în toate ziarele un anunţ mare, soma pe Mr. James Morlake să se prezinte la comisariatul cel mai apropiat. În zadar însă.

— Mereu neplăceri şi griji! Bombăni Binger. Nu înţeleg de ce Mr. Morlake nu-i ceva mai cu băgare de seamă.

Mahmet asculta plictisit, dar cu răbdare, părerile lui Binger asupra uşurinţei stăpânului său. În cele din urmă, marocanul zise:

— Eu acum pleacă puţin.

— Vrei să spui, că ai de gând să ieşi puţin, îl îndreptă Binger. Tare m-aş mira dacă-ai învăţa vreodată englezeşte. Sunt gata să-ţi dau în fiecare zi o lecţie.

— Eu pleacă acum? Întrebă Mahmet.

Şi Binger îi îngădui, cu un gest princiar.

Mahmet merse în grabă în odăiţa sa, îşi scoase burnusul şi se îmbrăcă după moda europeană, aşa ca să nu atragă luarea aminte. Se duse cu autobuzul spre estul oraşului şi se dădu jos, abia în cartierul docurilor. Acolo, într-o stradă dosnică, se afla un local mic şi de o înfăţişare murdară, un bar, căruia i se retrăsese concesiunea, fiindcă proprietarul vroia să-şi mărească veniturile prin jocuri de noroc interzise. Acum localul era un fel de han pentru negri şi alţi oameni care nu erau de rasă albă.

Mahmet se îndreptă spre odaia plină de fum, ce slujea ca restaurant şi sală de joc. Oameni cu pielea smeadă ori neagră jucau cărţi. În unul din ei, Mahmet recunoscu pe un compatriot, îi făcu semn cu capul şi amândoi se retraseră într-un colţ.

— Bunul meu stăpân a plecat, începu Mahmet fără introducere. Scrie unchiului tău din Casablanca, să cumpere patru catâri şi să trimită vorbă şerifului El Zey din Tetuan, că în a douăsprezecea zi din luna aceasta, va aduce catârii în vecinătatea farului de la El Spartei. Ai mai auzit ceva?

Tovarăşul său, un maur înalt, cu faţa ciupită de vărsat, avea multe de povestit.

— Jos, în ţinutul Angora, au izbucnit tulburări şi au avut loc lupte cu armele. Cred că soldaţii sultanului au fost înfrânţi. Se povesteşte că Sadi Hafis ar fi de partea celor din Angora. Şi e adevărat că în casa lui din munţi se fac pregătiri mari. A trimis acolo şi nişte servitoare. E ciudat, căci până acum Sadi Hafis n-a lăsat să calce picior de femeie acolo.

Mahmet îl întrerupse ursuz:

— Eşti un babalâc. Mi-ai povestit de două ori acelaşi lucru, ca un ramolit.

Mahmet se înapoie grabnic în locuinţa stăpânului său, îşi strânse hainele şi le băgă într-o faţă de pernă.

A doua zi dimineaţa, când Binger intră în odaia marocanului acesta dispăruse împreună cu lucrurile lui.

Bătrânul servitor cercetă cu de-amănuntul toată locuinţa şi se convinse că Mahmet nu furase nimic.

CAPITOLUL XLVI.

Pantofii ascuţiţi.

Joan Carston se schimbase mult de câteva zile. Ea cea dintâi îşi dădu seama de asta şi se miră de ea însăşi. Emoţiile grozave pricinuite de ultima dramă, schimbaseră cu totul pe vechea Joan. În noaptea cumplită, tânăra fată nu dormise, ci rămăsese la fereastră privind neîncetat spre Wold House. Numai de-ar vedea lumină la fereastra lui! De i-ar auzi glasul în noaptea întunecoasă şi vijelioasă! O, cum îi era dor de el! Ce fericită fusese, fără să fi ştiut măcar.

Când începu să se lumineze de ziuă, Joan sta încă, deznădăjduită şi tristă la fereastră. Deodată îşi aduce aminte, că trebuia să părăsească Creiton House-ul în chiar ziua aceea. Cum? Îi era cu neputinţă să plece acum. Poate că Jim avea nevoie de dânsa. Ea nu-l judeca, nu încerca să-şi lămurească de ce Jim săvârşise o faptă atât de grozavă.

Cineva ciocăni în uşă. Obosită, Joan se duse să deschidă. Servitoarea îi aducea dejunul.

Îşi bău cafeaua şi se simţi mult mai bine. Coborî în parc. Sufla un vânt puternic şi pe toate cărările se formaseră băltoace. Vremea posomorâtă oglindea parcă starea ei sufletească. Ea merse, aproape inconştient, spre poarta de fier a parcului. Acolo se opri, apucă grilajul rece cu amândouă mâinile şi privi un răstimp în gol. Pe urmă îşi opri ochii la căsuţa doamnei Cornford şi se cutremură. Vru să se înapoieze în casă. Nu făcu nici doi paşi şi cineva o strigă pe nume.

Era Welling, care purta o mantă de ploaie şi o pălărie veche.

— Nu v-aţi culcat nici dumneavoastră azi noapte, căpitane? Întrebă ea.

Se cunoştea după faţă că bătrânul detectiv petrecuse o noapte fără somn. Afară de asta, ghetele îi era pline de noroi.

— Dacă înţeleg bine, dragă domnişoară, n-aţi dormit nici dumneavoastră tocmai bine. Lucrul nu mă miră. Cu vijelia din timpul nopţii e aproape exclus să te poţi odihni. Lordul Creith s-a sculat?

— Cred că da. Tatăl meu se scoală, de obicei, la nouă, dar astăzi a cerut să fie sculat la opt – răspunse Joan, încercând să zâmbească.

— În timpul din urmă aţi trecut prin multe emoţii – zise detectivul, care păşea alături de dânsa.

Joan nu-i răspunse.

— Un caz ciudat – urmă el – foarte ciudat! Aţi băgat de seamă că Morlake nu poartă decât pantofi laţi, americani?

— Nu, nu-mi amintesc deloc cum e îmbrăcat – răspunse ea repede, temându-se să nu dea de gol pe Jim prin mărturia ei.

— E însă un fapt sigur că Morlake poartă pantofi americani, zise Welling. Nici nu are măcar alţi pantofi. I-am cercetat casa, în lipsa lui.

— Cum? A plecat?

— A dispărut fără urmă! Când isteţii ăştia o şterg, te osteneşti degeaba căutându-i.

Welling aştepta ca Joan să spună ceva. Abia după câteva clipe de tăcere, însoţitoarea-i îndrăzni să întrebe:

— Ce importanţă au pantofii laţi?

— Asta pot să v-o spun. Asasinul lui Farringdon a purtat pantofi ascuţiţi.

Joan se întoarse repede spre el.

— Credeţi. Vreţi să spuneţi cu asta. Că Jim Morlake nu-i acela, care a săvârşit omorul? Nu cumva vreţi, căpitane Welling să-mi întindeţi o cursă, ca să declar ceva împotriva lui?

— Eu sunt capabil de orice, chiar şi de asta, mărturisi Welling, clătinând mâhnit capul. Nu există minciună ori şiretlic, de care să nu mă folosesc, Lady Joan. De rândul acesta însă sunt sincer şi cinstit. Urmele ce le-am găsit pe răzorul de sub fereastră arată lămurit că asasinul purta

pantofi franţuzeşti, cu vârful ascuţit. Apoi revolverul cu care a fost împuşcat Farringdon, are un calibru mult mai mare decât revolverele lui Morlake. Din întâmplare le cunosc pe toate şi aş fi gata să jur că arma cu care s-a săvârşit crima, n-a aparţinut niciodată lui Jim Morlake. Dumneavoastră aţi crezut, se vede, că el e făptaşul?

Welling o privi ţintă.

— Da, am crezut. Eram de faţă, când Farringdon a fost împuşcat.

— Asta o ştiam de mult. V-aţi ascuns după ulmul mare. Am văzut urmele dumneavoastră pe pământul moale. Aţi mers la Mrs. Cornford pe drumul de lângă zid, şi la întoarcere aţi pierdut tocul de la pantof. E o dovadă că eraţi foarte grăbită. De aceea nu l-aţi mai căutat şi, dacă nu alergaţi aşa, nu l-aţi fi pierdut. Credeţi că omul cu pantofii ascuţiţi a ştiut că eraţi acolo? Şi. Încă ceva. Aş vrea să vă întreb: nu-i aşa că nu i-aţi văzut faţa?

— De unde ştiţi?

— Fiindcă nu eraţi sigură dacă e Morlake ori altcineva. Deci nu i-aţi văzut faţa. Purta prin urmare o mască. Această mască a fost neagră?

Joan făcu semn că da.

— Era îmbrăcat într-un compleu negru, ca Mr. James Morlake? Mi-am închipuit-o! Exclamă el, văzând că faţa îi confirmă presupunerea. Poate a fost o simplă coincidenţă, totul e posibil, dar nu cred.

Welling se opri. Joan făcu la fel. Bătrânul detectiv o fixă şi privirea lui păru că are o putere hipnotică.

— Aţi putea să ne mai spuneţi ceva important, ca să ne ajutaţi să descoperim pe făptaş: cine a mai purtat la Creith pantofi franţuzeşti, ascuţiţi, afară de tatăl dumneavoastră?

CAPITOLUL XLVII.

Iahtul.

Joan îl privi buimacă, apoi izbucni într-un hohot de râs:

— Mr. Welling, m-aţi speriat grozav. Tatăl meu nu poate omorî pe nimeni, ţine prea mult la liniştea lui.

Dar detectivul nu se dădu bătut.

— Prin întrebarea mea n-am înţeles că tatăl dumneavoastră l-ar fi împuşcat pe Farringdon. Am constatat numai că lordul Creith e singurul om aici, care poartă pantofi ascuţiţi.

— Vă înşelaţi, Mr. Welling, foarte mulţi poartă pantofi ascuţiţi. Mr. Hamon de pildă.

Joan tăcu brusc.

— Voiam să am doar părerea dumneavoastră, zise Welling, politicos. E tot ce-mi trebuia. Poartă Mr. Hamon întotdeauna astfel de pantofi? În ce-l priveşte pe lordul Creith, eram sigur, căci am întrebat pe cizmarul din sat.

— Mr. Hamon nu-şi repară ghetele aici dacă le-o fi reparând vreodată, lucru de care mă îndoiesc, căci e foarte bogat, răspunse Joan.

Adăugă pe un tot grav:

— Nu cumva îl bănuiţi pe Mr. Hamon? Aseară nici nu se afla la Creith.

— Dacă l-a împuşcat Hamon pe Farringdon, trebuie să fi fost la Creith, iar dacă nu-i el ucigaşul, atunci nu-mi pasă unde a putut să fie.

Uşurarea ce-o simţea, după noaptea asta de spaimă şi groază era atât de mare, încât în bucuria ei, era să îmbrăţişeze pe bătrân.

— Sunteţi sigur de ce-aţi afirmat?

— Cu privire la Morlake? Întrebă el.

Ştia de ce se temea fata.

— Cred – urmă el – că nu poate exista nici o îndoială. Morlake are picioare prea mari, ca să fi putut purta pantofii ce şi-au lăsat urmele în faţa casei doamnei Cornford. Cu toate acestea – adăugă el prudent – nu-i chiar sigur de tot, că proprietarul pantofilor ascuţiţi e una şi aceeaşi persoană cu ucigaşul. Şi ceea ce a făcut la început ca Morlake să fie bănuit, e faptul că omul cu pantofii ascuţiţi a umblat şi pe terenul de la Wold House. L-am putut urmări în traiectoria

lui spre râu şi nu mă îndoiesc că revolverul, cu care a săvârşit crima, se află acolo în apă.
— Dar de ce-mi spuneţi asta? Întrebă ea.
— Presupun – urmă el, fără să ţină seamă de întrebarea ei că vom primi astăzi o scrisoare de la un necunoscut, în care ni se va descrie amănunţit locul, unde putem găsi urma. Scrisorile anonime îmi plac, mai ales când le aştept. Această scrisoare va fi bătută la maşină şi va fi. Expediată.
Aici Welling privi îngândurat spre cerul cenuşiu.
— De unde îşi va expedia oare omul scrisoarea? Am găsit! Zise el mulţumit. O va preda la poşta centrală din Londra.
— Sunteţi proroc? Zise Joan zâmbind.
— Nu, dar m-am ocupat mult cu cazul acesta.
Când intrară în casă, lordul Creith supraveghea tocmai pe servitorii ce însemnau cuierele cu câte un număr şi lipeau hârtii cu adresa pe ele.
— Hello, căpitane Welling, pe cine aţi mai arestat azi dimineaţă?
— Sâmbăta nu arestez ca să nu stric nimănui cheful duminicii: Hamon v-a chemat la telefon, nu-i aşa?
— Da, zise lordul, mirat. Dar de unde ştiţi?
— V-a telefonat azi noapte târziu?
— Cam pe la miezul nopţii. Nu înţeleg, însă, cum de-aţi aflat! Telefonul meu nu-i măcar în legătură cu satul, ci cu centrala din Lexham.
— Nu v-a rugat să-i trimiteţi ceva ce-a uitat aici?
— Nu, Mr. Hamon a vrut numai să ştie, la ce oră plecăm dimineaţa.
— Era şi firesc s-o facă, mai ales la ora douăsprezece din noapte!
— Cred că, a fost cu puţin înainte de miezul nopţii. Desigur aţi ascultat convorbirea – zise lordul Creith pe un ton de reproş.
În timp ce tatăl ei căuta o armă de vânătoare, care – ciudat lucru!
— Dispăruse încă de ieri, Joan se întoarse spre Welling.

— De unde ştiţi toate astea, căpitane? Întrebă ea.

— N-o ştiu, bănuiesc numai, răspunse detectivul. E firesc ca omul cu pantofii ascuţiţi, dacă e cu adevărat prietenul nostru Hamon, să caute să ajungă cât mai repede la oraş. Încercările de a-şi asigura un alibi printr-o convorbire telefonică sunt destul de dese.

Joan îl poftise pe Welling la dejun.

Veni însă singură în sufragerie, tatăl ei fiind ocupat cu pregătirile călătoriei. Tânăra lady era stăpânită de un singur gând şi nu se putut opri să nu întrebe în cele din urmă:

— De ce-o fi plecat Mr. Morlake de aici?

— Să-ţi spun drept, nu-l mai înţeleg pe Mr. Morlake, zise Welling. Ceva nu-i în regulă, dar habar n-am ce-i cu dânsul şi cum ar putea fi ajutat. Tot ce ştiu e că a plecat în pripă.

— Nu credeţi cumva.? Întrebă ea repede.

Welling râse.

— Oamenii de soiul lui se află acum în primejdie, acu la adăpost. Poate că Morlake mai prepară o spargere.

— De ce vorbiţi aşa, Captain? Întrebă ea tulburată. Ştiţi prea bine că Mr. Morlake nu-i un spărgător!

— Dimpotrivă; dacă ştiu ceva precis e că Mr. Morlake e din tagma spărgătorilor. Nu mă interesează din ce motive nobile a ajuns la meseria asta, dar deocamdată e cel mai autentic spărgător, cel mai destoinic şi mai isteţ din câţi îi avem în ţară.

— A furat mulţi bani? Întrebă ea.

— Multe mii de lire sterline, dar numai de la Hamon. Amănuntul acesta caracterizează toate furturile comise de dânsul. A mai spart şi scotocit şi prin alte case de bani şi depozite, dar nimeni, din câţi au suferit de pe urma curiozităţii sale, nu s-au plâns că i s-ar fi furat bani. Numai Hamon s-a plâns mereu că a fost jefuit. Şi ce e mai ciudat, Morlake nici nu e lacom de bani.

Joan tot mai nădăjduia că se va întâmpla o minune şi că Jim se va întoarce în cele din urmă. Fu dezamăgită amarnic

în aşteptarea ei. Automobilul în care lordul şi fiică-sa mergeau la Southampton, trecu pe lângă Wold House şi în zadar fata se aplecă şi privi stăpânită de speranţa deşartă că va zări pe iubitul ei.

— Ce s-a întâmplat, dragă Joan? Întrebă lordul Creith. Ai uitat ceva?

— Da, tată, îmi lipseşte ceva.

— O să-ţi cumperi la Cadiz ce-ţi mai trebuie, răspunse el, făcând dinadins pe prostul. Cadiz e oraşul meu favorit. Din păcate, acum nu mai au loc luptele de tauri.

— Îţi place atâta să vezi curgând sânge!

— Dar ce-i sângele de taur faţă de cel omenesc! Mă bucur că părăsim Creith. Mă temeam că mă vor reţine ca să mă audieze ca martor. Din fericire, Stephens era la mine când s-a comis omorul. Împuşcătura am auzit-o însă şi eu.

Când văzu iahtul în rada din Southampton, Joan se minună. Crezuse că va găsi un vas mic şi era îngrijorată căci nu-i tocmai plăcut să străbaţi golful Biscaya într-un vas pitic. „L'Esperance” avea însă înfăţişarea unui mic crucişător şi era neobişnuit de mare pentru un iaht. Lordul Creith părea, de asemeni, mirat.

— Prietenul Hamon trebuie să fi cheltuit o sumă fabuloasă, zise el. Nu pare un iaht ci un vapor de pasageri.

Căpitanul englez le ură bun venit. Totul era pregătit de plecare, imediat ce pasagerii se vor urca pe punte.

— Mr. Hamon nu va veni, după cum am aflat, zise căpitanul Green, care avea înfăţişarea unui marinar, pârlit de soarele de la tropice. Putem pleca, domnule căpitan, zise lordul Creith voios.

Cabina Joanei era bine situată, minunat mobilată şi împodobită cu flori de seră. Fata nu se mai osteni să întrebe cine-i trimise florile, întrucât Mr. Hamon nu pierdea nici un prilej, fără a-i arăta simpatia sa, şi ei prea îi plăceau florile, ca să se îndure să le arunce pe fereastra cabinei. Numai gândul că proveneau de la Hamon, o împiedica să se bucure de ele.

Seara, lordul Creith cină numai cu dânsa. Căpitanul era ocupat sus, pe puntea de comandă. Navigau doar în canalul unde traficul era mare şi primiseră ştiri prin telegrafia fără fir, că între Portland Bill şi Brest pluteau nori de ceaţă.

— Mâncarea e foarte bună, zise lordul Creith chelnerului. Aveţi un bucătar care îşi cunoaşte bine meseria, steward.

— Da, Mylord, e un francez care vorbeşte englezeşte.

— Tot echipajul e franţuzesc?

Stewardul clătină capul.

— Nu, mylord, cei mai mulţi sunt englezi. Avem, ce-i drept, şi câţiva francezi şi câţiva de altă naţionalitate. Unul din ei pare a fi turc, sau maur. A venit pe bord în ultimul moment şi ajută în bucătărie. Curând însă maurul s-a îmbolnăvit. Probabil, e unul din servitorii proprietarului. Îl vom debarca la Casablanca.

Stewardul servi cafeaua. Lordul Creith sorbi şi se strâmbă.

— Lăudai degeaba pe bucătar, cafeaua are un gust îngrozitor.

Stewardul îi luă ceaşca din mână şi se îndreptă spre încăperile din dosul sufrageriei. Revenind, se scuză de mai multe ori.

— Vă voi aduce numaidecât o altă cafea, mylord. Ajutorul de bucătar, de curând angajat, lasă de dorit.

După masă, Joan se urcă pe punte. Era o noapte frumoasă, marea era liniştită. Prin ceaţa subţire se zăreau stelele, iar spre tribord, licărea din când în când o lumină mare.

— E Portland Bill, o lămuri unul din ofiţeri, care venise tocmai pe punte. E cel din urmă far englezesc, ce-l veţi vedea până la înapoierea dumneavoastră.

CAPITOLUL XLVIII.

Revolta.

În timpul călătoriei nu se întâmplă nimic deosebit, până ce, într-o dimineaţă ajunse iahtul la Cadiz. Pe neaşteptate Joan fu trezită din somn. Nimic nu se mişca. Nu se auzea decât murmurul valurilor şi zgomotul monoton al maşinilor vaporului. Lumina cenuşie a dimineţii revărsată în cabină, îi

îngăduia să desluşească lucrurile dinăuntrul ei. Joan se ridică şi privi în jur.

O mişcare la uşă, îi atrase luarea aminte. Cineva o închidea încet şi cu băgare de seamă. Joan sări din pat. Deosebi o siluetă înaltă în coridorul întunecos pe care-l străbătu până la celălalt capăt, unde cineva se ridică şi i se puse împotrivă. Necunoscutul căzu, fu imediat iarăşi în picioare, şi iar căzu. Joana se străduia să afle ce se întâmpla. Văzu pe un al doilea om, care-l apucase şi îl trăgea în sus. Apoi dispărură amândoi.

Joan încuie uşa, se întinse în pat, dar nu mai fu în stare să adoarmă. Poate printre oamenii din echipaj se găsea un hoţ, lucru posibil chiar şi pe un iaht elegant. Desigur vreun subofiţer, ce era de serviciu, observase pe hoţ. Asta explica lupta dintre cei doi. Deocamdată nu va spune tatălui ei nimic. Se îmbrăcă totuşi şi se duse la şeful stewarzilor căruia îi povesti cele întâmplate.

— Nu ştiu cine a putut să fie, mylady, zise omul, mirat. Paza se face afară, pe punte şi numai un steward era de serviciu pe coridor. Cum arăta omul?

— După cât am putut vedea, purta o cămaşă albă şi pantaloni bleumarin.

— Era înalt?

— Da, şi foarte voinic.

Stewardul şef chibzui şi, în minte, trecu în revistă întreg echipajul.

— Voi raporta ofiţerul prim, spuse el în cele din urmă.

— N-aş dori să se facă prea mult caz.

— Vom avea poate neplăceri mai mari, dacă am trece totul sub tăcere.

Lordul Creith, căruia îi plăcea întotdeauna să-şi explice lucrurile în felul cel mai comod, fu de părere că fiica sa visase. Ea respinse cu indignare presupunerea.

— Atunci a fost poate un somnambul, Joan. În orice caz era mai bine să fi încuiat uşa.

Lordul şi fiica sa petrecură două zile la Cadiz, în oraşul acesta al femeilor frumoase şi al bărbaţilor posomorâţi. A treia zi plecară amândoi din Cadiz, la miezul nopţii. În zori Joan se trezi, când motoarele iahtului se opriră. Auzi zăngănitul lanţurilor, plescăitul apei, la aruncarea ancorei. Privi afară pe fereastra cabinei şi văzu câteva lumini. Era prima impresie ce-o avu în Africa, ce-i apăru misterioasă în întunericul în care plutea încă. La lumina zilei toată vraja pieri. Joan nu văzu decât nişte şiruri de căsuţe albe, de-a lungul unei coaste gălbui, nisipoase. În lumina rece şi crudă totul părea trist şi banal.

Ea îşi sună stewardesa.

— Unde ne aflăm?

— La Suba, un sătuc de pe coastă.

În acelaşi moment Joan zări, prin fereastra cabinei, o barcă ce se lăsa în jos. Nu dispăru bine şi se auzi zgomotul ritmic al vâslelor.

— Oamenii se duc la mal, să ia nişte lăzi cu lucruri rare pe care domnul Hamon vrea să le ducă în Anglia, o lămuri stewardesa.

Se auziră ciocănituri în uşă şi lordul Creith apăru în halat.

— Aici e Suba, zise el fiicei sale. Îmbracă-te repede, şi vino pe punte.

Ea îmbrăcă o mantie garnisită cu o blăniţă fină şi îl urmă. Puntea era pustie; la capătul ei sta un marinar. Pe puntea de comandă un singur ofiţer; privea nepăsător barca.

— Nu pare să fi rămas multă lume pe bord, zise Joan privind în juru-i.

Lordul Creith se uită la ea, ca şi cum s-ar fi priceput în ale navigaţiei.

— Un om singur şi cu un elev matelot sunt în stare să ducă o barcă într-o zi ca asta. Marea-i doar calmă.

Privind spre coastă, fata descoperi o pânză mare, albă, umflată ce se apropia încet.

— Pare să fie totuşi vânt îndeajuns, zise ea zâmbind către tatăl său. Uite, cei de acolo înaintează destul de repede!

— Priveşte, numai – strigă lordul vesel – cum oamenii aceştia stăpânesc barca! Asta n-o poate face un european. Maurii însă sunt marinari din naştere. Judecând după forma pânzei, pun rămăşag că-i o corabie maură. Coasta e de altfel patria piraţilor berberi.

Joan privi enervată pânza, ce se apropia grabnic, iar lordul vorbi mai departe fără să ia în seamă efectul vorbelor lui asupra Joanei.

— De sute de ani piraţii ăştia au perceput taxe de la fiecare vapor ce trece pe aici. Cuvântul „tarif” vine de la Tarifa3, un sătuc, situat de cealaltă parte a strâmtorii.

Deodată lordul tăcu şi Joan se întoarse repede. Auziră un geamăt.

— Ce-i asta? Întrebă lordul Creith. E un ţipăt de om rănit.

Privi împrejur, dar nu zări pe nimeni. Îndreptându-se spre punte, lordul şi fiica sa zăriră un om voinic, ce urca scara. Joan identifică numaidecât în el, pe hoţul din coridor. Umbla tiptil, cu picioarele goale şi înainta spre ofiţerul, care aplecat pe puntea iahtului, nu-l băga de seamă.

— Păzea! Strigă lordul.

Ofiţerul se întoarse şi lovitura, îndreptată împotriva capului, îl nimeri la umăr, aşa că se prăbuşi cu un geamăt, la pământ. Joan văzu, îngrozită, că agresorul ţinea un ciocan în mână.

Prin strigătul său, lordul scăpase pe ofiţer de la moarte. Deşi rănit, acesta se lăsă să lunece pe scară şi căzu greoi pe covertă. Se sculă numaidecât şi se luă după maur.

— Coboară iute scara! Strigă lordul Creith fiicei sale.

Aceasta ascultă dar de pe scară privi peste umăr la pânza mare albă a bărcii şi auzi glasuri agitate, ce aveau un timbru ciudat.

— În cabina mea! Repede! Strigă lordul.

Joan se refugie gâfâind pe sofa, în timp ce tatăl ei împingea zăvorul de la uşa cabinei. Apoi el căută ceva în cufărul său, dar în zadar.

— Nu-mi pot găsi revolverul – zise el tulburat – nu se mai află aici.

— Ce înseamnă toate astea? Întrebă ea mai liniştită.

— Seamănă a răscoală, răspunse lordul, mânios.

Auziră deasupra lor zgomotul produs de picioarele goale, alergând pe podea, şi zvon de glasuri agitate.

— Au abordat corabia cu cangea! Zise Creith.

Din cabina vecină se auzi o înjurătură.

— E cineva acolo? Întrebă lordul.

Peretele dintre cele două cabine nu ajungea până la tavan, şi, prin spaţiul liber, puteai sta de vorbă cu vecinul. Dincolo zăcea ofiţerul rănit. Se văita de dureri groaznice la umăr.

— Aveţi arme? Întrebă el îngrijorat.

Lordul Creith mărturisi cu mult regret că era dezarmat şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu nici eu – răspunse ofiţerul. Cei mai mulţi din oamenii noştri se află pe ţărm: Căpitanul cu ofiţerul prim şi cel secund voiau să aducă nişte lăzi.

— Câţi oameni din echipaj au rămas la bord?

Ofiţerul chibzui o clipă.

— Şase, dacă socotim şi pe steward. Un marinar, cei doi bucătari, ajutorul de bucătar şi maurul, pe care l-am luat la bord la Southampton. El m-a lovit. Cred că marinarul şi steward-ul au fost doborâţi şi că bucătarii nu se vor fi împotrivit. Aşa n-am rămas decât noi şi ajutorul de bucătar.

Ofiţerul râse cu amărăciune.

— Ajutorului de bucătar n-o să-i meargă bine, adaugă el după un timp. El l-a lovit deunăzi pe maur. Am aflat asta azi dimineaţă, pe când eram de serviciu. Vă amintiţi că fiica dumneavoastră s-a plâns. Presupun că acum se află la dumneavoastră în cabină.

— Da – răspunse lordul. Aşa, dar maurul a deschis atunci uşa?

— El trebuie să fi fost; căuta se vede arme de foc. Din întâmplare, ajutorul de bucătar veghea şi consecinţa a fost

că s-au încăierat. Ne mai putem aştepta la multe. Aţi auzit? Ei vin!

Pe coridor umblau oameni cu picioarele goale. Cineva lovi cu ciocanul în uşa cabinei.

— Dumneavoastră vine afară, nu vă face nimic, domnule – strigă un glas răguşit.

Lordul Creith nu răspunse.

Trosc!

Uşa se cutremură sub lovitură, dar coridorul strâmt stânjenind mişcarea, broasca rămase neatinsă. O nouă lovitură de ciocan şi o spărtură se ivi în uşă.

Lordul Creith privi în jur, neştiind ce să facă.

Încă o lovitură şi uşa se sparse, dar imediat oamenii de pe coridor o tuliră. Se auzi o împuşcătură şi încă una, apoi alte trei una după alta. În faţa cabinei un om se prăbuşi cu un ţipăt. În sfârşit se făcu tăcere.

— Ce-a fost asta? Întrebă ofiţerul.

— Cineva a tras, răspunse lordul Creith şi privi afară prin spărtura uşii.

Omul din faţa cabinei scâncea şi gemea.

— Priveşte numai, tată – strigă Joana, barca revine!

Lordul privi pe fereastra cabinei şi văzu două bărci, ce se apropiau repede de iaht.

Deodată răsună pe sală o larmă îngrozitoare cu tropăit de picioare goale pe coridor, şi câteva detunături de armă.

— Ce să fie? Poate unul din marinari. Dar de unde a luat el revolverul?

Toate aceste întrebări le punea ofiţerul. Dar lordul Creith prea era ocupat cu lupta de afară, ca să-i răspundă. Împuşcăturile încetaseră, lupta continuă, şi zgomotul se înteţi, infernal. Pe urmă cineva fu târât de-a lungul coridorului.

— L-au biruit, zise lordul Creith cu glas răguşit. Aş vrea să ştiu cine-i.

Când tocmai ajunseră în faţa uşii, un glas le strigă pe englezeşte:

— Nu deschideţi sub nici un cuvânt, până ce echipajul nu se va înapoia! Acum vine.

Joan auzi îngrozită glasul. Dădu pe tatăl ei la o parte şi privi prin spărtură afară. Văzu pe un om al echipajului înconjurat de vrăjmaşi, îmbrăcaţi în alb. Înalt şi chipeş, purta costumul unui bucătar de vapor.

Şi. Era Jim Morlake!

CAPITOLUL XLIX.

Omul de pe plajă.

Joan scoase un ţipăt şi zgâlţâi uşa

— Cheia, tată, dă cheia! Strigă ea. E Jim!

Dar lordul o trase la o parte.

— E în zadar, nu poţi să-l ajuţi pe Jim Morlake, chiar de le-ai da pe mâna acestor bestii, încercă el s-o domolească.

Ea leşină în braţele lui.

Lordul o culcă pe sofa şi merse la fereastră. Bărcile se aflau acum aproape de iaht şi din atitudinea căpitanului se cunoştea că aflase despre atac. Sta în faţă, cu revolverul în mână. Din coridor sau de pe covertă nu se mai auzea nimic. Doar suspinele şi gemetele rănitului de afară mai întrerupeau tăcerea. Puţin după aceea, bărcile se izbiră de vapor.

— E cineva aici? Urlă căpitanul în coridor.

Lordul Creith deschise uşa cabinei şi ieşi afară, păşind peste rănit.

— Slavă Domnului, că nu vi s-a întâmplat nimic! Îi zise căpitanul Green. E şi domnişoara cu dumneavoastră?

Joan îşi revenise puţin, deşi mai zăcea pe sofa. Amintindu-şi cine era bucătarul, tânăra lady se sculă şi merse şovăind spre uşă.

— Jim! L-au făcut prizonier pe Jim! Strigă ea surescitată.

— Pe bucătarul dumneavoastră, adăugă lordul Creith.

— Pe bucătarul meu? Întreabă căpitanul mirat, şi corectă: Vorbiţi desigur de ajutorul de bucătar, care s-a suit pe bord la Southampton? El l-a împuşcat pe omul de aici? Dacă l-au biruit ceilalţi, atunci e cert că ajutorul de bucătar se află

acum pe corabia cu pânze a piraţilor. Ea se îndepărta tocmai de iaht, când noi ne-am suit pe bord.

Căpitanul merse în grabă pe covertă şi Joan încercă să vină după el. Picioarele îi tremurau şi se simţea grozav de slabă. Barca piraţilor mauri ajunsese la o depărtare de treizeci ori patruzeci de metri şi cârmea dusă de boarea dinspre ţărm, care-i umfla pânzele.

— Sunteţi sigură că l-au luat cu dânşii? Întrebă căpitanul.

— Ar putea să se afle şi printre.

Nu isprăvi, şi începu să cerceteze iahtul. Un om din echipaj era mort, altul, foarte rănit, părea că nu va putea scăpa cu viaţa. Nicăieri însă, urmă de Jim.

Corabia cu pânze fugea îndepărtându-se.

Maurii uitaseră pe telegrafist în cabina lui mică de pe covertă superioară. El rechemase pe căpitan prin semnale luminoase, şi în acelaşi timp se pusese în legătură cu un distrugător american, care naviga afară în larg. Se vedea în zare norul negru, de fum.

— Mă îndoiesc dacă distrugătorul mai poate să ne vină în ajutor, înainte ca barca să ajungă la coastă – zise căpitanul.

Pânza albă din faţa lor tocmai îşi schimbă direcţia şi căpitanul scoase o înjurătură.

— Au atins limba de pământ şi cârmesc spre coastă. Mi-am închipuit că vor face aşa.

— Ce vor face cu dânsul? Întrebă Joan.

Căpitanul nu înţelese imediat despre cine vorbea Lady Carston.

— O, se reculese el, vorbiţi despre ajutorul de bucătar! Nu i se va întâmpla mare lucru. Dacă piraţii ăştia îşi închipuie că el e un om de seamă, îl vor ţine închis şi vor cere o sumă mare pentru eliberarea lui, dar altfel nu cred că se poartă rău cu dânsul. Maurii nu sunt, de obicei, prea cruzi cu duşmanii, pe care i-au făcut prizonieri într-o luptă deschisă.

O adiere proaspătă se ridică în timp ce iahtul cârmi, urmărind barca cu pânze ce ocolea limba de pământ, ieşită în mare pe o distanţă de două mile.

— Au început să debarce, zise căpitanul Green, care urmărea pe fugari prin ocheanul său. Uite, îl zăresc şi pe bucătarul meu!

Joan îi înşfacă ocheanul din mână şi privi şi ea. Mâinile-i tremurau aşa de tare, că la început nu desluşi aproape nimic. Trebui să se forţeze pentru a-şi stăpâni emoţia. Recunoscu bărbatul înalt şi zvelt, ce păşea pe coastă.

— El e! Şopti ea. O, Jim. Jim!

— Îl cunoaşteţi?

Joan dădu din cap.

— Atunci pot vorbi deschis, zise căpitanul. Dar v-aş ruga să nu spuneţi nimic proprietarului acestui iaht. Căpitan Morlake şi cu mine suntem prieteni vechi. Îl cunosc încă de pe când era la Tanger. Vineri seara a venit la mine, înainte ca să ridic ancora, şi m-a rugat să-l iau cu mine, deghizat, ca un om din echipaj. Ştiam că Morlake e întotdeauna încurcat în fel de fel de aventuri. A fost agent diplomatic şi cred că e şi acum. L-am luat deci cu mine, deghizat în ajutor de bucătar. Îmi spunea să mă feresc, căci se pregăteşte o lovitură. Credeam că aiurează.

— V-a spus să vă feriţi? Întreabă lordul Creith foarte mirat. Dar cum putea el să ştie?

— Asta nu ştiu. A presimţit în orice caz ceva, deşi nu putea şti unde avea să aibă loc atacul, căci nu mi-a spus nimic, când am părăsit iahtul, ca să aduc afurisitele acelea de lăzi, care nici nu există măcar.

Distrugătorul american se vedea acum cu ochiul liber.

— Nu ne mai poate ajuta, zise căpitanul. Până să-şi debarce echipajul banda de mauri va fi de mult în deşert.

Căpitanul tăcu o clipă, îngândurat.

— Nu cred să îndrăznească să-i facă vreun rău lui Morlake, reluă el. Prietenul meu vorbeşte bine limba ţării şi aproape nu e om de seamă în Maroc, care să nu-l cunoască. Nu m-aş mira ca şeful bandei să tragă o spaimă de moarte, aflând pe cine are ca prizonier.

Căpitanul Green se uită din nou prin ochean.

— Văd doi, zise el mirat. Pe cine să-l mai fi capturat? Poate că ştii dumneata, Johnson?

Ofiţerul secund, căruia îi adresase cuvintele din urmă, răspunse:

— L-am văzut şi eu, dar nu-l cunosc.

— E cu siguranţă un european, dar nu un marinar. Poartă haine civile.

— Îmi daţi voie, să mă uit şi eu? Spuse Joan şi-i luă ocheanul.

Zări un european însoţit de un maur, îmbrăcat în alb. Jim dispăruse în dosul movilelor de nisip de pe ţărm, iar cei doi păşeau singuri, în urma celorlalţi. Maurul gesticula mereu, foarte agitat, iar celălalt îl ameninţa cu pumnul.

— Nu-l recunosc nici eu, spuse Joan.

Şi totuşi, de câte ori nu se lăudase, că l-ar recunoaşte pe Hamon oriunde şi sub orice deghizare! Şi iată: cel care păşea furios lângă căpitanul maur nu era nimeni altul decât el, financiarul Ralf Hamon.

CAPITOLUL L.

Piesa.

Ralf Hamon tremura în costumul său uşor, deşi purta pe deasupra o haină caldă. Blestema şi îşi înjura tovarăşul de drum şi urca gâfâind povârnişul repede al dealului de nisip. De fapt araba e o limbă în care poţi înjura şi blestema de minune.

— Eşti un prost şi fiul unui prost, strigă el furios. Nu ţi-am spus de o sută de ori ce trebuie să faci?

Căpitanul buzat al corăbiei cu pânze, ridică din umeri.

— A fost greşeala cârmaciului meu, care acum se prăjeşte în iad. Îi dădusem ordin să răpună întâi pe toţi oamenii din echipaj, aflaţi pe bord; dar n-am văzut pe marinarul cu revolver.

— De ce nu i-ai sfărâmat ţeasta? De ce l-ai mai adus aici? Bombănea Hamon.

— Fiindcă oamenii mei vor să se răzbune pe el. Marinarul l-a ucis pe cârmaciul Iusuf, la care toţi au ţinut mult. O să-i

pară grozav de rău, că n-a murit mai înainte, zise căpitanul.

Dar Ralf Hamon era gata să turbeze de mânie.

— Dacă îi pare rău ori se bucură, mie mi-e tot una. Dar femeia s-a aflat în mâna ta şi n-ai luat-o cu tine.

— Vezi că. Marinarul cu revolverul. Începu iar căpitanul.

Ralf Hamon nu-l lăsă să isprăvească.

— La naiba cu marinarul tău şi revolverul! De asta am stat două zile întins în barca ta, ca să-mi aduci un marinar cu sau fără revolver?

— Poate vrei să-l vezi? Încercă să-l domolească celălalt.

— Nu vreau să-l văd şi nu vreau nici să fiu văzut de dânsul. Dacă ai fost în stare să laşi să-ţi scape femeia, poţi fi îndeajuns de prost să laşi să fugă şi marinarul! Şi te pomeneşti că omul se duce la Tanger şi povesteşte acolo, că m-am aflat cu tine în corabie. Fă cu marinarul ce vrei, mie nu-mi pasă!

Hamon zărise pe prizonier de la o oarecare distanţă. Era înalt şi zvelt, cu faţa murdară şi plină de sânge, aşa că nu-i deosebi trăsăturile. Totuşi se feri să se apropie de dânsul. Într-un sătuc din apropiere îl aşteptau nişte catâri şi când Hamon văzu pe unul din ei împodobit cu şa de piele roşie şi moale şi pe ham cu o mulţime de clopoţei de argint, îşi muşcă buzele până la sânge, căci animalul acesta trebuia s-o ducă pe Joan.

Cu toţii încălecară repede pe catâri şi caravana asta mică pătrunse în deşert! Pe la amiază, călăreţii făcură un popas de două ore, apoi îşi reluară marşul, spre a se opri de-abia seara în vecinătatea unui sat, unde aveau să rămână peste noapte.

— Nu vii la şedinţa tribunalului? Întrebă căpitanul. Poate că e mai bine aşa. Prizonierul este de aceeaşi rasă cu tine şi te-ar durea să vezi cum îl lovim.

— O, de asta puţin îmi pasă, răspunse Ralf, supărat. Dar sunt prea obosit.

Îi aşezară un cort în apropierea şefului bandei, dar când să se retragă Hamon, oamenii din caravană se porniră să

strige întărâtaţi şi să urle. Întrebând ce se întâmplase, i se răspunse doar: „El Zafuri”.

Ralf cunoştea numele acestui şef de bandă, dar nu-l întâlnise încă niciodată în persoană.

— E aici? Întrebă.

— Vine, răspunse căpitanul de corabie, nepăsător. Dar sunt prietenul său şi nu avem de ce să ne temem.

După norul de praf uriaş, ce se ridica pe drumul dintre dealuri, se putea ghici cât de mare şi însemnat era alaiul lui El Zafuri. Curând acesta îşi aşează corturile în apropiere şi Ralf Hamon se bucură că noul sosit era prieten cu omul lui.

Se hotărî deci să se ducă să-l vadă pe şerif şi îl găsi în cortul lui, şezând pe un covor. Era un om înalt, voinic cu buzele groase şi semăna cu un negru. Culoarea pielii sale era smeadă.

— Pace ţie şi casei tale, Zafuri! Zise Hamon, conformându-se datinii.

— Pace ţie, de asemeni! Răspunse şeriful. Mi se pare că te cunosc. Eşti Hamon.

— Da, aşa mă numesc, zise Ralf, mândru de a se şti atât de vestit.

— Eşti prieten cu şeriful Sadi Hafis?

— Sadi e agentul meu – răspunse Hamon prudent. Dar cine ştie, dacă mai e şi prietenul meu. Sadi e omul care slujeşte soarele, cât stă sus pe cer.

— Aşa e, zise El Zafuri. Şi unde ai de gând să te duci?

Căpitanul de corabie, căruia îi era adresată întrebarea, şi care, în timpul convorbirii stătuse lângă Ralf, răspunse mângâindu-şi barba:

— În munţii recifului, şerife.

— O călătorie lungă, zise celălalt. Dacă nu mă înşel ai şi un prizonier cu tine?

Căpitanul dădu din cap.

— Oamenii mei mi-au povestit tot, urmă şeriful. Va trebui să moară, zic ei. E desigur mai bine pentru dânsul şi pentru noi. Când un om doarme, nu face nimănui rău şi e el însuşi

fericit. Voi fi de faţă când îl veţi judeca pe prizonierul vostru.

Ralf ar fi vrut acum să vină şi el, dar veghease patruzeci şi opt de ore şi era rupt de oboseală. Cum se culcă pe rogojina ce i-o întinsese servitorul în cort, căzu într-un somn adânc.

Judecata trebuia să aibă loc un ceas după apusul soarelui. Spectacolul era nou, chiar şi pentru El Zafuri. Oamenii lui Hai, înarmaţi fiecare cu câte un băţ, se aşezară pe două rânduri, lăsând între ei o cale lungă şi îngustă, prin care trebuia să alerge prizonierul. Dacă ajungea viu la capătul celălalt al căii şi se strecura, sprinten şi dibaci, printre cei doi oameni, ce-l aşteptau acolo cu sabia în mână, ca să-l străpungă, scăpa. Era vechea pedeapsă a trecerii printre ascuţişuri şi Jim, care trăise vreme îndelungată în acea ţară şi auzise că în felul acesta erau ucişi criminalii şi duşmanii politici, ştia că după toate loviturile ce avea să le primească, nu putea nădăjdui să scape prin fugă, oricât de repede ar fi alergat.

Îl duseră, în vederea osândei solemne, în faţa şerifului lor, care şedea pe un covor de mătase şi rosti formula:

— Viaţă pentru viaţă, moarte omorâtorului, cine a ucis, să nu mai trăiască!

— Asta s-o ţii minte şi tu! Zise Jim, ridicând glasul.

Zafuri, care stă tolănit pe covor, se uită ţintă la prizonier.

Oamenii aduseră apoi judecătorului un vas cu apă, ca să-şi spele mâinile „în nevinovăţie”, întocmai ca pe vremea lui Hristos.

— Ascultă-mă, omule, căci nu ştiu cum te cheamă.

— Zise Jim într-o arabă destul de bună – dacă mă ucideţi, moartea mea nu va putea să rămână ascunsă, aşa că tu va trebui să suporţi urmările faptei tale, oriunde te-ai afla. Vei fi spânzurat în piaţă, iar sufletul tău va merge în gheenă, în locul groazei şi al chinurilor, să se întâlnească cu sufletul meu.

— Duceţi-l din faţa mea! Zise judecătorul cu glasul răguşit.

— Nu, lăsaţi-l aici! Strigă Zafuri. Pace ţie, Milaka!

Acesta era vechiul nume al lui Jim în ochii căruia se aprinsese flacăra nădejdii şi a bucuriei.

— Şi ţie, de asemenea, Zafuri! Răspunse Morlake, recunoscând pe şerif.

Apoi omul înalt şi voinic, care era Zafuri, se sculă de pe covor, îmbrăţişă pe prizonier şi-l sărută pe umăr.

— Dacă cineva vrea să ameninţe cu moartea pe prietenul meu, s-o facă acum! Strigă şeriful, cu mâna încleştată pe mânerul iataganului său.

Nimeni din cei de faţă nu îndrăzni să sufle măcar.

CAPITOLUL LI.

Curtea din spate.

Oraşul Tanger, învăluit în lumina dimineţii, părea un mozaic mare de pete albe şi verzi. Joan Carston privi mirată la această frumuseţe, de pe bordul vaporului, care intra încet în golf. Cerul era limpede şi de un albastru adânc, iar vântul aducea dinspre coastă o mireasmă stranie, aromatică.

— Iată Orientul, zise lordul Creith.

Joan îşi revenise puţin din spaima zilei din urmă. Dar schimbarea ce avusese loc cu dânsa de la plecarea din Anglia, i se întipărea acum şi mai tare pe chip.

— Vrei să părăsim vasul, Joan? Te simţi mai bine acum?

Ea dădu din cap.

Lordul descinsese la hotelul Continental, de unde se vedea întreaga coastă. Joan privea de pe terasa hotelului la harababura de case ce formează Tangerul modern.

A doua zi, Joan Carston se duse în strada principală a oraşului, unde diferitele consulate îşi aveau sediul. Nu izbuti să obţină decât informaţii despre Jim Morlake. Activitatea lui avusese desigur un caracter special, căci altfel nu se poate explica rezerva exagerată, ce şi-o impuneau domnii de la consulatul american. I se confirmă totuşi spusele căpitanului de vapor Green, anume că Jim Morlake fusese altădată un personaj cu vază în această ţară şi că se bucurase de multă trecere. Lordul Creith cunoştea

pe ministrul plenipotenţiar britanic, care îl pofti cu fiică-sa la ceai. Ea îi ascultă, distrată, şi observă că, conversaţia lor se învârtea în jurul unor chestiuni politice şi diplomatice.

După trei zile de şedere la Tanger, începu să se plictisească. Fusese în repetate rânduri în piaţa mare şi la bazar, umblase încolo şi încoace printre cărbunari şi cămile culcate, privise la scamatorii, fachirii şi oamenii sfinţi pământeni şi târguise după multă tocmeală lucruri de bronz şi de alamă de la negustorii din bazar.

După-amiază porniră să vadă o serbare. O mulţime de triburi din deşert se adunaseră pe un deal, pentru a sărbători ziua morţii unui sfânt. La înapoiere, lordul ocoli piaţa şi trecu cu fiică-sa prin faţa închisorii. Joan se cutremură, zărind îndărătul gratiilor, un chip galben şi supt.

— N-ai vrea să vezi închisoarea şi dinăuntru?

— Nu, mulţumesc, tată – îi tăie ea repede.

Se îndreptă din nou spre bazar.

Lordul Creith îşi deschise umbrela albă şi uşoară, căci soarele dogorea arzător.

— Ceea ce mă interesează mai ales la oamenii de aici, sunt gândurile lor. Aş vrea să înţeleg sufletul Orientului.

Joan care rămăsese în urmă, nu-i răspunse. Dar asta nu avea nimic neobişnuit.

— Ei, şi dacă m-ai întreba. Începu el, privind îndărătul său, ca să vadă dacă fiică-sa îl ascultă.

Dar Joan dispăruse.

Lordul Creith se întoarse înapoi. La colţul unei curţi un cerşetor cerea pomană, în numele lui Allah. O femeie grasă voalată, purtând un coş plin cu lucruri autohtone, trecu pe lângă dânsul. Nicăieri însă urmă de Joan. El privi în sus, la zidurile înalte de-o parte şi de alta a străzii, ca şi cum s-ar fi aşteptat s-o descopere şi-acolo. Imediat îl cuprinse o adâncă nelinişte şi se întrebă îngrijorat, ce să se fi întâmplat cu fiică-sa. Merse în grabă până la capătul străzii şi se uită în stânga şi în dreapta. În zadar! Pe urmă din străzi, văzu

patru oameni, care purtau, cântând, o ladă mare de lemn. Alergă înapoi la cerşetor şi vru să-l întrebe, dacă nu văzuse o doamnă. Dar băgă de seamă că omul e orb.

— Joan! Strigă el.

Dar nu primi nici un răspuns.

Un om, care dormise la umbra porţii, se trezi, holbă ochii şi afurisi pe toţi străinii, care tulburau liniştea credincioşilor. Somnoros se ghemui în colţul său şi adormi din nou.

Mai departe, lordul Creith zări un ofiţer de jandarmerie francez şi merse în grabă la el.

— N-aţi văzut o doamnă europeană. Fiica mea? Începu el.

Şi povesti repede ofiţerului, cum pierduse urma Joanei sale.

— O fi intrat în una din case. Aveţi prieteni printre mauri?

— Nu, deloc – răspunse lordul Creith.

— Unde era ea, când aţi văzut-o pentru cea din urmă oară?

Bătrânul îi arătă locul exact.

— Aici se află o străduţă, prin care ajungi repede la bazar – zise ofiţerul, şi-l duse într-acolo.

Dar Joan nicăieri. Tatăl ei se înapoie la hotel. N-o găsi însă nici în odaia ei şi nici pe terasă. Acolo se afla numai un domn singur într-un costum gri şi îşi făcea vânt cu marginea lată a pălăriei.

Auzind glasul lordului Creith, domnul întoarse capul, sări în picioare şi veni după el.

— Morlake! Strigă lordul uimit. Joan.

— Ce-i cu dânsa? Unde-i? Întrebă Jim repede.

— A dispărut, Dumnezeule mare, mă tem să nu i se fi întâmplat ceva!

CAPITOLUL LII.

Casa lui Sadi.

Jim ţinu o scurtă consfătuire cu ofiţerul de jandarmi, înainte de-a merge la locul unde dispăruse Joan.

— Cred că aici era! Zise lordul, când ajunseră acolo.

Jim şopti ceva ofiţerului, dar acesta clătină capul.

— La asta nu pot lua parte. Ar putea avea pentru mine urmări foarte neplăcute. Pot numai să alerg în ajutorul dumneavoastră, dacă va fi nevoie.

— Asta îmi ajunge! Zise Jim.

În zid se afla o portiţă. Morlake se apropie şi ciocăni în ea.

Se deschise o ferestruică şi în deschizătură apăru o faţă smeadă.

— Şeriful nu-i acasă zise sclava, cu o pronunţare ciudată.

Jim privi în juru-i. Ofiţerul de jandarmerie se retrăsese la o oarecare depărtare.

— Deschide poarta, o trandafir de Saron. Vin din partea paşalei cu ştiri pentru şerif.

Femeia şovăi.

— N-am voie să deschid, zise ea.

Dar Jim recunoscu în glas nehotărârea şi trase numaidecât folos din asta.

— Aduc o veste de la Homar, şopti el. Du-te la şerif şi spune-i asta.

Ferestruica se închise. Imediat Jim se întoarse spre lordul Creith, care sta lângă el, foarte îngrijorat.

— Mai bine staţi lângă ofiţerul francez – îi şopti Jim.

— Dacă Joan e cumva în casa asta, o să cer neapărat.

— Dacă e ceva de făcut, prefer să lucrez singur, răspunse Jim. Dumneavoastră mă ajutaţi mai bine dacă nu vă amestecaţi.

De-abia se retrase lordul, mai mult silit, lângă ofiţerul de jandarmerie şi zăvoarele fură trase şi o cheie se întoarse în broască ruginită. Poarta se deschise puţin şi Jim intră.

Era acum în curtea pătrată, pe care-o mai văzuse cu mulţi ani în urmă. Se uită la fântâna veche, dărăpănată şi la veranda căzută în ruină, cu jilţurile căptuşite, decolorate de soare.

Jim străbătu repede grădina în care creşteau fel de fel de plante, urcă în grabă treptele spre verandă, în întâmpinarea unui bărbat ce se ivise acolo.

— Sadi Hafis, trebuie să mă ajuţi!

Maurul tresări.

— Drace! Şuieră el gâfâind. Nu ştiam că te afli în Tanger, Milaka!

Chipul său şi aşa destul de palid deveni ca varul.

— Ei, şi cu ce te pot sluji, dragă Captain Morlake? Reluă el într-o engleză desăvârşită. E într-adevăr o surpriză mare şi foarte plăcută pentru mine, dar de ce nu i-ai spus servitoarei numele dumitale?

— Fiindcă atunci nu m-ai lăsat să intru! Unde e lady Joan Carston!

Pe chipul lui Sadi Hafis se zugrăvi o spaimă adâncă.

— Lady Joan Carston? Nu-mi amintesc de acest nume. Nu e cumva una din doamnele de la legaţia britanică?

— Unde e doamnă tânără, pe care aţi atras-o înăuntru acum o jumătate de ceas?

Jim Morlake scoase revolverul. Luciul armei păru că-l orbeşte pe Sadi, căci închise ochii.

— Mă violentezi! Strigă el în limba arabă. O să depun o plângere la tribunalul consular.

Jim îl dădu la o parte şi intră în sala pardosită cu lespezi, în stângă se afla o uşă, care părea a duce în fumoarul lui Sadi, căci venea miros de haşiş şi tutun. Într-un colţ al încăperii, o scară întortocheată de fier, ducea la etajul de sus. Făcea o impresie ciudată în aşezarea asta primitiv orientală. Jim urcă repede pe ea. O fată ce stă la capătul de sus, sări cu un ţipăt şi îşi acoperi faţa cu vălul.

— Unde e doamna englezoaică? Se răsti Jim.

— Domnule – îngăimă fata tremurând – nu văzui nici o doamnă.

— Cine mai e aici? Strigă el şi străbătând odaia întunecoasă, trase la o parte perdelele din faţă a trei culcuşuri.

Nu găsi pe Joan. Coborî în grabă scările şi fu din nou faţă în faţă cu Hafis, grozav de înfuriat.

Jim ştia ce avea să se întâmple, înainte ca Sadi să tragă în el. Săvârşise o crimă de neiertat: pătrunsese în baremul unui nobil oriental.

— Bagă-ţi revolverul în buzunar, Sadi, altfel mori.

Sadi îl ochi şi trase în direcţia în care Jim dispăru.

El reapăru însă pe neaşteptate de după o coloană de piatră şi maurul ridică mâinile.

Jim se repezi la el şi-l dezarmă.

— Ei, unde e Joan Carston?

— Ţi-am spus doar că nu ştiu.

Înaintea uşii se adunase o ceată de servitori, speriaţi.

Jim le trânti uşa în nas şi împinse zăvorul.

— Unde e Joan Carston?

— A plecat, răspunse Sadi cu glas înăbuşit.

— Minţi, nici n-a avut timp să plece.

— A fost aici numai o clipă, pe urmă s-a dus în Strada Şcoalelor. O altă poartă duce din casa mea într-acolo.

— Cu cine a plecat?

— Nu ştiu.

Jim sta ameninţător în faţa lui cu mâinile în şolduri. Ochii îi scânteiau de mânie.

— Sadi – zise el încet şi subliniind fiecare cuvânt – îl cunoşti pe Zafuri? Aseară mi-a povestit că vrea să-ţi taie capul, fiindcă l-ai trădat guvernului. Apoi ai mai luat de la ei bani pentru a-i cumpăra nişte arme şi ai cheltuit banii pentru tine. Dacă îmi spui imediat adevărul, te scap de la moarte.

— De multe ori am fost ameninţat, Milake – zise Hafis, care îşi regăsise cumpătul – şi nu mi s-a întâmplat nimic. Iată, trăiesc, cum vezi şi acum! Repet nu ştiu nimic despre doamna aceea.

— Chiar adineauri ai spus că a fost aici în curte şi că au dus-o pe poarta aceea în strada Şcoalelor! Cine a luat-o de aici?

— Jur pe Dumnezeu că nu ştiu! Strigă Sadi.

Jim îl lovi în obraz.

— Îţi vei primi răsplata, Sadi Hafis!

Deschise uşa şi se întoarse repede:

— Zafuri se va răzbuna – asta-i sigur! Dar dacă i se întâmpla ceva doamnei aceleia, atunci ai de-a face cu mine. O să te găsesc şi te voi ucide. Te hăcui bucată cu bucată!

Trânti uşa şi străbătu repede curtea.

Era limpede, cel puţin într-o privinţă, Sadi grăise adevărul; cealaltă poartă dădea în strada îngustă, în care lordul Creith o căutase şi el pe Joan.

Deodată Jim îşi aminti, că tatăl ei văzuse nişte oameni ducând o ladă grea. Ieşi în stradă şi făcu semn unui gardist.

— Caută să afli, unde au rămas cei patru oameni care au dus o ladă grea prin strada Şcoalelor. Trebuie să fi trecut prin bazar.

Drumul parcurs de cei patru oameni era uşor de stabilit. Un gardist indigen îi văzuse cotind în strada ce duce la Fez şi aşezând lada pe un camion care aşteptase acolo toată dimineaţa.

Un conducător de cămile, care se odihnise la marginea uliţei, confirmă spusele gardistului şi mai confirmă că în ladă se mişcase ceva. Întrebase ce anume se afla înăuntru şi i se răspunse că ar fi nişte găini.

— Aşteptaţi aici, vă rog! Zise Jim lordului Creith şi ofiţerului de jandarmi, care îl însoţiseră, şi dispăru în mulţimea adunată în piaţă.

Peste vreo zece minute, lordul Creith văzu un automobil mare apropiindu-se cu o viteză nebună. Jim era la volan.

— Am găsit maşina asta în faţa hotelului d'Angleterre – strigă el gâfâind. Dumnezeu ştie a cui e.

Lordul Creith urcă repede în automobil.

— Îmi pare rău că nu vă pot însoţi – zise ofiţerul de jandarmi, care nu se mişca decât după tipicul dispoziţiilor din regulament, fără să prindă sensul lor. Locul unde plecaţi nu mai e în circumscripţia mea.

Jim dădu din cap şi porni maşina pe drumul ce ducea la Fez, şi urmări urmele roţilor pe cel puţin zece mile.

— Uite, acolo stă camionul!

Oamenii îl părăsiseră şi lăsaseră şi lada pe el. Lui Jim îi trecu prin minte că poate s-a înşelat, luându-se după o urmă falsă. Opri automobilul în dosul camionului şi sări jos. Lada era goală! Capacul zăcea aruncat în tufişul de la marginea drumului. Cercetând lada, găsi în fund un pantofior alb.

— E al Joanei! Strigă lordul Creith, când Jim i-l arătă.

CAPITOLUL LIII.

Casa din munţi.

Joan Carston păşea agale în urma tatălui său. De-abia trecuseră pe lângă un zid ce înconjura o grădină, şi în faţa lor se deschise o poartă. Fata stătu o clipă locului, să privească în curte. Întâi fu foarte dezamăgită. În poartă însă se ivi o femeie cu pielea smeadă, care îi zâmbea prietenos şi-o pofti înăuntru, cu o mişcare a mâini, ca şi cum ar fi vrut să-i arate ceva frumos.

Joan, a cărei curiozitate fusese aţâţată, intră. Imediat poarta se închise şi o mână mare, neagră, acoperi gura fetei, în timp ce o alta o apuca de braţ. Portăreasa strigă câteva cuvinte dar tânăra lady nu înţelesese decât că era o ameninţare.

Până să-şi dea seama ce i se întâmplase, patru bărbaţi se repeziră la ea, îi legară picioarele cu o basma şi îi aşezară pe faţă un pachet mare de bumbac, aşa că respira greu şi nu vedea.

Încordându-şi toată energia, dânsa se zbătea, lovind în dreapta şi în stânga; în zadar însă, căci ce putea să facă împotriva a patru oameni voinici? Înţelese că lupta, în asemenea condiţii, nu avea nici un rost. Lăsă deci să i se lege şi mâinile şi nu se mai împotrivi.

Fu ridicată pe braţe şi ea simţi mirosul lemnului proaspăt. Un arab îi legă în locul bumbacului, o basma de mătase în jurul gurii, dar în aşa fel încât să răsufle uşor. O băgară într-o ladă mare. Capacul fu închis şi lada porni dusă pe braţe.

Nu îndrăznea să se mai mişte, de teamă ca oamenii să nu-şi piardă echilibrul.

Lipsa de aer o asfixia. Încercă să ridice capacul cu capul dar, se vede, era încuiat. Drumul ţinu o veşnicie, apoi o izbitură uşoară, o lămuri că lada fusese aşezată pe ceva tare. Camionul porni, accelerând viteza. Şoferul era desigur foarte grăbit; nu încetineau mersul nici la hopuri. Pe Joan o dureau toate mădularele şi era cât pe-aci să leşine.

Poate că şi leşinase cu adevărat. Deschizând ochii, se văzu zăcând la marginea unui drum. Camionul şi lada dispăruseră, iar cei patru oameni care o răpiseră, erau preocupaţi de ea. Unul o ridică pe picioare şi îi vorbi în arăbeşte, dar ea nu-l înţelese. Clătină doar capul, să-l facă să priceapă că nu cunoştea limba lui. Apoi zări câţiva catâri, care păreau că o aşteaptă. Maurul mai voinic o duse în braţe şi-o aşeză pe-o şa. Ţinând apoi catârul de căpăstru, coborî cu dânsa un povârniş prăpăstios. Tovarăşii lui îi urmau.

Curând ajunseră la ţintă. Era o vale în care se afla o casă cu acoperişul orizontal şi înconjurată de un zid alb, înalt.

Joan Carston pătrunse, călare, prin poarta îngustă.

În grădină creşteau multe flori minunate. În mijlocul ei murmura obişnuitul havuz ţâşnitor. Răpitorii încuiară poarta. Apoi îi făcură semn să coboare de pe catâr. Unul din ei o duse până la intrare şi ciocăni în uşă. Ea se deschise numaidecât şi cineva o trase pe fată înăuntru. Numai după ce ochii i se obişnuiră cu întunericul din casă, desluşi figura unei fete maure. După părerea ei, fata era foarte frumoasă, cu toată paloarea nesănătoasă a feţei sale. Necunoscuta o duse într-o altă încăpere mai vastă, pe jos cu covoare uzate şi în fund un divan mare şi comod. Altceva nu mai era în odaie. Ferestrele foarte înalte revărsau o lumină vie în întreaga încăpere. După descrierile ce le citise, Joan bănui că se află în haremul unui maur. Dar nu zări alte femei, iar fata, care o adusese acolo, se retrăsese, încuind uşa pe din afară.

Joan Carston se aşează într-un colţ al divanului şi rămase imobilă, cu capul în palme. Trebuia să privească primejdia drept în faţă, oricât de mare şi ameninţătoare părea. Era limpede pentru ea ce însemnau cele două atacuri. Cel dintâi – neizbutit – de la Suba, nu avusese alt scop decât răpirea ei, iar nicidecum jefuirea celor aflaţi pe bord, cum crezuseră căpitanul Green şi tatăl ei.

Fata maură intră iar şi aduse pe o tavă de alamă, pâine, fructe şi o sticlă mare, cu apă limpede, şi o cupă frumos împodobită.

— Vorbeşti englezeşte? Întrebă Joan.

Fata clătină negativ capul.

Joan încercă să-i vorbească franţuzeşte, fără nici un rezultat însă.

— Ştiu puţin spanioleşte, zise maura.

Joan nu cunoştea aproape deloc limba spaniolă, aşa că nu se puteau înţelege între ele.

Când se văzu iar singură, Joan turnă apă în cupă şi bău cu lăcomie. Privi la început bănuitoare la lucrurile de pe tavă, apoi prinse curaj: rupse o bucăţică de pâine şi mâncă.

Deodată se întoarse cu un ţipăt.

Intrase un bărbat în odaie. O privise îndelung, înainte ca fata să fi băgat de seamă.

— Dumneata eşti? Întrebă ea.

Ralf Hamon zâmbi batjocoritor.

— Ce plăcere neaşteptată! Exclamă.

Apariţia lui o uluise, apoi ea pricepu totul.

— Dumneata ai pus la cale toate astea? Şi pentru asta ne-ai invitat să facem călătoria? Atunci dumneata eşti omul care mă pândea de pe ţărm! Asta se cuvenea s-o ştiu. Dar unde-i Jim Morlake?

Joan surprinse mirarea lui.

— Jim Morlake? Ce vorbeşti dumneata! Morlake se află desigur în Anglia şi, dacă mai există o dreptate pe lumea asta, e în momentul de faţă arestat, căci a ucis. Ştii probabil

că soţul dumitale a fost asasinat în ajunul plecării dumitale de la Creith şi că Morlake l-a împuşcat.

Joan clătină capul şi Hamon fu mirat de a o vedea zâmbind.

— Dumneata l-ai ucis pe Farringdon, îi zvârli ea. Mi-a spus asta Captain Welling, înainte de plecare. Nu mi-a dat prea multe amănunte, dar mi-a spus că a găsit urmele picioarelor dumitale în răzorul din faţa ferestrei.

— Cauţi să mă sperii! Zise el cu glas răguşit.

— Unde e Jim Morlake? Întrebă ea din nou.

— Nu ştiu. Ţi-am mai spus-o adineauri. Nădăjduiesc că a murit. Yankeul ăsta blestemat şi criminal!

— N-a murit, dacă nu l-ai omorât dumneata, când l-ai avut în mână!

Uimirea lui se dădu pe faţă.

— Nu l-am avut pe Morlake în mână. Nu înţeleg. Când spui că l-am avut în mână?

— Jim Morlake era marinarul sau mai bine-zis, bucătarul, pe care oamenii dumitale l-au răpit de pe iaht!

— Dracu să-l ia! Urlă Hamon, făcând un pas îndărăt. Vrei să-ţi baţi joc de mine? Omul acela n-a fost Morlake! Era un marinar, un bucătar!

— Ba era Mr. Morlake! Şi ce-aţi făcut voi cu el?

— Arde-l-ar focul să-l ardă! Porcul Zafuri i-a dat drumul.

Apoi Hamon, stăpânindu-şi necazul, urmă:

— Morlake a murit, a fost executat de echipajul corabiei cu pânze.

— Nu-i adevărat. Ai mărturisit doar adineauri că Morlake a fost eliberat.

Hamon nu răspunse. Îşi trecu mâna pe buzele tremurânde şi se uită ţintă la Joan.

— De fapt vroiam să-ţi spun ceva, dar acum totul s-a schimbat – zise el, apoi. Voi putea afla uşor, dacă Morlake e într-adevăr la Tanger.

— N-am spus că Morlake e la Tanger; despre asta nu ştiu nimic.

Chipul lui Hamon se înseninã.

— Dar atunci o sã vinã la Tanger. Şi dupã cum îl cunosc nu va întârzia mult, ştiind cã te afli aici. Vã iubiţi, nu-i aşa? Ce pereche frumoasã de îndrãgostiţi! Am vãzut, cum te sãruta Morlake în pãduricea de la Creith! Sper cã te-a învãţat cel puţin sã sãruţi. Cele mai multe din voi, femeile albe, nu ştiţi sã sãrutaţi!

Hamon îşi muşcã buza, gândurile-i pãreau cã rãtãcesc departe.

— Voi afla în curând dacã Morlake e la Tanger – zise el încã o datã şi pãrãsi odaia printr-o uşã scundã, ascunsã în dosul unei perdele de mãtase.

Peste câteva momente fata maurã se înapoie şi o duse pe Joan într-o încãpere, situatã în partea din dos a casei.

Acolo era zidità, în pardoseală, o baie din cãrãmizi smălţuite. Fata fãcu semn Joanei sã se dezbrace. Tânãra lady zãri pe speteaza unui scaun rupt veşmintele, la fel cu ale femeilor maure. Vru sã se împotrivească, dar maura arãtã spre uşã şi-i fu fricã sã nu fie dezbrãcatã cu sila. Se supuse deci şi intrã în baie.

Când ieşi din apã, fata îi întinse un cearşaf mare, încãlzit; şi luându-l vãzu cã rochia îi dispãruse.

— Sã îmbrac asta?

— Întrebã ea în spaniolã ei stricatã.

— Si, señorita.

Costumul se deosebea complet de costumele ce se vãd la teatru. Lipseau podoabele ieftine şi banii de aur. Lady Carston se simţi foarte bine în veşmântul acesta. Din vechea ei îmbrãcãminte nu i se lãsaserã decât ciorapii. Nu erau rupţi cãci nu mersese pe jos, când şi-a pierdut pantoful. Cum isprãvi sã se îmbrace, fu condusã înapoi în cealaltã odaie – şi din nou fu lãsatã singurã.

Se înnopta când Ralf Hamon se întoarse iar.

— Frumoasã ispravã a fãcut prietenul dumitale Morlake! Autorităţile maure îl urmãresc. I se cuvenea! Un om, care cunoaşte atât de bine obiceiurile ţãrii ca dânsul, trebuia sã

se ferească de a pătrunde cu forţa în haremul unui nobil maur. Te va interesa desigur să afli că Morlake te-a urmărit azi după-amiază.

— Tot ce-l priveşte mă interesează, răspunse ea.

Faţa lui Hamon se întunecă.

— Cred că ar fi mai nimerit să priveşti lucrurile dintr-un alt punct de vedere, şi mai ales să ţii seamă de fapte şi împrejurări. În curând vor avea loc schimbări mari în viaţa mea şi a dumitale.

Hamon se aşează lângă ea pe divan. Ea însă se feri de el şi se sculă în picioare.

— Voi duce în sfârşit viaţa, pe care am visat-o de mult, zise Hamon.

— Crezi poate că braţul justiţiei nu te va ajunge şi aici?

— În ţara asta muntoasă nu-i în vigoare decât legea celui mai tare şi n-ai nevoie decât de prietenia şefului de trib, stăpân pe toată regiunea. Poate ai auzit vorbindu-se despre un oarecare Raizuli, care de douăzeci de ani trăieşte aici după legea lui proprie. Dragă Joan, urmă el pe un ton ironic, nici un stat european nu va declara război Marocului, pentru mărunteleţi neplăceri de aici. În ce mă priveşte pe mine, cred că-ţi fac chiar un serviciu. Vei cunoaşte viaţa, o viaţă care merită să fie trăită.

— Ce vrei să zici? Întrebă ea, privindu-l scrutător.

— Te vei căsători cu mine. Sunt, ce-i drept, greutăţi de învins, dar în Maroc e mai uşor să te căsătoreşti, decât în Europa. Vei învăţa limba arabă. Eu voi fi profesorul dumitale şi vom citi împreună poeziile marelui poet Hafis. La fosta Joan Carston te vei gândi numai cu milă, când vei gusta, uimită, bucuriile nebănuite, ce ţi le va oferi viaţa.

Apoi, Hamon părăsi încăperea.

În seara aceea, Joan nu-l mai revăzu. Pe când sta întinsă pe divan, adâncită în gânduri, auzi uşa deschizându-se. Ridicând ochii văzu pe fata maură înaintând cu o lungă rochie albastră, pe braţ. Fără să rostească un cuvânt, fata o

îmbrăcă în rochia pe care i-o adusese. O nouă călătorie avea să înceapă.

Unde au s-o ducă? Joan spera să-l întâlnească undeva pe Jim Morlake şi murea de nerăbdare să iasă din casa asta.

CAPITOLUL LIV.

O vizită la Paşa din Tanger.

Hamon spusese Joanei adevărul, afirmându-i că Jim avea mari neplăceri cu autorităţile locale. Dar greutăţile acestea, Morlake le cunoştea şi ştia cum să le învingă. Paşa din Tanger, guvernator şi şef suprem al credincioşilor, îşi bea cafeaua, când mai marele slujitorilor îi vesti vizita lui Jim. Înaltul demnitar îşi mângâia barba şi încruntă sprâncenele.

— Spune Excelenţei Sale că nu-l pot primi. Şeriful Sadi Hafis a depus împotriva lui o plângere, ce va fi dezbătută mâine în faţa tribunalului consular.

Slujitorul dispăru, spre a reveni peste o clipă.

— O, stăpâne.

— Zise el – Morlake mă trimite la tine. N-a răspuns decât un cuvânt la cuvintele ce i le-ai trimis.

— Eşti un prost şi un dobitoc! Strigă tiranul, supărat. Nu ţi-am spus că nu vreau să-l primesc? Ei, şi care a fost cuvântul rostit?

— Cuvântul, o, stăpâne! Atâta a zis: „zahăr”.

Cuvântul era dulce de tot, dar guvernatorul lăsă capul în jos, şi strânse pumnul, fără voie.

— Să poftească!

— Pace ţie şi casei tale, Tewfik Paşa – zise Jim intrând.

— Şi ţie, de asemeni, răspunse celălalt, şi făcu semn slugii să iasă.

— Ei bine, Excelenţă, mă văd nevoit să-ţi spun că la Tanger e o mare fierbere. Şeriful Sadi Hafis a înaintat o plângere împotriva dumitale. Te învinovăţeşte că ai pătruns cu forţa în haremul său.

— Prostii, răspunse Jim dispreţuitor. Parcă am venit aici ca să discut chestiuni de harem? Am venit să vorbesc despre zahăr, Tewfik, lăzi mari de zahăr, ce-au sosit la voi în

primăvara asta şi în care erau ascunse puşti pentru oamenii pretendentului la tron.

— Dumnezeu să te ajute – murmură paşa. Dar ce pot eu să fac? Dacă Sadi se plânge de dumneata, trebuie să-l ascult, altfel suferă autoritatea mea. În ce priveşte zahărul.

— Despre zahăr să nu mai vorbim, zise Jim, aşezându-se pe-o pernă moale de mătase, în faţa guvernatorului. Să vorbim despre o doamnă, care a fost răpită în acest oraş, cu ajutorul lui Sadi Hafis.

— Dacă poţi dovedi.

— Ce nu se poate dovedi la Tanger! Exclamă Jim mâniat. Aici poţi cumpăra cu zece pesetas o mie de martori! Cunoşti doar pe Sadi, a fost duşmanul tău.

— A fost şi prietenul meu, răspunse Tewfik, care nu se mai simţea la largul său.

— Acum însă ţi-e duşman. Săptămâna trecută, Sadi a trimis vorbă sultanului, că te-ai înţeles cu spaniolii şi le-ai vândut o concesie pentru construirea şi exploatarea unui drum de fier.

— Nemernicul! Strigă Tewfik furios. Am dat doar o serbare în cinstea unei distinse Excelenţe spaniole.

Jim îl linişti cu un gest.

— Asta ţi-am spus-o numai ca să vezi cum stai cu Sadi. Dă-mi împuternicirea să procedez împotriva lui.

Guvernatorul şovăi.

— Sadi e un om cu multă trecere şi cei de la Angora îi sunt prieteni. Se zice că ar fi şi prietenul lui Raizuli, dar mă îndoiesc de asta, căci Raizuli n-are prieteni. Dacă nu primesc plângerea lui.

— Dar cum poţi să primeşti o plângere de la Sadi Hafis, dacă înfundă închisoarea?

Tewfik sări în sus.

— Închisoarea? Bismallah! Dar cum pot eu să bag în Kasbah pe un om cu vază, ca dânsul? Se pare că ai înnebunit. De ce crimă îl pot acuza?

— Vei găsi la timp crima, de care să-l acuzi – răspunse Jim, scoţând din buzunar un pachet voluminos cu bilete de câte o mie de pesetas şi punându-l pe genunchii guvernatorului din Tanger. Dumnezeu să-ţi dea pace!

— Iar dumitale visuri fericite – răspunse Tewfik maşinal, strângând lacom biletele de bancă.

Jim se înapoie la hotel şi se duse să-l vadă pe lordul Creith, care de astă dată nu se supără că e deranjat.

— Va fi foarte greu să percheziţionezi casele unde Joan ar putea fi prizonieră, zise Jim. Mă aflu într-o situaţie foarte neplăcută. În orice caz nu putem conta pe ajutorul autorităţilor locale, ci va trebui să facem cercetări noi singuri. Un lucru e limpede: răpitorii n-au mers înainte pe şoseaua ce duce la Fez. De la locul unde am găsit camionul cu lada, au mai făcut douăzeci de mile cu automobilul, fără a întâlni pe cineva. Banda trebuie deci să se afle în apropiere şi voi ieşi diseară, spre a întreprinde noi cercetări.

Era nerăbdător să plece. Bătrânul trecu în odaia sa, ca să aducă o împuternicire obţinută în cursul după-amiezii de la consulatele internaţionale. Jim aştepta jos şi ieşi afară pe balcon. Seara era răcoroasă. Luna plină se înălţa în toată splendoarea pe cerul fără nori. O clipă, el a rămas furat de frumuseţea priveliştii. Terasa mare a hotelului era pustie. Numai un singur pasager mai rămăsese. Sta cu gulerul hainei ridicat, cu picioarele rezemate de balustrada de piatră şi fuma o ţigară de foi.

Desigur un american ori un englez! Gândi Jim. Nimeni altul n-ar îndrăzni să se expună aerului atât de nesănătos seara.

Lordul Creith veni repede cu împuternicirea.

— Mă tem că nu-ţi va fi de mare folos, Morlake! Oricum, pretutindeni unde e recunoscută domnia sultanului, autorităţile locale te vor ajuta.

Întinse lui Jim mâna.

— Acum du-te cu Dumnezeu şi adu-mi fiica înapoi. Mi-e dor de ea şi cred că şi dumitale.

Jim strânse mâna bătrânului aristocrat. Era atât de emoţionat, încât nu fu în stare să rostească un singur cuvânt. Dădu numai din cap şi îl împinse pe lord, prin uşa cu geamuri, înapoi în holul mare al hotelului. Simţea nevoia neapărat să rămână singur.

Jim îl urmări puţin cu privirea, îl văzu îndepărtându-se, cu spatele uşor încovoiat. Apoi se întoarse brusc şi coborî grăbit treptele, ce duceau la ţărm. Cineva strigă:

— Alo!

Era străinul cu ţigara de foi. Jim crezu că omul îl ia drept altcineva şi voi să-şi vadă de treburi. Dar omul de pe terasă strigă:

— Ia vino încoace, Morlake!

— Dacă mă cunoşti atât de bine încât îmi spui pe nume, pot să-ţi răspund fără înconjur că sunt foarte grăbit.

— Te cred, zise celălalt, domol. Tot ce-aş vrea de la dumneata e să-mi spui dacă, din întâmplare, l-ai văzut pe prietenul meu Hamon?

Jim se aplecă să vadă mai bine faţa omului, care-i vorbea. Era Captain Welling!

CAPITOLUL LV.

Doamna de la Lisabona

— Ce faceţi aici, pentru numele lui Dumnezeu?

— Sunt pe cale să capăt reumatism, bombăni Welling. Eşti grăbit, zici. Ce s-a întâmplat?

— Lady Joan a dispărut!

Jim îi istorisi răpirea.

— Asta-i într-adevăr o veste rea, îi răspunse detectivul. Am auzit că s-ar fi întâmplat ceva grav în oraş, dar n-am înţeles ce. Spaniola am uitat-o de tot, iar arăbeşte n-am ştiut niciodată. Lady Joan! Asta-i într-adevăr grav! Şi ce-ai de gând să faci?

— Trebuie s-o caut!

— Atunci nu vreau să te reţin. Pe Hamon nu l-ai văzut nicăieri?

— Nu.

— Se află în Maroc. Asta o ştiai? L-am urmărit până la Cadiz. A venit la Gibraltar pe „Peleago”. Acolo i-am pierdut urma. A dispărut deodată şi nu l-am mai putut regăsi.

Jim primi vestea cu cel mai mare interes. Nu-l văzuse pe Hamon nici pe corabia cu pânze şi nici în altă parte.

Jim era gata să plece, când îşi aminti de ceva.

— Ar fi bine – zise – dacă v-aţi duce să vorbiţi puţin cu lordul Creith. Bietul om e foarte mâhnit. De altfel, o să vă povestească şi ce s-a întâmplat la Suba.

Morlake se îndepărtă cu un salut.

În vecinătatea străzii geamiei se afla o căsuţă sărăcăcioasă. Ca să ajungi la uşa ei, trebuia să te sui pe-o scară îngustă. Jim urcă scara, bătu în uşă şi fu lăsat să intre numaidecât. Salută pe croitorul maur, care lucra cu picioarele sub el, şi trecu într-o încăpere dosnică, unde îşi scoase haina, pentru a se ivi iarăşi în prag.

— Ai pregătit totul?

— Da, domnule, răspunse croitorul, fără să ridice privirea de pe lucru. Ei vă aşteaptă pe stradă, în apropierea medicului englez.

Jim îşi scotea jiletca, când auzi deodată sforăituri.

Privi în sus, la deschizătura pătrată, la care ducea o scară mobilă, veche şi ruptă.

— Cine e acolo sus?

Înainte de a răspunde, croitorul băgă cu o repeziciune uimitoare aţa în urechea acului.

— Acolo sus locuieşte un om, zise el cu nepăsare. Stă în mansarda unde locuia înainte sacagiul. Jidovul Yassin n-a putut să găsească un alt chiriaş pentru mansardă întrucât sacagiul a murit de vărsat. De aceea a şi dat-o englezului cu şase peseta pe lună. Eu trebuie să-i plătesc cincizeci, dar Yassin ştie că nu pot găsi altă prăvălie şi că strămoşii mei locuiau aici încă de pe vremea lui Suliman.

De sus se auziră paşi şi bombăneli.

— Fumează, zise croitorul. Acuş pleacă la cafenea, unde i se dă o pipă de haşiş pentru zece centime.

Jim văzu pe pătratul din plafon lăsându-se pe scară o gheată ruptă şi o gleznă goală într-un pantalon zdrenţuit. Omul cobora încet.

Foarte liniştit, Jim privi scrutător la străin. Peste guler i se revărsa părul cărunt şi murdar. Avea haina grozav de jerpelită, un nas gros şi roşu, iar colţurile gurii îi atârnau în jos deasupra unei bărbi mari şi neîngrijite.

Străinul privi la Jim cu ochii cârpiţi de somn.

— Good evening, spuse el gâfâind.

— Eşti englez? Întrebă Jim, uimit şi totodată scârbit de înfăţişarea urâcioasă a omului.

— Da, dar nu mă privi aşa ca şi cum ţi-ar veni rău, prietene! Honesta mors turpi vitae potior. (Mai bine o moarte onorabilă decât o viaţă ruşinoasă)! Iată ce citii în privirile dumitale. Judecând după rostirea dumitale păcătoasă, eşti sau din colonii, sau din Statele Unite. Ce dracu cauţi aici? Împrumută-mi cinci peseta, mult prea scumpe prietene! Mâine primesc bani de acasă şi ţi le dau înapoi.

Jim îi puse o monedă de aur spaniolă în mâna întinsă şi îl urmări, când cu paşi nesiguri, porni pentru a coborî în stradă întunecoasă.

— De când stă el aici?

— De cinci ani, răspunse croitorul. Şi mie îmi datorează cinci peseta.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu. Dar ce importanţă are numele?

Jim îi dădu, în sinea lui, dreptate.

De-abia părăsise omul acesta decăzut prăvălia croitorului şi o doamnă urcă încet strada, condusă de un băieţaş arab, ce ţinea un felinar în mână. Dacă felinarul era de prisos pe străzile principale, cu atât mai mult avea nevoie de el în labirintul străduţelor întortocheate, din dosul poştei.

Un hamal venea cu două cufere mari după Lidia Hamon, care tocmai debarcase de pe un vapor portughezo-african, ce ia uneori şi pasageri pentru Tanger. În sfârşit ea ajunse în faţa vestibulului viu luminat al Hotelului Continental. Plăti călăuzei şi hamalului şi, după ce se codi puţin, îşi înscrise numele în registrul călătorilor.

— A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră; Miss Hamon, zise portarul şi îi înmână un plic.

Lidia recunoscu scrisul lui Ralf şi aproape se temu să citească ce-i scria fratele. Abia sus, în camera ei, deschise plicul.

„Dacă vei primi această ştire înainte de a te fi înscris în registrul călătorilor, te sfătuiesc să indici alte nume. Du-te numaidecât, după sosirea ta, la casa lui Sadi Hafis. Aş vrea să-ţi vorbesc urgent, dar fereşte-te să spui cuiva că mă aflu aici”.

Sora lui Hamon citi încă o dată scrisoarea, apoi merse la cămin şi o aruncă în foc. Când o văzu prefăcută în cenuşă se coborî la portar oftând.

— Aş vrea un băieţaş arab, care să mă conducă la bazar, zise ea.

Portarul ieşi în stradă şi reveni în curând cu un băiat, ce ţinea un felinar în mână. Portarul îi spusese se vede, unde vroia să meargă Lidia, aşa că piciul arab n-o întrebă şi-o duse de-a dreptul în piaţă. Acolo stăteau înşiraţi, unul lângă altul, vânzătorii de pâine, înveliţi în şaluri groase, iar în faţa fiecăruia ardea câte o lumânare luminând marfa.

— Vreau să mă duc la casa lui Sadi Hafis, zise ea, când se apropiară de vârful unei coline.

Fără să-i răspundă, călăuza coti într-o altă stradă şi se opri în faţa unei porţi închise, în care bătu cu pumnii lui mici.

După o bucată de timp, auziră un glas dinăuntru.

— Aşteaptă-mă aici – zise Lidia în spaniolă băieţaşului – mă întorc ceva mai târziu.

Copilul bâlbâi ceva, stinse lumina şi se aşează cu spatele la zid, învelindu-se bine în haina lui zdrenţuită, căci îi era frig.

Poarta se deschise şi portăreasa examină bănuitoare pe Lidia la lumina felinarului, apoi o luă cu ea spre casă. Nu ajunseseră încă la intrare, când Sadi, îmbrăcat într-un veşmânt minunat de mătase albastră, coborî treptele verandei, spre a ura Lidiei bun venit.

— Faceţi o mare cinste casei mele, Miss Hamon, zise el pe englezeşte.

— Ralf este aici? Puse ea capăt vorbelor lui goale, de politeţe.

— A fost chemat, dar se întoarce curând.

Sadi o duse în odaia în care fusese şi Jim Morlake. Apoi bătu din palme. Vreo cinci-şase servitori năvăliră.

— Aduceţi prăjituri, bomboane, ceai pentru doamna şi ţigări, iute!

Odaia era slab luminată numai de o singură lampă acoperită cu stofe orientale.

— Luaţi loc, vă rog, desigur sunteţi obosită după o călătorie atât de lungă, zise şeriful. Fratele dumneavoastră n-o să întârzie.

— Sunteţi sigur c-o să vină? Întrebă ea, bănuitoare. N-o să locuiesc aici. Asta o ştiţi, nu-i aşa?

— Da, ştiu. Răspunse el, jignit. Casa mea-i prea sărăcăcioasă pentru o doamnă atât de distinsă.

Răsuflă uşurată, când auzi în sfârşit afară glasul fratelui ei. Fu mirată văzându-l apărând în haine arăbeşti. Ralf îşi scoase pantofii galbeni şi dădu la o parte gluga.

— Ah, eşti aici? Zise el, rău dispus. Credeam că sosiseşi ieri.

— Am fost reţinuţi la Lisabona. O mică revoluţie. Dar ce vrei de la mine?

La un semn al lui Hamon, Sadi Hafis se retrase fără zgomot, închise portiera să nu se vadă uşa urâtă, ca de închisoare.

— Lidia, sunt ameninţat. Dacă e adevărat ce mi-a povestit fata aceea, atunci am făcut o greşeală mare.

— Ce fată?

— Joan Carston.
— Joan? Unde e?
— Aici.
— La Tanger?
Ralf înţelese din vocea ei că vestea o bucură.
— Fireşte că-i aici! Urmă ea fără să mai aştepte răspunsul.
— Iahtul e doar în port! Mi l-au arătat, când ne apropiam de coastă.
— Joan nu e pe iaht, zise Ralf, cu glasul cam răguşit. E în una din casele lui Sadi, la vreo douăzeci de mile de aici. Acum o vreau ca nicicând. Numai că şi Morlake e în Tanger.
Lidia tăcu, uitându-se îngrozită la el.
— Cum, o ai pe Joan Carston în mâinile tale? Ai răpit-o?
Hamon dădu din cap.
— Vrei să rămâi în Maroc? Întrebă ea speriată.
— Da. Eu sunt prieten cu căpeteniile mai mari, şi mă ştiu aici la adăpost. Când Joan se va obişnui cu viaţa sa nouă, voi consimţi poate să plec. Dar deocamdată rămân în Maroc.
— Atunci o să mă înapoiez singură în Anglia? O să mă ocup de afacerile tale la Londra.
— Toate sunt în perfectă regulă. Mi-am vândut, înainte de plecare, proprietăţile, afară de moşia Creith. Pe asta o păstrez, pentru copiii mei.
— Dar eu nu bănuiam şi nu mi-am luat măsurile necesare, strigă Lidia, disperată. Nu pot rămâne în Maroc, Ralf. Dacă doreşti, însă, mă voi înapoia mai târziu.
— N-ai să pleci!
Văzând că sora să se clatină să cadă, Ralf alergă la ea şi-o zgâlţâi puternic.
— Mie să nu-mi joci comedii de-astea! Răcni el. Reuşita planului meu depinde de Sadi Hafis, şi chiar viaţa mea. Nu vreau să ştiu ce părere are Captain Welling despre mine, şi ce-a născocit Joan, doar m-o înfricoşa. Dacă Welling ştie jumătate din ce susţine Joan, despre mine, mă aşteaptă spânzurătoarea.
Lidia se sculă, şovăitoare.

— Ralf, zise ea, mă duc acasă. Nu pot să mai rămân aici.

Îi întinse mâna, dar el păru că n-o vede. Ea merse oftând spre portieră, o dădu la o parte şi voi să deschidă uşa. Era încuiată.

— Aşa? Scrâşni Ralf Hamon, vrei să te duci acasă? De-acum înainte asta-i casa ta, Lidia. Sadi mai are, de altfel, şi o locuinţă frumoasă în munţi. Ai s-o duci foarte bine.

Lidia îl privi uimită.

— Nu crezi, poate, c-am să-l iau de soţ pe maur?

— Ba tocmai asta cred, răspunse Ralf. Trebuie să vezi lucrurile aşa cum sunt şi să te împaci cu soarta. Joan o să fie bucuroasă să te ştie aproape. Nu va mai fi singura femeie albă aici. Când o afla că Sadi Hafis mi-e cumnat, n-o să-şi mai ţină capul atât de sus.

Lidia vru să spună ceva, dar uşa se deschise. Sadi Hafis dădu portiera la o parte şi năvăli în odaie.

— Repede! Strigă el, vădit înspăimântat. Fugi pe portiţa din dos! Casa e împresurată de soldaţii guvernatorului. Poate vin ca să mă. Aresteze. Asta am s-o ştiu foarte curând. Totuşi mie nu mi se poate întâmpla nimic. Ia-o şi pe domnişoara Lidia cu dumneata, Hamon!

Ralf o apucă de braţ şi o duse grabnic afară în curte. Părea să cunoască perfect poziţia casei, căci merse de-a dreptul la portiţa din dos, care dă în strada şcoalelor. Era deschisă. Când fură în stradă, Sadi o încuie după ei. La poarta din faţă, oamenii guvernatorului băteau furioşi, urlând să li se deschidă.

Ralf, cu faţa ascunsă sub o glugă mare, păşea alături de Lidia şi o ţinea strâns de braţ. Ajunseseră astfel la bazarul, care la ora aceea de noapte era pustiu. Instinctiv, Lidia vru să apuce spre hotelul Continental.

— Nu! Se stropşi Ralf. Ştiu o căsuţă liniştită, în care o să-ţi petreci noaptea.

— Ralf, pentru Dumnezeu, lasă-mă! Îl rugă ea.

Dar ieşi din umbră un bărbat, purtând o haină lungă, garnisită cu blană.

— Pot cumva să vă fiu de vreun ajutor, madame?

Ralf Hamon recunoscând glasul celuilalt, dădu drumul surorii sale şi pieri în bezna străzii.

Pe oricine se putea aştepta să-l întâlnească în Tanger, numai pe Captain Welling, nu! Străbătu deci în grabă piaţa întunecoasă şi o luă la fugă pe o străduţă întortocheată, mărginită în stânga şi în dreapta de un gard viu de cactuşi. Îşi încetini mersul de-abia când văzu pe cineva venind spre el. Ralf se dădu la o parte, pentru a face loc celuilalt, care făcu aceeaşi mişcare, aşa că amândoi se ciocniră violent.

— La naiba! Zise Hamon pe englezeşte. De ce nu te uiţi, unde mergi!

Spre mirarea lui, celălalt răspunse în aceeaşi limbă:

— Câine afurisit! Deschide-ţi ochii, măgarule! Cum poţi să îmbrânceşti pe un gentleman? Eşti beat mort, se vede!

Ralf, mirat, aprinse un chibrit, dar de emoţie, era să-l scape, zărind faţa injectată de sânge şi barba roşie a necunoscutului.

— Ex tenebris oritur lux. (Lumina izbucneşte din beznă) – murmură fumătorul de haşiş. Scuzaţi, domnule, dacă adineauri am fost grosolan!

Întoarse capul şi privi spre cerul înstelat.

— Sunteţi aşa de bun să-mi arătaţi steaua Cama, în zodia lui Orion? Cam în direcţia aceea se află locuinţa mea. Stau într-un bârlog păcătos, deasupra prăvăliei unui croitor maur nesuferit. Şi ce sunt eu, dragă prietene? Un preot! Nu un popă izgonit din biserică – ci predicator! Un ofiţer care a primit cea mai înaltă decoraţie din lume, Crucea Reginei Victoria! Aylmer, Bernando Bannockwaite! Dar n-aţi fi aşa de drăguţ să-mi împrumutaţi cinci pesetas? Mâine primesc un mandat poştal de acasă.

Ralf Hamon îi strecură, ca-n vis, o bancnotă.

Bannockwaite! Omul, care cununase pe Joan cu Ferdinand Farringdon!

CAPITOLUL LVI.

Captain Welling adaugă un postscriptum.

Captain Welling aştepta ca însoţitoarea lui să se mai liniştească puţin.

— Vă mulţumesc călduros, îi zise ea, cu un hohot de plâns isteric. Sunteţi atât de amabil să mă însoţiţi până la hotelul meu? Vai, bine c-am scăpat!

— S-a agăţat omul de dumneavoastră?

— Da. Nu. E un prieten. Chiar fratele meu.

Welling se minună. Un felinar îi lumină faţa.

— Captain Welling! Strigă Lidia buimăcită.

— Da, aşa mă cheamă, iar dumneata eşti desigur Miss Lidia Hamon. Te-am căutat prin tot oraşul. Omul care te însoţea era deci fratele dumitale?

— Nu, zise Lidia după un moment de şovăială.

— A fost dânsul! Răspunse detectivul liniştit. Ciudat, dar n-aş fi bănuit că s-ar putea să poarte haine arăbeşti. La asta nu m-am gândit. Dar omul are mereu ceva de învăţat. Am să-mi cumpăr şi eu un veşmânt alb şi o să-l iau cu mine la Londra, adăugă el vesel.

O însoţi până la hotel, spre marea ei uşurare, şi Lidia chibzui ce să facă.

— Captain Welling, mă tem de fratele meu, zise ea deodată.

— Asta nu mă miră, mă tem şi eu niţeluş de el.

— N-aş putea fi păzită? Sună ciudat, dar.

— Ba te înţeleg foarte bine, domnişoară. Lucrul nu e tocmai greu. Ce cameră ai dumneata la hotel?

— Nu-mi amintesc numărul camerei mele, răspunse Lidia. Locuiţi şi dumneavoastră la hotelul Continental?

Detectivul dădu din cap.

— Cred că am putea aranja să capăt o odaie vecină cu a dumitale.

Welling, cercetând registrul pasagerilor, văzu că nu mai era nevoie să se mute; din întâmplare i se dăduse surorii lui Hamon o cameră lângă a lui, adică la capătul coridorului de la etajul doi.

La unsprezece şi jumătate, când poarta hotelului se închise, veni un maur cu o scrisoare pentru Lidia. Welling o luă şi i-o duse. Fata o citi şi o trecu detectivului fără să spună un cuvânt: „Totul e în regulă. Guvernatorul a vrut numai să intimideze pe Sadi prin măsura luată. Ştiu de la Sadi că Morlake a fost astăzi după-amiază la paşă. Lui i se datoreşte percheziţia domiciliară de adineauri. Vino pentru un moment şi fii drăguţă cu Sadi. Te voi readuce chiar eu la hotel”.

— Vrei să răspund eu în locul dumitale? Întrebă Welling, clipind din ochi.

Văzând că Lidia consimte, scoase stiloul şi scrise sub rândurile lui Hamon: „Vino dumneata aici ca să stăm puţin de vorbă. I. W.”

Închise plicul şi-l înmână aducătorului, care aştepta.

— Nu cred să vină, zise detectivul întorcându-se lângă Lidia. În interesul dumitale aş dori chiar să nu vie.

Detectivul se duse să se culce, socotind că nu va fi trezit din somn. Era sigur, Hamon nu va îndrăzni să iasă din ascunzătoare. Materialul adunat de poliţie încă nu era complet, adică nu ajunsese la dovezi, pentru ca financiarul să poată fi dat pe mâna parchetului dar el nu putea să ştie asta.

Welling avea un somn uşor. Auzi deodată ceva izbind fereastra. Sări din pat şi fără să aprindă lumina, crăpă puţin fereastra şi privi afară.

Doi oameni, din care unul ţinea un felinar, stăteau jos, în stradă. Celălalt ridică tocmai mâna pentru a arunca o pietricică în sus şi ţinti în geamul Lidiei, care apăru imediat la fereastră.

— Miss Hamon? Întrebă cineva încet.

— Da, răspunse ea, la fel. Cine e jos?

— Aici e Sadi Hafis. Fratele dumitale s-a împuşcat!

Welling auzi un ţipăt înăbuşit, dar rămase liniştit la locul său de observaţie.

— Nu vii, domnişoară? Mă tem că Ralf nu mai are mult de trăit. Mi-a dat ceva pentru dumneata, ce te roagă să predai domnului James Morlake.

— Aşteaptă puţin. Vin îndată jos, zise Lidia.

Welling mai aşteptă o clipă, apoi îşi vârî picioarele în papuci şi îşi îmbrăcă mantaua. Când ieşi afară pe sală, Lidia şi coborâse. Acum încerca să tragă zăvoarele şi să îndepărteze lanţurile de la poarta principală. Când ea izbuti, detectivul văzu pe maur intrând.

— Când s-a întâmplat? Întrebă ea, tremurând.

— De curând. Se pare că fratele dumitale a întâlnit un ofiţer de poliţie englez, care l-a recunoscut, căci Ralf s-a înapoiat la mine, foarte surescitat. L-am lăsat o clipă singur, vrând să-i aduc o cafea, dar auzii, imediat, o împuşcătură. L-am găsit întins pe divan.

— A murit?

— Încă nu. Vii să-l mai vezi? Nu trebuie să-ţi fie teamă, căci soldaţii guvernatorului păzesc intrările casei mele.

— Ai spus adineauri că vrei să-mi predai ceva.

Sadi băgă mâna în buzunar şi scoase un pacheţel, pe care i-l înmână.

Lidia ieşi cu dânsul în strada întunecoasă.

Welling, cu toată vârsta sa înaintată, fu la poartă dintr-un salt, tocmai când fata dădea să iasă.

— Stai! Zise el, trăgând-o înăuntru.

Uimitor de sprinten se feri în acelaşi timp de o lovitură grea, îndreptată împotriva lui de către un om, ascuns la intrare. Apoi Welling, refugiat în casă, încuie poarta şi aprinse lumina în vestibul.

— Pe ăştia i-am păcălit bine, zise el, gâfâind.

— Dar, Mr. Welling. Fratele meu.

— Lasă, fratele dumitale nu s-a împuşcat. Mişeii de teapa lui nu fac asemenea gesturi.

Îi luă plicul din mână.

— Au vrut să dea o dublă lovitură, dar i-am dejucat. În plic nu se află, fireşte, decât o foaie de hârtie goală.

— Credeţi că nu i s-a întâmplat nimic fratelui meu?

— Sunt sigur, că totul nu-i decât o înscenare. Mai întâi dobitocii au aruncat o pietricică în geamul meu. M-au deşteptat din somn, ca să aud convorbirea dumitale cu Sadi Hafis, cu gândul c-au să mă răpună, când te-aş fi urmat în stradă. Din fericire, cu mine nu merge aşa de uşor.

CAPITOLUL LVII.

Goana către dealuri.

Joan călări în noaptea aceea timp de patru ore pe catâr, fără să poată zări ceva din regiunea prin care trecea, caravana nu înainta pe un drum bătut, şi tufişul spinos îşi agăţa ghimpii de picioarele şi rochia Joanei.

Când se crăpă de ziuă descoperi că se afla într-un ţinut sălbatic şi, pe cât se părea, nelocuit. Tovarăşii ei de drum erau şase bărbaţi şi o fată, aceeaşi care o servise şi până acum. Unul din însoţitori făcu un foc şi atârnă deasupra un ceaun cu apă, în timp ce un altul duse catârii la un pârâu apropiat.

După o odihnă de două ore, porniră iarăşi la drum.

Munţii se apropiau şi o pată albă pe coasta unui urcuş se vedea tot mai aproape. Joan nu bănui că pata aceea era ţinta călătoriei sale: o clădire, mai degrabă un palat cu grădini şi terase, de-o frumuseţe rară. Pe poteca ce urma, tânăra lady zări un cal obosit şi un om călare pe el. Nimeni nu-l luă în seamă, dar fata maură şopti un cuvânt, pe care Joan îl înţelese.

— Un cerşetor? Întrebă ea mirată.

În alte împrejurări un cerşetor călare ar fi înveselit-o.

Era un om în vârstă, cu barba căruntă. Judecând după înfăţişare, bătrânul nu se spălase niciodată în viaţa lui. Când caravana trecu pe lângă el, servitoarea maură îşi acoperi faţa cu vălul, îndemnând-o şi pe Joan să facă la fel.

Dar Joan n-auzi. Privirea ei era aţintită la cerşetor, la haina zdrenţuită, care abia-i acoperea trupul gârbov şi i se păru că în viaţa ei nu mai văzuse un om atât de scârbos şi respingător.

Unul din oameni îi aruncă o monedă de alamă pe care cerşetorul o prinse dibaci cu mâna murdară.

Călătorii ajunseră în sfârşit la porţile casei albe şi pătrunseră în grădina înfloritǎ. Joan era moartă de oboseală.

O femeie corpolentă le ieşi înainte, înciudată şi cu o mutră posomorâtă. Ea zise ceva pe un ton tăios, şi văzând că Joan clătină capul, vrând să-i dea să înţeleagă că nu pricepe, femeia îşi muşcă buzele de necaz.

Fata maură părea a se teme de ea. Arătă spre o uşă, o deschise repede şi pofti pe Joan printr-o mişcare a mâinii, să intre. Odaia ce i se deschidea, era mobilată cu un gust ales. Părea o cameră dintr-o casă seniorială din Anglia. Doar ferestrele erau zăbrelite, ca în cele mai multe case arăbeşti.

— Cine era femeia aceea grasă? Întrebă Joan.

Fata maură se strâmbă de râs.

— Asta-i seńora Hamon!

Joan se aşeză pe un scaun şi începu şi ea să râdă.

Putea să devină favorita lui Ralf Hamon, dar cu siguranţă nu soţia lui!

CAPITOLUL LVIII.

La Casa Albă

— Şi ce sunt celelalte femei? Tot neveste de-ale lui Hamon? Întrebă Joan.

— Nu, aici nu-i decât o singură nevastă.

Joan se obişnuise între timp cu felul de a vorbi al tinerei maure, aşa că o înţelegea acum destul de bine.

— Celelalte nu sunt decât servitoare. Seńora Hamon nu locuieşte aici. A venit de curând şi nu şi-a văzut soţul de ani de zile.

Fata vorbea rar şi repeta tot ceea ce Joan nu înţelegea numaidecât.

— Îţi mulţumesc, zise Joan.

Apoi deschise fereastra şi admiră, printre zăbrele, frumuseţea priveliştii: valea largă, înfloritǎ, iar în depărtare

marea.

În vale se mişca ceva.

Joan făcu mâna streaşină la ochi. Era cerşetorul, care se înapoia călare la Tanger.

Închise fereastra, merse la uşă şi apăsă pe clanţa de argint. Spre mirarea ei, uşa se deschise. Pătrunse în holul mare şi pustiu. Nici uşa ce dădea în grădină nu era încuiată. I se dă, vădit, destulă libertate.

În grădină îşi dădu seama că n-ar fi fost chip să fugă. Zidurile înconjurătoare erau neobişnuit de înalte, chiar şi pentru o casă arăbească, şi cu cioburi de sticlă ce sclipeau în lumina soarelui sus, amintind de zădărnicia oricărei încercări de evadare.

La poartă, o căsuţă rezemată de zid, locuinţa portarului păzitor. Joan se gândi la conacul de la Creith şi inima i se strânse din nou. Şi acolo era o asemenea căsuţă, dar tatăl ei nu-şi putuse niciodată îngădui luxul să ţină un portar.

Îşi propusese să înăbuşe dorul de acasă şi să nu se mai gândească la tatăl ei şi nici la Jim Morlake, şi se înapoie obosită şi abătută în odaia mare, ce părea a-i fi rezervată. Nimeni nu veni să-i ţină de urât.

Ralf Hamon primise vestea despre deplina reuşită a călătoriei tainice a femeii răpite şi acum venea călare pe acelaşi drum. Triumfa în sinea lui. Îşi atinsese scopul şi privea cu mulţumire la casa albă de pe coasta dealului. Joan Carston era a lui, în cel mai deplin înţeles al cuvântului.

Sadi Hafis îl însoţea, dar nu era nici pe departe atât de voios. Cupa plăcerilor îi alunecase din mână, în clipa când voia s-o ducă la gură.

— Vom fi acolo, puţin după apusul soarelui, zise Ralf.

— Dumnezeu ştie, de ce te mai însoţesc până aici – răspunse Sadi, morocănos – mai ales că n-ai izbutit să faci nimic pentru mine şi-ai încurcat toate atât de rău.

Ralf râse cu poftă. Era prea bine dispus ca să se supere. Chiar şi o acuzare nedreaptă îl lăsa rece.

— Cine era cel care a dat buzna în odaie şi a spus că soldaţii paşalei ar fi împresurat casa? Cine a întocmit planul, ca detectivul să fie sculat din somn, când altfel ar fi fost uşor să readuci pe Lidia? Nu eu sunt vinovat de toate astea, Sadi. Trebuie să ai puţină răbdare. Lidia e încă la Tanger şi va trebui să mai rămână câteva zile. Dacă am izbutit să aduc chiar pe doamna mea aici, nu va putea fi greu.

— S-o aduci aici? Întrebă celălalt indignat. Insallah! Dar ai fi adus-o oare aici, dacă nu erau eu, şeriful Sadi Hafis?

— E o minune de frumuseţe! Zise Hamon entuziasmat.

— Astfel nici n-aş face călătoria asta obositoare, răspunse Sadi rece.

Ralf Hamon ciuli urechile. Faţa i se posomorî.

— Fie.

— Zise el – dacă doreşti numaidecât s-o vezi, n-ai decât, dar vei pleca imediat de aici. Te avertizez de la început, ca să nu fie vreo neînţelegere: femeia asta se căsătoreşte cu mine.

Şeriful dădu din umeri.

— Femei se găsesc destule, ca şi cerşetorii – zise el, arătând spre figura puţin atrăgătoare ce le ieşise în cale.

— Faceţi-vă pomană! Murmură cerşetorul. Fie-vă milă de un bătrân sărman!

Ralf se uită nepăsător la el, mai văzuse de ăştia mulţi.

— Babalâc fără dinţi! Zise el, şi-i aruncă o monedă de alamă, după cum se obişnuieşte în Orient.

— Dumnezeu să-ţi dea vise fericite! Zise monoton cerşetorul, venind călare după ei. Să ai viaţă lungă şi să te bucuri de toate bucuriile raiului! Lasă-mă să petrec noaptea sub acoperişul casei tale, căci sunt un om bătrân.

Sadi, ca un maur ce era, ascultă rugămintea liniştit şi cu nepăsare. Ralf însă se întoarse şi privi ţintă în ochii cu pleoapele înroşite ale nenorocitului.

— Cară-te, câine râios! Răcni el.

Cerşetorul se luă după ei, călărind la o mică distanţă şi, când îi trântiră uşa în nas, se întoarse nemulţumit şi înjurând.

Curând, Ralf îi zări calul păscând în apropiere. Un nor albastru de fum se înălţa din crângul unde cerşetorul îşi gătea cina.

Ralf Hamon mai avea ceva foarte neplăcut de împlinit şi nu se grăbea. Luă masa cu Sadi într-o odăiţă de lângă hol.

— Nu prea pari grăbit, să-ţi vezi aleasa inimii, zise maurul.

— Să aştepte, răspunse Hamon. Deocamdată am altă treabă.

Treaba consta în a vorbi cu nevasta sa, pe care n-o mai văzuse de opt ani încoace. Intrând în odaia ei, i se păru cu neputinţă, ca această femeie grasă, morocănoasă să fi fost odată o fată frumoasă, cu un corp subţire şi mlădios.

— Ai venit în sfârşit, întrebă ea cu glas aspru. De mult n-am mai auzit nimic despre tine!

— Te-am lăsat să suferi de foame? Întrebă Hamon rece. N-ai avut un acoperiş deasupra capului tău? N-ai avut unde să te odihneşti.

— Ce fată ai adus aici? Întrebă ea, bănuitoare.

— Fata va deveni în curând soţia mea.

Femeia sări în picioare.

— De ce m-ai chemat atunci aici? Strigă ea, tremurând de mânie, ca să mă faci de râs în faţa slugilor mele? De ce nu m-ai lăsat la Mogador? Acolo am cel puţin prieteni şi cunoscuţi. Aici sunt înmormântată de vie! Poate că m-ai chemat să slujesc ca sclavă pe noua ta soţie? Asta n-o s-o fac niciodată, Hamon!

— Te poţi înapoia săptămâna viitoare la Mogador, îi spuse el. Te-am chemat pentru un scop anumit.

Femeia rămase o clipă pe gânduri.

— Ştie ea, cine sunt eu? Întrebă ea.

— Am dat ordin Suleicăi să-i spună – răspunse Hamon nepăsător, întrucât şi-adusese în pripă nevasta aici, s-o vadă pe Joan şi să-şi dea seama mai bine de situaţia ei.

Ralf reveni lângă Sadi Hafis.

— Acum mă duc la logodnică, pe urmă te voi prezenta.

Ciocăni în uşa salonului şi neprimind nici un răspuns, intră în odaie. Joan dorea să se distreze, făcând muzică. Tocmai se aşezase la pian.

— Ce mai faci? Te simţi bine aici? O întrebă Hamon.

Ea nu-i răspunse şi Ralf rămase un moment la uşă, admirând statura ei zveltă şi trăsăturile ei regulate. Dacă n-ar fi fost atât de bine crescută, Joan şi-ar fi arătat scârba şi ura. Dar faţa ei rămase calmă şi imobilă, ca şi când ar fi avut în faţă un servitor de la castelul din Creith, intrat fiindcă fusese sunat.

— Nu-i aşa că-i minunat aici? Urmă el. E unul din cele mai frumoase locuri din Maroc. O şedere de un an, doi îţi va prii. Pe soţia mea numărul unu ai văzut-o?

Ralf se aşează pe un scaun, fără să fie poftit, şi îşi aprinse o ţigară.

— Vrei să desemnezi cu numărul unu pe Mrs. Hamon? Întrebă ea.

Ralf dădu din cap.

Niciodată Joan nu-l văzuse pe Ralf Hamon atât de vesel. Ai fi zis că financiarul scăpase dintr-odată de toate grijile.

Ralf îşi trase scaunul lângă al ei.

— Ascultă, Joan, zise el. N-am să mă cunun cu dumneata după datina arabă. Va fi o nuntă creştină şi vom fi cununaţi de un preot autentic al bisericii anglicane, cu verighete şi celelalte. Adineauri te-am întrebat dacă ai văzut pe nevasta mea maură. Ei, cum o găseşti?

Lady Carston nu-i răspunse. Se străduia să descopere ce urmărea Ralf cu întrebarea lui.

— Ei cum o găseşti? Întrebă el din nou.

— Mi-e milă de dânsa. N-a fost tocmai prea politicoasă faţă de mine, dar totuşi am simpatie pentru dânsa.

— Aşa? Îţi este simpatică? E cam grasă şi are o faţă prea rotundă. În Maroc toate femeile devin aşa, fiindcă tânjesc toată ziua în harem, fără aer, fără lumină, fără libertate.

Numai o jumătate de ceas pe zi li se îngăduie să iasă, sub supravegherea unei sclave. Ai vrea să duci o asemenea viaţă?

Joan Carston îl privi drept în faţă.

— Eu n-am să fiu soţia dumitale.

— Vrei să duci viaţa unei femei maure? Întrebă el din nou. Sau vrei să te căsătoreşti după datina europeană, să ai copii care îţi vor purta numele şi-or fi lorzi ca tatăl dumitale?

Joan se sculă, merse până în fundul odăii şi-i întoarse spatele.

— Să lăsăm deocamdată această chestiune, zise Ralf, sculându-se. Aş dori să primeşti pe Sadi Hafis, un bun prieten al meu. Fii, te rog, drăguţă cu el, dar nu prea drăguţă.

Pe Joan o izbi numaidecât tonul ciudat cu care vorbea Ralf.

— Ce înseamnă asta? Întrebă ea.

— Sadi e cam supărat pe mine. O voia pe Lidia şi soră-mea l-a respins. N-aş dori ca să-şi facă iluzii cu privire la persoana dumitale.

Odată acestea spuse, ieşi, apoi financiarul reveni, însoţit de Sadi.

Joan îşi dădu numaidecât seama că şeriful maur însemna pentru dânsa o primejdie tot atât de mare ca şi Ralf Hamon, ba poate şi mai mare. Pe lângă aceasta îi era scârbă de faţa lui puhavă şi lipsită de expresie, de ochii lui negri şi tulburi, cu care o cerceta şi-o cântărea, ca şi cum ar fi fost vorba de o vită. Îl ura pentru spoiala subţire, sub care nu izbutea să ascundă firea lui barbară, pentru zâmbetul mincinos, ce-i sta la îndemână.

Nobilul maur nu stătu decât timpul socotit de el necesar să facă impresie frumoasei doamne. S-ar fi mirat, de i-ar fi putut citi gândurile, căci omul îşi închipuia că place grozav femeilor.

— Peste două zile ne vom căsători, zise Hamon cu un zâmbet batjocoritor. Poate că doreşti să mai fie cineva poftit la nuntă?

— Doar n-o să ai îndrăzneala să chemi un preot englez?

— Aşa? Nu-ţi convine? Şi totuşi un preot ne va cununa, oricât te-ai împotrivi. De altfel vei recunoaşte în el un vechi prieten al dumitale.

— Un prieten? Se minună Joan.

— Da, e Sfinţia Sa, Mr. Bannockwaite.

Cu asta, Hamon o părăsi.

CAPITOLUL LIX.

O faţă la fereastră.

Sadi aştepta pe Hamon în fumoar şi era atât de adâncit în gândurile sale că nici nu băgă de seamă când se auzi strigat pe nume.

— Ce este? Întrebă. Allah, cum m-ai speriat! Da, femeia asta e foarte frumoasă, nu chiar aşa cum ne place nouă, căci e prea slabă, dar voi europenii le preferaţi aşa, ceea ce – să spun drept – n-am putut înţelege niciodată!

Hamon nu se lăsă înşelat. Vedea lămurit că Joan făcuse o impresie adâncă asupra lui Sadi şi ştia că trebuie să se ferească de prietenul său.

— Te vei înapoia mâine la Tanger? Întrebă Ralf.

Sadi clătină capul.

— Nu, m-am hotărât să mai rămân puţin aici, am şi eu câteodată nevoie să schimb puţin clima, să respir aerul de munte. Sunt cam istovit.

— Dar făgăduieşti să-l aduci pe Bannockwaite aici.

— Va veni şi fără mine. Am dat ordin unuia din oamenii mei să-l însoţească. Asta ar fi putut s-o facă, de altfel şi agentul dumitale Colport! Acest Bannockwaite vine în orice caz, când îi plăteşti pentru asta.

— Îl cunoşti mai de aproape?

— L-am mai văzut, răspunse Sadi. A venit la Tanger în timpul războiului mondial şi mi s-a spus că s-ar fi îmbătat în seara marii bătălii de pe Somme4, şi că apoi ar fi dezertat. E un om fără principii şi fără caracter. Dar cum vrei să te cunune? Chiar dumneata îmi spuneai că Bannockwaite a fost izgonit din biserică.

Ralf clătină capul.

— Numele lui figura pe lista preoţilor englezi, până după bătălia de pe Somme, când s-a anunţat că Bannockwaite ar fi dispărut. Cred că nici astăzi n-a fost încă şters de pe acea listă. De altfel asta nu are nici o importanţă.

— Dar de ce ţii neapărat să te căsătoreşti? Întrebă Sadi. Prea eşti robul obiceiurilor vechi şi al prejudecăţilor, dragă prietene!

Ralf zâmbi.

— Am motive serioase: Titlul de nobleţe al familiei Creith vreau să-l moştenească copii mei, prin soţia mea.

Sadi întinse braţele, căscând.

— Mă duc să mă culc – zise – şi o să te bucuri poate, dacă, vei afla că mi-am schimbat hotărârea şi că o să mă înapoiez mâine dimineaţă la Tanger.

Sadi citi mulţumirea în ochii lui Hamon şi zâmbi în taină.

— O să-ţi trimit şi pe Bannockwaite al dumitale, adăugă el, pe un ton ciudat.

A doua zi dimineaţa, când se trezi din somn, Hamon află, cu bucurie, că şeriful pornise la drum. Nu se duse la Joan deşi o văzu plimbându-se în grădină.

Planul lui Hamon nu se datora numai dorinţei sale de a face parte din înalta aristocraţie engleză. Dar ca ginere al lordului Creith avea să devină foarte influent. Nu era de presupus că viitorul lui socru îi va face greutăţi după nuntă. Pe Joan o cunoştea îndeajuns de bine pentru a şti că din momentul când i-o purta numele, ea nu-şi va da pe faţă sentimentele.

Hamon făcu o plimbare în munţi. Trecu şi pe lângă popasul bătrânului cerşetor. Mârţoaga lui sfrijită, ridică încet capul, apoi păscu mai departe. Cerşetorul nu se vedea nicăieri. Lui Hamon îi veni o idee fantastică ce-l făcu să rânjească. Deşi financiar, el avea uneori porniri, care nu păreau normale, ci mai mult impulsuri de smintit.

Spre seară, unul din servitori îl înştiinţă că mai mulţi călăreţi se apropiau de palatul său. Hamon luă o lunetă şi

zări trei oameni, care galopau prin pustiu. Doi din ei erau mauri. Pe-al treilea, care se clătina pe şa, ca şi cum ar fi fost beat, îl recunoscu pe loc. Era Sfinţia Sa Aymer Bannockwaite. Alergă să-l întâmpine la poartă.

Joan privise din fereastră pe individul decăzut şi bănui îndată cine era. Dar se putea oare? Bannockwaite! El! Ceva în umbletul lui, în mişcările capului, aminteau omul de altă dată.

Nici seara Ralf nu se arătă, deşi fata socotise că va veni la ea însoţit de preotul decăzut. Dormitorul ei se învecina cu salonul şi era mare, cu mobilă elegantă. Fereastra avea şi aici gratii, mai puţin frumoase decât cele de alături, dar cel puţin tot atât de tari. Lady Carston se dezbrăcă, apoi îşi puse cămaşa de noapte, ce i-o adusese fata maură. Era un fel de rochie de interior, dintr-o mătase de cea mai fină calitate. Joan apropie un scaun de fereastră, stinse lumina şi dădu perdelele la o parte. Dar scoase un ţipăt şi aproape să leşine. Zărise printre gratii un chip cu nasul coroiat, cu pleoapele înroşite şi barba lungă, căruntă. Cerşetorul pribeag se uită înăuntru prin zăbrele şi ţinea în dinţi un cuţit mare, ce sclipea în lumina lunii.

CAPITOLUL LX.

Căsătoria.

Omul auzi ţipătul şi se ascunse aşa că nu se mai văzu. Tânăra lady se ţinea de prichiciul ferestrei, şi inima-i zvâcnea puternic. Cine era bătrânul şi ce vroia de la dânsa? Cum ajunsese în grădină? În casă domnea o tăcere adâncă. Nimeni nu auzise ţipătul ei; zidurile erau groase.

După un moment de sfială, deschise fereastra şi privi afară, în măsura în care îngăduiau zăbrele. Grădina se întindea tăcută şi misterioasă în lumina lunii. Zidurile şi copacii se culcau în umbre lungi, iar chipuri ciudate păreau că răsar şi pier în acelaşi timp. Deodată, Joan zări pe cerşetorul ce se retrăgea cu băgare de seamă spre zid. Imediat apoi se făcu nevăzut.

Se crăpa de ziuă, când Joan se culcă în sfârşit, şi dormea adânc când fata îi aduse cafeaua şi ceva fructe.

— Suleica, îţi aminteşti de cerşetorul bătrân, pe care l-am întâlnit călare?

Cu toate că nu stăpânea decât foarte puţin limba spaniolă, Joan izbutise cu încetul să se facă mai bine înţeleasă de servitoarea maură.

— Da – răspunse fata.

— Cine-i?

Suleica râse.

— Sunt atât de mulţi în Maroc! Unii spun că oamenii aceştia ar fi iscoadele puternicilor zilei.

O iscoadă a lui Sadi Hafis! Cu siguranţă.

Nu avu timp să stea pe gânduri şi să caute a ghici ce plănuia Sadi, căci abia se îmbrăcase şi îşi băuse cafeaua, şi Ralf intră.

Răpitorul ei se afla în toanele cele mai bune şi-i spuse: „bună dimineaţa” apoi, cu un zâmbet fericit:

— Joan, aş vrea să primeşti pe Sfinţia Sa Aylmer Bannockwaite. Mi se pare că l-ai cunoscut pe vremuri, dar îl vei găsi foarte schimbat. A consimţit să ne cunune şi sper că ceremonia va fi pentru amândoi începutul unei vieţi noi, frumoase.

Ea nu răspunse.

— Nu vrei să priveşti în faţă adevărul? Gândeşte-te că pe-o rază de o sută de mile nu se află nimeni care să ridice măcar mâna, dacă te-aş omorî!

— Şi când vrei dumneata.?

— Astăzi.

Joan era îngrozită.

— Lasă-mi puţin timp, Mr. Hamon! Mâine.

— Astăzi, stărui el. Nu vreau să mai pierd o zi. Îl cunosc pe prietenul Sadi Hafis. Are un respect adânc pentru căsnicie şi nu va îndrăzni să se apropie de dumneata, când te va şti căsătorită. Dar dacă aş aştepta până mâine.

— Refuz odată pentru totdeauna să mă căsătoresc cu dumneata, zise Joan cu hotărâre. Dacă Mr. Bannockwaite mai are un pic de cinste şi de omenie în el, nu va îndrăzni să ne cunune.

— În ce priveşte cinstea şi omenia lui Bannockwaite te sfătuiesc să nu-ţi faci nici un fel de iluzii. Ar fi bine să-l primeşti acum, căci se află tocmai într-o dispoziţie bună, când te mai poţi înţelege oarecum cu el.

La lumina zilei Aylmer Bannockwaite arăta şi mai îngrozitor decât seara. Când veni la ea în odaie şi-i întinse mâna, lady Carston avea impresia că însuşi diavolul intrase la ea în cameră.

— Uite-o colea pe draga şi scumpa mea Joan Carston! Zise el zâmbind. Întâmplarea vrea să te pot cununa pentru a doua oară. E o cinste, pe care ştiu s-o preţuiesc!

Joan se cutremură. Îl privi doar o dată în faţă şi nu-şi mai ridică ochii decât până la nasturele jiletcii lui murdare.

— Nu vreau să mă căsătoresc, Mr. Bannockwaite! Şi ţin să te avertizez că m-ai cununat fără voia şi consimţământul meu.

— Ei, nu fă atâtea mofturi! Strigă Bannockwaite, ridicând glasul. Aşa ceva n-am pomenit în viaţa mea. Auzi! O mireasă care se codeşte şi se fasoleşte! Căsnicia e doar ceva firesc pentru bărbat şi femeie. Mi-a părut întotdeauna rău că eu însumi.

— Nu vreau să mă căsătoresc, nu vreau, sub nici un cuvânt; nu vreau!

— Nu vezi că degeaba te împotriveşti? Zise Ralf.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu dumneata, orice ai face! Strigă ea dând din picior. Mai degrabă l-aş lua pe cerşetorul pe care l-am văzut afară pe stradă, ori pe cel din urmă rob din casa dumitale, decât un hoţ şi un ucigaş – un om care nu se dă înapoi de la nici o crimă! Mai degrabă aş lua un.

— Spărgător! Urlă Hamon cu spume la gură.

— Da, de o sută de mii de ori îl prefer dumitale, dacă te gândeşti la Morlake. Îl iubesc şi îl voi iubi până la moarte!

— Va fi după cum doreşti! Şuieră Hamon.

Se întoarse, părăsi odaia şi o lăsă singură cu Bannockwaite.

— Cum poţi să faci aşa ceva, Mr. Bannockwaite? Cum ai putut să te înjoseşti într-o asemenea măsură? Oare n-am mai rămas nimic bun în dumneata, nici o urmă de.?

— Mă lipsesc de predici şi mai ales de predicile dumitale zise el, cu o înjurătură. Te voi face să înţelegi că am mai multă minte decât dumneata şi că mă aflu pe aceeaşi treaptă socială.

Atunci Hamon năvăli în odaie, ca un ieşit din minţi şi târând pe cineva după el.

Joan se dădu îngrozită înapoi, căci cel adus de Hamon era însuşi cerşetorul – un moşneag bleg şi fără dinţi, care rânjea într-una.

— Iată-l pe soţul dumitale! Strigă Ralf. Uită-te numai la el! Doar ai zis că ai lua mai degrabă un cerşetor! N-ai spus asta, canalie mizerabilă? Ei bine, te vei căsători cu dânsul şi îţi vei petrece luna de miere în deşert!

Joan se uită de la cerşetor la Bannockwaite şi cu toată situaţia ei nenorocită, se gândi că nu văzuse încă niciodată în viaţă doi oameni atât de sluţi şi de respingători.

— Scoate-ţi cartea rituală, Bannockwaite! Răcni Hamon, care îşi pierduse orice stăpânire de sine.

Bannockwaite scoase o cărticică din buzunar şi o deschise.

— Ne trebuie martori, zise el.

Hamon se repezi iarăşi afară şi reveni cu câţiva servitori.

Sub privirile curioase ale arabilor, care chicoteau, lady Joan Carston fu cununată cu cerşetorul Abdul Aziz. Hamon şopti oamenilor ceva în limba lor. Mireasa fu apucată de braţ şi dusă în grădină şi însuşi Hamon o târî până la poarta deschisă şi-i dădu brânci afară.

— Ia-ţi soţul şi-l du cu dumneata la Creith! Strigă batjocoritor. Să fii bucuroasă, dacă îţi voi îngădui să te înapoiezi la mine!

CAPITOLUL LXI.

Soţul cerşetor.

Hamon împinse pe cerşetor după Joan şi trânti furios poarta.

Nu făcu doi paşi şi tânăra lady se prăbuşi în nesimţire. Se trezi în umbra unui ienupăr. Cerşetorul bătrân dispăruse. Ridicându-se în coate, observă că omul era ocupat cu mârţoaga lui. Ea, ce trebuia să facă? Se scula de jos destul de anevoie şi privi îngrozită în jur. Nu era chip să fugă.

În vale plutea un nor de praf. Veneau mai mulţi călăreţi îmbrăcaţi în haine albe arăbeşti. Armele lor sclipeau în lumina soarelui. Erau mauri. Poate că Sadi Hafis se înapoia la Hamon. De la el nu putea să-i vină nici un ajutor. Se uită din nou la cerşetor. El îşi înfăşura tocmai capul şi-o parte a feţei în turbanul făcut din zdrenţe. Nu i se mai zăreau decât barba căruntă şi vârful nasului roşu şi coroiat. Apoi Abdul Aziz, veni spre ea, ducându-şi calul de căpăstru. Îi făcu semn să încalece. Ea îl ascultă. Înaintau la pas. Abdul, ţinea mâna pe căpăstru şi apucă pe un drum ce se îndepărta în unghi drept de drumul Tangerului. Privi de mai multe ori îndărăt, mai întâi spre palat, apoi spre călăreţii ce se apropiau în goana mare, şi se vedeau bine de tot. Era Sadi, în fruntea unei cete de oameni înarmaţi.

Abdul Aziz schimbă direcţia şi o luă paralel cu drumul pe care apucaseră călăreţii. Aşa cel puţin i se păru Joanei, căci Sadi şi oamenii lui nu se mai zăreau deloc.

Bătrânul duse calul pe deal, într-un loc de unde nu putea fi văzut dinspre grădina lui Hamon. Din când în când, Abdul privea îndărăt. Părea a se teme că Hamon ar putea să se căiască de ce făcuse. Apoi o luă pe albia unui pârâiaş prin apă. Joan auzi o împuşcătură, apoi încă una. Ea privi speriată la bătrân.

Acesta clătină capul, fără a privi, măcar, îndărăt.

Ajunseră, după o bucată de timp, la o pădurice şi cerşetorul îşi duse calul spre această ascunzătoare. Făcu semn Joanei să aştepte şi se întoarse pe jos înapoi. Îi aduse apă de la un izvor şi desfăcu o legăturică, în care avea

hrană. Joan era însă prea obosită ca să mănânce. Bău însă cu lăcomie din apa rece. Apoi se culcă şi, adormind, uită primejdia grozavă şi că soarta îi dăduse ca soţ un cerşetor.

Ralf Hamon, între acestea, sta ghemuit într-un jilţ din iatacul său, bolnav şi nenorocit. Mânia, ce-l îndemnase la fapta lui nebună, trecuse, şi-acum tremura ca scuturat de friguri. De la fereastră el zări pe cerşetorul care o ducea pe Joan. Furios, vru să repare, cât era încă timp, greşeala făcută.

Printre servitori el avea pe un bătrân, ce-l slujea de ani de zile. Îl chemă la el.

— Ahab, îl cunoşti pe cerşetorul ce-l vezi acolo?

— Da.

— A luat adineauri cu el pe femeia ce mi-i dragă. Du-te şi adu-mi-o înapoi, iar bătrânului dă-i banii ăştia.

Scoase din buzunar un pumn de bilete de bancă şi le vârî în mâna servitorului.

— Dacă cerşetorul se împotriveşte, omoară-l!

Ralf urcă scările ce duceau la catul de sus, să supravegheze de acolo pe trimisul său. Atunci zări ceata de călăreţi care urcau dealul.

— El! Sadi! Murmură Hamon, ştiind ce înseamnă apariţia lui.

Era prea târziu ca să mai recheme pe bătrânul servitor. Merse deci în grabă până la poartă să ureze bun sosit fostului său agent, Sadi Hafis. Acesta sări de pe cal. Tonul cu care vorbea şi expresia feţei sale se schimbară. Sadi nu mai era elevul politicos al şcolii de misionari, ci un şef arab, mândru şi semeţ.

— Ştii de ce-am venit, Hamon? Zise el, cu mâinile pe şolduri şi picioarele crăcănate. Unde-i fata? O vreau! Presupun că încă nu v-aţi cununat, şi chiar de-aţi fi, puţin îmi pasă!

— Nu m-am căsătorit cu ea, răspunse Hamon. Dar a plecat.

— Ce?

— A preferat un cerşetor. Spunea că decât să mă ia pe mine preferă pe un bătrân ce-i ceruse de pomană pe drum. I-am împlinit dorinţa.

Ochii lui Sadi se făcură mici.

— Minţi, Hamon! Strigă Sadi. Cu poveşti de astea nu mă păcăleşti pe mine! Ţi-oi percheziţiona casa, aşa cum Morlake a percheziţionat-o pe a mea!

— Eşti liber să cercetezi casa, de la harem şi până la bucătărie, zise Hamon, rece.

Sadi începu percheziţia, dar reveni numaidecât la Hamon.

— Am vorbit cu slugile dumitale şi mi-au spus că ce-ai povestit este adevărat. Ce drum au luat ei?

Hamon îi arătă direcţia, iar Sadi porunci oamenilor săi ceva. Unul din călăreţi trase un foc de puşcă în aer, apoi urmă o salvă şi, apoi, alta.

— Dacă nu se înapoiază la semnalul ăsta, vom porni în căutarea lor, strigă Sadi mânios.

— În ce mă priveşte pe mine, zise Ralf, dând din umeri, fă ce vrei! Femeia asta nu mă mai interesează.

Nu grăia adevărul, dar izbuti prin purtarea sa să-l înşele pe maur.

Un moment încă şi călăreţii lui Sadi coborâră dealul în galop. Se împrăştiară în dreapta şi în stânga, spre a găsi urma cerşetorului şi a nevestei sale. Hamon îi urmări o vreme cu privirea, apoi, întors în palat, scoase dinăuntrul hainei un portofel negru de piele, îl goli pe masă şi cercetă diferitele hârtii.

Ultima era o coală lunguiaţă, acoperită cu un scris des. Oh! Ce departe erau acum de gândul lui, Jim Morlake, copoiul Welling, moşia Creith cu aleile şi livezile sale! El cunoştea cuprinsul hârtiei, pe de rost şi totuşi, o mai citi o dată: „Am ajuns la părerea că Ralf Hamon, pe care îl credeam prietenul meu, are de gând să mă omoare. Aş vrea să lămuresc împrejurările în care sunt sechestrat aici într-o căsuţă din apropiere de Hindhead. La cererea lui Hamon şi în urma sfatului său, l-am însoţit în Maroc, pentru a vedea o

mină, ce credeam că-i aparţine. Pe urmă ne-am înapoiat în taină la Londra, tot în urma dorinţei sale exprese, căci Hamon spunea că ar fi dezavantajos pentru planurile sale, dacă cineva ar afla că el, Hamon, vrea să-şi vândă drepturile lui asupra minei. Am bănuit însă de la început că mina, ce mi-o arătase ca a lui, nu era a lui şi am venit la Hindhead, hotărât să nu-i dau un ban, până nu-mi va dovedi că bănuiala nu-mi era întemeiată. Am luat o măsură de precauţie, care după cum credeam şi mai cred şi acum, e foarte bună. La Hindhead, bănuiala devenise aproape o certitudine şi refuzai să plătesc suma fixată ca preţ pentru drepturile la mină. În urma acestui fapt, Hamon m-a închis în bucătărie unde sunt bine păzit de un maur, pe care l-a adus cu prilejul ultimei sale călătorii la Tanger. Au şi făcut o încercare să mă omoare şi mă tem că a doua oară".

Aici însemnările se isprăveau brusc. Hamon îndoi actul acesta de acuzare, îl puse în portofel cu celelalte acte şi băgă portofelul înapoi în buzunar.

Între timp, unul din oamenii lui Sadi descoperise urma cerşetorului şi a nevestei sale şi Sadi ajunsese, cu încă doi oameni, la malul pârâului.

— Descălecaţi şi urmaţi-vă drumul pe jos! Porunci el.

Coborâră în josul apei. Ajunseră la un loc, unde pârâul curgea între maluri înalte şi unde Sadi descoperi urme proaspete de copite.

Când Joan se trezi din somn, întâlni ochii negri ai lui Sadi Hafis, care stă lângă ea.

— Unde e prietenul dumitale? Întrebă Sadi, aplecându-se, ca s-o ajute să se ridice.

— Prietenul meu? O, vorbeşti probabil despre Abdul?

— Îi cunoşti numele? Întrebă Sadi, politicos.

— Ce doreşti dumneata de la mine?

— Vreau să te duc la Tanger, la prietenul dumitale, zise el.

Dar Joan ştia că minte.

Privi în juru-i, dar nu-l mai zări pe cerşetor. Numai mârţoaga lui mai păştea sub un copac. Sadi o ajută să urce-

n şa.

— Am fost foarte îngrijorat – zise el pe englezeşte – când Hamon mi-a povestit prostia ce-o făcuse. Uneori parcă nu e în toate minţile. Sunt foarte supărat pe dânsul.

În fine ajunseră la locul unde aşteptau ceilalţi oameni ai lui Sadi.

Joan se urcă pe un cal buiestraş, minunat de frumos, ce fusese, desigur, adus anume pentru dânsa. Oare Sadi Hafis venise, ca s-o ducă la casa lui din vale?

Nobilul maur rămase aproape toată ziua lângă dânsa, vorbind foarte frumos şi lady Carston fu impresionată văzându-l atât de învăţat.

— Am fost agentul lui Hamon la Tanger. Dumitale ţi s-a părut poate că eram un fel de slugă a lui. Dar mi-a plăcut să lucrez pentru el. Din păcate, Hamon nu ştie ce e recunoştinţa, tot aşa cum nu cunoaşte mustrarea de cuget.

Puţin înainte de apusul soarelui, călăreţii se opriră pentru popasul nopţii, atât de friguroasă în pustiu. Aveau să doarmă sub cerul liber şi se înveliră în păturile lor. Numai pentru Joan fu ridicat un cort, în locul cel mai adăpostit, ales de Sadi.

— Ne-am odihni aici numai până la miezul nopţii, zise Sadi. Trebuie să-mi ating ţinta înainte de revărsatul zorilor.

Joan rămase trează. Încetul cu încetul toate zgomotele amuţiră.

Dădu perdeaua cortului puţin la o parte. Zări o namilă întunecată. Pesemne, era o santinelă. De partea aceasta fuga nu era cu putinţă. Încercă să ridice pânza de cealaltă parte a cortului, dar era prinsă de pământ cu ţăruşi. Cu mari sforţări trase unul afară, ridică puţin pânza cortului şi se strecură pe dedesubt. De partea aceea începea un desiş ghimpos în care nu puteai să pătrunzi. Cum să-l ocolească? Rochia ei albă ar da-o de gol, dacă santinela ar întoarce capul. Din fericire găsi o deschizătură în tufiş şi dispăru prin ea. Santinela o simţi, se întoarse şi strigă câteva cuvinte pe arăbeşte.

Joan alergă cât putu. Prin întuneric se împiedică şi căzu. Ridicându-se văzu, la lumina lunii ce răsărea tocmai, că se afla într-o câmpie, plină cu arbuşti. Urmăritorii ei o căutau. Auzea strigăte, glasul iritat al lui Sadi Hafis şi tropot de copite. Spaima şi groaza o goneau, dar nu mai avea nădejde să scape. Sadi se apropie, îi luă înainte, întoarse calul şi se opri în faţa ei.

— Oh! Trandafir frumos!

— Îi şopti el curtenitor – nu-i asta calea spre fericire!

Sări de pe cal şi o cuprinse în braţe.

— În noaptea asta vreau să trăiesc! Strigă el.

— În noaptea asta o să mori!

În faţa lui Sadi apăruse cerşetorul.

Joan Carston rămase ca încremenită, privind chipul bătrânului. Glasul pe care îl auzise era al lui Jim Morlake!

CAPITOLUL LXII.

Evadarea.

Două gloanţe porniră unul după altul.

Sadi Hafis căzu cu un ţipăt în genunchi.

— Să încălecăm! Zise Jim şi o puse pe şa, apoi încălecă în spatele ei.

— Jim! Şopti ea.

Calul voinic porni în trap cu amândoi. Oamenii lui Sadi înconjurau pe şeful lor, străduindu-se să-l ajute.

Prudent, Jim lăsă calul să meargă încotro voia. Animalul cunoştea doar bine regiunea, iar ochii lui deosebeau cursele şi piedicile.

Într-un târziu, Morlake băgă de seamă că animalul obosise. Sări jos şi-l mângâie pe coamă.

— Aici, pe coastă a fost altă dată un post de gardă, zise el. Mă îndoiesc însă de simţămintele prietenoase ale unei gărzi marocane.

Joan îl fixa, încercând să descopere, în trăsăturile-i urâte, chipul ce-l cunoştea.

— Tu eşti, într-adevăr, Jim?

— Da, eu sunt, răspunse el râzând. Nu găseşti că m-am deghizat bine?

— Dar n-ai dinţi, zise ea, văzând gaura neagră a gurii sale.

— Ba da. Nici nu s-au clintit. Curând o să-i vezi iar la loc.

În zori, cei doi fugari poposiră în apropierea unei fântâni, deşeuară calul şi îl adăpară.

— Mă tem că n-am ce să-ţi ofer de mâncare, zise Jim.

Îşi dezbrăcă haina, îşi desfăcu la piept cămaşa murdară şi scoase un săculeţ impermeabil, cu care se duse la pârâiaşul din apropiere. Porni ca un om bătrân şi slut, şi se înapoie ca Jim Morlake.

— Mi se pare că visez, zise ea. Mă tem că trezindu-mă.

— Niciodată n-ai fost mai trează ca acum. Ne aflăm la două mile de ţărm şi dacă Sadi n-a dat ordine prea riguroase, oamenii lui n-au să ne mai urmărească până la postul de gardă.

Jim nu se înşela. Nu văzură pe urmăritori, şi ajunseră cu bine la căsuţa postului pus sub ordinele unui ofiţer spaniol. Atinseseră regiunea asupra căreia Spania pretindea că avea drepturi.

— Va trebui să mergem de-a lungul ţărmului şi o să încercăm să trecem, zise Jim, după ce vorbise cu ofiţerul. Spaniolii nu ne pot însoţi la Tanger din motive politice, mai ales că francezii veghează ca vecinii lor să nu treacă hotarul. Sper totuşi să nu ni se întâmple nimic.

Seara, Jim şi Joan Carston poposiră pe ţărm.

CAPITOLUL LXIII.

Sfârşitul lui Sadi.

Oamenii lui Sadi Hafis îl duseră pe şeful lor la palatul alb de pe deal. Călătoria păru foarte lungă omului ce avea un glonţ în umăr. La chemările maurilor, Ralf Hamon se trezi din somn şi merse în grabă la fereastră. Porţile erau zăvorâte şi nu se deschideau fără ordinul său. Se auzi strigat pe nume. Recunoscu glasul lui Sadi şi veni jos. Portarul bănuitor, trata cu oamenii Şerifului prin poarta încuiată.

— Lasă-l să intre, zise Hamon, trăgând el însuşi unul din zăvoare.

Văzând halul în care se afla Sadi, Hamon înţelese că se întâmplase ceva grav.

— Allah! Ce porc de câine! Gemu Sadi. Dacă revolverul nu s-ar fi prins în cutele mantalei mele, ticălosul n-ar fi scăpat teafăr!

Hamon trimise după femei şi examină rana.

— Nu-i nimic, zise Sadi, cu glasul aspru. Ultima dată când m-a împuşcat, era mult mai grav.

— Ultima dată când te-a împuşcat? Se minună Hamon şi nu-şi putu ascunde tulburarea.

— Ce-i cu tine? Întrebă Sadi.

— Nimic, răspunse Hamon. Parcă spuneai că.

— Spuneam că rândul trecut, când omul m-a împuşcat, am păţit-o mai rău.

— Cine te-a rănit? Nu cumva cerşetorul?

— Da, cerşetorul, strigă Sadi, mânios.

Convorbirea lor fu întreruptă prin sosirea femeii, pe care fata maură o numise „seńora Hamon”. Aducea un vas mare cu apă şi ce trebuie pentru pansat.

Când ea isprăvi, reluară conversaţia.

— N-aş fi crezut că ar putea să-ţi facă ceva, bătrân cum e şi lipsit de putere. Nici nu mi-ai zis că-l cunoşteai.

— Nu ştiam nici eu că-l cunosc, răspunse maurul, sau că dumneata îl cunoşti. Dar Mr. Morlake e un vechi duşman al meu!

— Dar e vorba de cerşetor, zise el, încruntându-se.

— Vorbesc despre Mr. Morlake, răspunse Sadi, furios. Iată pe cine te-ai grăbit să-l căsătoreşti ieri dimineaţă cu femeia aceea!

O clipă, Hamon rămase fără grai.

— Nu ştiu, unde mi-au fost ochii! Urmă cu amărăciune Sadi. Ar fi trebuit să văd numaidecât că era Morlake şi nimeni altul. Odinioară, pe când era agent diplomatic în Maroc, Jim Morlake obişnuia să se deghizeze.

— Prin urmare, cerşetorul era Morlake, zise Hamon, complet zdrobit. Iar eu i-am căsătorit pe amândoi!

Izbucni într-un râs isteric şi Sadi, care era cunoscător de oameni, înţelese necazul lui Ralf.

— Te urăşte, zise maurul, după o tăcere. Ce are el cu dumneata?

— Vrea o hârtie, ce se află la mine, asta-i!

Se sculă brusc şi părăsi odaia, lăsând pe Sadi singur. Şeriful începu să se gândească la întreaga situaţie, şi gândurile lui deveniră furtunoase. Hotărî că Hamon trebuia să piară. Dacă era adevărat că un ofiţer de poliţie englez venise anume la Tanger, să-l caute pe Ralf Hamon, atunci copoiul avea să-şi capete prada. Numai în felul acesta el, Sadi, se putea reabilita în ochii străinilor al căror agent era.

Nu putu să doarmă căci rana îl durea prea tare. De aceea se şi sculă în zorii zilei, voind să caute pe omul care-l găzduia.

Hamon se afla în odaia în care locuise Joan. Găsise uitarea: capul îi odihnea pe braţele întinse pe masă. Alături era un portofel deschis şi o mulţime de hârtii. Sadi le cercetă încet.

Găsi cecuri încă neîncasate, pe numele „Mr. Jackson Brown”, şi lângă ele, o hârtie albă îndoită de mai multe ori.

Hamon deşteptându-se ridică încet capul.

Sadi citea hârtia.

— După ce isprăveşti binevoieşte să mi-o înapoiezi, şuieră Hamon.

Sadi, câtuşi de puţin tulburat, puse hârtia înapoi pe masă.

— Acum ştiu. Mă miram mereu de ce erai atât de neliniştit şi îngrijorat. Dragul meu, zău, eşti nebun. De ce nu arzi o hârtie care te dă de gol?

— Fiindcă-mi trebuie! Răspunse Ralf, băgând furios portofelul în buzunar.

Spre seară, Hamon văzu că unul din oamenii lui Sadi porni călare, ţinând un al doilea cal de căpăstru. Era limpede; trimisul şerifului trebuia să ajungă cât mai repede la Tanger şi în acest scop luase un alt cal cu dânsul, să poată să-l

schimbe pe drum. Însărcinarea pe care o primise era, de asemeni, neîndoielnică.

Ralf Hamon râse înfundat. Aşadar Sadi voia să se salveze, jertfindu-l pe el.

Respiră adânc şi mâna-i atinse portofelul din buzunarul de la piept. Unde să-şi ascundă hârtia? Un chibrit l-ar scăpa de primejdie – dar Ralf nu vroia şi nu putea să ardă hârtia asta blestemată. În dosul casei se aflau grajdurile şi locuinţele grăjdarilor. Hamon merse într-acolo şi îl strigă pe şeful lor.

— La noapte plec la drum, dar să nu ştie nimeni. Vei duce calul meu şi pe al tău la pârâu, acolo unde taie drumul. Vom călători spre ţărm, apoi vom trece pe teritoriul spaniol. Îţi voi da o mie de pesetas şi, dacă-ţi ţii gura, încă o mie.

— Mi-ai închis gura cu fire de aur, stăpâne! Zise omul, poetic.

Hamon se duse în odaia lui Sadi şi cină cu dânsul. Era în toane bune, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Crezi că Morlake şi Joan Carston vor ajunge la Tanger? Întrebă el.

— Desigur. Dar am o scuză bună. I-am spus că vreau s-o duc înapoi la prietenii săi. N-am vătămat-o cu nimic, aşa că pot să mă dezvinovăţesc faţă de consulii străini. Că Lady Joan s-a temut noaptea de mine şi că am vrut să împuşc pe cerşetor, n-are nici o importanţă. De unde să ştiu că cerşetorul era Mr. Morlake? Pentru mine nu era decât un hoţ bătrân şi primejdios de care căutam s-o scap pe tânăra englezoaică.

— Crezi că voi putea şi eu să dau consulatelor o explicaţie mulţumitoare? Întrebă Hamon, aţintind asupra lui o privire duşmănoasă.

Şeriful dădu din umeri şi gemu din cauza rănii.

— Dumneata eşti un om bogat şi puternic, răspunse el dibăci, pe când eu nu sunt decât un maur sărac, care trebuie să se supună întotdeauna străinilor. Mâine mă înapoiez la Tanger. Ce vei face dumneata?

— Poate că mă voi duce şi eu mâine la Tanger, zise Hamon, privind ţintă la el.

Sadi nu se simţi în largul său.

— Ce întorsătură vor lua lucrurile, asta depinde de voinţa lui Dumnezeu, zise el.

Se retraseră devreme să se culce. Oamenii lui Sadi erau încartiruiţi şi ei înăuntrul zidurilor, spre mulţumirea stăpânului lor.

Ceasornicul din salon bătea ora douăsprezece din noapte, când Hamon coborî scările spre vestibul în costum de călăreţ şi cu o manta groasă pe el. Purta galoşi peste cizme. Se îndreptă cu paşi vătuiţi spre odaia unde dormea Sadi. Apăsă pe clanţă şi deschise încet uşa. În odaie ardea o lampă mică. Hamon se opri în prag, trăgând cu urechea. Auzind respiraţia regulată a rănitului, care dormea adânc, scoase din buzunar un cuţit lung şi ascuţit şi înaintă spre culcuşul lui Sadi. Nu stătu acolo decât un minut, apoi stinse lumina şi ieşi afară.

Ralf Hamon călări două ceasuri în trap; pe urmă poposi, iar servitorul îi pregăti ceva de mâncare. Cum el sta lângă foc, flăcările îi luminau chipul şi mâinile.

— O, stăpâne! Strigă omul, îngrozit. Văd sânge pe mânecă şi pe mâinile tale.

— Nu-i nimic, zise Hamon liniştit. Un câine a vrut să mă muşte în casa mea, şi l-am omorât.

CAPITOLUL LXIV.

Întoarcerea femeii maure.

Un potop de lumină se revărsă peste Tanger. Suprafaţa întregului golf strălucea ca aurul, iar ochiul nu se mai sătura de atâta frumuseţe. Doi domni în vârstă ce stăteau aplecaţi peste balustrada terasei hotelului, nu vedeau, însă, nimic din frumuseţea priveliştii. Unul era doborât de durere şi necaz, celuilalt îi era milă de tovarăşul său.

Vaporul poştal pentru Cadiz se afla în port. Era un vas de culoare neagră, cu coşuri mari. Pasagerii părăseau tocmai cheiul în bărci, să se îmbarce.

— I-am spus că nu pot s-o însoţesc până la vapor. Nu cred să se supere de asta.

— Despre cine vorbiţi, Mr. Welling? Despre Lidia Hamon?

Detectivul dădu din cap.

— Va fi bucuroasă, când va vedea Tanger-ul pierind în zare. E păcat de fata asta, zău. Nu e rea.

— N-au sosit nici un fel de ştiri?

Lordul Creith clătină capul, iar privirea-i rătăci spre iahtul minunat, ancorat în port.

— Vreţi să aşteptaţi aici, la Tanger, până primiţi vreo ştire?

— Altceva nu-mi rămâne de făcut, zise lordul, abătut. Şi ce aveţi dumneavoastră de gând să faceţi?

— Misiunea mea aici e terminată, zise Welling, îngândurat, după ce trase un fum din ţigara de foi. Am venit să cercetez aici începuturile ascensiunii lui Hamon, şi am izbutit să aflu tot ce rămăsese încă nelămurit. Hamon a fost întemeietorul unor societăţi închipuite, la care acţionarii şi-au pierdut banii. Cu excrocheria asta a câştigat multe parale. Pe urmă, a adus aici un englez bogat. Au locuit împreună în casa lui Sadi Hafis şi au stat aici vreo două săptămâni. Apoi au părăsit Marocul. Am aflat că străinul a plătit lui Hamon o sumă importantă. Am făcut investigaţii şi la Credit Lyonnais, cercetând nişte acte vechi. Bogătaşul acela a plătit atunci lui Hamon cincizeci de mii de lire sterline ca acont.

— Pentru ce? Întrebă lordul Creith, al cărui interes se trezise, în pofida neliniştii şi îngrijorării ce-l stăpâneau.

— Asta voi căuta s-o aflu. Pe cât se pare, trebuia să fie depusă ceva mai târziu o sumă şi mai mare pe contul lui Hamon.

— Cunoaşteţi şi numele bogătaşului?

— Nu, nu-l cunosc, dar probabil că şi a doua sumă a fost plătită. Bănuiesc că plata aceasta s-a făcut nu departe de Hindhead. Dacă aş fi sigur, Hamon nu s-ar mai putea arăta la Tanger!

— Nu va îndrăzni, nici aşa, zise lordul Creith, amărât. Pe legea mea, Welling, dacă guvernul nu întreprinde nici

mâine nimic, atunci voi face pe cont propriu o expediţie în deşert, spre a-mi regăsi fiica! Dacă dau de Ralf Hamon, s-a isprăvit cu el!

Welling fumă tacticos şi privi spre golful însorit.

— Dacă n-o găseşte Jim Morlake, nu veţi izbuti nici dumneavoastră.

— Unde să se afle ea? Întrebă lordul nerăbdător. Ce mă reţine, e numai nesiguranţa în privinţa lui Morlake.

— De unde să ştim ce-a devenit prietenul nostru? Englezul beţiv şi desfrânat, ce locuieşte la croitorul unde şi Morlake şi-a luat o odaie, a lipsit două zile din oraş şi s-a înapoiat aseară. Am impresia că omul e amestecat în toată afacerea asta. Dar când am încercat să vorbesc cu el, beţivul a devenit atât de somnoros, încât nu mi-a răspuns decât cu un sforăit grozav.

Doi călăreţi înaintau de-a lungul coastei spre oraş. Se aflau acum la o depărtare de vreo jumătate de milă, dar atrăgeau luarea aminte prin purtarea lor ciudată, căci îşi vorbeau unul altuia foarte enervaţi.

— Rare ori vezi un maur, stând de vorbă cu o femeie în public, zise Welling, privind la călăreţi.

— Persoana mai măruntă e o femeie? Întrebă lordul Creith.

— Aşa cred. Şade pieziş pe şa.

Lordul privi prin lunetă. Mâna femeii se ridică şi-i făcu semn. Aşa cel puţin se păru bătrânului aristocrat, care deveni alb ca varul.

— E imposibil! Strigă el cu glas tremurător.

Se întoarse şi coborî în grabă treptele ce duceau spre chei. Cei doi călăreţi dăduseră pinteni cailor şi veneau în goană.

Welling urmări mirat scena şi văzu pe femeia maură sărind de pe cal şi aruncându-se în braţele bătrânului. Pe urmă descălecă şi însoţitorul ei, iar lordul Creith îl salută cu căldură.

— Dacă ăsta nu-i Jim Morlake, atunci eu nu sunt Iuliu Welling, exclamă detectivul.

Coborî grăbit spre chei, pentru a saluta pe Joan Carston şi pe prietenul ei.

Peste o oră patru oameni fericiţi şedeau la masă şi mâncau cu poftă, cum nu li se mai întâmplase de câteva zile.

Welling plecă după prânz şi reveni cu ştirea că paşa trimisese o patrulă, pentru a-l aresta pe Hamon, în urma denunţului lui Sadi Hafis.

— Asta înseamnă că Sadi, după ce a scăpat cu viaţă, vrea să scape şi cu faţă curată, zise Jim. În unele privinţe, mă bucur că nu l-am ucis.

Se întoarse spre lordul Creith:

— Lucrul cel mai nimerit ar fi să plecaţi cât mai curând de aici cu Lady Joan.

— Plecăm diseară, răspunse lordul, şi chiar de-ar fi valurile cât casa, în golful Biscaya, vom merge de-a dreptul la Southampton. Vrei să ne însoţeşti, Morlake?

Jim ridică din umeri.

— Încă nu, zise el liniştit. Am venit aici pentru două lucruri. Unul e ca şi făcut, dar celălalt încă nu.

— E ceva în legătură cu Hamon?

Jim dădu din cap.

— Dar nu te pot lăsa aici, dragă prietene, zise Joan cu căldură. Acum am dreptul să te rog, să te întorci cu noi în Anglia!

Jim rămase dârz.

A doua zi, după plecarea iahtului, sosi vestea morţii lui Sadi Hafis şi a fugii ucigaşului. Morlake era furios pe el însuşi că nu ascultase de îndemnul inimii sale. Zbură cu un avion militar la Cadiz, sperând să găsească l'Esperance încă acolo, dar sosi pentru a asista, din aeroplan, la plecarea iahtului din port. Jim luă trenul de după-amiază pentru Madrid, iar la Southampton veni la debarcader, să ureze lordului şi fiicei sale un bun sosit. Apoi, Joan nu-l mai revăzu pe iubitul ei timp de o lună de zile. O sfială ciudată îl reţinu

pe Jim Morlake. Îndoieli se treziră în el, şi deveniră din ce în ce mai puternice.

CAPITOLUL LXV.

Domnul Pastor

— Dobitoacele sunt şi rămân dobitoace! Zise Binger, jignit. Şi le ţii într-un anume loc, asta-i!

— Dacă vrei ţine-le, dar dacă îmi calci câinele, zise Jim Morlake, o să te calc şi eu pe dumneata.

— Dacă mă călcaţi, răspunse Binger cu demnitate, îmi dau demisia!

Jim râse, mângâindu-şi căţelul şchiop, care mârâia la Binger:

— Dobitoacele se ţin afară la ţară, Mr. Morlake, dacă îmi daţi voie să vă spun.

— Nu-ţi dau voie, Binger, zise Jim, râzând. Hai, ieşi de aici!

Curând Jim se sculă, merse la raftul cu cărţi din dormitor şi aduse un atlas mare, pe care-l aşează pe masă. Întoarse paginile atlasului până ce ajunse la harta care arăta coasta marocană, însemnă cu creionul drumul, pe unde un ucigaş urmărit putea încerca să scape. Nu isprăvise bine această îndeletnicire şi-i fu anunţată vizita lui Welling.

— Eşti pe cale să combini o călătorie de nuntă? Întrebă acesta, amabil.

Jim se înroşi.

— Nu, nici nu mă gândesc la aşa ceva, răspunse el ursuz.

— Atunci strici degeaba un atlas bun, zise detectivul, punându-şi cu băgare de seamă pălăria peste capul câinelui adormit. Omul dumitale mai trăieşte!

— Vorbiţi despre Hamon, Mr. Welling? Întrebă Jim repede.

Detectivul dădu din cap.

— Două cecuri bancare au fost încasate, amândouă la Tanger, pentru nişte sume foarte importante. Erau emise pe un nume fictiv, pentru Hamon. De-abia ieri am descoperit asta, interesându-mă la una din bănci. Mi-a fost greu să le descopăr pe toate, dar am izbutit în cele din urmă. Cecurile au fost bineînţeles onorate, şi au şi sosit în Anglia.

— Prin urmare, Hamon s-a înapoiat la Tanger?

— Fără îndoială, şi a fost uşor pentru dânsul. Presupunerea dumitale că ar fi fugit pe teritoriul spaniol e, desigur, justă. De la Tetuan la Tanger e o azvârlitură de băţ. După cât ştiu, unul din vapoarele de la Gibraltar se opreşte în amândouă porturile.

— Dacă e prudent, Hamon va rămâne acolo.

— Dar nu-i deloc prudent. De altfel nici la Tanger, Hamon nu-i la adăpost, poate fi tras la răspundere pentru asasinarea lui Sadi Hafis. Faptul că a încasat cecurile, e o dovadă că are de gând să părăsească Tangerul cu cel dintâi prilej. Poate că a şi plecat de acolo. Ştii, e ciudat ce faci cu atlasul. La fel făcui şi eu azi dimineaţă, gândindu-mă la drumul pe care ar putea să-l apuce Hamon.

— Ei, şi la ce rezultat ai ajuns?

— Mai întâi Gibraltar – Genua sau Gibraltar – Neapole. Apoi de la Genua sau Neapole la New York sau New Orelans. De acolo la Londra. Sau poate Cadiz şi cu un vapor de banane spre Tamisa. Itinerariul din urmă îmi pare cel mai probabil.

— Credeţi că Hamon ar mai veni o dată încoace? Întrebă Jim, mirat.

— Cu siguranţă, zise Welling. Mai sigur e însă că nu-l vom prinde niciodată. De altfel locul lui, poate e mai degrabă la balamuc decât la spânzurătoare. Poţi să mă crezi pe cuvânt, Morlake el nu-i în toate minţile. Am citit raportul medicului, care l-a examinat pe Sadi Hafis, după ce a fost găsit asasinat, şi ca specialist în medicină legală îţi pot spune că Ralf Hamon e al treilea dement pe care l-am întâlnit în afacerea aceasta.

Jim îşi aprinse luleaua.

— Unul din ceilalţi doi sunt desigur eu? Întrebă el ironic.

— Nu, dumneata nu te afli printre ei. Cel dintâi a fost Farringdon, care fără îndoială a suferit de alienaţie mintală; al doilea e Bannockwaite, nebun şi el, fără a fi primejdios. Al treilea e Hamon, cel mai rău dintre toţi.

Jim Morlake cugetă asupra caracterelor celor trei oameni.

— Mie, Bannockwaite îmi pare cel mai nebun, afirmă el în cele din urmă.

— Bannockwaite nu se mai află la Tanger, răspunse Welling. Legaţia britanică i-a cerut să părăsească oraşul în termen de douăzeci şi patru de ore. De ce? N-am putut să aflu până acum, dar se poate că din cauza reclamaţiei dumitale. Bannockwaite a trecut în Spania, dar şi spaniolii l-au expulzat. A fost până ieri la Paris, iar acum se află iarăşi la Londra.

— Dar de unde ştiţi dumneavoastră toate acestea? Întrebă Jim mirat.

— Am dat ordin să fie urmărit. Bannockwaite locuieşte într-un han din Stamford Street. Un om ciudat! Urmă Welling, clătinând capul. A zidit trei biserici, a întemeiat un orfelinat şi a adus mai mulţi inşi pe căi greşite decât oricare altul.

Welling se ridică să plece. Jim îl petrecu până la uşă, apoi se întoarse iar la atlasul său. Dar calea pe care se putea să fi fugit Hamon nu-l mai interesa; închise atlasul şi-l duse la loc.

Da, îi era teamă de Joan Carston. Se temea că acum, după ce trecuse tot zbuciumul, femeia iubită ar putea să creadă că se folosise de deghizarea lui pentru a se căsători cu dânsa. Se temea că în faţa legii, cununia ar putea să nu fie valabilă, şi totodată îi era frică de contrariul. Ar fi putut, ce-i drept, să accepte invitaţiile Joanei, invitaţii ce deveniseră din ce în ce mai reci. Ar fi putut să se ducă la Creith House şi să se explice. Dar până acum Jim ocolise o întâlnire cu Joan.

Auzi răsunând clopoţelul de la intrare.

— Un domn doreşte să vă vorbească.

— Cine-i?

— Îmi pare beat.

— Dar cine-i? Întrebă Jim din nou.

— E, drept să vă spun, icoana vie a urmărilor alcoolismului.

— Nu ţi-a spus cum se numeşte?

— Ba da, Bannockwaite, zise Binger. Cred că-şi dă un nume de împrumut. Să-i spun că nu sunteţi acasă?

— Lasă-l să intre, pe Mr. Bannockwaite. Aşa îl cheamă.

Când musafirul său intră, Jim văzu că înfăţişarea lui nu se schimbase decât foarte puţin. Era ce-i drept, ceva mai bine îmbrăcat şi părea mai puţin agresiv. Purta chiar guler şi cravată. Gulerul nu-l schimbase poate de la înapoierea sa în Europa.

— Bună seara, Morlake. Mi se pare că ne-am mai văzut.

— Nu vrei să şezi? Întrebă Jim serios. Adu un scaun pentru Mr. Bannockwaite.

Binger se supuse, dar cu o mutră jignită.

— Poţi să te duci.

Binger se retrase grozav de supărat.

— Am aflat adresa dumitale de la un prieten comun.

— Prietenul acesta nu poate fi decât cartea de telefon, răspunse Jim. Nu ştiu că am avea prieteni comuni, decât poate pe Abdulah, croitorul din Tanger. Un om destoinic, acest Abdulah!

Bannockwaite îşi scoase monoclul din buzunar, îl prinse în ochi şi se înclină binevoitor în faţa lui Jim.

— Un om cam mărginit, Abdulah, dar foarte de treabă. Sârguinţa maurului acestuia mi-a părut întotdeauna minunată.

Pe când vorbea astfel, Bannockwaite îşi mângâia barba roşie şi privea cu vădită plăcere în jur.

— E foarte frumos aici, murmură el. Îmi aminteşte Marocul. Admir mai ales tavanul.

Jim era curios să afle scopul vizitei. Nu aşteptă mult.

— Am celebrat o slujbă religioasă pentru dumneata, Mr. Morlake, zise Bannockwaite cu o mişcare amabilă a mâinii. Deşi nu e lucru mare, dar pe aceste vremuri, mă văd din păcate silit. Necessitas non habet legem (nevoia n-are lege).

Atunci n-am ştiut, ce-i drept, că mirele cu înfăţişarea atât de slută nu era altul decât cavalerul elegant şi chipeş, pe care îl văd în faţa mea. Mi-e foarte dureros că trebuie să profanez sfânta mea profesie, trăgând foloase de pe urma ei, dar un om cu averea dumitale nu va avea nimic împotrivă să socotesc cinci lire sterline pentru slujba aceea. Aş câştiga fără îndoială o sumă mai mare, dacă aş scrie un articolaş despre chestia asta, unul din articolele acelea, satirice şi usturătoare, ce mă făcuseră celebru pe vremea când studiam la Oxford. Şi am un vechi prieten, care ar publica negreşit cele scrise de mine: redactorul de la „Megafon”.

— Cu alte cuvinte, dumneata mă ameninţi că vei da în vileag cununia mea cu lady Joan Carston, dacă nu consimt să-ţi plătesc cinci lire sterline, nu-i aşa?

— Nu, căci asta ar fi şantaj, zise Bannockwaite, zâmbind amabil. Am devenit mult prea leneş ca să scriu un singur rând măcar.

Jim scoase o bancnotă din buzunar şi i-o înmână peste masă.

Bannockwaite băgă banii în buzunar.

— Ne-om mai vedea, zise el, sculându-se.

— Dacă mai vii o dată, te dau afară, răspunse Jim, liniştit. Îmi pare rău că trebuie să vorbesc aşa cu un om cult şi inteligent ca dumneata, dar îmi eşti pur şi simplu nesuferit.

Musafirul râse cu atâta poftă, încât Binger, care deschise uşa, îl privi uluit.

— Dragul meu, spuse apoi ciudatul slujitor al lui Dumnezeu, nu eşti filosof. Bună seara.

După plecarea lui Bannockwaite, Jim porunci lui Binger:

— Deschide ferestrele şi aeriseşte odaia!

— Se şi simte nevoie, zise Binger înţepat.

Jim se uită la ceas şi constată că era aproape opt. Îşi aminti deodată că nu cinase. Îi venea rău numai gândindu-se la lista lungă ce-l aştepta la restaurant. Dorea să mănânce într-o sufragerie adevărată, cu un foc ce pâlpâie

în cămin, să asculte foşnetul ramurilor în grădină, să privească pajiştea acoperită cu brumă şi râul.

Sună pe Binger.

— Telefonează lui Cleaver şi spune-i că vin la el. Doresc un muşchi bine fript, un pateu şi după aceea o budincă. Şi, nu uita te rog, un pahar cu bere!

— În astă-seară? Întrebă Binger, căruia nu-i venea să creadă. E ora opt!

— Ce-are a face, de-ar fi şi ora optzeci! Adu-mi mantaua!

Jim Morlake porni cu automobilul prin noapte. Dădu mare viteză şi vântul rece îi biciui obrajii. Asta îi pria mai bine ca Tangerul, cu boarea molatecă dinspre coastă şi cerul veşnic însorit. Mirosea a zăpadă şi când trecu de Horsham începu să ningă. Gardurile erau albe şi şoseaua, viu luminată de farurile automobilului, dispărea sub un covor alb-mătăsos. Jim era mulţumit. Ce frumos era la ţară!

Cleaver îi ură, ceremonios, bun sosit şi îi atârnă mantaua udă în cuier.

— Cina e gata, să servesc masa?

— Da, Cleaver! Totul e în regulă pe aici?

— Da, stăpâne. Un stog de fân a luat foc acum două săptămâni la Sunning Farm.

— Ei, lasă stogul de fân! Zise Morlake. Altceva s-a mai întâmplat de la plecarea mea?

— Nu, zise Cleaver grav. Pisica de angora a fătat şi preţul cărbunilor s-a urcat puţin, în urma grevei. Altfel nimic nou.

— Te plictiseşti aici? Întrebă Jim vesel, frecându-şi mâinile în faţa focului din cămin. Chiar adineauri, îmi spuneam că nicăieri nu-i mai bine ca la ţară. Fă foc şi în dormitor şi aprinde toate becurile în cabinetul meu. Să nu tragi perdelele şi să deschizi obloanele!

Când să se culce, Joan privi ca de obicei pe fereastră şi văzu iluminaţia.

— Ai revenit! Şopti ea emoţionată.

Duse vârful mâinii la gură şi trimise bezele spre fereastra luminată.

CAPITOLUL LXVI.

Dejunul

— Ceea ce mă îngrijorează mai ales, zise lordul Creith la dejun, e soarta ce o va avea această moşie.

— Dar de ce, tată?

— Ce se va întâmpla, dacă nemernicul acela va fi arestat, osândit şi spânzurat, după cum pare probabil? Cine va moşteni atunci Creith House?

Joan nu-şi pusese încă niciodată această întrebare.

— Sora lui, desigur, răspunse ea, după o clipă de gândire.

— Da, răspunse lordul, şi nu cred că ar fi mai bine pentru noi. Toată chestia asta mă enervează grozav. Dracul ştie ce-o să fie?

— Dar ţi-ai vândut într-adevăr proprietatea?

— Nu, dar Hamon mi-a împrumutat o sumă, pe care nu voi fi niciodată în măsură să i-o înapoiez. Deci proprietatea noastră e ca şi a lui. În contract am pus numai condiţia să stăpânesc totul până la moarte.

La o întrebare a fiicei sale, lordul Creith îi spuse suma ce-o împrumutase de la Hamon şi care era într-adevăr foarte mare.

— Şi ţi-a plătit el toţi aceşti bani? Întrebă ea, mirată. Ce-ai făcut cu ei?

Lordul Creith găsi nimerit să schimbe subiectul conversaţiei:

— Mi se pare că Jim Morlake s-a înapoiat. De ce nu vine oare să ne vadă? Tinerii de astăzi sunt altfel decât cei de pe vremea mea. Nu vreau să spun prin asta că Jim Morlake ar fi un tinerel. Gândesc că are vreo cincizeci de ani.

— Cincizeci! Strigă ea revoltată. Are poate treizeci, nu mai mult!

— Între treizeci şi cincizeci nu-i o prea mare deosebire. O să-ţi dai seama de asta când vei avea vârsta mea. I-am scris lui Morlake şi i-am poftit la dejun, dar se pare că nu s-a sculat încă din pat.

— Jim se scoală La ora şase dimineaţa, răspunse Joan, mult înaintea ta.

— De unde ştii atât de bine obiceiurile lui Morlake?

— Jim, în Maroc, mi-a vorbit de asta şi de multe alte, mărturisi ea.

Dar Morlake tocmai intră în odaie. Părea sfios şi nimic în purtarea Joanei nu-l încurajă. Când dânsul îi povesti ce făcuse de la înapoierea lui la Londra, ea de-abia îl ascultă. De altfel, Jim nu începuse să vorbească de asta decât întrebat de lordul Creith.

— Dar de ce n-ai venit să ne vezi? Întrebă lordul.

— De mine te rog nu te ocupa, îl întrerupse repede fata. Pe Mr. Morlake nu-l mai interesează persoana ori părerea mea.

— Dimpotrivă, răspunse Jim repede. Mă interesează foarte mult, dar după cum spuneam am avut o grămadă de treburi.

— Sper că ai ajuns să învingi grămada de treburi, îi întoarse Joan pe un ton nepoliticos. Acum eu mă duc la lăptărie. Şi te rog nu mă însoţi, adăugă ea, văzând că Morlake se scoală, căci timp de două ore am şi eu o mulţime de lucruri de făcut.

— Iei masa cu noi, nu-i aşa, Morlake?

— Cum poţi să întrebi aşa ceva, tată? Ai putea să crezi că Mr. Morlake a venit din Londra la ţară, ca să petreacă o zi întreagă cu noi! I-am răsturna toate planurile gospodăriei sale. Mr. Cleaver nu ne-ar ierta-o niciodată!

Lordul Creith se uită posomorât la Jim, când Joan dispăru.

— Nu insist dacă nu poţi să iei masa cu noi. Vrei măcar să mergem împreună la vânătoare?

— Nu cred că pot.

Jim era indispus, deşi se străduia să nu arate.

— Să stau la ţară nu-mi prea convine. Am venit numai ca să pun puţină rânduiala la mine. E întâia mea vizită la Wold House de la înapoierea mea din Maroc. Săptămâna viitoare plec în America.

— America e o ţară foarte interesantă, răspunse lordul, uitând complet că ar fi trebuit de fapt să-şi exprime mirarea şi marea lui părere de rău.

Jim se înapoie abătut acasă. Nu înţelegea nici el de ce nu se purtase mai bărbăteşte.

La Creith House, Joan veni sus imediat după plecarea lui.

— Unde e Mr. Morlake? Întrebă.

— S-a dus acasă, l-ai silit doar să plece, răspunse lordul Creith, aşezându-se la masă şi desfăcându-şi liniştit şervetul.

— Crezusem că va rămâne totuşi.

Lordul Creith o privi mâhnit. Nu înţelegea nici el această inconsecvenţă.

— Era clar că Morlake nu va mai sta. Ca om bine crescut, nici nu putea să rămână, dat fiind chipul cum te-ai purtat cu dânsul. Mâine plec la Londra ca să-mi iau rămas bun de la el.

— Pleacă? Unde? Întrebă ea cu sufletul la gură.

— În America. Probabil în America de Sud. Mi-a mai spus că-şi propune să rămână acolo cel puţin zece ani.

— A spus el asta? Strigă ea îngrozită.

— N-a spus chiar aşa, zise lordul prudent, dar deduc asta din ce mi-a povestit. Găseşte Creith-ul foarte plicticos şi speră să aducă puţină mişcare şi variaţie în viaţa lui monotonă, prin lupte emoţionante cu boa constrictor pe malurile Amazonului. Prin urmare el pleacă în orice caz.

— Dar tată, vorbeşti serios? Vrea Jim să plece într-adevăr din Creith?

Lordul o privi obosit şi oftă.

— Ţi-am spus doar de două ori, că vrea să plece în America. De ce nu mănânci? Mi se pare ce ai băut lapte. Dacă bei lapte atunci îţi strici pofta de mâncare. Afară de asta, rişti să te îngraşi.

— N-am băut lapte, dar nu mi-e foame.

— Atunci ar trebui să te duci la doctor.

Ea îşi sprijini capul în palme şi strânse buzele. Nu mai vorbi mult timp.

— Nu pot să cred că are să plece!

— Cine?

— Dar despre cine-am vorbit adineauri?

— De un sfert de oră n-am mai vorbit despre nimeni, zise lordul disperat. Începi să devii plicticoasă. Poţi însă să mă crezi pe cuvânt, Jim Morlake pleacă în America.

Joan încercă să pară nepăsătoare, dar spuse:

— Eu tot nu cred. Acum mi s-a făcut foame, dar nu văd nimic pe masă să-mi placă. Nu pot suferi friptura de miel!

Tatăl ei oftă.

— Du-te atunci la el şi ia masa cu dânsul şi nu uita, te rog, să-i spui din partea mea că din zi în zi devii mai nesuferită şi mă enervezi. Ce-aş vrea să ştiu e dacă cel puţin mai târziu o să te faci mai cuminte. A fost în familia noastră o mătuşă bătrână – Jemima o chema – care era întocmai ca tine.

Pe Joan însă n-o interesa mătuşa Jemima, căci părăsi îmbufnată odaia.

Lordul Creith urmări cu privirea, de la fereastra salonului, pe fiica sa, care pornise de-a curmezişul livezilor spre Wold House. Bătrânul aristocrat clătină capul. Cu Joan nu mai era de trăit, de la o vreme încoace.

— Mulţumesc, Cleaver, zise Jim, dar nu cred că voi mânca ceva la prânz, astăzi.

— Dar asta-i o becaţă, zise Cleaver mirat. Spuneaţi aseară că aţi dori să mâncaţi una.

Jim se oţărî:

— Ia farfuria de aici.

— Să vă aduc un cotlet de berbec?

— Nu, mulţumesc, dă-mi un pahar cu apă şi puţină brânză. Nu, nici brânză nu-mi trebuie. Nu mai vreau nimic, zise Morlake.

Sări în picioare şi zgândări, furios, focul.

— Jane Smith! Auzi el un glas. O să mă anunţ singură!

Joan îşi scoase paltonul, îl trecu lui Cleaver şi intră.

— Ai mâncat deja?
— Nu, nu, mi-e foame.
— Ce ai avut la prânz?
— O becaţă, răspunse Jim morocănos. N-ajunge pentru două persoane.
— N-ai decât să ceri încă ceva, zise Joan şi sună pe servitor.
— Jim, spune-mi, e adevărat că vrei să pleci în America?
— Nu ştiu. Totuşi mă voi duce, undeva. În orice caz voi părăsi locul ăsta afurisit. Nu pot să sufăr viaţa la ţară. A nins toată dimineaţa şi vântul urlă. E îngrozitor.
— N-o să pleci, o să rămâi la Creith. Aşa am hotărât eu, zise ea.
Joan începu să mănânce pâine cu unt, căci îi era foame.
Jim o privi mirat.
— Cei de acasă nu-ţi dau cumva îndeajuns de mâncare? Râse el.
— Ce va fi cu noi doi? Fu răspunsul ei.
— Cum cu noi? Întrebă el, tremurând de emoţie.
— Mă gândesc la cununia noastră. Am fost la un avocat. Suntem căsătoriţi în toată regula. Pe de altă parte se poate dovedi tot atât de bine că nu suntem căsătoriţi deloc. După cum vezi am fost la doi avocaţi. Într-adevăr ai.
— Adică nu ma-am dus chiar ia ei, ci am scris la două ziare care dau sfaturi juridice gratuite. Un ziar mi-a răspuns într-un fel, celălalt altfel. Ce facem acum?
— Ce ai vrea să faci?
— Aş vrea să divorţăm, răspunse ca liniştită. Mi-e, ce-i drept, cam neplăcut din pricina lumii, dar aş putea să motivez acţiunea mea cu antipatia reciprocă.
— La noi asta nu-i motiv de divorţ.
— Ei! Vom vedea.
— Mai e şi-o altă cale, pentru a ieşi din impas, Mrs. Morlake.
— Pentru Dumnezeu, Jim, nu-mi spune Mrs. Morlake! În cazul cel mai rău sunt lady Joan Morlake. Dar, Jim, vrei să

pleci într-adevăr în America?

— Am chibzuit foarte mult asupra acestei chestiuni. După părerea avocatului meu, cununia e nulă, fiindcă nu s-a cerut dispensa necesară. Simplul fapt că a fost celebrată de un preot, n-o face valabilă în faţa legii.

— Asta-i şi părerea ta? Întrebă Joan dezamăgită.

— Ţi-ar părea rău, dacă avocatul meu ar avea dreptate?

— Desigur, pentru că ne-am vedea nevoiţi să ne cununăm încă o dată. E plictisitor! Şi apoi durează, Jim.

Cleaver, care în clipa aceea apăru în prag, se dădu înapoi şi închise repede uşa. Şi becaţa părea a închide discret ochii.

CAPITOLUL LXVII.

Reîntoarcerea.

Ninsese toată noaptea, străzile erau acoperite cu un strat gros de zăpadă, dar omului care păşea cu o mutră îndârjită, prin străzile principale din estul Londrei, puţin îi păsa de asta. Era încă mult prea devreme, pentru a găsi un automobil de piaţă. Vaporaşul său urcase fluviul şi ancorase în apropiere de Towerbridge. Acum, el se îndrepta spre oraş.

Când ajunse la Manison House, călătorul găsi o maşină liberă, care îl duse la Grosvenor Place. Piaţa era pustie. Începuse din nou să viscolească şi sergentul de stradă căutase, pe semne, un refugiu.

Perdelele de la ferestre erau lăsate şi nu puteai şti dacă în casă locuia cineva. Omul scoase o cheie din buzunar şi descuie uşa.

Nimic nu se schimbase. Ralf Hamon vânduse casa, dar noul proprietar îi spusese că nu are să se mute în ea decât la anul. Când deschise uşa salonului, Hamon văzu că totul era încă neatins. Pe una din mese se afla un gherghef cu un lucru de mână, de-abia început. Urcând scara întâlni o servitoare, care tocmai cobora. Fata holbă ochii la el, ca şi cum ar fi zărit o stafie.

— Să nu spui nimănui că m-am întors, zise el ursuz şi merse în iatacul lui.

El nu avea o înfăţişare primitoare. Mobilele erau învelite, covorul făcut sul, iar aşternutul lipsea.

Hamon dezbrăcă haina şi se privi în oglindă cu un rânjet ciudat. Auzi paşi. Uşa se deschise şi Lidia intră, în capot.

— Ralf! Zise ea gâfâind. Millie mi-a vestit adineauri că te-ar fi văzut.

— Ţi-a spus adevărul, răspunse el, cu o privire stranie. Eşti deci aici?

— Da, de-abia am venit la Londra.

— După ce ai flecărit cât mai mult despre mine la poliţie?

— Nu, n-am spus nimic despre tine.

— Asta n-o cred.

— Ralf, am auzit ceva foarte supărător cu privire la Sadi Hafis. Şeriful a fost omorât în Maroc, în casa ta, pe când erai acolo.

— Ei şi?

— E oare adevărat?

— Nu ştiam că a murit, zise el, fără a fi în stare s-o privească în ochi. Dar de ceea ce se întâmpla în Maroc, nu trebuie să ne sinchisim noi aici. Nu pot fi extrădat pentru un omor săvârşit într-o ţară străină şi chiar dacă autorităţile noastre ar face-o, ce se poate dovedi? Sadi Hafis şi-a primit pedeapsa bine meritată. L-am omorât, fiindcă te insultase.

Lidia ştia că fratele ei minte, dar se feri să-l contrazică.

— Au fost aici nişte poliţişti.

— Asta nu mă miră câtuşi de puţin. Te-ai învârtit doar tot timpul cu Captain Welling! Am aflat asta pe când mă aflam încă la Tanger. De altfel, am de gând să mă duc chiar azi la Scotland Yard.

— Nu face asta, Ralf! Zise Lidia, punându-şi mâna pe braţul fratelui.

El o îndepărtă printr-o mişcare a braţului.

— Mă duc la Welling! Pe vapor am chibzuit mult înainte de a mă hotărî. M-am săturat să duc viaţa asta de fiară

hăituită. Dacă domnii de la Scotland Yard au ceva împotriva mea, şi-mi pot dovedi vreo vină, să-şi arate dovezile şi să mă dea pe mâna parchetului. Eu nu mă tem de proces. Dar acum mi-e foame şi aş vrea să mănânc ceva!

Lidia se îndepărtă şi reveni repede.

— Am spus să-ţi aducă dejunul pe o tavă în cabinetul tău de lucru.

— Probabil că poliţia a scotocit şi acolo prin toate sertarele?

— Nu, Ralf, nici acolo şi nici în altă parte. Ne-au făcut numai o vizită. N-aveau ordin de percheziţie domiciliară.

— Aşa? Strigă Ralf triumfător. Aşa dar, nu sunt siguri. Da, am să mă duc la Welling. Bătrânul o să se mire când va da ochi cu mine. Pe urmă o să mă duc la Creith.

— Ralf, e o nebunie să te prezinţi la poliţie! Zise ea cu teamă în glas. N-ai să poţi să te ascunzi undeva, într-o ţară străină?

— M-am săturat de străinătate. Cred că-i bine să fac o surpriză copoiului de Welling.

Captain Welling nu fu puţin mirat, când unul din subalternii săi intră în birou şi-i puse o carte de vizită pe masă. Detectivul e sculă.

— Hamon e aici? Întrebă el neîncrezător.

— Da. Captain, e în odaia de aşteptare.

— Chiar el în persoană?

Lui Welling nu-i venea să creadă.

— Da, Captain.

— Adu-l aici.

Dar bătrânul tot se îndoia că Ralf Hamon avea să apară în cabinetul său de lucru. Totuşi el era. Purta, ca de obicei, un joben elegant şi o haină bine croită. Puse bastonul pe masa lui Welling şi zâmbi.

— Bună dimineaţa, Welling. Am auzit că ai pornit pe urmele mele, şi că voi, cei de la poliţie, mă căutaţi.

— Da, te-am urmărit, răspunse Welling, care-şi revenea încet din uluială sa.

— Ei bine, iată-mă, în faţa dumitale!

Hamon luă un scaun şi se aşeză.

Îmbătrânise mult de când Welling îl văzuse ultima oară. Puţinul păr care-i mai acoperise altă dată creştetul capului, dispăruse, aşa că era acum cu desăvârşire chel.

— Te urmăresc din pricina călătoriilor dumitale în Maroc, începu Welling prudent.

— Nu poţi să-mi pui nici un fel de întrebări înainte de a fi primit o cerere din partea poliţiei locale a circumscripţiei, unde a murit Sadi Hafis. După cum vezi, îţi vorbesc fără înconjur. Ştiu bine, că-mi pui în sarcină asasinarea şerifului. Sora mea mi-a povestit, de asemenea, că ai cules informaţii cu privire la crima săvârşită asupra lui Farringdon şi rămasă încă nedescoperită. Atâta pot să-ţi spun, că pe vremea morţii acestui tânăr eram la Londra şi dacă poţi dovedi contrariul, eşti liber să iei măsurile, pe care le crezi de cuviinţă.

Detectivul îl privi de sub sprâncenele lui stufoase.

— Şi ce-ai de spus de crima săvârşită în căsuţa de la Hindhead?

Faţa lui Hamon rămase calmă.

— Asta-i ceva cu totul nou pentru mine, răspunse el, deşi regiunea îmi pare cunoscută. Am avut chiar, pe vremuri, o casă prin apropiere.

— Tocmai despre casa aceea vorbesc. Acolo a fost omorât un om. Ucigaşii l-au dezbrăcat de haine şi l-au îmbrăcat cu costumul unui marinar. Crezându-l mort de-a binelea, l-au dus până la Portsmouth Road. Acolo, după cum trebuie să ştii, falsul marinar a fost găsit, grav rănit, de către Mr. James Lexington Morlake. Acesta l-a dus la spital, unde marinarul a murit. Am cercetat casa cu amănunţime şi am găsit pete de sânge pe pereţii din bucătărie.

Ralf Hamon zâmbi.

— Ai găsit poate şi dovada amestecului meu în această crimă, întrebă el c-o uşoară batjocură în glas. Zău, Captain Welling, nu eram pregătit să discut cu dumneata toate

asasinatele ce se săvârşesc în Anglia, ori aiurea. Un lucru numai, aş vrea să-l ştiu.

Hamon se sculă, se rezemă de un colţ al mesei, şi-l privi pe Welling drept în faţă.

— Ai vreo plângere de formulat împotriva mea? În cazul acesta, sunt gata să-ţi dau socoteală, căci de aceea am venit doar la dumneata.

Welling nu-i răspunse. Duşmanul năvălise pe terenul său, asigurându-şi astfel poziţia avantajoasă. Hamon nu-i cerea nimic mai mult ori mai puţin decât o anchetă judiciară pe baza unui zvon şi o condamnare pe baza unor bănuieli. Până la ora aceea nu fusese emis încă nici un mandat de arestare împotrivă-i. Fără dovezi nu se putea deschide acţiunea publică pentru niciuna din crimele ce i se puneau în spinare. Până şi cei mai înalţi funcţionari de la Scotland Yard ar fi şovăit, date fiind împrejurările, să-l aresteze, numai pe baza unor indicii. Welling ştia că Hamon avea dreptate susţinând că în chestiunea asasinării lui Sadi Hafis nu se putea întreprinde nimic împotrivă-i, dacă guvernul marocan nu cerea să fie arestat şi extrădat, ceea ce acel guvern nu făcuse până atunci.

— Cele mai multe din acuzări ţi le aduci doar chiar dumneata, zise Welling pe un ton răstit. Eu nu ţi-am cerut nici măcar să-mi arăţi portofelul, ca să-i controlez conţinutul.

Spunând acestea, Welling se uita ţintă la Hamon. Dacă financiarul s-ar fi arătat câtuşi de puţin încurcat, dacă ar fi respins cu indignare o asemenea pretenţie, Welling l-ar fi arestat şi percheziţionat numaidecât, sub un pretext oarecare. Dar răspunsul lui Ralf fu caracteristic. Omul scoase portofelul şi îl aruncă pe masă.

— Poftim! Dacă doreşti să mă percheziţionezi, îţi stau la dispoziţie!

Hamon ridică braţele.

Welling deschise portofelul şi cercetă cu de amănuntul hârtiile, apoi i le înapoie.

— Îţi mulţumesc. N-aş vrea să te mai reţin, Mr. Hamon.

Acesta îşi luă pălăria şi bastonul, îşi puse mănuşile şi păşi încet spre uşă.

— Dacă mai ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti: sau în casa mea de pe Grosvenor Place, sau în aceea de pe moşia mea de la Creith.

Ralf străbătu liniştit coridorul lung şi părăsi clădirea prefecturii poliţiei. Luă o maşină de piaţă, întrebându-se, în care din automobilele din spatele său, se aflau detectivii trimişi de către Welling să-l urmărească.

Acasă, Hamon găsi pe Lidia, care îl aştepta, nervoasă şi foarte îngrijorată.

— Ce-au spus cei de la Scotland Yard? Întrebă ea.

— Parcă ce-ar fi putut ei să spună? Răspunse el cu dispreţ.

Merse la birou, scoase un carnet de cecuri dintr-un sertar şi se aşează pe un scaun.

— Prea eşti nervoasă, Lidia. Ţi-ar prii să pleci chiar azi după-amiază la Paris.

Completă un cec, îl rupse din carnet şi-i întinse foaia. Lidia citi suma şi nu mai putu de mirare.

— Cum Ralf, ai tu o sumă atât de mare la bancă?

— Fireşte că da.

Hamon completă un al doilea cec şi-l băgă într-un plic, cu o carte de vizită, pe care scrise „Cu salutări cordiale”. Scrise adresa şi sună.

— Nu mai avem portar acum, Ralf. Vrei să pun eu scrisoarea la cutie?

— Nu. Acum mă duc la nevastă-mea.

De spaimă, Lidia, duse mâna la gură.

— La nevasta ta? Dar eu nici nu ştiu că eşti căsătorit!

— Vorbesc despre Joan, zise el pe un ton grav.

Părăsi odaia, şi se urcă în dormitor, la el.

Lidia stătu un timp încremenită. Auzi apoi pe fratele său coborând şi închizând uşa de la intrare. Merse repede la fereastră şi văzu cum Ralf pornea într-un automobil.

El îmbrăcase din nou costumul, în care sosise de dimineaţă. Imediat Lidia se urcă în odaia ei, spre a se îmbrăca de ieşire. Presimţea catastrofa, imposibil de înlăturat.

CAPITOLUL LXVIII.

Sfârşitul lui Hamon.

Welling voia tocmai să meargă la masă când o întâlni pe Lidia Hamon pe coridorul din faţa biroului său:

— Trebuie să vă vorbesc, Captain Welling, imediat. E ceva foarte urgent.

— Poftim înăuntru, zise el amabil. Pari speriată şi bolnavă, domnişoară!

— Sunt disperată! Nici nu mai ştiu ce să fac.

Welling îi oferi un pahar cu apă şi aşteptă:

— Vin din pricina lui Ralf. A fost el azi dimineaţă aici?

Welling dădu din cap, cu un zâmbet melancolic.

— Da, a fost aici şi a plecat mândru ca un senior spaniol. Dacă a fost vorba de un bluff, fratele dumitale şi-a jucat rolul cu o măiestrie, de care nu l-aş fi crezut niciodată capabil. L-ai văzut dumneata între timp?

— Da, s-a întors acasă. De ani de zile nu l-am văzut atât de bine dispus. M-a întrebat dacă nu vreau să mă înapoiez la Paris şi mi-a dat un cec. Iată-l.

După ce citi suma de câteva ori, Welling începu să fluiere încet, căci cecul era în valoare de un milion de lire sterline!

— Şi ce-i asta? Întrebă detectivul apoi, arătând plicul din mâinile Lidiei.

Băgase de seamă că scrisoarea îi era adresată.

— Tot de la fratele dumitale? Adăugă el, încruntând sprâncenele.

Lidia dădu din cap.

Welling deschise repede plicul şi găsi înăuntru un al doilea cec, tot în valoare de un milion de lire sterline.

Bătrânul detectiv îşi sprijini capul în palme.

— Ceva pare a nu fi în regulă. Starea minţii fratelui dumitale lasă mult de dorit. Unde-i el acum?

— A plecat cu automobilul la Creith, s-o vadă pe Joan Carston. Părea a nu mai şti bine ce spune, căci a numit-o nevastă-sa.

Lidia izbucni în plâns.

Bătrânul detectiv îi puse mâna pe umăr şi o bătu părinteşte pe obraz.

— Te aşteaptă vremuri grele, Lidia, dar te voi ajuta pe cât voi putea. Trebuie să te muţi numaidecât la un hotel şi nimeni, nici camerista dumitale şi nici vreo alta din slugile dumitale, nu trebuie să ştie, unde te afli. Acum vino cu mine la masă.

Lidia se împotrivi, spunând că n-avea poftă de mâncare, dar Welling stărui până ce-o hotărî să-l însoţească la un restaurant. Bătrânul n-o părăsi, până ce ea nu-şi transportase bagajele la Hotelul Central. Înainte de a se retrage, rugă pe detectivul hotelului să aibă grijă de ea.

În faţa intrării aştepta deja un automobil mare al poliţiei în care mai şedeau încă alţi trei detectivi de la Scotland Yard.

Când maşina sosi la Wold House, Jim se afla în mijlocul ogrăzii, albă de zăpadă. Văzu pe cei patru oameni pe jumătate îngheţaţi şi strigă:

— Poftiţi înăuntru, Mr. Welling! Ce s-a întâmplat iar?

— Cineva se află în mare primejdie şi nu ştiu ce întorsătură vor lua lucrurile, răspunse Welling.

Îi povesti despre cele două cecuri şi despre călătoria lui Hamon la Creith.

Jim îl ascultă în tăcere.

— Pe doi din oamenii mei îi trimit la Creith House, pe al treilea ţi-l las aici.

— Nu, să meargă mai bine toţi trei la Creith House, eu ştiu să mă descurc singur. A părăsit deja Hamon, Londra?

Welling confirmă din cap.

— Automobilul său îl avea într-un garaj public din apropierea locuinţei sale. N-am putut să-l supraveghez pe Hamon la timp. Azi după-amiază a şters-o din Londra, şi n-a mai fost văzut.

Viscolea puternic, când automobilul poliţiei trecu prin poarta parcului de la Creith House, spre a înainta încet pe drumul ce ducea la intrarea castelului. Lordul Creith observă sosirea maşinii de la fereastra sufrageriei şi merse în grabă la poartă, spre a-l saluta pe Welling. Băgă numaidecât de seamă că se întâmplase ceva foarte grav.

— Iar se pregăteşte ceva? Zise abătut lordul. Dumneata prevesteşti doar lucruri grave, Mr. Welling!

Oamenii se bucurară intrând în holul cald, căci afară era un ger straşnic.

— Pentru ce ai venit dumneata la Creith? Întrebă lordul cu teamă în glas. Nu cumva îl urmăreşti iar pe Hamon?

— Ba da! S-a înapoiat în Anglia şi se află probabil foarte aproape de aici. Dar unde-i Lady Joan?

— A ieşit. Mrs. Cornford a invitat-o la masă.

Welling clătină capul, în semn de reproş.

— Până ce criminalul ăsta n-o fi arestat lady Joan nu trebuie să mai iasă singură. Să vină numaidecât înapoi la castel.

Dar Jim se şi află în drum spre căsuţa doamnei Cornford. Intră până-n genunchi în troiene, căutând să scurteze drumul, dar nu mai putu să înainteze. Se înapoie deci pe şosea şi luă dumul de-a lungul zidului. Aici zări urme de picioare mici, ce nu puteau fi decât de la galoşii Joanei. Se bucură de-a o şti atât de aproape.

Dar, fără vreun motiv vădit iată că urmele părăseau drumul, prin zăpada adâncă spre un tufiş. Jim se luă după ele şi pătrunse tot mai adânc în zăpadă, apoi urmele luau o altă direcţie, şi dispăreau de tot în cele din urmă, Jim cercetă grupurile de copaci din apropiere, fără a descoperi pe Joan. Se opri şi încruntă sprâncenele. Nu-şi putea explica drumul ei ciudat.

Apoi, Morlake zări şi alte urme de picioare. Nu erau tocmai mari, iar ghetele fuseseră cu vârfuri ascuţite. Aparţineau lui Hamon! Morlake înţelese de ce Joan nu

mersese înainte pe drumul de-a lungul zidului. Desigur îl văzuse venind pe Hamon şi-l ocolise.

Morlake se întoarse şi se luă după urmele lui Hamon. Recunoscu două urme deosebite. Una ducea spre Creith House, cealaltă înapoi de-acolo. Găsi şi locul, unde Hamon se înapoiase. Jim îşi descheie mantaua, scoase dintr-un buzunar interior revolverul automat şi îl băgă în buzunarul mantalei. Merse apoi repede, pe cât îi îngăduia zăpada adâncă, spre casa doamnei Cornford, unde duceau şi urmele. Observă că Hamon ocolise căsuţa. Străbătu repede grădina, dar abia aruncase o privire asupra micii clădiri, că-şi dădu seama că se întâmplase ceva cu totul neobişnuit.

Toate obloanele erau închise!

Bătu în uşă, fără să primească vreun răspuns. Izbi cu pumnii.

— Sunteţi acasă, Mrs. Cornforf? Strigă el.

I se păru că aude înăuntru un trosnet şi se năpusti, cu toată greutatea asupra uşii, care se clătină.

— Dacă forţezi uşa, te împuşc! Strigă un glas dinăuntru.

— Era Joan!

— Joan, tu eşti? Priveşte prin gaura cheii, eu sunt, Jim!

Se dădu puţin înapoi, ca Joan să-l poată vedea. În aceeaşi clipă Morlake simţi că pălăria îi este smulsă de pe cap şi auzi o împuşcătură. Se întoarse ca să înfrunte primejdia, dar nu descoperi pe nimeni.

Uşa se deschise.

— Rămâi înăuntru! Strigă Morlake. Pentru Dumnezeu, nu ieşi afară!

O nouă împuşcătură! Glonţul nimeri în zid. Jim intră în casă şi încuie repede uşa.

— Ce bucuroasă sunt că eşti aici? Zise Joan plângând. O, Jim, grozav mă tem.

Morlake o linişti cum putu.

— Te-ai ascuns în tufiş, nu-i aşa? Ţi-am găsit urmele. Te-a văzut şi el?

— De-abia când eram lângă casă. Hamon a alergat spre mine. Mrs. Cornford observându-l, mă primi la ea şi-a închis toate obloanele.

Obloanele puteau fi închise şi deschise dinăuntru. Jim încercă, cu băgare de seamă, să deschidă unul şi să privească afară, dar abia îl mişcă puţin şi un glonte sfărâmă geamul.

— Cred că e mai bine să aşteptăm. Welling va auzi împuşcăturile. Altfel nu ne rămâne decât nădejdea că Hamon, care m-a văzut refugiindu-mă aici, va bănui că n-am o armă la mine şi se va apropia.

— N-ai un revolver? Întrebă ea, plină de teamă.

— Numai acesta de aici, zise Jim arătându-i revolverul său mic. Nu poate fi întrebuinţat decât de la o distanţă mică.

Morlake nu se înşelase. Hamon înţelese că duşmanul său nu s-ar fi ascuns în casă, dacă avea o armă la el. Ştia, de asemeni, că împuşcăturile vor fi auzite şi că în curând cei asediaţi vor primi ajutor, de afară. De altfel, la o oarecare distanţă se şi adunaseră câţiva şcolari, ce urmăreau cu frică ceea ce se petrecea. Dacă vroia să-şi desăvârşească răzbunarea, pe care o plănuia Hamon de trei luni, trebuia să se grăbească.

Ieşi din ascunzătoarea lui şi străbătu în goană grădina. Prevăzuse bine: cei din casă nu trăgeau asupră-i. Încurajat, privi împrejur, căutând un obiect cu care să poată sparge uşa şi descoperi o grămadă de lemne. Se întoarse, luă despicătura cea mai mare şi porni cu ea spre uşă. Toată casa se cutremura şi părea a se prăbuşi sub loviturile lui grozave.

Jim sta în gangul de la intrare şi pândea. Ştia că broasca nu va rezista prea mult.

— Ascundeţi-vă repede, şopti el Joanei şi lui Mrs. Cornford.

El însuşi se retrase în dosul uşii care ducea din gang în odaia unde Farringdon murise în mod atât de tragic.

Hamon izbea mereu în uşă. Broasca sări cu mare zgomot, el intră cu arma în mână. Văzu uşa deschisă şi bănui cine

era acolo.

— Ieşi afară, câine afurisit! Răcni el.

Trase la întâmplare şi nu lipsi mult să-l nimerească pe Jim în cap. Acesta aşteptă a doua împuşcătură, după care sări pe neaşteptate din ascunzătoare, cu revolverul întins.

Glonţul porni înainte a Hamon să mai poată trage. Lucru ciudat, însă, nu se auzi nici o detunătură. Din ţeavă nu ieşi decât un abur albicios, care îl lovi pe Hamon drept în faţă. Acesta căută în zadar un sprijin şi se prăbuşi.

Lui Jim îi lăcrimau ochii şi-i veni şi lui greu să respire. Închise repede uşa spre gang şi alergă la Joan, care ţinea batista înaintea gurii.

— Deschideţi toate ferestrele, porunci Jim repede.

Şi pe când cele două femei împlineau ordinul, el se apropie de Hamon, care nu-şi venise în fire.

Tot atunci apăru Welling cu oamenii săi.

— Cum îţi place jucăria asta? Îl întrebă Jim arătându-i revolverul său micuţ. Niciodată n-am băgat un cartuş în el, căci nu-i făcut pentru asta. Când apăs pe trăgaci, ţâşnesc vapori de amoniac ce se împrăştie destul de departe.

Între timp, detectivii îl puseră pe Hamon într-o cămaşă de forţă, apoi îl transportară la arest.

De-abia pe înserate, Welling se înapoie la Creith House. Era obosit, dar foarte mulţumit de reuşită. Ochii-i străluceau de bucurie.

— În sfârşit am descoperit taina lui Hamon, zise el, adresându-se mai ales lui Jim. Nu înţeleg cum de n-am ghicit adevărul, când aflam că dumneata, Morlake, jefuieşti bănci şi case de depuneri, numai pentru a dobândi o anumită hârtie. Dar se vede că prea am îmbătrânit şi am început să mă tâmpesc.

Lordul Creith sta lângă foc şi îşi încălzea mâinile.

— Ei, ai dat în sfârşit de hârtia aceea, Welling?

Detectivul zâmbi.

— Aicea-i! Zise el, scoţând portofelul lui Hamon din buzunarul său. Pare aproape de necrezut că Hamon a dus

mereu cu el acest document, care îl compromite cumplit.

— Dar. De ce nu l-a ars? Întrebă lordul.

În locul unui răspuns, Welling îi întinse hârtia.

Lordul Creith o citi şi zise:

— Putea s-o distrugă!

— Întoarceţi foaia! Îi obiectă Welling cu linişte.

Lordul o întoarse şi zgâi ochii la hârtie.

— Vai! Cum asta! Strigă el în sfârşit.

Acuzările erau scrise pe dosul unei trate asupra Băncii Angliei, tratã în valoare de o sută de mii de lire sterline.

Într-o zi geroasă de ianuarie, când toată ţara zăcea sub un înveliş gros de zăpadă şi toate râurile şi pârâurile erau îngheţate de la un mal la altul, Joan Carston şi Jim Morlake părăsiră biserica din Creith. Erau acum într-adevăr soţ şi soţie. În după-amiaza aceleiaşi zile, plecară la Londra, în automobil şi, conform dorinţei exprese a Joanei, făcură un ocol până la Ascot.

— Nu-i aşa că n-ai nimic împotrivă? Întrebă ea, pentru a zecea oară, pe când maşina înainta repede pe Bagshot Road.

— Nu, dragă. Găsesc că e foarte frumos din partea ta.

— A fost un copil, un tânăr romantic, care avea înaintea lui un viitor strălucit. Dar a fost dus pe căi greşite şi presimt că. Asta i-a distrus viaţa.

Joan se gândea la Ferdinand Farringdon şi Jim o înţelegea foarte bine.

Tânăra pereche opri în apropierea bisericuţei, acolo unde brazii înalţi o ascundeau privirilor. Joan trecu soţului ei un buchet mare de crini.

— Depune-i pe altar, Jim!

Morlake dădu afirmativ din cap şi închise portiera automobilului.

Gerul era neobişnuit de aspru. Vântul sufla prin blană, iar degetele lui Jim amorţeau de frig. În schimb bisericuţa era frumoasă şi atrăgătoare, chiar şi în ziua aceea posomorâtă de iarnă.

Când vru să urce treptele, Morlake se opri văzând o formă omenească ce zăcea ghemuită pe ele.

Aplecându-se, îl întâmpină un chip rece şi cenuşiu, pe care moartea îl îmbrăcase cu o frumuseţe stranie.

Ce-l împinsese pe Bannockwaite la uşa bisericii, pe care o zidise odată în cinstea lui Dumnezeu, ca să-şi dea sufletul aici, în frigul nopţii?

Jim privi în juru-i şi văzu că nimeni nu se află în apropiere. Se aplecă din nou şi depuse crinii în mâinile mortului.

Apoi îşi scoase pălăria şi se înapoie la Joan.

SFÂRŞIT

1 Óberliht s.n. Porţiune din partea de sus a unei ferestre sau a unei uşi, care are deschidere separată. [< germ. Oberlicht < ober – de sus, Licht – lumină].

2 Pulover simplu, mulat pe corp, din jerse de lână de diferite culori.

3 municipiu în provincia Cádiz, Andaluzia, Spania.

4 Bătălia de pe Somme din 1916 a fost una dintre cele mai lungi şi mai sângeroase din Primul Război Mondial, cu mai mult de un milion de morţi în ambele părţi. Forţele britanice şi franceze au încercat să rupă liniile germane pe un front de 40 km la nordul şi sudul râului Somme, în nordul Franţei.